MAYLE

Hotel Pastis

Peter Mayle

1

— La divorţurile astea, zise Ernest în timp ce aşeza tăviţa de ceai pe capacul cutiei cu lucruri, reamenajările interioare sunt cea mai mare bătaie de cap. Uită-te şi tu la setul asta! Nu mai găsim altul la fel. Cu adevarat irosit acum ca ajunge la ea, bineînţeles.

Simon Shaw ridica privirea şi urmări cum unul din muncitorii de la firma de mutări împachetează în folie protectoare un Hockney[1] original. Când bărbatul se apleca sa ridice tabloul, fără să vrea îi dezvălui observatorului întâmplător tradiţionala emblemă a muncitorului britanic, „decolteul” care se iţea de sub tricou din jeanşii soioşi, cu talie joasâ. Emest pufni dispreţuitor şi se retrase în bucătărie, croindu-şi cale cu grijă printre relicvele scumpe care-i erau destinate fostei doamne Shaw, pentru bijuteria ei de căsuţă din Eaton Mews South[2].

Simon sorbi din ceşcuţa cu ceai, un amestec de Lapsang Souchong şi Earl Grey pe care Emest îl prepara cu un întreg ceremonial, şi trecu în revistă decorul înconjurător.
Cea mai bună casă din centrul Londrei, aşa zicea toată

lumea – spaţioasă, elegantă, aproape izolată la capătul unui

scuar liniştit din Kensington. Caroline dedicase trei ani şi Dumnezeu ştie câţi bani pentru amenajarea acesteia până când locuinţa atinsese un asemenea nivel de perfecţiune şi manierism, încât dezordinea vieţii de zi cu zi devenise inimaginabilă. Efecte de culoare care mai de care mai artistice, în tonuri stinse, pe tavane şi pereţi, draperii de mătase antichizată care se revărsau pe parchetul încăperilor, şeminee franţuzeşti de secol optsprezece, pemuţe brodate manual, mese şi măsuţe delicate ce etalau o sumedenie de bibelouri meticulos aranjate. O casă de revistă.

Prietenele lui Caroline – acele prietene zvelte, elegante şi culte care trăiau numai cu salată şi cu câte un pahar ocazional de vin alb sec, singurul viciu permis – admiraseră casa pe toate părţile. Caroline şi echipa ei de designeri o adorau. Simon se simţise de la bun început un intrus neglijent, fuma pe ascuns în biroul lambrisat pentru că ei nu-i plăcea mirosul de trabuc în camera de zi, ori fiindcă cine ştie ce vulpe de femeie era în plina sesiune de „stilizare” a încăperilor principale pentru cine ştie ce eseu fotografic pentru o revistă de amenajări interioare.

Spre final, Simon trecea pe acasă mai mult ca vizitator, îşi petrecea zilele la birou, iar serile – cu clienţii, în vreme ce Caroline făcea pe gazda perfectă, glumind cu uşoara ironie în glas pe seama faptului că industria de advertising o lăsase văduvă. Dacă el se întorcea acasă înainte de a pleca musafirii, Caroline îl prezenta drept „bietul meu iubit, care a muncit pe brânci toata ziua”. Dar când râmâneau singuri, atunci se dezlănţuiau atacurile verbale scuipate printre dinţi, reproşurile pentru întârzierile lui, absenţa, oboseala lui, preocuparea pentru afaceri, pentru că o *neglijează* – nu exista alt cuvânt care să descrie atitudinea lui. De aici, era doar un mic pas spre Cealaltă Femeie de la birou, secretara lui Simon, care părea să fie acolo indiferent cât de târziu l-ar

suna Caroline la serviciu. Iar Caroline ştia tot ce se putea despre secretare. Fusese

şi ea secretară, fusese şi ea în aceeaşi situaţie, numai drăgălăşenie şi minijup când Simon divorţase de prima lui soţie. Atunci nu-i reproşase că lucra până târziu.

În realitate, Caroline trebuie să fi ştiut că nu exista o altă femeie. Simon nu se bucura de intimitatea necesară unui adulter. Viaţa lui era dictată mereu de alţii, în toate privinţele, până şi când venea vorba de baia relaxantă cu spumă, pe care i-o pregătea Ernest. Bătălia pentru pregătirea băii fusese una dintre puţinele pierdute de Caroline şi de atunci între ea şi Ernest se dezlânţuise un război făţiş. Nu era ceva tocmai în regulă cu o astfel de relaţie între doi bărbaţi, obişnuia ea să-i arunce în timpul acelor certuri din miez de noapte. Nu era ceva sănătos.

Ernest lucra pentru Simon de aproape zece ani – la început îi fusese şofer, asta pe vremea când singura maşină a firmei era un Ford vechi, pentru ca încet-încet să-i devină indispensabil lui Simon: în parte valet, în parte asister personal, confident, prieten, maestru al detaliilor, neobosit 5 foarte eficient în tot ce făcea. Emest era mecanic calificat de Rolls-Royce, se pricepea de minune la flori şi era un bucătar mai bun decât ar fi putut aspira Caroline vreodată să devină, îi dezaproba extravaganţa, snobismul şi lipsa totală a aptitudinilor gospodăreşti. La rândul ei, femeia îl detesta pentru că nu reuşea să îl facă să dispară din peisaj. Simon îşi petrecuse ani buni prins în focurile încrucişate dintre cei doi. Măcar se termina chinul ăsta. Ce spusese Caroline când ieşiseră din biroul avocaţilor care se ocupaseră de partaj? Ceva legat de custodia lui Ernest, că îi rămâne lui.

- Mă iertaţi. Doi muncitori de la compania de mutări îşi făcuseră apariţia lângă Simon, cu braţele încărcate cu huse de mobilier. Luăm canapeaua acum, dacă nu vă deranjează. Pentru Eaton Mews, aşa, ca restul lucrurilor?

— Vreţi şi ceşcuţa, şi farfurioara?

- Şefu', noi doar ne facem treaba. Doar ne facem treaba, atât.

- încetează! Nu sunt şeful tău.

- Cum vrei 'mneatale, atunci.

Simon le cedă canapeaua, apoi trecu prin uşile glisante şi păşi în sufrageria golită. Din bucătăria de alături, îl auzea pe Emest fluierând câteva note pe care Simon le recunoscu ca fiind parte dintr-o uvertură de Rossini. Caro line detesta orice fel de muzică clasică, astfel că îndura în cazne festivalul de la Glyndeboume şi asta doar din snobism, nemaipunând la socoteală pretextul de a se afişa cu o rochie de seară nouă.

Bucătăria era încăperea preferată a lui Simon, în parte, recunoştea şi el acum, fiindcă fosta lui soţie obişnuia să calce extrem de rar pe aici. El şi Emest o echipaseră la standarde profesioniste, mobilier Le Comu, tigăi din cea mai dura fontă şi oale de cupm, cuţite şi satâre, tocătoare din esenţe de lemn exotic, o placă de marmură pentru aluaturi, doua frigidere mamut cu uşi din oţel inoxidabil şi o camera rece aflată la capătul depărtat al încăperii. Iar în mijloc, pe masa din lemn de tec, Emest adunase acum o colecţie veritabilă de sticle şi carafe ce proveneau din barul din camera de zi. încetă să fluiere în clipa în care îl zâri pe Simon.

- A sunat Liz, îl informă el. La şase ai o întâlnire a Comitetului executiv, iar analistul financiar de la Goodmans vrea să îl suni să discutaţi previziunile pentru ultimul trimestru. Emest aruncă o privire pe carneţelul de lângă telefon. Şi cei de la agenţia imobiliară vor să ştie dacă pot arăta casa cuiva chiar mâine. Unui muzician, mi-au zis ei – ce-o mai însemna şi asta în ziua de azi.

- Probabil toboşarul vreunei trupe de rock.

- Ştiu, dragul meu. întru totul nepotrivit, dar ce putem face? Ei sunt cei cu bani.

Simon trase un scaun de la masă şi se aşează greoi. îl durea spatele şi cămaşa îl cam strângea. Se cam îngrăşase. Prea multe prânzuri de afaceri, prea multe întâlniri, prea puţine

activităţi sportive. îl cercetă cu privirea pe Ernest, care avea patruzeci şi opt de ani, dar arăta cu zece ani mai tânăr – zvelt, cu o faţă îngustă, neridată, cu părul blond tuns scurt, îmbrăcat impecabil în costum bleumarin, cu cămaşa albă scrobita; nici urmă de burta, nici urmă de guşă. „Asta fac din tine anii de autodisciplină", îşi zise Simon. La agenţie circulase un zvon cum că Ernest apelase la un lifting facial rapid într-una din vacanţele lui exotice, dar Simon ştia mai bine, totul se datora cremei de faţâ prescrise de un dermatolog din Harley Street -50 de lire sterline tubul, trecuta mereu la consumabile. Acesta era unul din beneficiile lui Emest.

- Sâ o prind pe Liz?

Ernest ridica receptorul şi strâmbă uşor din buze, arcuin-du-şi o sprânceană.

- Ern, nu cred că am de chef de prostiile astea astă-searâ. Roag-o pe Liz să reprogrameze totul cumva pentru mâine.

Emest încuviinţă din cap, în timp ce Simon se întinse înspre sticle, alegând dintre ele pe cea de Laphroaig. Paharele fuseseră deja împachetate, aşa că îşi turnă nişte whisky într-o ceaşcă de ceai şi continuă sâ îl asculte uşor absent pe Emest.

- ... Ei, şi dacă domnul Jordán se enervează, n-are decât să iasă în grădină şi sâ mănânce râme. Domnul Shaw se vede nevoit să amâne întâlnirea. Am avut o zi înfiorătoare. Casa e

dezmembrată în jurul nostru, astfel că nu e nevoie sâ îţi spun câ nu ne simţim întocmai stăpâni peste lume.

Emest îşi îndreptă privirea spre Simon şi-şi dădu ochii peste cap în mod semnificativ, continuând să asculte în receptor răspunsul lui Liz. Până la urmă, îi curmă vorba.

- Ştiu, ştiu. O sâ ne ocupăm de omuleţul de la Goodmans mâine, când ne mai revenim cât de cât. Draga mea, fii şi tu diplomată! Aruncă şi tu o minciună nevinovată! Ştiu câ poţi să o faci, atunci când vrei. Doar te-am auzit cum îl îmbrobodeşti pe prietenul tău...

Emest făcu o grimasă la auzul replicii şi depârtă subit

receptorul de ureche.

- Şi ţie asemenea, draga mea. Ne vedem mâine-dimineaţă.

Puse receptorul în furcă, cercetă din priviri ceaşca dinaintea lui Simon şi se încruntă. Deschise o cutie de carton, scoase la iveală un pahar de whisky de cristal, îl lustrui cu batista de mătase pe care o ţinea la buzunarul de la piept şi turnă în pahar o măsură bună din licoarea fermecată.

- Poftim. Luă ceaşca de ceai de pe masă şi o lăsă în chiuvetă. Ştiu că trăim vremuri grele, dar asta nu înseamnă să renunţăm la standardele noastre. Puţină apă minerală?

- Ce a zis Liz?

- O, cum o ştii, cu obişnuitele văicăreli şi scrâşnete din dinţi. Emest ridică din umeri a lehamite. Se pare că întâlnirea Comitetului executiv a fost deja amânată de două ori, şi membrilor o să le sară ţandăra. Mai ales domnului Jordán, dar ştim cu toţii că lui îi sare ţandăra din aproape orice.

Avea dreptate. Cu siguranţă Jordán, al cărui talent în a manevra clienţii plicticoşi era egalat doar de simţul său acut

de importanţă de sine, se va simţi ofensat. Simon îşi propuse să îl perie puţin de dimineaţă, apoi luă o gură de whisky. Simţi fiorul cum îl ajunge până în stomac şi-şi aduse brusc aminte că nu mâncase nimic toată ziua.

în sfârşit avea şi el o seară liberă. Ar putea să ia o carte cu el şi să poposească la o masă discretă la Connaught[3], dar nu avea chef să mănânce de unul singur. Ar putea să cheme câţiva amici, dar la o cină între prieteni n-ar fi putut să evite o discuţie despre Caroline şi divorţul lor. Cina cu cineva de la agenţie ar fi însemnat să îndure din nou aceeaşi trăncăneală despre clienţi, noi oportunităţi de afaceri sau despre politica firmei. Se uită în lungul mesei, mijind ochii din pricina soarelui ce se reflecta în schije de lumină din suprafeţele vitroase ale sticlelor. Avea să-i lipsească încăperea asta.

- Em, ce ai de gând să faci astâ-seară?

Emest tocmai scosese un vraf de farfurii dintr-un dulap. Le lasă pe masă şi-şi duse arătătorul la bărbie cu un gest graţios şi uşor teatral.

- Păi, acum e acum. Nu reuşesc sâ mă hotărăsc între un bal mascat la Wimbledon sau un festin curry la Steaua Indiei[4].

- Ce zici de un mic dineu aici, la noi în bucătărie? N-am făcut asta niciodată, iar casa ar putea fi vânduta săptămâna viitoare.

- în acest caz, zise Ernest, s-ar putea să fiu disponibil. Zâmbi. Da, mi-ar plăcea mult. Ultima cină. Ce ai vrea să mâncăm?

- înainte sâ fie mutată colecţia de vinuri din pivniţâ, am oprit o sticlă de Petrus din '73. Ceva care sâ meargă cu vinul acesta.

Emest îşi consultă ceasul de mână.

- Mă întorc într-o oră. Ce-ar fi sâ-l suni între timp p omuleţul de la Goodmans? Sâ scapi de o grijă.

în drum spre biroul său, Simon auzi uşa de la intrare cum se închide în urma lui Emest, apoi zgomotul Mercedesului care se punea în mişcare. Biroul fusese cucerit de muncitorii de la mutâri şi transformat temporar în cantină. Minunata încăpere era goalâ, cu excepţia unui telefon rămas pe podea, a servietei lui Simon aşezate într-un colţ, acolo unde pânâ nu demult se aflase masa de lucru, şi a unei lăzi de lemn întoarse cu fundul în sus, purtând semnele numeroaselor pauze de ceai ale muncitorilor: câni murdare, un fierbâtor electric vechi, pliculeţe de ceai folosite, o sticlă de lapte fârâ capac, un exemplar din *The Sun* şi o scrumieră de cristal, una dintr-un set de două pe care Simon le cumpărase de la Asprey's, acum plină ochi cu mucuri. Aerul îmbâcsit, mirosind a lapte stricat, fum de ţigară şi sudoare. Simon deschise una din ferestre şi îşi aprinse un trabuc, apoi se aşeza pe podea şi trase telefonul lângă el.

- Goodman Brothers, Levine, Russell and Fine.

Telefonista părea plictisita şi iritata, de parcă ar Fi fost întrerupta în timp ce-şi facea unghiile şi citea *Cosmopolitan.*

- Cu domnul Wilkinson, vă rog. Simon Shaw la telefon.

- îmi pare râu. Femeia părea mai amabilă. Domnul Wilkinson este într-o şedinţă în acest moment. Cine aţi spus câ sunteţi?

- Shaw, Simon Shaw. De la Shaw Group. Deja v-am spus de patru ori. Domnul Wilkinson m-a sunat mai devreme, eu doar am revenit cu un apel. A spus ca e ceva important. Numele meu este Shaw. Vreţi să vi-l spun pe litere?

Simon o auzi cum oftează, aşa cum intuise câ se va întâmpla. – Lâsaţi-mâ să vad dacă domnul Wilkinson poate fi deranjat, lisuse! O pupăza pe post de telefonista şi în plus

acum era obligat să asculte *Boleroul* lui Ravel cât Wilkinson dădea cu banul daca putea fi deranjat au ba. Şi nu pentru prima data Simon se întrebă dacă fusese într-adevăr o idee bunâ sâ se listeze la bursă.

Acordurile de Ravel fura tăiate în plin elan şi pe fir îşi făcu loc vocea uşor condescendenta a lui Wilkinson:

- Domnul Shaw?

La cine altcineva s-ar fi aşteptat?

- Bunâ seara, începu Simon. Doreaţi sâ discutaţi cu mine?

- într-adevăr, domnule Shaw. Chiar în momentul de faţă ne aflăm într-o şedinţa, analizam cifrele dumneavoastră pe trimestrul patru. Dupâ tonul lui, ai fi zis că era un doctor care discută pe marginea unui caz grav de hemoroizi. Simon auzi foşnet de hârtii. Aceste previziuni ale dumneavoastră – corec-taţi-mâ dacă greşesc – reprezintă peste 40% din încasările anuale ale firmei.

- Aşa este.

- înţeleg. Dată fiind starea curentă a pieţelor comerciale, nu credeţi câ sunteţi un pic cam optimist? Iertaţi-mă că mă

exprim aşa, dar în ultima perioada cei din City[1] sunt oarecum circumspecţi când vine vorba de sectorul de publicitate. Marile instituţii nu sunt deloc încântate. Randamentul investiţiilor nu s-a ridicat deloc la nivelul aşteptărilor. Ar fi de dorit sâ cântăriţi mai bine estimările dumneavoastră, nu credeţi?

„Hai ca începe, îşi zise Simon. Iar o luâm de la lecţia unu.“

- Domnule Wilkinson, industria de publicitate înregistrează mare parte din profiluri în cel de-al patrulea trimestru. Cu lotul şi cu lotul bizar, în fiecare an Crăciunul vine în

decembrie. Companiile îşi fac reclama. Consumatorii cumpâra. Toata lumea cheltuie bani. Ne aflam acum la final de septembrie şi toate bugetele au fost deja alocate. Am contractat deja spaţiu de emisie şi spaţiile în presa scrisa.

- Contractat nu înseamnă şi achitat, domnule Shaw. Cu toţii ştim asta. Sunteţi convins câ baza dumneavoastră de clienţi este solida? Nu întrevedeţi nici o fuziune sau achiziţia iminenta? Nici un fel de probleme cu fluxul de numerar?

- Nu, din câte sunt informat.

- Din câte sunteţi informat.

Urma o scurta pauzâ cât sâ-şi exprime Wilkinson scepticismul. Iata un om care îşi folosea tăcerile ca pe nişte găleţi cu apă rece.

Simon încerca încă o dată:

- Domnule Wilkinson, numai dacă nu dă peste noi vreun râzboi nuclear sau o epidemie de ciumă bubonicâ, însă eu cred că vom realiza cifrele arâtate în previziunile noastre. În caz de război nuclear sau ciumă bubonicâ, ne vom duce pe apa sâmbetei, noi, ca şi restul industriei britanice şi chiar şi Goodman Brothers.

- Pe apa sâmbetei, domnule Shaw?

- Vom da faliment, domnule Wilkinson.

- înţeleg. Nu mai doriţi sâ adăugaţi nimic la acest comentariu care nu ne ajută cu nimic?

- Domnule Wilkinson, după cum bine ştiţi, în ultimii nouă ani, în fiecare an agenţia a avut încasări din ce în ce mai mari şi profituri pe măsura. Anul acesta este cel mai bun de până acum. Mai sunt doar nouăzeci de zile până la finalul sau şi nu văd motive întemeiate să prevăd că nu vom atinge

cifrele indicate. Doriţi cumva o declaraţie de presă? Daca aţi înţelege cât de cât industria de advertising, n-am fi nevoiţi sa ne supunem în fiecare lună acestui interogatoriu absurd.

Glasul lui Wilkinson deveni arogant, genul acela de aroganţa, acea înfumurare la care apelează profesioniştii când nu vor să arate că sar putea înşela.

- Cred că noi avem o percepţie cât se poate de clară asupra industriei de advertising. V-ar prinde bine mai multă prudenţa şi mai puţină speculaţie.

- Prostii.

Simon trânti receptorul, scuturând din greşeala puţin scrum pe pantaloni. Se ridică în picioare şi râmase cu privirea aţintită afară, la frunzele galbene ale copacilor care sclipeau în lumina ultimelor raze ale soarelui. încercă în zadar să-şi aducă aminte cum arată scuarul primăvara sau vara şi realiză că nu ştia. Nu se mai uita de mult pe ferestre. îşi petrecea viaţa uitându-se la oameni în săli de conferinţă, îngrijindu-se de angajaţi, periind clienţi, obligat să se confrunte cu tot felul de Wilkinsoni, Comitete executive şi jurnalişti financiari. Nici nu era de mirare câ lui Caroline i se păruseră odioşi cu toţii. Mâcar ea se distrase cheltuind banii.

Când îşi dăduse seama câ mariajul lui nu era decât o mare greşeală, Simon se împăcase repede cu ideea. Tranziţia de la o simplă secretara la soţie de nabab o transformase pe Caroline. Sau poate câ dincolo de faţada pavoazată ea fusese dintot-deauna o vacă. Ei bine, acum se terminase totul, mai puţin partea cu pensia alimentara, iar el era din nou, aşa cum remarcase Ernest într-unul din momentele sale mai îndrăzneţe, un burlac fericit.

Simon traversă holul şi îşi termină de fumat trabucul în sufragerie. Cineva îi spusese odată că mirosul unei havane bune adaugă câteva mii în plus la preţul unei case. Reclamă

subliminală. Lăsă chiştocul încă fumegând în şemineu şi se întoarse la bucătărie.

Găsi sticla de Petrus şi o puse cu grijă pe masă. Se bucură pe deplin de întregul ritual al deschiderii unei astfel de sticle, tăie capsula de plumb cu atenţie, dintr-o mişcare şi trase încet dopul lung de pluta. Ce mai vin! O mie de lire sterline pe ladă dacă aveai norocul sâ-l găseşti. Asta ar fi o poziţie de invidiat, proprietar al unei mari podgorii. Nu tu prezentări la clienţi, nici idioţi din City, nu tu întâlniri de comitet – doar câteva hectare de pământ pietros şi ţărână de care sâ te ocupi, iar la sfârşitul fiecărui an acel nectar minunat. Ridică sticla în lumină şi tumâ vinul gros şi bogat într-o carafă până când întrezări primele urme de sedimente. Chiar de la o lungime de braţ, şi tot simţea buchetul parfumat şi delicat al vinului.

Tocmai aşeza carafa pe masă când auzi uşa de la intrare şi glasul lui Emest, care fredona *The Teddy Bears'Picnic*[5]*.* Simon zâmbi. Era limpede câ lui Emest îi pria divorţul; odată cu plecarea lui Caroline, părea mult mai fericit.

- Ei bine! zise Emest lăsând o sacoşă pe jos. Raionul cu alimente de la Harrods[6] nu mai e ce-a fost. O veritabilă grădină *zoo.* Tot soiul de indivizi în adidaşi şi treninguri cu turul pantalonilor lăsat, abia dacă auzeai vreun englez, iar amărâţii care serveau după tejghele nici nu ştiau ce sâ facâ mai întâi. Unde sunt oare zilele de tihnă şi rafinament, mă întreb? Nu mai contează. Am reuşit sâ cumpăr cât sâ ne ajungă de-o masă câmpenească.

îşi scoase haina şi-şi puse un şort de bucătar, apoi începu să despacheteze.

- Pentru antreu, o *saJade tiede,* cu felii de *foie gras,* apoi mâncarea ta preferata. Scoase la iveală o pulpa zdravana de miel. Cu usturoi şi *Hageolets,* fasole verde. Şi în încheiere... desfăcu două pachete învelite în hârtie şi le întinse spre

Simon: ... nişte Brillat-Savarin şi o brânză Cheddar teribil de iute.

- Nici nu se putea mai bine, declară Simon. Deschise frigiderul şi scoase la iveală o sticlă de şampanie. Măcar în seara asta te abaţi de la obiceiurile tale de-o viaţă, nu-i aşa?

Ernest ridică privirea de la căţeii de usturoi pe care îi curăţa.

- Ei, doar un pahar, cât să dai curaj bucătarului.

Lăsa cuţitul din mână, căci Simon desfăcuse între timp sticla şi turna pentru ei în două pahare.

-Noroc, Em! Şi mulţumesc că te-ai ocupat de toate astea. Arată dintr-un gest al mâinii spre lăzile şi cutiile care se aliniau la perete.

- Zile fericite, dragule! Nu-ţi pare rău că pleci, nu? Nu prea te-ai simţit ca la tine acasă aici.

- Probabil că nu.

Cei doi băură.

- Dacă îmi permiţi, zise Emest, starea pantalonilor noştri nu prea este în concordanţă cu stilul acestei seri. Nu merge cu vinul.

Simon îi urmări privirea, observă pata de scrum de pe pantaloni şi se apucă să o scuture.

- Nu, nu, nu. Aşa nu o scuturi, mai râu impregnezi materialul cu scrum. Ce ar zice croitorul nostru? Du-te sus şi schimbâ-te, iar eu termin aici. Lasă pantalonii murdari la vedere, mă voi ocupa de ei mâine.

Simon luă paharul cu el şi urcă scările ample spre ceea ce decoratorii denumiseră dormitorul conjugal. Parfumul lui Caroline încă mai stăruia aici, un miros suav care anina în

vecinătatea dulapurilor în care îşi ţinuse ea ultimele rochii, ca

o anexă a dressingului de lângă dormitor. Dădu în laturi uşile glisante. Nu mai rămăseseră decât umeraşele stinghere, aruncate lângă sacoşe cu sigla unor magazine de lux – Joseph, Max Mara, Saint Laurent – suvenire lucioase, de la jumătate din buticurile din Knightsbridge. într-un colţ zacea o pereche de pantofi Chanel abia purtaţi, de culoare bej cu negru. De ce îi abandonase oare? Simon îi ridica şi observa o mica julitură în pielea unuia din tocuri; şi iata 250 de lire aruncate la gunoi din pricina unei cicatrice abia vizibile.

Laşa pantofii la loc pe podea şi se dezbrăcă, aruncând hainele pe patul cu baldachin. Cum era prea mare pentru casa cea noua a lui Caroline, Simon se întreba cine va dormi în el. Urâse patul de la bun început. Cu pliscurile şi volanele şi draperiile lui înfoiate, patul îl făcea sa se simtă ca un trecător neinvitat prin budoarul unui designer. De fapt, toată casa îl facea să se simtă aşa.

Intra în sala de baie şi aici îşi întâlni reflecţia în oglinda masiva, un barbat între doua vârste, gol puşca, ţinând un pahar de şampanie în mâna. Doamne, i-ai fi dat mult peste cei patruzeci şi doi de ani ai lui. Ochi obosiţi, riduri adânci la colţurile gurii, o sprânceana înspicată cu alb, fire argintii care începeau să se ivească în parul negru, lins. În câţiva ani va fi o ruină dacă nu se apuca de ceva pe lângă ocazionalul meci de tenis, şi acela pe fuga. Bombă pieptul şi îşi supse burta. Bun. Stai aşa încă vreo zece ani, mănâncă mai puţin, bea mai puţin – mult mai puţin – şi du-te la sală. Plictisitor. Răsuflă din rărunchi, termina de băut şampania, apoi intra sub duş fara sâ mai arunce o privire în oglindă şi, preţ de cincisprezece minute, lâsâ jetul de apă sâ îl şfichiuiască.

Telefonul din dormitor pomi să sune în timp ce se ştergea cu prosopul.

- S-a deschis la Chez Nous, îl anunţa Emest. în jumătate de oră e gata masa.

Simon îmbrăcă o pereche de pantaloni de doc mai vechi şi o cămaşa de mătase rărită pe care Caroline încercase să o

arunce de câteva ori şi se îndreptă spre bucătărie în picioarele goale. Podeaua acoperită cu plăci de gresie era rece sub tălpile lui şi îi amintea de vacanţe petrecute cu ani în urmă în cine ştie ce locuri exotice.

Emest aranjase masa cu lumânări şi un bol cu petale de trandafir alb. Lângă locul lui Simon pusese o cutie de Partagas şi un cuţit pentru trabuce, iar de undeva din boxele ascunse în peretele cel mai îndepărtat al încăperii se revărsau acordurile liniştite ale unui concert de pian de Mozart. Simon se simţea curat şi relaxat, şi hămesit pc deasupra. Luă sticla de şampanie din frigider.

- Em? întreba el ridicând sticla la vedere.

Emest observă că Simon era desculţ când acesta turna băutura în pahare.

- Văd că suntem boem în astă-seară, zise el. Ce mai marine nil, nu?

Simon zâmbi.

- Caroline ar fi fâcut apoplexie.

Emest îşi şterse mâinile de şorţ şi îşi lua paharul în mâna.

- Problema este, zise el, că îţi petreci viaţa cu nişte mimoze sensibile care fac apoplexie din nimic. Sfanţul Comitet executiv, clienţii tai, papagalii din City, adolescentul acela întârziat care, chipurile, conduce departamentul de creaţie — eu unul nu-mi dau seama cum îşi poate închipui că nimeni nu-l observă cum dispare la toaletă la fiecare jumătate de

oră şi revine cu nasul roşu – toţi aceştia – mai mare daraua decât ocaua, dacă mă întrebi pe mine. Reuşi sâ soarbă din şampanie şi să ia un aer plin de dispreţ. Ceea ce, evident, nu ai fâcut.

Emest lâsâ paharul pe masă şi amestecă sosul pentru salată de parcă ar fi vrut să-l pedepsească, bătând uleiul de măsline şi oţetul până ajunseră spumă. Probă cu degetul mic mixul din castron şi degustă.

- Delicios.

- Em, e doar o afacere. Doar nu te aştepţi să-ţi placă toţi oamenii cu care lucrezi.

Emest tăie felii cubul de *foie gras* şi le aranja într-o tigaie înnegrită din fonta pe care o încălzise în prealabil pe plita aragazului.

- Ei bine, eu n-am de gând să-i las sâ ne strice cina. Turna sosul peste salata şi o amestecă cu mâini dibace, îşi şterse degetele de ulei şi trecu lângă aragaz ca sâ verifice tigaia. Poate sâ disparâ într-o clipită, înţelegi, gustosul *foie gras,* dacă se încinge tigaia prea tare. Pur şi simplu se topeşte. Puse salata pe douâ farfurii întinse, apoi, chiar în momentul când pe marginea bucăţilor de *foiegras* apăreau primele broboane de grăsime, luă tigaia de pe foc şi lâsâ feliile moi sâ alunece pe paturile de salată.

Simon luâ o înghiţitură, lăptuca era crocantă şi răcoroasă, în contrast cu *foie* Aras-ul fierbinte şi proteic. De cealaltă parte a mesei, Ernest era adâncit într-o investigaţie elaborata a vinului, inhalând prelung, apreciativ, cu ochii pe jumătate închişi.

- E bun? se interesa Simon. Dacă e sâ ne luăm după ce scrie în cârti, ar trebui sâ bem Sautemes la mâncărurile astea

Emest ţinu vinul în gură o clipâ înainte de a-i răspunde.

- Raiul pe pământ, zise el. Hai sâ nu-l trimitem înapoi.

Mâncară în linişte până la final. Simon îşi curăţă farfuria întingând cu pâine, apoi se lâsâ satisfăcut pe speteaza scaunului.

- Nu m-am mai dedat bucuriei aşa de câteva luni bune. Bău încet din vin, plimbând elixirul parfumat prin gurâ înainte de a-l înghiţi. Cum e bucătăria din noul apartament?

- Oribilă, decretă Emest apucându-se sâ taie carnea de miel. Colţuroasă şi plâsticoasă. Altfel, perfectă pentru un pitic lipsit de gust căruia nu-i place deloc sâ gătească. Femeia de la agenţia imobiliară care ni l-a închiriat era deosebit de mândră. Zicea că e practic, practic pentru cine, i-am zis eu, pentru un burlac agorafob?”

Simon închinase pe o perioadă scurtă un apartament în Rutland Gate, motivul principal fiind apropierea de serviciu. Nici nu se uitase bine la el; afară îl aştepta atunci maşina ca

sâ îl ducâ la aeroport. La naiba! Era doar un loc de dormit până când găsea o locuinţă adecvată.

- Em, nu o să stau acolo mult timp. De îndată ce îmi fac puţin timp, o sâ căutăm împreună un apartament mai acătării.

Emest servi friptura de miel, tăind felii de came roza-lie, suculentă.

- Eh, nu-mi fac iluzii. Doar te cunosc. Nici nu clipeşti şi eşti ba la New York, ba la Paris, sau Düsseldorf. Numai pe fugă, obosit de sărit atâtea fusuri orare, iritat, iar când ajungi la Londra o ţii numai în întâlniri.

Emest dădu peste cap paharul cu vin şi îşi mai turnă unul. Când se aplecă spre Simon, lumina lumânării îi trăda obrajii îmbujoraţi.

- Lor nu le pasă, celor de la birou.

- Ce vrei sâ spui?

- Nu le pasă de tine. Le pasă doar de ceea ce poţi sâ faci pentru ei. Maşini noi, prime, micile lor jocuri de putere – fără sâ vreau, l-am auzit pe Jordán deunăzi tunând şi fulgerând că nu ştiu ce client parcase pe locul lui în garaj. Ai fi zis că omul i-a pipăit secretara, nu alta. „O sâ mă vâd nevoit sâ ridic problema în faţa lui Simon, dacă nu se remediază imediat/[4] Patetic. Ei, tu îi cunoşti mai bine decât mine. Sunt toţi doar nişte copii.

- Am crezut câ nu ai de gând sâ-i laşi să ne strice cina.

Emest continuă de parcă nici nu l-ar fi auzit.

- Şi încâ ceva. Concediile. Trei sute de oameni în biroul acesta şi numai unul dintre ei nu şi-a luat o zi de concediu anul acesta. Se întinse spre carafă. încâ un pahar de vin şi cred câ ghiceşti şi singur despre cine vorbesc.

Simon întinse paharul lui, gol.

- De mine.

- Da, de tine. Nici nu e de mirare câ eşti aşa palid.

Lui Simon îi reveni în minte imaginea lui reflectată în oglinda din baie. Când îşi luase câteva zile libere? Sâ tot fi fost în urmă cu mai bine de doi ani, când el şi Caroline încâ

se mai prefăceau câ aveau o casnici. Fusese de-a dreptul încântat sâ se întoarcă la birou.

Ernest strânse farfuriile şi aduse brânzeturile.

- Poate că vorbeşte vinul pentru mine, zise el, poţi sâ-mi spui daca te cicâlesc, daca vrei, dar nu-mi pasâ. Ai nevoie de o vacanţă. îşi făcu de lucru cu platoul cu brânzeturi. Câte

puţin din fiecare?

- Nu ştiu ce să zic, Em. Am multe pe cap acum.

- Lasă-l pe Jordán sâ se ocupe de toate. O să fie în extaz. Va putea să folosească locul tau de parcare. Ernest îi puse dinainte farfuria cu brânza. Iata! Ia un pic de Brillat-Savarin, închide ochii şi gândeşte-te la Franţa. întotdeauna mi-ai zis ce mult îţi place Franţa. Ia o maşină şi du-le pe coasta de sud. înclina uşor capul într-o parte şi zâmbi. Doar ştii ce se spune de cei care muncesc, muncesc şi uita să se mai şi distreze, nu?

- Da, Em. Aşa ajung bogaţi.

Gustă din brânza şi se gândi la sudul Franţei. Sudul cald, seducător, cu lumina pătrunzătoare şi aerul blând, cu apusurile violacee. Fără comitete executive.

- E tentant, recunosc.

- Pai, atunci, zise Emest, de parca ar fi câştigat o dispută, bucurâ-te din plin. De-asta avem tentaţiile.

Simon luă paharul în mână.

- Sâ ştii câ ai dreptate. Vinul alunecă robust şi cald pe limba, liniştitor şi reconfortant. Rânji spre Emest. Bine, mâ dau bătut. Doar câteva zile. în fond, de ce nu?

1

Dávid Hockney (n. 9 iulie 1937), artist englez, cu o mare contribuţie în arta pop a anilor '60, este considerat a fi unul dintre cei mai influenti artişti britanici ai timpului nostru. Lucrează pe ambele continente, având studiouri în Los Angeles şi în Londra, (n.tr.)

2

Eaton Mews South, zonă rezidenţială în inima Belgraviei, cartier de lux al Londrei situat chiar în centrul metropolei (n.tr.)

3

The Connaught, hotel de lux situat în cartierul Mayfair din Londra (n.tr.)

4

The StaroUndia, restaurant cu specific indian în zona selectă a Londrei, frecventat de personalităţi TV, din cinema şi muzică (n.tr.)

5

Picnicul ursuleţilor, cântec pentru copii compus în 1907, la care s-au adăugat versuri în 1932. (n.tr.)

6

Harrods este emblematic pentru Londra. Magazinul a fost deschis în 1834 de Charles Henry Harrod, iar în prezent este deţinut de Mohamed Al-Fayed, tatai bărbatului care a murit împreună de Prinţesa Diana într-un extrem de mediatizat accident de maşină în august 1997. (n.tr.)

Omuleţul energic pe care îl cunoşteau drept Jojo venise devreme, iar acum stătea rezemat de zidul cald de piatră, cu ochii la roata imensă a morii; se învârtea leneş, lucind verde în soare, împânzită de muşchi moale, aruncând parcă picuri de lumină înapoi în apă. în spatele roţii se întrezărea silueta ornată, ca o căsuţă de turtă dulce, a Caisse d'Epargne, o clădire bună de tras într-o carte poştală, cu arabescurile ei elaborate şi ghivecele mari cu muşcate de pe treptele de la intrare, mai degrabă conacul vreunui milionar din comerţul cu pepeni decât sediul unei bănci. Lumea spunea că era banca cea mai pitorească din Provence, o bancă numai potrivită pentru pitorescul orăşel Isle-sur-Sorgue. Conform informaţiilor deţinute de Jojo, putea fi atacată. Exista o cale de intrare. Bărbatul îşi aprinse o ţigară şi se răsuci pentru a căuta un chip familiar în mulţimile de gurâ-cascâ ce vizitau piaţa de duminică dimineaţa.

Era spre sfârşitul sezonului, pe final de septembrie, dar vremea frumoasă îi atrăgea pe toţi afară, la aer – femeile casnice, solide, mereu bănuitoare, cu coşurile lor după ele, arabii care îşi cumpărau prânzul viu de la tarabele cu păsări, turiştii cu pielea înroşită de soare şi hainele lor de vacanţă, viu colorate. Se mişcau încet, aglomerau trotuarele, se revărsau până în stradă. Maşinile care îndrăzneau sâ circule prin oraş erau reduse la o şerpuire anevoioasă, nervoasă, săgetată de

zbieretele claxoanelor. „Asta ar putea ridica probleme**, observă Jojo în sinea lui. Trase cu nesaţ un ultim fum din ţigară, ascunzând jarul în căuşul palmei, un vechi obicei deprins la închisoare.

Bărbatul pe care îl aştepta traversa greoi strada, cu un croasant pe jumătate mâncat în mână, cu burta mai

voluminoasă ca niciodată. Se pare că îi mergea bine de când nu-l mai văzuse, deşi nu fusese slab nicicând.

- Eh, Generale!

Celălalt îi făcu semn cu mâna, agitând croasantul.

- *Salut,* Jojo! fa *va?*

îşi strânseră mâinile şi fiecare se dădu un pas îndărăt, inspectându-l pe celălalt.

- Câtă vreme a trecut? Doi ani?

- Ba, mai mult Grăsanul râse. N-ai mai crescut Muşcă din croasant şi se şterse la gură cu dosul palmei, împrăştiind firimiturile aurii de foietaj din mustaţă – o palmă, observă Joje care nu cunoscuse muncă manuală de ani de zile, spre deose bire de mâinile lui muncite, cu degete zgâriate şi palme aspre.

- Ce facem, rămânem aici tot restul zilei? Generalul îl plesni pe Jojo peste umăr. Haide. Fac cinste cu un rând.

- Două secunde, zise Jojo. Mai întâi, lasă-mă să-ţi arăt ceva. îl luă de braţ pe General şi îl conduse până la zidul de piatră. Ia uită-te acolo. Făcu semn din cap spre apa care curgea liniştită la poalele construcţiei. De cealaltă parte.

Pe celălalt mal, se iţea din apă cam de un metru culmea unei arcade de piatră. Piatra era uscată şi curată, semn clar câ nivelul apelor nu se ridicase să o acopere de mulţi ani.

Generalul aruncă o privire spre arcadă, apoi aruncă în apă restul de croasant şi urmări cum două răţuşte pornesc a se certa pe el.

- Şi? zise el într-un târziu. Acum o sută de ani, un *con* a pus intrarea unde nu trebuie.

- Crezi? Jojo îi fâcu semn cu ochiul şi se bătu uşor cu a arătătorul peste nas. Sau poate că nu. De-asta te-am chemat. I

*A**H**ez.* Hai să bem ceva.

în drum spre centrul oraşului, se puseră la curent cu ce mai făcuse fiecare de când fuseseră eliberaţi de la Les Baumettes, închisoarea din Marsilia. Atunci erau apropiaţi, ei şi o mână I de oameni, toţi mici găinari de-ai locului pe care îi părăsise norocul câni în acelaşi timp. Cât Jojo fusese la mititica, soţia îl părăsise, plecase pe undeva prin nord cu un agent de vânzări de la Pemod. Acum Jojo locuia într-un apartament cu două I camere din Cavaillon, lucra ca un rob pentru un *macon* specializat în restaurarea caselor vechi. Era o muncă de om în putere, iar el nu mai era aşa tânăr, dar ce altceva putea face?

Mai cumpăra câte un bilet la Loto în fiecare săptămână şi se ruga la Dumnezeu sâ nu-l lase spatele.

Generalul îl compătimea sincer, genul acela de compătimire care te încearcă atunci când descoperi câ sunt alţii care o duc şi mai râu decât tine. Generalul avusese noroc. Nu numai că

soţia îi rămăsese alături, dar între timp îşi pierduse soacra, iar banii pe care aceasta îi lăsase fuseseră suficienţi pentru a cumpăra o mică pizzerie în Cheval-Blanc. Nimic deosebit, dar era o sursă bună de venituri, plus câ avea mesele şi băutura asigurate chiar la locul de muncă. Generalul izbucni în râs când ajunse la această parte a povestirii sale şi se bătu cu palma peste burdihan. Putea fi şi mai rău. E drept, nevasta îi ţinea socoteala banilor, dar altfel nu avea de ce sâ se plângă.

Găsiră o masă la umbra platanilor pe terasa de la Café de France, vizavi de biserică.

- Ce vrei sâ bei?

Generalul îşi scoase ochelarii de soare şi făcu semn unui chelner.

- Pastis. Orice, numai Pemod nu.

Jojo aruncă o privire în jur, apoi îşi trase scaunul mai aproape de General.

- Să-ţi spun de ce te-am sunat. Vorbea pe ton scăzut, urmărind atent mulţimea în timp ce povestea, ajungând la şoaptă de fiecare dată când cineva trecea mai aproape de masa lor. Ei, al meu *patron* are un amic mai vechi care a fost cândva *un fljc* până când a dat de belea şi l-au dat afară. Acum s-a aranjat în industria de supraveghere şi pază, vinde sisteme de alarmă celor care-şi cumpără case de vacanţă pe aici, prin zonă. Oamenii nu duc lipsă de ceva *sous* şi, evident, se agită când aud că în fiecare iarnă casele nelocuite sunt spâne. La fiecare casă la care lucrăm, *patron* le face capul calendar proprietarilor că în Vaucluse sunt mai mulţi hoţi decât brutari, apoi îl recomandă pe acest *copain* al lui. Dacă proprietarul îşi instalează sistemul de alarmă de la amic, *patron* primeşte şi el un plic. Jojo îşi frecă degetul mare şi arătătorul, semn de lovele.

Sosi şi chelnerul cu băuturile, iar Jojo îl lăsă să intre iarăşi în cafenea înainte de a-şi relua vorba.

- Acum două zile, tipul acesta – Jean-Louis îl cheamă -vine pe *chantier* şi îl aud râzând de parcă ar fi auzit cea mai bună poantă din viaţa lui. Eu lucram pe acoperiş şi am putut sâ aud întreaga discuţie, că doar vorbeau chiar sub mine.

- Nu era bancul cu parizianul, travestitul şi poştaşul, nu?

Jojo îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul spre un câine care căuta după cubuleţe de zahăr pe sub masă.

- A fost haios, dar nu era un banc. Ascultă aici: tocmai au instalat un nou sistem de securitate la Caisse d'Epargne – ochi electronici, senzori de presiune în podea, detectoare de metal la intrări, tot ce-ţi trece prin cap. De instalare s-a ocupat una dintre cele mai mari firme din Lyon. A costat milioane.

- Generalul era nedumerit. întotdeauna era o plăcere să audă că o bancă a fost nevoită să cheltuie milioane de franci, pe de altă parte, auzise chestii mai amuzante la înmormântări.

- Păi, şi ce e aşa haios? N-au putut încasa cecul de la bancă?

Jojo rânji şi îl mustră agitând degetul arătător.

- Ceva mai mişto. Se întâmpla că au mutat seiful – toate coffres-forts
- taman în partea din spate a clădirii, pentru un plus de siguranţă. Bare de oţel cu diametru de cinci centimetri la uşă, încuietori triple... Jojo făcu o pauză pentru efect dramatic... dar nici urmă de ochi electronici. Nici măcar unul.

-Ah bon?

- Nu. Şi ştii de ce? Fiindcă clienţii care umblă la casetele din seif nu vor să apară filmaţi în biroul directorului când îşi numără paralele.

Generalul ridică indiferent din umeri.

- Cest normal, non?

- Dar cea mai tare fază – Jojo sorbi din paharul cu pastis şi mai aruncă o privire la celelalte mese înainte de a se apleca spre interlocutorul său – cea mai tare fază e că noul seif este amplasat fix peste vechea scurgere în râu. Dar fix, mă înţelegi.

- Vechea scurgere?

- Arcada la care tocmai ne-am uitat. Pe acolo iese. Douăzeci, poate douăzeci şi cinci de metri de la arcadă şi ajungi la podeaua seifului. Puţin plastique şi boum! Ai ajuns în seif.

- Formidable. Şi apoi dansezi pe senzorii de presiune până când ajung les flics la faţa locului.

Jojo clătină din cap şi rânji mai larg. Era în culmea fericirii.

- Nu, nu, asta e şi mai amuzant. Nu au montat senzori de presiune. Podeaua nu este securizată. S-au gândit că uşa e de ajuns.

Lui Jean-Louis nu-i venea să creadă.

Generalul începu să se tragă de vârfurile mustăţii, un gest reflex, un obicei despre care nevastă-sa zicea că-l face să pară oleacă încet la minte. Ştia prea bine că Isle-sur-Sorgue era un orăşel bogat, înţesat de comercianţi de antichităţi care lucrau în mare parte cu numerar. N-ar fi deloc o pierdere de timp să petreacă vreo câteva ceasuri cu nasul prin casetele lor din seiful băncii. Simţea cum i se strârneşte interesul. Ba chiar mai mult decât interesul, recunoscu în sinea lui. îl cuprindea din nou entuziasmul, emoţia pe care o simţise de fiecare data când începea să plânuiască o lovitura. Acesta era marele lui talent, planificarea. De aceea toţi ceilalţi i se adresau cu „Generale”, pentru că el îşi folosea capul.

Jojo îl privea ca un motan care aşteaptă să înhaţe canarul, cu ochii negri strălucitori pe chipul măsliniu.

-Allors? Ce crezi de asta?

- Cum putem şti dacă e adevărat tot ce ai spus? Mie unuia îmi cam pute. Generalul îl căută din ochi pe chelner. Dar hai

să mai luam un rând.

Jojo surâse. Aşa era Generalul. Un pesimist în came şi oase, întotdeauna câuta problemele. Dar n-a zis nu.

Mulţimea începu sâ se cearnă, oamenii se îndreptau spre casele lor pentru masa de prânz; cei doi continuarâ sâ discute conspirativ, iar piaţeta fu cuprinsă de tăcere, întreruptă doar de clopotele orologiului din tumul bisericii.

petreacă vreo câteva ceasuri cu nasul prin casetele lor din seiful băncii. Simţea cum i se stârneşte interesul. Ba chiar mai mult decât interesul, recunoscu în sinea lui. îl cuprindea din nou entuziasmul, emoţia pe care o simţise de fiecare dată când începea să plănuiască o lovitură. Acesta era marele lui talent, planificarea. De aceea toţi ceilalţi i se adresau cu „Generale”, pentru că el îşi folosea capul.

Jojo îl privea ca un motan care aşteaptă să înhaţe canarul, cu ochii negri strălucitori pe chipul măsliniu.

- *Alors?* Ce crezi de asta?

- Cum putem şti dacă e adevărat tot ce ai spus? Mie unuia îmi cam pute. Generalul îl căută din ochi pe chelner. Dar hai să mai luăm un rând.

Jojo surâse. Aşa era Generalul. Un pesimist în came şi oase, întotdeauna căuta problemele. Dar n-a zis nu.

Mulţimea începu să se cearnă, oamenii se îndreptau spre casele lor pentru masa de prânz; cei doi continuară să discute conspirativ, iar piaţeta fu cuprinsă de tăcere, întreruptă doar de clopotele orologiului din turnul bisericii.

Nu se făcuse încă opt şi jumătate când Simon ajunse la birou. Pe coridoarele lungi, minimálist şi cu gust decorate, domnea tăcerea. Nu mai era nimeni în agenţie, dacă nu puneai la socoteală palmierii şi ficuşii din ghivece, care se înmulţiseră într-atât, încât agenţia angajase un grădinar care să le poarte de grijă, un tânăr subţirel ca varga, caie purta mereu mânuşi albe de bumbac şi îşi petrecea ziua ştergând frunzele plantelor. Ernest îl numise în joacă „specialist foliaje”.

Trecând prin dreptul unei uşi deschise, Simon zări pe un tânăr angajat aplecat asupra primului memorandum al zilei. Băiatul ridică ochii din hârtii, fericit că eforturile sale fuseseră remarcate. Simon îl salută cu o înclinare a capului şi se întreba care era numele lui. Erau atât de mulţi acum, iar majoritatea semănau între ei, îmbrâcaţi în costumele lor în culori sobre, cu croială după ultima moda. Ar fi o idee să îi pună să poarte ecusoane.

Traversă biroul lui Liz şi păşi în biroul personal. Un vizitator din America îi spusese odată că acesta era biroul unui om puternic, şi asta pentru ca ocupa un colţ al clădirii, deci avea o privelişte dubla faţa de oricare alt angajat, mai mic în rang. în plus – şi aceasta era o chestie de mare subtilitate, aşa spusese americanul – nu exista nici o masă de lucru, nimic atât de banal în toată încăperea. Canapele luxoase din piele, măsuţe joase, un perete întreg acoperit cu ecrane TV şi monitoare de calculator,

plante evident mai bogate şi luxuriante decât cele care împodobeau restul agenţiei. Raiul unui mogul.

Liz îi lâsase pe una din măsuţe toate documentele şi corespondenţa din ziua precedenta, împărţite atent în patru

teancuri: mesaje, corespondenţa, rapoarte şi, cel mai cumplit teanc din toate, documente de strategie şi planuri de marketing, câteva ceasuri bune de plictiseala intensa legate frumos în coperte albastre lucioase.

În vreme ce Simon trecea în revistă mesajele, în camera vecina începu sa zumzăie faxul. Ziegler sunase din New York. Avocaţii lui Caroline. Patru clienţi. Directorul de creaţie, directorul financiar, doi account manageri şi managerul departamentului Televiziune. Şi Jordán. Dumnezeule, ce mod de a începe ziua! Apoi Simon îşi aduse aminte de hotărârea luata cu o seara înainte şi brusc se înveseli. Pleca în concediu.

Luă biletul cu mesajul lui Jordán – „Trebuie sâ te vad cât mai repede[44] – şi mâzgăli dedesubt, „Oricând eşti gata. 8 a.m.” Minciunica îl va poziţiona pe Jordán din start în defensivă. Acesta nu ajungea niciodată înainte de nouă şi jumătate. Simon traversă holul ca sâ lase mesajul şi astfel sâ se şi pună la punct cu ultimele hobbyuri ale lui Jordán, ale căror mărturii erau etalate cu grijă prin biroul acestuia. „Trebuie să fie un iad pentru el, îşi zise Simon, să ţină ritmul şi să fie mereu în frunte.[44] Abandonase tenisul cu mult timp în urmă, când cei mai tineri membri ai echipei se apucaseră de sportul alb. Apoi avusese o perioadă când se dedicase armelor şi tolbelor de vânătoare, atunci când Jordán îşi achiziţionase casa de la ţară, urmată de o fază nautică, marcată de încălţăminte de neopren şi impermeabile. în momentul de faţâ, pasiunea lui părea să fie polo călare.

De peretele din spatele mesei de lucru erau sprijinite trei crose, iar deasupra acestora fusese atârnată într-un cui o cască impecabilă, imediat lângă tabla de plută pe care lista meciurilor

de la Ham Polo Club ascundea parţial o invitaţie la cocktail la Reform. Desigur, polo reprezenta hobby-ul absolut pentru un om de publicitate ambiţios – exorbitant ca investiţie, un

apanaj prin excelenţa al clasei superioare şi, cu puţin noroc, marea şansă de a te trage de şireturi cu membri ai familiei regale. Simon zâmbi şi se întrebă cât timp va mai trece până ce Jordán o să solicite un loc de parcare pentru poneii lui şi un elicopter de firmă care sâ îl ducă într- o clipita până la Windsor.

La auzul clinchetului de tocuri înalte pe podeaua de gresie, Simon lâsâ biletul prins în rama unei fotografii ce o înfăţişa pe soţia lui Jordán, o femeie relativ drâguţâ şi, daca era să dea crezare bârfelor, extrem de bogata.

Liz punea în ordine mesajele sosite prin fax peste noapte din America; trupul zvelt se profila în cadrul ferestrei, iar pârul lung şi negru al fetei câdea în şuviţe pe obraz. Era îm-brâcatâ cu o severitate corporatista care nu fâcea decât să-i accentueze picioarele spectaculoase. Simon se considera un *connoisseur* în materie de gambe feminine, iar picioarele lui Liz erau într-adevâr extraordinare, foarte lungi de la genunchi la gleznă. Cu toate intenţiile sale bune de a angaja numai fete bătrâne între douâ vârste, cu halenă şi platfus, nu se ştie cum, însâ reuşea să se procopsească întotdeauna cu secretare atrăgătoare – unde mai pui că îi şi fâcea plăcere să le admire. Imaginea lui Liz aplecată peste birou îl susţinuse pe parcursul a nenumărate întâlniri plictisitoare.

- Bunâ dimineaţa, Elizabeth.

- Bună dimineaţa, domnule Shaw. Ce mai faceţi?

Fata îi zâmbi pe deasupra teancului de faxuri. Ori de câte ori i se adresa cu Elizabeth, fata ştia că şeful este într-o dispoziţie bunâ.

- Bine, iar o cană de cafea ar face minuni de-a dreptul. Apoi trebuie să pornim în căutarea gâletuşei şi a lopăţicii mele, ca să nu mai menţionez pălăria de soare.

Liz se opri în loc în drum spre aparatul de cafea şi ridică

mirată din sprâncene.

- Îmi iau câteva zile libere. M-am gândit câ nu mi-ar strica sâ vizitez puţin sudul Franţei, sâ vâd dacâ e adevărat ce se spune despre

Saint-Tropez.

- Cred câ v-ar prinde bine. Ce se spune despre Saint-Tropez?

- Toamna la Saint-Tropez, zise Simon, este completamente lipsită de magia tentaţiei. Pe plajă nu voi fi decât eu şi pescăruşii, voi avea parte de seri solitare în chilia mea de călugăr. Ai putea sâ trimiţi un fax la Byblos, sâ-mi faci o rezervare?

Liz se aplecă peste birou ca sâ noteze toate acestea pe un carneţel.

- Veţi avea nevoie şi de bilet pentru feribot, pentru maşină.

- Şi rezervă-mi o noapte la Paris. The Lancaster.

- Când doriţi sâ plecaţi?

- Mâine. Sunâ-l pe Philippe Murat şi vezi dacâ e disponibil pentru cină. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, spune-i câ e o cinâ de afaceri, altfel o sâ vinâ la braţ cu vreuna din prietenele lui de la *EUe* şi o sâ-i sufle toatâ seara la ureche. Doar îl ştii – mireasma de after-shave nu face decât sâ ascundă un maniac sexual.

Liz adoptă o expresie ingenuă.

- Eu îl găsesc fermecător pe domnul Murat.

- Numai sâ ai grijâ sâ nu intri singură în lift cu el, atâta îţi spun.

Simon era aproape fericit, nerăbdător sâ ajungă cât mai departe de birou. De organizarea apartamentului din Rutland Gate se va ocupa foarte bine Emest, iar Jordán va fi în culmea fericirii jucând rolul de director executiv timp de o săptâmânâ. Ce putea să se întâmple în doar o săptămână, până la urmă?

Liz reveni cu cafeaua.

- Ne ocupăm de telefoane?

- Prinde-mi doar clienţii. Jordán se poate ocupa de aspectele legate de agenţie.

- Şi avocaţii doamnei Shaw?

- Ah! Da, ei. Crezi ca ar fi de ajuns sa le trimit o vedere de la Saint- Tropez?

- Ieri a sunat chiar partenerul din firma. Mi-a spus câ este urgent.

Simon sorbi din cafea.

- Elizabeth, ştii câ are un cronometru lângă telefon? Taxează la minut. Dacâ, Doamne fereşte, ai ajunge intr-un asemenea hal de disperare, încât sâ-ţi vină ideea sâ-l suni ca sâ-l inviţi la cinâ, te-ar taxa pentru convorbire. Cu o vedere aş ieşi mult mai ieftin.

- Oricum va trebui sâ vorbiţi cu el când va întoarceţi.

- Ai dreptate. Ştiu câ ai dreptate. Simon oftâ. OK. Hai sâ-l prindem pe porcul âsta pânâ nu-i trece prin cap sâ ma cheme la tribunal pentru sfidarea apelurilor primite. Dar să asculţi cu atenţie când apare pe fir. O sâ auzi cronometru 1. Ticâie. Sunt convins câ are un ceas ca acelea pe care le foloseşti la fiertul ouâlelor.

Convorbirea telefonică fu scurtă şi costisitoare. Caroline voia

o maşină nouâ. Avea nevoie de o maşină nouă. Avea tot dreptul sâ primească o maşină nouâ, conform termenilor din aranjamentul financiar dintre ei. Simon fu de acord cu un BMW, dar se târgui în privinţa echipamentului stereo pânâ când realiză câ ar fi putut sâ-l cumpere la preţul unei convorbiri juridice de numai cinci minute. Puse receptorul în furcă şi reflectă dacâ uciderea unui avocat ar putea fi motivata drept *un críme pasi önnel.*

Ridică ochii şi îl zări pe Jordán în pragul uşii, cu o cană de cafea în mână, antiteza stilistică a ideii generale despre omul de publicitate. Avea o înfăţişare de modă veche, profund respectabilă, probabil tocmai de aceea clienţii se simţeau în siguranţă alături de el. Emest ar fi putut sâ jure cu mâna pe inimă câ auzise la un moment dat costumul lui scârţâind, atât de greu era.

În această zi se deghizase într-un bancher de mare succes - costum din trei piese, cu dunguliţe fine, cămaşă în dungi, cravata sobra, ceas cu lanţ de aur, pierdut printre faldurile voluminoase de matase ale batistei din buzunarul de la piept, pantofi lustruiţi ca oglinda. îşi pieptănase parul nisipiu înspre spate, înfoindu-l la tâmple. Simon observa ca-şi cultiva mici smocuri de par la perciuni în maniera bătrânilor ofiţeri de marina, nişte favoriţi în stare embrionara. Nu putea fi decât englez.

Simon nu-i dâdu şansa sâ deschidă gura.

- Intra, Nigel, intra. Uite ce e, îmi pare râu că a trebuit să anulez întâlnirea de aseară, dar am avut o zi teribilă. Pur şi simplu nu m-am simţit în stare. Mai ia nişte cafea. Un trabuc. Spune-mi câ sunt iertat.

Jordán luă loc pe una din canapele, pliindu-şi trupul slab pe conturul pernelor, apoi lâsâ cana de cafea pe masâ pentru a-şi aranja butonii şi a-şi netezi pârul.

- Nu câ m-ar deranja pe mine, Simon, începu el. Rostea

cuvintele de parcâ l-ar fi strâns gulerul cămăşii. E vorba de ceilalţi. încep sâ-şi pună problema dacă acest Comitet executiv există sau nu. Trei întâlniri consecutive anulate. I-ai cam luat în răspăr, bătrâne, asta e tot ce pot sâ zic.

Simon bănuia cam cine fusese cel mai luat în răspăr.

- Cineva anume? Crezi câ aş putea sâ îi vâd şi sâ mai îndulcesc situaţia?

Jordán scoase la iveală un portţigaret auriu şi zăbovi îndelung sâ-şi aleagă o ţigară. Din buzunarul vestei luă o brichetă de aur. Lumina se reflectă în ghiulul de aur şi în butonii de aur. „Tipul e o veritabilă bijuterie ambulantă*[4], îşi zise Simon.

- Cred câ îi liniştesc eu de astă dată, Simon. Ar fi suficient sâ-i scot la un pahar la finele zilei, câteva vorbe iscusite la un pahar de whisky. Las' pe mine.

Simon încercă sâ adopte un aer recunoscător.

- Dacâ eşti convins...

- Nici nu-ţi mai bate capul cu asta. Jordán aruncă un nor de fum în aer. Avea un stil studiat, fals relaxat de a fuma, lucru ce îl fâcea pe Simon să-şi dorească sâ-i ofere un trabuc explozibil. De fapt, probabil, sunt ceva mai apropiat de ei în momentul de faţă, faţă de tine. Probleme personale şi altele asemenea. îţi ia gândul de la management.

Ori de câte ori se găsea în prezenţa unei persoane pe care o considera egală cu sine în ierarhia corporatistă, Jordán debita aceleaşi teorii de management, pe care Simon la auzise până acum de sute de ori.

-Tocmai despre asta voiam să-ţi vorbesc. Jordán, presimţind o revelaţie, se aplecă uşor în direcţia lui Simon când acesta luă un ton confidenţial. Realitatea este câ mi-ar prinde bine

o pauză. Ultimele luni au fost dificile pentru mine.

Jordán încuviinţă înţelept.

- Divorţul, asta chiar e o veste rea.

- Ei, o sâ trec eu şi peste asta, dar mi-ar prinde bine câteva zile departe de prima linie şi mâ întrebam dacâ ai putea să preiei tu comanda o sâptâmână. îmi pare râu câ trebuie sâ-ţi cer asta. Dumnezeu ştie câ ai şi aşa destule pe cap, dar nu m-aş simţi în largul meu decât dacâ aş lăsa frâiele pe mâini pricepute.

Jordán se chinui din răsputeri sâ nu jubileze.

- Aş vrea să plec mâine, continuă Simon, dar, fireşte, depinde şi de planurile tale. Ştiu, e al naibii din scurt, dar cred câ la cum mâ simt, cu cât iau o pauzâ mai repede, cu atât mai bine.

- Mâine? Jordán se încruntă, cântărind responsabilităţile poziţiei de lider. Va trebui sâ jonglez cu câteva întâlniri. Am o agendă foarte încărcată pentru următoarele zile.

Simon îşi aruncase ochii pe agenda lui Jordán ceva mai devreme. O singurâ zi era tăiată cu o linie şi în dreptul ei era trecut doar un cuvânt „Cotswolds”. Nu aveau clienţi în acea parte a Angliei. însă caii puteau fi găsiţi acolo din abundenţă.

- Uite, dacâ este prea...

Jordán ridică mâna.

- Mâ descurc eu cumva. Se încrunta din nou. Totuşi, s-ar putea sa fie necesar sâ o fur pe Liz. Susan este teribil de bunâ, însă e posibil sâ nu mai facâ faţă dacâ mâ apuc sâ jonglez cu două pâlârii...

Lui Simon îi trecu prin minte imaginea lui Jordán cu două câşti de polo aşezate pe cap încercând să conducă şedinţele din agenţie.

- Desigur. Simon păstrase cireaşa pentru final. Cred că ar fi mai practic sa te muţi aici, în biroul acesta. Ţi-ar fi mai uşor.

Jordán se prefăcu a reflecta la imensa inconvenienţa de a se muta zece metri de-a lungul culoarului, apoi se întoarse spre Simon cu un aer sincer, cu fruntea încreţită, gest care funcţiona atât de bine cu clienţii.

- Ar fi mai bine, da. Ar fi mai bine, bătrâne. Ar da un semn pozitiv trupelor.

- Să ştie ca frâiele sunt în mâini ferme, întări Simon.

- Exact ceea ce voiam şi eu să spun. Nu te-ai gândit să te apuci şi tu de echitaţie? Foarte distractiv. Calul e o creatura magnifica.

- Ştii ce zicea Oscar Wilde despre cai, nu-i aşa? „Sunt periculoşi la ambele capete şi incomozi la mijloc”[1]. Sunt de acord cu el.

- Nu ştii ce pierzi, bătrâne. Jordán se replie, se ridică în picioare şi îşi aranja încâ o data butonii de la câmaşâ. Ar fi bine sâ mâ apuc de treaba. Mâ pui la curent înainte sâ pleci diseară.

Simon îl mai auzi vorbind cu Liz în biroul vecin, „... am grija de împârâţie cât lipseşte Simon... ţine legătura cu Susan... toate întâlnirile aici, cred”.

, Jatâ un om fericit”, îşi zise Simon. îşi petrecu tot restul zilei la telefon.

Ajunse la Paris a doua zi, spre sfârşitul dupâ-amiezii; la hotel, The Lancaster, găsi un mesaj – Monsieur Murat îl

aştepta la Chez L'Ami Louis, la orele douăzeci. Un început cât se poate de promiţător pentru vacanţa lui. Acesta era restaurantul preferat al lui Simon aici, în Paris, plus că nu era obligat să poarte cravata. Făcu un duş rapid, îşi schimba hainele şi se hotărî să meargă pe jos până la Saint-Germain, unde plănuia să deguste ceva la Deux Magots.

Uitase cu totul ce oraş frumos este Parisul. După Londra, Parisul părea extrem de curat, fără saci de gunoi aruncaţi pe stradă, fără pancarte anunţând „De vânzare[44] dinaintea fiecărei case. Se opri pe Pont-Neuf şi privi înapoi, de-a lungul râului, spre Luvru. Amurgul era albastru, împroşcat ici şi colo de luminiţele aurii din ferestre şi de la lămpile de pe străzi - pentru o clipită, regretă aranjamentul stabilit pentru cină. Pe cât îl plăcea pe Murat, o seară ca aceasta merita petrecuta în compania unei fete frumoase.

Deux Magots era aglomerat ca întotdeauna, iar chelnerii la fel de aroganţi ca de obicei, atmosfera din local, clientela afişa aceeaşi blazare studiată ca de fiecare dată. în toamna aceasta era iar la modă negrul, fetele îşi purtau părul lung, aparent ciufulit, tenul trebuia să fie cât mai palid, jachetele de piele imense, iar pantofii grei, cu talpă joasă – pantofi pe care Simon îi detesta, parcă erau nişte saboţi de menajeră, până şi cea mai frumoasă pereche de picioare arăta oribil şi stângaci în ei. De ce insistau toate să arate la fel?

Simon îşi aprinse un trabuc şi comandă un *kir.* Se simţea excelent în Franţa încă o dată, îi făcea plăcere să audă din nou franceza vorbită în jurul său. Era surprins de cât de mult înţelegea din ce auzea. Trecuse mult timp, mai bine de douăzeci de ani de când petrecuse şase luni lucrând ca ospătar în Nisa. Atunci vorbea fluent, sau îndeajuns de fluent cât să îşi poată câştiga traiul, aşadar, era mulţumit că se prinsese ceva de el.

Urmări cum un cuplu de japonezi de la o masă pe colţ încearcă să comunice cu un chelner care juca şarada

parizianã populară de incomprehensiune candidă în discuţiile cu străinii.

- Scosh. Japonezul flutură două degete în aer. Scosh.

- *Comment?*

- Scosh.

Chelnerul ridică din umeri şi se făcu a nu pricepe. Japonezul luă în mâna meniul de băuturi, îl deschise şi indică ceva chelnerului pe la mijlocul paginii.

- Scosh.

Chelnerul binevoi a arunca o privire, apoi oftă teatral.

- *Non,* zise el. Whisky.

- *Hai, hai.* Scosh whisky.

-Deux?

Japonezul rânji fericit şi dădu viguros din cap, iar chelnerul. satisfăcut câ superioritatea sa fu stabilită, îşi croi drum printre mese înapoi spre bar.

Paharul de *kir* îi făcu poftă de mâncare, aşa câ Simon se întreba dacă nu ar fi prea devreme pentru acea perioadă pentru mirificele *cepes* sălbatice; acestea îşi făceau o apariţie fugitivă în meniul de la Chez L'Ami Louis în fiecare an. Tot acum realiză câ nu se gândise nici măcar o dată la treburile de la birou în toată dupâ-amiaza, nici măcar nu o sunase pe Liz să o anunţe că a ajuns. Franţa îi pria. Plâti nota şi traversă Boule-vard Saint-Germain spre staţia de taxi.

Taxiul îl lăsă pe micuţa Rue du Vertbois; se opri o clipă în faţa restaurantului. Slavă Domnului, nu fusese încă sterilizat şi împopoţonat, numai ca sâ fie în pas cu moda. împinse uşa

de la intrare şi păşi în atmosfera caldă şi agitată a unuia din ultimele bistrouri adevărate din Paris.

Stilul decorativ se califica drept shabby chic de început de secol XX, cu vopsea în tonuri de cafeniu-închis, crăpată pe alocuri şi pardoseală cu plăci de ceramică roase din loc în loc până la şapa de beton. în afară de o fotografie veche a bătrânului *patron,* Antoine cel cu mustăţi cărunte, şi una sau două oglinzi afumate de vreme, pereţii erau neîmpodobiţi, susţinând doar de la un capăt la altul al încăperii un lung cuier pentru haine. Aici nu se schimbase mare lucru de mai bine de

jumătate de secol, iar Simon se simţea, ca de fiecare dată când venea aici, ca în sufrageria unui bun şi vechi prieten.

Murat rezervase o masă în spatele sobei cu lemne. Simon se aşează comod şi în aşteptarea lui îşi trecu vremea speculând despre cei din jurul său. De obicei aici găseai un amestec interesant de faimă, avere şi notorietate – staruri de cinema şi regizori, politicieni care veneau în speranţa de a fi recunoscuţi şi oameni de stat care căutau să apară incognito, tineri provenind din familii pariziene bogate, actriţe cu suita lor de admiratori, playboy trecuţi de prima tinereţe şi, aproape mereu, un grup timid de oameni aflaţi la prima lor vizită, nu tocmai siguri de ce ar trebui să înţeleagă din acest decor viu.

Pe uşa de la intrare îşi făcură apariţia două cupluri de americani, doamnele gătite prematur cu haine de blană, cu pârul argintiu, iar domnii încă în jachete de vară. Simon se distrâ văzând expresiile alarmate ale femeilor când chelnerul luă neatent hainele lor de şinşila, în valoare de mii de dolari, şi le aruncă neglijent pe cuierul din dreptul mesei lor.

- Clayton, îi zise una din ele soţului său, eşti sigur că acesta este locul?

Soţul o linişti, făcându-i semn sâ ia loc.

- Iubito, e un bistro. La ce te aşteptai, un valet la intrare?

Chelnerul lui Simon sosi cu o sticlă de Meursault. Adulmecă mulţumit buchetul care-l duse cu gândul la pânze de păianjen şi pivniţe întunecate. Vinul era rece, însă nu într-atât încât sâ mascheze gustul. Simon degustă şi încuviinţă cu un gest din cap.

Chelnerul îi umplu paharul.

- C'est pas tenible, eh?

O bufnitură la intrarea în restaurant şi Murat se ivi în vrie, întârziat şi în neorânduiala, îmbrăcat într-un costum negru cam boţit şi cu un fular lung şi roz la gât, având un aer de refugiat din anii '60 cu pârul lui lung până la umeri; se răsuci spre Simon şi-i dezvălui un chip bronzat, în care sticleau dinţii albi şi ramele ochelarilor. Cum naiba reuşea să conducă biroul

din Paris, să-şi păstreze bronzul şi în plus sâ îşi mai şi vadă de complicata şi energica lui viaţă amoroasă, Simon nu-şi putea explica. Se cunoscuseră când Simon cumpărase pachetul majoritar în agenţia lui Murat, iar relaţiile lor de afaceri se transformaseră în prietenie.

- Philippe. Ce bine îmi pare să te văd!

- Simon! Ai venit mai devreme. Nu? Am întârziat eu. *Merde.* Nu se mai termina întâlnirea...

- Cine e tipa?

Murat îi arunca o privire lui Simon în timp ce se aşeza la masă, apoi îşi descolăci şarpele de caşmir roz de la gât îi oferi acel zâmbet fermecător şi dezarmant pe care Simon

era convins că îl exersează în fiecare zi dinaintea oglinzii.

- Prietene, ai o minte bolnava. Dar îmi aduc aminte ce m-ai sfătuit tu odată: „Niciodată sâ n-abureşti un expert în abureli”. Murat rosti fraza cu profunda plâcere. îl încânta sâ folosească argoul limbii engleze şi colecţiona elemente de jargon cu orice ocazie. OK, îţi spun. Clienta noastră, firma de iaurt, o ştii? E o doamnă ajunsă la o anumită etate şi...

- Şi ai avut grijă de ea de dragul agenţiei, completă Simon.

Murat îşi turnă vin în pahar.

- A cumpârat pachetul de campanie pentru anul viitor, aşa câ am sărbătorit la un păhărel, apoi, ei bine...

Ridică din umeri.

- Nu mâ deprima cu detalii. Ce vrei sâ mănânci?

Cercetară meniul, însâ fără voia lor surprinserâ conversaţia de la masa americanilor:

- ... Şi ştii ce s-a dovedit a fi până la urmă? O hernie hiatalâ. Eu vreau puiul prăjit la cuptor. Aşa, şi se externează, apoi îi dă în judecată pentru maipraxis...

Simon rânji spre Murat.

- Prefer să îmi povesteşti despre viaţa ta amoroasă, decât sâ aud aşa ceva.

Chemă un ospătar şi comandară.

- Cât stai la Paris? se interesă Murat. E o petrecere sâmbătă, fete frumoase – garantat. Nimeni din advertising. îi făcu semn cu ochiul şi încercă una din noile expresii învăţate. îţi faci şi tu o lipeală, nu?

- Sună romantic, cum spui, zise Simon. Dar nu pot. Plec

chiar mâine- dimineaţă, iau maşina şi mă plimb câteva zile pe la Saint-Tropez.

Chelnerul sosi cu o farfurie de midii, aburinde şi înmiresmate cu usturoi, acel *foie gras* căruia Simon nu reuşea să-i reziste şi un platou încărcat cu *baguetle.* O sticlă de vin roşu de Burgundia, mâtuitâ de colb, fu lăsată de o parte a mesei, ca să răsufle. Simon îşi scoase jacheta şi trecu în revistă bistroul. Toate mesele erau ocupate de acum, localul devenise aglomerat şi gălăgios. Aici se auzeau mereu hohote de râs; era un loc dedicat plăcerii de a trăi. Regimul şi dietele erau strict interzise, iar porţiile erau enorme. Nu venea nimeni la L'Ami Louis ca sâ se zgâiască în tăcere la două frunze de salată.

- Saint-Tropez? Murat făcu o grimasă dezaprobatoare, chiar dacă abia ghicită. E o staţiune terminata. De fapt, întreaga coastă e terminată, asta dacă nu ai în plan să joci golf cu nişte parizieni înţepaţi. Au pus mâna pe ea cei pe care eu îi numesc BCBG – Bon *Chic Bon Genre* – şi rişti să primeşti o amendă dacă nu ai cămăşile Lacoste la tine.

- Şi dacă nu am o cămaşă Lacoste? Unde pot sâ mâ duc?

Murat strânse şi ultima rămăşiţâ de sos din farfurie cu o midie.

- Ai fost vreodată în Luberon? între Avignon şi Aix. Devine cam chichi, mai ales în august, dar e minunat – sătucuri vechi, munţi, foarte puţini turişti, un soare fantastic – am mers acolo o săptămână în iunie cu Nathalie. A fost *tres romantique,* până la sosirea bărbatului ei.

Chelnerul debarasă masa. Simon nu fusese niciodată în Luberon. Ca alte sute de vilegiaturişti, se repezise direct pe Cote d'Azur, se prăjise pe plajă, apoi ţuşti înapoi acasă. Teritoriul

mai Continental din Provence îi era cu totul necunoscut, un

şir de denumiri pe indicatoarele de pe *autoroute.*

- Şi cum ajungi acolo?

- Ieşi de pe *autoroute* la Cavaillon şi apuci spre Apt. O nimica toata, doar vreo douăzeci de minute. îţi pot recomanda locul unde am stat eu şi Nathalie, foarte cochet, *beaucoup de charme,* cu o terasa privata unde voi doi puteţi face plaja în nud...

- Phillipe, sunt singur.

- Şi? Fa plaja de unul singur. Poate pune ochii pe tine cineva... Murat se apleca uşor spre el. într-o dimineaţă, intră camerista sa-ţi facâ patul – una din fetele acelea pârguite de şaptesprezece ani cu care se mândreşte atât Provence, cu tenul măsliniu şi ochi mari, căprui – şi da peste acest *milord* englez. Pe terasa, *tout nu.* Fata nu-i poate rezista. *Voila!* Şi-ai pus-o.

Versiunea lui Murat în ce priveşte o vacanţa liniştita ş lipsita de neprevăzut fu întrerupta de apariţia unui uriaş fazan prăjit pe care îl aleseseră împreună, însoţit de o piramida de *pommes frites* crocanţi. De la masa americanilor ajunse până la ei un val de consternare audibila faţă de mărimea inimaginabila a puiul comandat de una din doamne.

- Tot pentru *moi?* O, Doamne!

Murat turnă vinul roşu pentru amândoi şi ridica paharul pentru toast.

- *Bonnes vacances,* dragâ prietene! Sunt cât se poate de serios în privinţa Luberonului; e un loc foarte special. Ar trebui sâ ajungi pe acolo.

1

Mai degrabă atribuit lui Ian Fleming, autorul personajului

James Bond (n.tr.)

Duminica, pizzeria Chez Matilde pe de strada care duce spre Cheval- Blanc era închisă. Nevestei Generalului îi plăcea să-şi petreacă ziua liberă cu sora ei din Orange, iar Generalul era mai mult decât mulţumit sâ fie lăsat de capul lui, sâ joace *boules*[1]*.* în astâ duminică însă, Generalul nu se atinse de *boules,* care râmaseră la locul lor din garaj. Generalul aştepta musafiri.

îşi făcuse temele, ticluise totul şi trimisese vorbâ către ceilalţi. Grupul vechi din Baumettes – sau majoritatea, cei care izbutiseră sâ nu intre iar la închisoare – veneau sâ asculte o propunere.

Generalul luâ scaunele de pe masa rotundă unde le ridicase cu o seară înainte, după curăţenie şi aduse la masâ *pastis,* vin şi pahare, un castron cu măsline şi câteva pizze mari. Erau reci, dar încă bune. Oricum, nu venea nimeni pentru mâncare. Numără scaunele. Opt. Spera sâ fi avut nevoie de zece, însâ Raoul şi Jacques n-avuseseră grijă cu câteva seri mai-nainte şi îi prinsese poliţia, la un control de rutină, cu arme şi o dubă plină de covoare furate. N-aveau sâ plece nicăieri timp de câţiva ani. Numai gândul la asta şi îl făcu pe General sâ clatine din cap. Doar le spusese mereu să stea departe de arme. Armele dublează sentinţa.

Auzi răpăitul unei Mobylette şi se îndreptă spre uşa din dos. Jojo, în tricou curat şi proaspăt ras, de duminică, tocmai traversa mica parcare prăfuită, cu un rânjet pe faţă; îl salută cu o înclinare a capului.

— *Salut!* Bărbaţii îşi strânseră mâinile cordial. Jojo aruncă o privire iscoditoare peste umărul Generalului. Mathilde?

- E în regulă, îl linişti Generalul, e în Orange până diseară.

- *Bon.* O zi mare, *eh?* Ce zici? O să meargă?

Generalul îl bătu pe Jojo pe spate şi gestul amical îi dezvălui cât de solizi erau muşchii omului, dezvoltaţi de zile-luminâ de cărat pietre şi saci de ciment

- Dacă toţi sunt în aceeaşi formă ca şi tine, o sâ meargă.

Jojo îl cunoştea pe General prea bine ca să mai pună şi alte întrebări. Generalului îi plăceau micile lui momente în lumina reflectoarelor şi un public numai ochi şi urechi. Se strecurară prin pasajul îngust, burduşit cu butoaie de bere, şi intrară în restaurant. Jojo cântări dintr-o privire localul, cu pereţii tencuiţi rustic şi aplicele din fier forjat în formă de gondole, afişele cu Veneţia şi Pisa, barul mic, faianţat, şi afişul sub formă de manuscris care atârna pe zidul dindărăt – „Casa nu dă pe datorie“ – şi fotografia înrămată a lui Mathilde cu Generalul pozând rigizi împreună cu un domn cu cravată.

- Drăguţ localul, foarte *sympa.* Jojo arătă spre fotografie. El cine e?

- Primarul. E înnebunit după pizza. Tatăl lui a venit aici tocmai din Italia. Afară se auzi zgomot de maşini, astfel câ Generalul îşi făcu loc anevoie pe lângă Jojo. Serveşte-te singur, pofteşte!

La umbră trăseseră o camionetă Renault şi un Peugeot alb, murdar, iar pasagerii se adunaseră într-un pâlc gălăgios în vreme ce unul dintre ei se uşura lângă un copac. Generalul îi numără în gând. Erau toţi acolo.

- *Salut les copains!* Se apropie să îi primească, oameni pe care nu îi văzuse de ani de zile. Dădu mâna cu fiecare, un bun

prilej pentru a-i cerceta din cap până în picioare. Toţi pareau să fie sănătoşi şi voioşi, aşa că îi conduse în restaurant cu un pronunţat sentiment de anticipare. Era ca-n vremurile bune.

E bine să-ţi trăieşti viaţa respectabil, n-avea nimic de zis, dar, după o vreme omul mai simte şi nevoia de puţina senzaţie.

*-A**H**ez!* Luaţi loc, luaţi loc. îşi traserâ scaunele, Jojo ca al doilea în rang având o deosebita grija sâ se aşeze lângâ General. Fură desfăcute mai multe sticle, îşi umplură paharele şi îşi aprinseră ţigările. Generalul privi de jur împrejurul mesei şi le zâmbi trăgându- se de colţul mustăţii.

- Ei, a trecut ceva vreme. Ia povestiţi-mi cum aţi ajuns cu toţii *milHardaires.* Nimeni nu ardea de nerăbdare sâ vorbească primul. *Alors?* Doar nu credeţi câ se ascunde vreun poliţai după bar? Povestiţi-mi.

Nu-i fu dat să audâ o serie de istorii de succes. Femand, care era *plastiqueur* şi care pierduse deja douâ degete şi-şi rănise obrazul într-o explozie calculata greşit, lucra într-un atelier mecanic. Bachir, cu trăsăturile sale tipic arăbeşti, cu faţa prelungă şi îngustă, avea o înclinaţie spre şişuri – acum îşi găsise o slujbă mai puţin periculoasă ca ospătar într-o cafenea din Avignon. Claude, la fel de masiv ca întotdeauna, se folosea de umerii lăţi şi braţele groase cu care-l dotase natura ca *magon,* lucra cu Jojo. Fraţii Borel, doi bărbaţi scunzi, pătrăţoşi, cu pielea arsă de vânt şi soare, se lăsaseră de furat maşini ca sâ lucreze pentru un grădinar lângă Carpentras. Dintre ei toţi, singurul care se ţinea de meserie era Jean, mutul cu mâini dibace care abia de-şi câştiga existenţa de pe-o zi pe alta buzunârind lumea prin gări şi pieţe de ţară.

Generalul îl ascultă pe fiecare în parte cu mare atenţie. Era exact aşa cum sperase. Tuturor le-ar fi priit o ocazie ca aceasta. Umplură iar paharele şi Generalul luă cuvântul.

Iniţial, zise el, când Jojo venise cu ideea, nu-l prea luase în serios. Dar, de dragul vremurilor bune şi din pură curiozitate, dăduse câteva telefoane, cercetase niţel – foarte discret,

foarte rezervat – şi, uşor-uşor, începuse sâ creadă, ca era fezabil. Desigur, va lua ceva timp, câteva luni, dar era fezabil.

Feţele adunate în jurul mesei nu reflectau decât interes reţinut. Claude ridica privirea de la ţigara pe care tocmai o rula şi puse întrebarea care stâtea pe buzele tuturor:

- Deci? Despre ce este vorba?

- O bancă, prietene. O bancă micuţa şi putred de bogata.

-Merde, interveni Bachir clătinând din cap. Doar tu ne spuneai să n- avem de-a face cu annele.

- Fâra arme, zise Generalul. Nici măcar de pila aia a ta nu va fi nevoie.

-Ah bon? Pur şi simplu intrăm în bancă, le spunem câ suntem rupţi în fund şi gata, asta e tot?

- Nu va fi nimeni când ne vom duce noi. Banca va fi numai a noastră preţ de şase, poate chiar opt ore.

Generalul se lăsă pe speteaza scaunului cu un surâs în colţul gurii. Aceasta era partea lui preferată, când oamenilor li se stârnise interesul, erau prinşi, în expectativă. Bău din vin şi îşi şterse mustaţa cu grijă, cu dosul palmei.

- Acum, spuse el, închipuiţi-vâ că este sâmbătă seara în Isle-sur- Sorgue, weekendul în care are loc *foire des anti-quaires.* Agită arătătorul spre ascultătorii atenţi. Se întâmpla ca anul viitor să pice pe 14 iulie — tot oraşul *en fete,* sute de comerciali de antichităţi îşi dosesc banii peste noapte în seiful de la Caisse d'Epargne. Făcu o pauză scurtă. Căcâlău de *fric,* prieteni. Totul numai pentru noi.

Şi iată planul, pus pe masă. Oamenii rămaseră tăcuţi cât Generalul le povesti exact cum ar putea sparge banca.

în sâmbăta cu pricina, cu ceva timp înainte de miezul nopţii, când întregul oraş era în plină sărbătoare, grupul lor se va strecura în râu şi de acolo prin tunelul de scurgere. Vremea de iulie va fi numai bună pentru o bălăceală rapidă. Femand va folosi nişte *plastique* ca să spargă podeaua seifului. Printre artificiile de la *fete,* nimeni nu va acorda atenţie încă unei

bubuituri înfundate. Iar spargerea casetelor din seif era o nimica toata prin comparaţie, doar câteva pocnituri slabe. Apoi vor avea toata noaptea la dispoziţie sa se distreze cu conţinutul lor.

Femand îşi frecă uşor cicatricea de pe obraz, cicatricea care îl mai durea şi acum, dupâ atâţia ani.

- Cum rămâne cu sistemul de alarmă? *Normalement,* e legat la *gendarmerie.*

Generalul se amuza de minune, oferindu-le informaţia cu linguriţa.

- *Beh oui.* Ridică din umeri. Este. Dar nu au conectat şi podeaua seifului la sistemul de alarmă. Numai cele doua uşi. Una duce în interiorul băncii, iar cealaltă dă afara, în dos, înspre un pârculeţ.

Oamenii continuară să fumeze şi sâ se gândească la bani, Generalul îşi tăie o felie de pizza. Lângă el, Jojo nu-şi găsea astâmpărul de nerăbdare. Intrarea în bancă era partea cea mai uşoară, de care ştia deja; ieşirea şi plecarea, astea erau marea lor problemă.

-Alors, continuă Generalul, ne-am amuzat în seif, am curăţat toate casetele. Acum e duminică dimineaţa, e târg. Oraşul e înţesat, maşinile sunt prinse în trafic ca arahidele în nuga. Cu toate acestea, oricât de agreabil ar fi seiful, trebuie să plecăm. Generalul îşi mişcă cu greu burdihanul de la masă, râgâi şi se scobi în dinţi cu capătul unui chibrit. Există două

inconveniente. Ridică un deget grâsuţ. Primul: în fiecare dumincâ, între ora douăsprezece şi unu după- amiaza se face un control. I-am urmărit patru duminici la rând. Doi poliţişti, o chestie de rutină, dar întotdeauna îşi fac apariţia pe finalul pieţei, numără ghivecele de pe treptele băncii şi se duc acasă sâ ia masa de prânz. în orice caz, trebuie sâ ne facem scâpaţi înainte de miezul zilei. Şi *évidemment,* nu putem pleca la fel cum am venit. Chiar şi în iulie ar fi ciudat sâ vezi nişte bărbaţi ieşind din

apele râului, fluturând bancnote de 500 de franci. Se opri sâ bea vin. Nu, ieşirea noastrâ va fi prin spate, prin pârculeţ.

Jojo rămase cu paharul în aer, uitând sa-l mai ducâ la gură.

- Pe uşă?

- Sigur ca pe uşa. Generalul ridica două degete în aer. *Voila le deuxieme probleme.* Deoarece, aşa cum ştim, uşa este conectata la sistemul de alarmă.

- Şi va porni alarma, rezumă Bachir. Iar noi ajungem înapoi la *plssoir* pentru încă zece ani. Nu, mulţumesc.

Generalul zâmbi pe sub mustăţi.

- Nu le-ai schimbat, *mon vieux.* Acelaşi optimist vesel. Dar uiţi ceva. Avem timp să ieşim. Nu mult, douâ-trei minute – poate ceva mai mult daca traficul e la fel de lent ca în toate zilele de târg.

Pe faţa lui Claude, ca o lunâ plina, se citea efortul de a gândi.

- Dar dacă traficul e aşa greoi...

- Va fi greoi, confirmă Generalul, greu pentru maşini. Da noi nu vom scăpa cu ajutorul maşinilor. Cine vrea nişte pizza? E bună, zău.

Jean, şuţul de buzunare, emise cel mai lung discurs al său pentru acea dimineaţă:

-Merde cu pizza asta! Cum scăpăm?

- Simplu. Pe *vélő.* Generalul ridică mâna stângă şi se plesni cu dreapta peste ea. în două minute ieşim din înghesuială şi din oraş, în vreme ce poliţaii îşi varsă năduful pe *klaxons.* Se trase satisfăcut de vârful mustăţii. Merge.

Ridica mâinile sâ oprească avalanşa de întrebări şi le oferi ceva mai multe explicaţii. Fiecare dintre ei va intra în seif cu *tenues de vélő* – pantofii, pantalonii scurţi, şepcile şi jachetele viu colorate, cu multe buzunare, pe care le poartă orice ciclist respectabil. Bine, o sâ aibă buzunarele îndesate, dar oare ce biciclist nu are buzunarele doldora? Cine va bănui câ au bancnotele furate în buzunare? Cine măcar s-ar deranja să-i verifice?

Cum în fiecare duminica sunt mii de ciclişti pe străzi şi pe drumuri, ei vor fi nişte anonimi, pierduţi în mulţime. Vor dispărea pur şi simplu. Era deghizarea perfecta, una dintre imaginile tipic estivale. Şi era un mod rapid de evadare.

-Mais attention, îi avertiza Generalul. Un singur detaliu: pânâ la vara trebuie sâ fiţi *en forme* – atât de antrenaţi, încât sâ puteţi merge cu bicicleta douăzeci sau treizeci de kilometri cu viteza maximâ, fârâ sâ vi se facâ rău. Dar asta nu-i nimic, se rezolvă cu antrenament. Alungă ideea cu un gest al mâinii. Avem luni la dispoziţie pentru asta. O sută de kilometri în fiecare duminică şi veţi fi gata şi pentru Tour de France.

Se terminase sticla de *pastis,* iar Generalul se duse la bar sâ mai aducâ una nouâ în vreme ce oamenii adunaţi în jurul mesei se uitară unii la alţii; într-un final începură să discute. Generalul îi lâsâ sâ întoarcă problema pe toate părţile, să se obişnuiască puţin cu ideea înainte ca el sâ intervină şi să le prezinte modul de distribuţie pe care voia sâ îl sugereze.

- Generale? Unul din fraţii Borel rânjea spre el. Când ai făcut tu ultima datâ o sută de kilometri?

- Păi, chiar ieri. Cum fac de obicei, în maşină. Dumnezeu o fi făcut unele dosuri pentru şaua bicicletei, dar nu şi pe al meu. Haide sâ te întreb eu aşa. Generalul deşurubâ dopul sticlei şi o împinse în mijlocul mesei. Când a fost ultima datâ când ai avut tu ceva bani în buzunar? Bani ca lumea?

- Câcâlâu de *fric,* reaminti Jojo.

Borel nu mai zise nimic. Generalul întinse braţul şi îl bătu uşor pe obraz.

- Hai, bea, spuse el. într-o zi o sâ bei şampanie, nu *pastis.*

1

Joc cu bile mari, foarte popular în sudul Franţei.

Simon părăsi hotelul dimineaţa devreme gata sa înfrunte traficul parizian al orei de vârf, pe piloţii kamikaze în Renault-urile lor 5, dopaţi cu cofeina şi hotarâţi sa dovedească superioritatea francezului asupra oricui ar fi îndeajuns de nesăbuit să şofeze o maşina cu plăcuţe de înmatriculare cu număr străin. Dintre cele trei maşini ale sale, o alesese pe cea mai comodă, un Porsche decapotabil negru ca abanosul, care atinge o viteză d 255 la orâ. Era conştient câ pentru Londra acesta era un vehicil absolut ridicol, abia dacă îl scotea din viteza a doua, o jucarioan pentru specialistul în advertising. Dar afară, pe *autoroute* se putea dezlanţui şi cu ceva noroc şi cu pedala de acceleraţie lipita de podea ar ajunge în sud în doar şase ore.

Depăşi limita Parisului; maşinile mici făcură loc camioanelor, iar blocajul de la *périphérique* râmase în urma lui şi-i permise sâ ajungă la 190. Amuţise şi telefonul, când la Londra ar fi bâzâit fârâ întrerupere, anunţând veşti despre o criză a nu ştiu cărui client sau modificarea unei programări. Apăsă butonul de apel ca să o sune pe Liz. „Fără acoperire/[4] Nu avea altceva de făcut decât să conducă şi sâ mediteze.

Fără datorii, sânâtos şi cu o mulţime de acţiuni în agenţie, Simon se găsea îritr-o poziţie invidiată de mu Iţi. Atâta vreme cât afacerea prospera, n-avea niciodată să ducă lipsă de câteva sute de mii de lire sterline[AAA]d[A]a[A]ritului nelimitat al lui Caroline pentru risipă. îâ®8seaminteuîffîzacând lui Caroline

îi fusese furata cartea de credit American Express. Simon nu raportase furtul câteva săptămâni la rând; hoţul cheltui se mai puţin decât făcea ea de obicei. Deşi fosta soţie avea sâ fie pentru el o sursă permanentă de necazuri şi cheltuieli, putea fi întotdeauna cumpărată într-un fel.

Viaţa sa profesională era mai complicata. Provocarea de a pune bazele agenţiei fusese surmontată. Agenţia exista şi acum trebuia menţinută şi alimentata în mod constant cu noi clienţi. Dacâ la început un cont de cinci milioane de lire sterline ar fi reprezentat un prilej de sărbătoare euforică, acum nu era decât un os de ros pentru cei din City. Dispăruse agitaţia, şi în loc rămăsese doar o rutina bine remunerată.

Mai exista şi New York, şi Ziegler. Când Simon fusese obligat sâ îi urmeze pe Saatchi şi pe Lowe în State, făcuse un târg şi schimbase pachete de acţiuni cu Global Resources, una dintre cele mai agresive conglomerate din advertising, avân-du-l în frunte pe unul dintre cei mai neplăcuţi oameni pe care îi cunoştea. Nimeni n-ar fi recunoscut câ îl simpatizează pe Ziegler. Pe de altă parte, nimeni nu putea nega eficienţa omului. Părea să aibă talentul de a hârţui clienţii ca sâ i se alăture, să-i copleşească cu promisiuni de creştere a vânzărilor şi a profiturilor. Simon îl văzuse în acţiune de zeci de ori, brutal cu subordonaţii sâi şi aproape maniac în urmărirea clienţilor. Frica era arma pe care o folosea în agenţie, oferind salarii exagerate, pentru ca apoi sâ-şi terorizeze angajaţii. O fricâ de o cu totul altă natură – frica de a pierde cota de piaţă – stătea la baza tuturor prezentărilor sale. Era în stare să ţină o tiradă de şaizeci de minute pe tema sa preferată, „Vânzările sunt un război, iar ticăloşii din jurul tău n-au decât un singur scop, să te întreacă”, care de obicei dădea rezultate, făcându-i şi pe cei mai sceptici clienţi să se uite nelinişţiţi peste umăr înainte de a mări bugetul de campanie în favoarea lui Ziegler.

Relaţia lui Simon cu Ziegler fusese descrisa (departe de urechile lor, fireşte) ca aceea dintre doi câini care împart o cuşca prea mica. Fiecare îşi apăra cu îndărătnicie teritoriul. Fiecare voia cuşca – în cazul de faţa, lumea întreagă – doar pentru sine. Nu se înghiţeau unul pe altul şi camuflau acest fapt sub o pojghiţă de politeţe tipic corporatistă care nu ducea de nas pe nimeni, schimburi de memo-uri atent

redactate şi pline de împunsături, dar o camaraderie ostentativă ori de câte ori îşi făceau apariţia în public. Nu sosise încă momentul pentru o lupta decisivă, dar în curând avea să vină. Simon ştia prea bine, însă gândul acesta, care altădată îl ambiţiona, acum doar îl plictisea.

La fel ca multor oameni din industria de advertising, şi lui Simon îi trecuse adesea prin cap să se lase de afacere. Dar c altceva să facă? Nu avea nici cea mai mică dorinţă să intre î politică sau să se transforme într-un gentleman de provincie sau să treacă de cealaltă parte a baricadei şi să devină unul din clienţi, postat la conducerea unei firme care produce bere sau detergent de rufe. Pe lângă asta, unde putea câştiga mai bine decât în advertising? Poate că acum ajunsese la un stadiu în care se putea bucura de o viaţa foarte confortabilă şi la care era greu de renunţat în lipsa unei alternative extraordinar de atrăgătoare. Astfel că trata aceste momente de nemulţumire interioară ca mulţi alţii din breasla lui, gâsindu-şi o nouă distracţie – o maşină mai rapidă, o casă mai mare, un hobby nou, mai costisitor. Traiul pe picior mare nu numai că este cea mai bună răzbunare, dar şi cea mai facilă.

Ajunsese între timp la poalele dealurilor rubensiene ale provinciei Burgundia şi se gândi sâ oprească la Chagny sâ ia prânzul la Lameloise. Primejdios. Aşa câ trase pe dreapta la o benzinărie, bău o cafea amară şi cercetă harta regiunii. Dupâ-a-miaza ajungea la Avignon unde plănuia să stea la umbra unui

platan, cu un pahar de *pastis,* iar de acolo mai avea puţin până la destinaţie. Fâcu plinul maşinii şi continua spre sud.

Pe măsură ce localităţile se perindau pe lângă el – Vonnas, Vienne, Valence – lumina soarelui devenea mai puternică şi cerul părea că se extinde, albastru şi nesfârşit, iar peisajul rural – mai pietros, mărginit la orizont de pâlcuri de stejari. în podgoriile de pe dealuri, grupuri mici de oameni, cu spinările

îndoite sub dogoarea soarelui, adunau primele roade ale recoltei. Aceasta era regiunea Cotes du Rhone unde se produce vinul plin, potrivit indivizilor cu sete de natură şi apetit pe măsură. Simon abia aştepta să încerce prima sticlă.

Se apropia de Avignon şi trecu prin dreptul lui în mare viteză nereuşind sâ se hotărască dacă sâ apuce spre coastă aşa cum plănuise, sau sâ urmeze sfatul lui Murat. *„Prochaine sortie Cavai/Ilon”* în fond, de ce nu? Dacâ nu-i plăcea, a doua zi putea sâ o ia din loc.

Coti la ieşirea spre Cavaillon şi traversă podul peste Durance, care după seceta verii devenise dintr-un râu mai degrabă un pârâiaş. La intrarea în oraş fu întâmpinat de măsuţele cafenelelor aşezate la umbra pomilor, chipuri arămii de soare, halbe reci de bere aurie. Parcâ maşina, îşi îndrepta spatele şi după câteva mici acrobaţii reuşi sâ coboare. După geamurile fumurii şi aerul condiţionat din Porsche, lumina orbitoare şi căldura fură ca un şoc. Simţi cum soarele îl loveşte drept în creştetul capului cu o forţă care-l fâcu sâ tresară. în Paris venise deja toamna; aici era ca în august.

Ar fi putut sâ-şi dea seama şi cu ochii închişi că se afla în Franţa după mirosul din cafenea – tutun negru, cafea tare şi aroma pregnantă de anason din paharele de *pastis* de pe bar. Bărbaţii care jucau cărţi pe la mese, majoritatea în maieuri, cu şepci decolorate de vreme, îl priveau prin fumul de ţigară şi Simon se simţi deodată nelalocul lui în hainele lui.

-Biere, sil vous plaît.

- BouteHle ou pressiong?

Barmanul avea o voce răguşită, cu accent puternic. Suna a franceza, insa nu semâna cu dialectul parizian, nici măcar cu cel de pe coastă.

Simon lua sticla de Kronenbourg şi se aşează la fereastră.

Fiecare al doilea vehicul părea să fie un camion care-şi făcea drum în trafic pufnind şi trosnind, încărcat cu fructele şi legumele pe care Provence le producea din abundenţă. Simon asculta glasurile din jurul sau şi se întreba cum o sa se descurce cu franceza lui în siropul acela verbal. Realiză că, pentru prima după mulţi ani, nimeni nu ştia exact unde se afla el. Nici el însuşi nu ştia unde avea sa-şi petreacă noaptea şi îl încânta ideea de a fi doar un străin anonim.

în cafenea intră un băieţaş care vindea ziare şi Simon cumpără de la el un exemplar din *Le Provensal.* Prima pagină era despre turnirul de *boules,* în rest erau ştiri locale – *fete* în Lourmarin, o degustare de vinuri în Rognes, alte turniruri de *boules.* în ciuda formatului modem şi a titlurilor incitante, în comparaţie cu presa britanică, ziarul avea ceva de modă veche, dacă nu chiar plicticos.

Simon termină de băut berea. Pe unde îi spusese Murat să apuce? Apt? Părăsi răcoarea cafenelei, urmărit din nou de jucătorii de cărţi şi se apropie de Porsche. Bolidul era inspectat de trei puştani: îl surprinse pe unul dintre ei cum mângâia timid curba plină a contraaripii, de parcă maşina l-ar fi putut muşca într-o clipită. Copiii făcură un pas îndărăt când îl zăriră pe Simon, urmârindu-l cum deschide portiera.

- *£a gaze, monsieur?*

Cel mai îndrăzneţ dintre băieţi îşi întinse gâtul ca sâ arunce o ocheadă înăuntru.

- Oui, Simon indică vitezometrul. *Deux cent quarante. Mérne plus.*

Băiatul scutură mâna ca ars.

- fa *boum, alors.*

Când Simon ambală motorul, îi făcură semn cu mâna, trei maimuţici bronzate, cu faţa numai rânjet. Intră în trafic şi

ţinu drumul până trecu pe sub podul de cale ferata dinspre Apt. Pe partea dreapta, în spatele pădurii de pancarte care împodobesc majoritatea orăşelelor de provincie franceze, întrezări o formă alungită, verde, ce se ridica la orizont, culmile mai joase ale munţilor Lubéronului. închise instalaţia de aer condiţionat şi trase pe margine ca sâ decapoteze maşina. Era patru şi jumătate, soarele îi încălzea plăcut umerii, briza îi răvăşea părul, îşi propuse să cineze la o terasă liniştită undeva prin apropiere. Viaţa devenea mai frumoasă.

Ieşi de pe N100 ca să scape de amatorii de Grand Prix care încercau sâ depăşească Porsche-ul şi o luâ pe un drum îngust care şerpuia printre coline. Undeva sus se iţeau zidurile de piatră albită de vreme şi olanele decolorate ale unui sat; trecu într-o treaptă inferioară şi acceleră. Poate va găsi un mic *auberge* cu un bucătar rubicond şi cu terasă cu vederea spre munte.

Se înscrise într-o curbă strânsă, oarbă, şi imediat se văzu nevoit sâ apese frânele pentru a evita o coliziune cu un tractor care bloca şoseaua. Şoferul tractorului îl privi de sus din cabina sa, cu faţa roşie ca pătlăgeaua impasibilă sub şapca trasâ pe frunte. Arâtâ cu degetul mare remorca pe care o trăgea după el, plină cu ciorchini de struguri negri. Ridică indiferent din umeri. N-avea de gând sâ dea înapoi.

Simon intrâ în marşarier şi se retrase în câmp; maşina scoase un sunet pe care orice proprietar de Porsche îl cunoaşte şi îl evită, un zgomot costisitor. Rahat. Şoferul de pe tractor ridică mâna şi trecu mai departe, lăsându-l pe Simon cu maşina în câmp.

Ieşi sâ cerceteze ţeava de eşapament. Se lovise de un pietroi pe jumătate ascuns în iarbă, se îndoise şi atârna într-o

parte. îşi continuă drumul în susul dealului cu grijă, cu ţeava de eşapament bâlăngânindu-se în urma maşinii.

Sătucul Brassiére-les-Deux-Églises (populaţie pe timp de iarnă: 702, populaţie pe timp de vară: aproximativ 20O0) este cocoţat intr-un echilibru precar pe coama unui deal, la poalele versantului sudic din Mont Ventoux. Are două biserici, o cafenea, o măcelărie, o brutărie, o *mairie,* deschisă pentru public doar două ore în după-amiezile de marţi, o *épicerie,* un atelier Citroen cu două pompe de benzină şi, înspre sud, o privelişte panoramica de-a dreptul magnifică asupra Lubéronului. Cu excepţia planurilor (despre care se tot discuta de patru ani de zile) pentru construirea unei toalete publice, satul nu deţine nici o facilitate turistică. Vizitatorii de peste vară, obişnuiţi deai locului, au propriile căsuţe în sat, restaurate până în temelii, insă cam zece luni din an ele rămân nelocuite, cu obloanele trase la ferestre.

Porsche-ul se târî până la atelier şi aici se opri. De undeva dinăuntru se auzea un radio. Simon păşi peste un alsacian uriaş care dormea la soare şi aruncă o privire în interiorul întunecos al garajului Duclos. Deocamdată nu erau vizibili decât bocancii unsuroşi ai proprietarului, bătând ritmul melodiei de la radio. Restul era ascuns vederii sub o camionetă Citroen. Simon ciocăni în portiera camionetei şi Duclos îşi făcu apariţia, ieşind de sub maşină.

Râmase aşa, întins pe spate cu ochii la musafirul neaşteptat, cu o cheie franceză în mână, plină de vaselină, şi cu o cârpă murdară în cealaltă.

-Oui?

-Monsieur, bonjour. J'ai un petit probleme.

> *- Comme tout le monde.* Duclos se ridică în capul oaselor şi se şterse pe mâini. *Alors, qu'est-ce que Cest?*

-Ma voi ture...

Duclos se ridică în picioare şi scoase din buzunar un pachet de Bastos. Se apropiarâ împreuna de Porsche şi Simon

realiză câ vocabularul lui nu includea termeni precum ţeavă de eşapament, aşa că se ghemui lângă maşină şi îi indică problema. Duclos se aşează pe vine lângă el şi trase cu nesaţ din ţigară. Câinele deveni la rându-i atent şi li se alătură, făcându-şi loc printre ei, ca sâ adulmece gânditor roata din spate înainte de a-şi ridica piciorul în dreptul ei.

-Filou'. *Va fen!* Duclos alunga câinele şi se aplecă lângă maşină pentru o privire mai atentâ asupra ţevii îndoite. *Putain. î*ntinse mâna şi bătu în metalul boţit şi clătină descurajator din cap. *Il faut le remplacer.* Trase din nou din ţigară, meditativ. *Beh oui. C'est foutu.*

Dar, după cum îi explica lui Simon, avea sa dureze sâ facâ rost de piese pentru o astfel de maşină – o maşina nemţeasca, o raritate prin acele locuri. Va trebui comandat o toba şi o ţeava eşapament de la Avignon, poate chiar de la Paris. Două zile, trei zile. Apoi trebuia montat. Ar putea Monsieur sâ revină spre sfârşitul săptămânii? Pânâ atunci, *normalement,* maşina avea sâ fie gata.

Prima reacţie a lui Simon fu sâ pună mâna pe telefon. în viaţă, orice problemă poate fi rezolvata cu un simplu telefon. Dar pe cine sâ sune şi la ce bun? Era târziu după-amiaza, iar satul nu părea genul de loc care să fie deservit de un taximetru. Naufragiase aici. Duclos se uitâ la el şi ridica din umeri. Simon îi zâmbi şi îi răspunse cu acelaşi gest. în definitiv, era în vacanţa.

Scoase valizele din portbagajul maşinii şi se îndrepta spre mica piaţetă din centrul satului. în faţa cafenelei *-Le Sporting* scria cu litere de un albastru şters deasupra intrării – patru bătrânei zbârciţi şi arşi de soare jucau *boules.* Simon îşi lâsă bagajele pe una din mesele de tablă şi intră la bar.

Localul era gol, cu excepţia muştelor care bâzâiau în jurul vitrinei de îngheţata dintr-un colţ. Mese cu tăblie de plastic şi un asortiment de scaune vechi fuseseră aranjate alandala

prin încăpere, iar undeva în spatele unei tejghele lungi din zinc se deschidea o uşa spre partea administrativă a localului, protejata de o perdea ce parea faculâ din omizi uscate şi care acum se răsucea încet în curentul de aer cald. „Ei, îşi zise Simon, nu e Ritz.” Merse până la fereastra uriaşa ce se deschidea în căpătui cel mai îndepărtat al încăperii şi fluieră a uimire în faţa priveliştii de afarâ.

Fereastra dădea spre sud, spre o câmpie lunga care se sfârşea abia la poalele Luberonului, la mai bine de opt kilometri depărtare. Razele soarelui de seara aruncau umbre întunecate în faldurile de stânca ale muntelui, în contrast cu aburul sidefiu, o nuanţă undeva între violet şi cenuşiu al terenului pietros, şi verdele pădurii de pin şi stejar. Jos, la câmpie, şirurile ordonate de viţâ-de-vie erau întrerupte numai de clădirile fermelor ce arătau ca pictate în peisaj, rectangulare şi strălucitoare. Un tractoraş ca de jucărie, de un galben viu, se mişca în tăcere de-a lungul panglicii întunecate a drumului asfaltat. în rest, totul pârea încrem.

-Monsieur?

Simon întoarse capul şi dâdu de o fată în spatele barului. Comanda un *pastiSf* zâmbind la amintirea celor spuse de Murat; iată fata de care îi vorbise, exact aşa cum o descrisese el – tânăra provensală, cu ochii întunecaţi şi pielea măslinie. Fata întinse mâinile ca să îi umple paharul dintr-una din sticlele fixate în spatele barului, lăsându-i lui Simon plâcerea de a urmări tresărirea fibrelor alungite de muşchi sub pielea neteda a braţelor. Murat ar fi sărit direct pe tejghea, cu un fir de trandafir în dinţi.

-Merci, mademoiselle.

Simon îndoi băutura cu apă şi ieşi afarâ. Curios, cum îi plăcea acest *pastis* în căldura toridă a Franţei şi cum nu îl băuse nicăieri altundeva. îşi aminti că făcuse o comanda mai de mult, în Connaught, dar nu avusese acelaşi gust. Aici,

însă, era perfect – dulce, aspru şi ameţitor. Luă o înghiţitura şi reflectă la situaţia neobişnuită în care se găsea.

Nu avea maşină, nu avea rezervare la hotel – din câte îşi putuse da seama nici nu exista vreun hotel – fără Liz, fără Emest. Era pe cont propriu, rupt de oamenii care aveau grija de toate detaliile existenţei sale. Spre marea lui surpriza, însă, se bucura de ineditul situaţiei. Singur în sălbăticie, neavând la el decât un portofel doldora de bancnote de 500 de franci. Aşadar, nu era chiar o catastrofă. în orice caz, era imposibil sâ te simţi deprimat aici, urmărindu-i pe bătrânei râzând şi tachinându-se în timp ce jucau *boules.*

Fata ieşi din cafenea şi zări paharul gol de pe masă. Se apropie de masă, cu mersul acela leger, aproape indolent al celor care trăiesc într-o zonă cu mult soare.

- Un autre?

-Merci.

Fata îi zâmbi, iar el o privi cum se depărtează legânân-du-şi şoldurile sub fusta scurtă de pânză. Simon se întrebă cum va arăta ea peste douăzeci de ani, curios sâ afle dacă nu cumva se va acri cu timpul.

Când fata reveni cu băutura, se interesă despre un loc unde sâ tragă peste noapte.

Puştoaica făcu o grimasă tipic franţuzeasca, ridica din sprâncene şi îşi ţuguie buzele.

-Beh non.

Fireşte, exista *le gîte* ţinut de Madame Dufour, dar acesta era închis până la Paşti. Mai erau nişte hoteluri în Gordes. Flutură din mânuţa-i bronzată indicând vag spre vest, de parcă

Gordes se afla la cápáiul civilizaţiei, la mii de leghe peste mări şi ţâri.

Simon o lamuri ca tocmai în asta consta problema lui, nu avea cum sâ ajungâ la Gordes.

-Ah bon. Fata se gândi ce se gândi, muşcându-şi buza de jos şi dezvelindu-şi şiragul de dinţi mici şi albi, ca nişte mărgăritare. *Attends. Je vals chercher Maman.*

Simon o auzi cum o strigă pe mamâ-sa, urmă apoi un schimb de replici zgomotos şi rapid pe care nu reuşi sâ-l urmărească. Apăru şi Maman, o femeie rotunda, într-o rochie cu imprimeu floral şi papuci de casă, cu fata după ea.

Maman era numai zâmbet; sub umbra unei mustăcioare îi sticleau dinţii îmbrâcaţi în aur.

-Ah, cepauvre monsieur.

Se lâsa pe scaunul de lângă Simon până ce biata piesă de mobilier dispăru cu lotul, şi se aplecă spre vizitator, emanând iz de usturoi şi bunăvoinţă. Nu era nimic pierdut, îl asigură ea. Monsieur nu va fi nevoit sâ petreacă noaptea sub un copac dir piaţa satului. Aveau o cameră liberă deasupra cafenelei, *pas grand'chose,* dar curată. Monsieur era bine-venit sâ stea acolo şi din moment ce în sat nu exista nici un restaurant, putea lua masa cu ei *en familie.* Trei sute de franci, iar asta includea posibilitatea de a folosi duşul familiei. *Voilă.* Era stabilit.

Simon îşi luâ bagajele şi o urmâ pe fată pe scările înguste pânâ la etaj, câznindu-se în tot acest timp sâ nu se lase subjugat întru lotul de şoldurile care se legănau la doar o palmă sub nasul lui. „închide ochii şi gândeşte-te la mustaţa lui Maman.” Ajunseră pe un palier minuscul; fata descuie o uşă şi ii conduse într-o odaie nu cu mult mai mare, o mansardă întunecoasă, cu tavanul jos, înclinat într-un unghi ascuţit, şi unde era la fel de cald ca-ntr-un cuptor.

- (7a *chauffe, eh?*

Fata deschise ferestrele, apoi obloanele şi îi dezvălui priveliştea pe care Simon o admirase ceva mai devreme. Arunca o privire de jur împrejur – un pat de o persoana, un bec chior atârnat deasupra, un petic de linoleum ponosit pe podea, îi aducea aminte de camera de la internat. Mai puţin priveliştea, desigur.

-Formidable, trase el concluzia.

Lasâ bagajele pe podea şi se întinse.

- *Cest pas un grand Ut, mais vous éles seul.*

Fata îi zâmbi.

-Malheureusement, oul.

Simon ridicând din umeri – ticul contagios al francezilor.

Fata adopta un aer profesional. Peste o ora se servea cina în bucătărie. Baia se afla la etajul de mai jos, uşa albastra. Daca Monsieur mai dorea ceva, ea şi Maman erau la parter.

Simon se gândi la un telefon, dar decise să nu-şi bata capul cu asta pânâ a doua zi. Desfăcu bagajele şi porni în câutarea uşii albastre şi a duşului.

Instalaţiile sanitare ale francezilor, de altfel o naţiune dotata cu multa ingeniozitate şi stil, adesea constituie un real şoc pentru străinii care sunt obişnuiţi poate cu ţevi ascunse în zidărie, vase de toaleta silenţioase şi robinete bine prinse de chiuveta; Simon petrecu minute bune încercând să dea de capăt modului de funcţionare a aranjamentului complicat de ţevi şi armaturi. Reuşi pânâ la urmâ sâ facă duş în reprize cu ajutorul unei improvizaţii din cauciuc care alterna între apâ rece ca gheaţa şi apâ fiartă, în acompaniamentul ecourilor gâlgâitoare provocate de ţevârie. Un afiş lipit pe interiorul

uşii de la baie, probabil furat de la un hotel de lângă lacul Annecy, spunea: „Conducerea hotelului primeşte cu bucurie vizitatorii însoţiţi de câini. Câinii nu-şi şterg pantofii de draperii şi nici nu fac pipi în bideu. Rugăm amabila noastră clientelă sâ le urmeze exemplul“.

Coborî la parter şi se luă după zgomotul de conversaţie care se auzea din bucătărie. Aici gâsi o masa lunga, acoperita cu o muşama în carouri, aranjata pentru patru persoane: sticle de un litru de vin şi de apa minerala, o *baguette* uriaşa, un castron de marimea unui lighean plin cu salata şi, la, unul din capetele mesei, un televizor, cu sonorul oprit. *Maman* şi fata frecau nişte fripturi crude cu ulei de mâsline şi căţei de usturoi, iar la chiuveta se spăla pe mâini bărbatul cu faţa roşie ca o patlâgea pe care Simon îl întâlnise în incidentul cu tractorul. Papa.

Bărbatul se răsuci cu faţa spre el, cu mâinile încă ude, şi îi oferi lui Simon cotul.

— Bonetto.

— Shaw. Simon Shaw.

- *Bieng. Un veire?*

Turna vin în două pahare de sticla groasa şi îi făcu semn lui Simon sâ ia loc la masă. Maman le puse dinainte un platouaş cu felii de câmaţi şi *comichons* şi cu asta începu – lungă şi obositoare – prima experienţa a lui Simon într-ale ospitalităţii provensale.

Cârnaţii fură urmaţi de pizza, apoi de friptură cu ardei copţi, salata, brânzeturi şi de o *tarte au citron* preparata în casă. Toate acestea stropite bine cu trei litri din vinul roşu, nou, produs de viile lui Bonetto. Iar printre îmbucături, un discurs în acel dialect – în parte franceză, în parte sirop, punctat cu hohote de râs din partea lui Maman şi chicoteli ale fetei care-l urmăreau amuzate pe Simon cum încearcâ disperat sâ

priceapă mormăiturile şi nazalităţile guralivului Bonetto.

în avalanşa de sporovâialărteva sclipiri de comprehensiune se aprindeau ca farurile în ceaţâ: Bonetto nu era doar proprietarul cafenelei şi a mai multor *hectares* de vie, în plus fusese ales primar al satului Brassiere, socialist şi vânător convins, un adevărat *paysan du coin.* Nu ajunsese niciodată mai

departe de Marsilia, la nici o sută de kilometri distanţă, şi atunci îşi luase puşca la el, câ doar se ştie că Marsilia e locuita exclusiv de criminali. în Brassiere, declara el mândru, nu există criminalitate.

Simon dadea din cap, surâdea şi intervenea cu un *„Ah bon”* ori de câte ori era cazul. Alcoolul şi efortul de concentrare îl ameţiseră de tot şi, când Bonetto puse la bâtaie o sticla de *marc,* un lichior vâscos de un alburiu-galbui, încerca sâ îl refuze galant în zadar. Un musafir al familiei Bonetto nu putea fi lăsat sâ plece la culcare cu gâtlejul uscat Şi aşa, cât femeile strânseră masa şi spălară farfuriile, alcoolul din sticla dispăru văzând cu ochii şi Simon atinse o stare de amorţeala plăcută, unde pârea sâ nu mai conteze dacâ se înţelegeau sau nu unul pe altul. într-un sfârşit Bonetto îi permise sâ se retragă în camera lui, despăr-ţindu-se de el cu o palmă amicală pe spate de era mai-mai sâ-l trântească la pământ şi Simon adormi buştean.

Era o senzaţie ciudată să se trezească cu soarele pe faţa şi preţ de câteva clipe Simon nu-şi aminti unde se afla. Privi afară pe fereastră. Sub cerul siniliu, fára pic de nor, câmpia se întindea albă sub un văl de rouă; spre marea lui surpriza, nu se trezise mahmur.

Renunţă la oferta lui Maman de a-i pregăti un sandvici cu câmaţi pentru micul dejun şi îşi luă cana de cafea afară, pe terasă. încă nu dogorea, iar aerul – cel mai pur aer din toată Franţa, după cum îi explicase Bonetto, de parca ar fi fost

ceva special comandat de el – purta miresme proaspete, de vară. în piaţa satului, două femei, îşi lâsaseră coşurile de cumpărături pe caldarâm ca să aibă mâinile libere pentru o conversaţie susţinută; de pe o alee se ivi un dulău cu-n aer vinovat, ce ţinea în gură rămăşiţele unei *baguette.* Simon se decise sâ exploreze împrejurimile înainte de a merge la atelierul auto. Avea suficient timp mai târziu sâ sune la birou.

Apucă pe cea mai mare strada din cele care se ramificau din piaţa, trecu pe lângă *épicerie,* la un colţ de drum, şi de casa îngusta ce servea drept *mâine* şi poposi dinaintea unei clădiri eviscerate. Nu mai avea ferestre, obloane, nici uşi. Un aviz decolorat de intemperii, sprijinit de unul din ziduri, o identifica *drept L*^{f} *aneienne gendarmerie* şi enumera nume şi numere de pei-mise, precum şi un anunţ cum ca dosarul putea fi consultat la cerere. Simon scruta intrarea din piatra, cu bolta, şi zări de cealaltă parte a clădirii Lubéronul, înrâmat parca în deschiderea cascata în zidul vechi. Paşi peste un maldăr de moloz într-un spaţiu înalt, lung, presărat cu bârne, saci de ciment, sticle goale de bere şi mormane de dale de piatră. Din pereţi se iţeau ca nişte şerpi cabluri electrice, iar într-un colţ, lângă un container plin cu apă tulbure, era amplasat un malaxor de ciment. La intervale regulate, pe toată lungimea zidului fuseseră sparte deschizături, astfel că lumina soarelui năvălea în încăpere scăldând-o într-o sclipire intensă, de halogén.

Se apropie de una din deschizăturile din perete şi privi afară. Dedesubt, terenul era înclinat şi cobora în terase abrupte. De aici vedea treptele care coborau în bazinul săpat sub formă de dreptunghi, o viitoare piscină, deocamdată în faza de turnare a betonului şi montare a instalaţiilor – iar mai departe, privelişte a. Simon nu credea sâ mai fi văzut un peisaj mai minunat pentru o piscină şi, preţ pentru o clipa, simţi un fior de invidie pentru proprietar. Dar care era destinaţia finală a clădirii? Era enormă, mult prea mare pentru o casă. Mai privi încă o dată munţii, care acum

căpătaseră o nuanţă violacee căci soarele urcase pe cer, şi plecă sâ constate progresul reparaţiilor la Porsche.

îl găsi pe Duclos executând exerciţiile aerobice care însoţeau orice conversaţie mai animată în Provence – sălta ritmic din umeri, dădea din braţe, gesticula, iar sprâncenele ameninţau să-i zboare de pe frunte şi sâ dispară sub şapcă.

Femeia cu care purta o astfel de discuţie nu părea deloc impresionata. Pufni neîncrezătoare şi bâtu cu degetul în documentul pe care îl ţinea în mâna; Simon o auzi curmând tirada lui Duclos despre munca şi tarifele lui mai mult decât rezonabile.

-Non, non et non. C'est pas possible. C'est trop.

-Maismadame... Duclos îl observa pe Simon care statea în dreptul pompelor de benzina şi gâsi prilej de scăpare. *Ah, monsieur, farrive,/anive. Excusez-moi, madame.*

Madame îşi aprinse o ţigara şi pufai nervoasa, plimbân-du-se agitată prin curtea atelierului. Simon observa ca, după înfăţişare, nu părea localnica. Blondă şi subţire, undeva pe la treizeci şi cinci de ani, femeia ar fi putut fi luată drepi o refugiată eleganta ajunsa aici din greşeala dintr-un butic Armâni lin Place Vendöme – dar linia Armâni *ă la paysanne,* căci emeia purta o cămaşa lejeră dintr-o matase bogata, pantaloni bej din gabardinâ, ghete din piele moale şi o geanta asortată. Nu era genul de doamna la care te aşteptai sâ se tocmească cu mecanicul pe o factură de câteva sute de franci.

Duclos şi Simon se apropiară de Porsche, iar femeia se opri locului, sa-i urmâreasca. Aşa cum sugerau şi hainele ei, era originară din Paris şi destul de înstărita, asta până la apariţia unei noi iubite în viaţa fostului ei soţ care-i cam tăiase pensia alimentara. Dar acum, acum câ cecurile soseau tot mai rar, sau chiar deloc, avea probleme serioase. Nicole Bouvier trecea printr-o perioadă de mari privaţiuni, iar viaţa devenise

un exerciţiu de reducere drastică a bugetului – cum avea să păstreze casa din Brassiére şi apartamentul minuscul din Place des Vosges, nici ea nu ştia şi un *garageiste* care-şi umfla nota fără ruşine n-o ajuta cu nimic. îi trecu prin minte să se urce la volan şi să dispară pur şi simplu, urmând sâ-l plătească data viitoare, dar interveni curiozitatea. Un Porsche era rar în Brassiére, iar proprietarul nu era deloc de ignorat; puţin cam

şifonat, fireşte, era neras, dar avea un chip interesant. Aşa câ se trase mai aproape de cei doi bărbaţi ca sâ auda ce vorbeau.

Era exact cum prevăzuse Duclos. Omul telefonase – aici Duclos duse mâna plinâ de vaselină pe post de receptor la ureche – ca sâ comande un nou set de tobe de eşapament. *Malheureusement,* setul nu ajungea aici decât peste cel puţin trei zile, maxim o săptămâna. Dar aşa se întâmpla cu maşinile exotice. Daca Monsieur ar fi condus o maşină ceva mai modesta, o maşinâ franţuzeasca,'această problema neplăcută s-ar fi rezolvat într-o zi.

Simon căuta o soluţie. Avea Duclos posibilitatea sâ-i închirieze o maşina?

Un gest de profund regret şi un plescăit din limba.

- Beh non. 11 fául al Ier ă Cav aii Ion.

Un taxi?

Duclos îşi freca fruntea cu încheietura mâinii, mânjindu-sc de vaselina. Era Pierrot, cu ambulanţa lui, dar pe o vreme ct asta era la cules de struguri.

-Non.

Madame Bouvier îl mâsurâ pe Simon din priviri, cum stâtea cu mâinile îndesate în buzunare muşcându-şi buza de jos –

imaginea neajutorârii. „Un chip plăcut, îşi zise ea, poate şi un om placut.” I se făcu mila de el.

-Monsieur? Simon se întoarse cu faţa spre ea. *Je peux vous amener ă Cavaiiion. C'est pas loin.*

- *Mais, madame, c'est...*

- *Cf est den.* Pomi spre maşina ei. *A**H**ons-y.*

înainte ca Simon sâ apuce sâ protesteze şi Duclos sâ revină la disputa legată de factură, Madame Bouvier se urcă în maşinâ şi se apleca să deschidă portiera pasagerului, lăsând sâ i se vadâ preţ de o clipă sânii perfect bronzaţi de sub cămaşa de mătase. Salutul grăbit al lui Simon şi răspunsul lui Duclos rămaseră aninate undeva în aer, în urma maşinii.

„Ce amabili sunt oamenii de pe aici”. îşi zise Simon şi se răsuci cu faţa spre salvatoarea lui.

-Madame, c'est vraiment très gentil.

Blonda schimbă viteza cu o mişcare smucită, căci începeau sâ coboare dealul şi trecu de la o limbă la alta.

- Sunteţi englez, *non?* După plăcuţele de înmatriculare.

- Aşa e.

- Am stat şi eu trei ani în Anglia, la Londra, foarte aproape de 'Arrods[1].

Vorbea cu un pronunţat accent franţuzesc, iar Simon nu putea decât sâ spere câ franceza lui are acelaşi farmec auzită de un nativ.

- Am un birou acolo, în Knightsbridge.

-Ah bon? Şi unde staţi în Provence?

- Apartamentul de lux, deasupra cafenelei din Brassiere.

Madame Bouvier ridică ambele mâini de pe volan într-un gest dramatic de uimire, iar maşina vira spre şanţul de la marginea drumului.

-Mais c'est pas vrai! Nu puteţi sâ rămâneţi acolo.

Simon se prinse cu ambele mâini de bordul maşinii, deşi Madame Bouvier izbutise sâ recapete controlul asupra volanului şi îşi reluase poziţia regulamentară pe mijlocul şoselei.

- Mă gândeam sâ caut în dupâ-amiaza asta ceva mai bun. zise el, după ce mi-aş fi ridicat maşina de la atelier.

-Bon. Madame Bouvier bătu uşor cu degetele în volan; odată decizia luată, acceleră mai departe. Ştiu eu un loc drăguţ – Domaine de l'Enclos, imediat dupâ Gordes. Foarte *tran-quille,* iar restaurantul e bun. Vâ duc acolo, apoi mergem în Cavaillon.

Simon îşi luă ochii de la drumul care părea să se îngusteze din ce în ce mai mult pe măsură ce maşina prindea viteză şi îşi îndreptă atenţia asupra profilului delicat al lui Madame

Bouvier, încadrat de şuviţe blonde. Nici că-şi putea dori un şofer mai atrăgător.

- Ascultaţi, deja v-am rapit prea mult timp. Macar permi-teţi- mi să va invit la prânz, daca nu sunteţi ocupata. Daca nu eraţi dumneavoastră, l-aş fi aşteptat şi acum pe prietenul lui Duclos sâ ma duca în ambulanţă.

- *Ouf.* Şarlatanul acela. Cel mai scump atelier auto din Provence. Aici toata lumea îţi zâmbeşte şi, când colo, descoperi câ şi-au vârât mâna în buzunarul tâu. Nu sunt toţi cinstiţi.

- Peste tot e la fel. Dar măcar aici îţi zâmbesc.

Madame Bouvier încetini în apropierea unei bifurcări a drumului. GORDES 4 kilometri. Coti la dreapta, intrând cu maşina pe o şosea din bitum, mai lată, şi îşi consulta ceasul de mână.

— Mi-ar plâcea sa luâm prânzul împreuna. Mulţumesc.

Maşina urca dealul spre Gordes şi coti la stânga imediai înainte de intrarea în sat, luând-o pe şoseaua spre Abbaye de Senanque. Aici era o abundenţa de indicatoare turistice, iar întreg satul arata de parcă ar fi pozat pentru o carte poştala -mult prea frumos, aproape prea perfect Simon prefera aspectul mai puţin dichisit al micului Brassiere-les-Deux-Eglises.

De îndată ce trecură de poarta masiva din zidul înalt de piatră ce proteja Domaine de l'Enclos de restul lumii, Simon realiza că acesta nu era tocmai hotelul de ţară la care se aştepta. Se simţea nelalocul lui, în acest loc imaculat cu copacii tunşi cu grija şi cu micile vile de piatră dispuse minuţios la distanţa potrivita de clădirea principală, cât şi una faţă de alta. Putea fi în Bel Air, şi nu neapârat în Franţa rurală.

Madame Bouvier opri maşina în parcare, la umbră, între un Mercedes cu numere de Elveţia şi un Jaguar înregistrat în Marea Britanie.

- *Voita.* Cred câ aici vâ veţi simţi mult mai bine decât la café.

- Ma mir câ exista un asemenea loc.

Străbătură împreuna aleea străjuită de copaci înalţi ce ducea la intrarea în hotel. Le merge bine? Unde îşi găsesc clientela?

- O sa fiţi surprins. Oamenii vin de peste tot, din partea de

nord a ţarii, din Europa, uneori chiar şi din America. Iar sezonul durează destul de mult, de la Paşte până la Crăciun. Data viitoare aţi face bine să veniţi cu elicopterul. îi arata printre rândurile de copaci facilităţile de care dispunea, hotelul. Uitaţi, o *piste* special amenajata.

Simon îşi zise ca data viitoare ar trebui sa vină bărbierit, eventual să- şi ia la el o valiza ca să nu apară cu mâna goala. Ce mai intrare o să- şi facă acum!

Dar domnişoara de la recepţie le zâmbi şi îi informă ca hotelul are o viluţă libera pentru o săptămână şi da, aveau o masă liberă pe terasa pentru prânz.

Simon se relaxa şi îşi aminti ca îi era foame.

- Ce-mi place la hotelurile bune este că întotdeauna îţi acorda prezumţia de nevinovăţie.

Madame Bouvier se încrunta uşor.

- Nevinovăţie? Ce vreţi sa spuneţi?

- Păi, uitaţi-vă la mine. îşi frecă bărbia. Nu sunt bărbierit, n-am nici un bagaj, vin la braţ cu dumneavoastră...

- în Anglia ce-ar face?

- O, m-ar privi cu superioritate nedisimulată, probabil m-ar obliga să îmi pun o haină şi cravata, pe scurt: m-ar face să mă simt şi mai jenat decât ar trebui să fiu.

Madame Bouvier pufni dezaprobator:

- Aici nu suntem aşa formali. Nimeni nu poartă cravată. Se uită la Simon şi surâse. Uneori bârbatii se mai şi bărbieresc, e drept. Haideţi.

îl conduse afară pe terasă.

în timpul mesei, cei doi renunţară la formalităţi, poate şi inspiraţi de panorama ce se deschidea spre Lubéron. Ajunşi la felul principal, erau deja Nicole şi Simon, iar odată cu apa

riţia celei de-a doua sticle de vin rosé începură sâ compare experienţele de divorţ. Lui Simon, Nicole îi părea o companie plăcută şi amuzanta, iar când vru sa-i aprindă ţigara şi mâinile li se atinseră, preţ de o secundă se simţi năpădit de dorinţa. Trebuia sa se controleze; încă mai platea pentru clipa de slăbiciune. Aşadar, comanda cafelele şi vira conversaţia spre un subiect mai ferit de pericole.

- Am dat peste o clădire veche în Brassiére, o clădire mare în curs de restaurare. Ştii ce va fi acolo?

Nicole umezi un cub de zahăr în cafea şi muşcă din el ca dinlr-o bomboană.

- Vechea *gendarmerie?* Stă goală de cinci ani, de când au construit noua *gendarmerie* pe N100. Cu excepţia micului *voleurde* la atelierul auto, în Brassiére nu exista criminalitate. Sorbi din ceaşca de cafea. în orice caz, clădirea a fost cumpărată de un tip din Avignon, un întreprinzător, pe o mâna de *poussiére...*

- *Poussiére?*

- Pe nimica toata. Cred ca a dat mai puţin de un milion de franci şi vorbim aici de *une barraque* destul de mare, doua niveluri — şi *en plus* beciurile de dedesubt. *Bon.* Omul a cumpărat şi terenul din spatele clădirii, plănuia sâ o transforme în bloc de apartamente, cu piscina în curte şi, fireşte, privelişti spectaculoase.

- E o idee bună. Când va termina?

Nicole clătina din cap.

- Niciodată. Clădirea i-a mâncat toţi banii. întotdeauna se

întâmpla aşa când e vorba de construcţii vechi, mici *inconnus* pe care nici nu ţi le poţi închipui. Dărâmi un perete şi *plok!* îţi pica tavanul în cap. Scoase altă ţigară din pachet şi se apleca spre chibritul pe care Simon îl aprinsese pentru ea. Nu se ştie cum, dar cămaşa ei era din ce în ce mai neastâmpărată şi încâ un nasture se desfăcu de la sine. *Merci.*

Se lăsă la loc pe speteaza scaunului şi înclină capul ca să sufle fumul în aer.

Simon îşi simţi privirile atrase de gâtul ei delicat. îşi făcu de lucru cu un trabuc cu gândul sâ depăşească momentul, iar Nicole continuă să-i relateze povestea clădirii:

- Ca să revin, împrumută o sumă de bani, apoi şi mai mulţi bani. E nevoit să monteze un acoperiş nou. Descoperă câ din pricina lipsei de acces direct pentru camioane, *la piscine* va costa dublu: cimentul, pietrele, totul trebuie cărat cu cârca. *Bief* omul nostru rămâne fără bani. Nicole făcu un gest cu mâna ca şi cum şi-ar tăia gâtul. Falimentează. E un fenomen des întâlnit aici – oamenii sunt mult prea optimişti şi naivi, chiar îl cred pe *ma^on* când le face devizul iniţial. Odată ce a început lucrul...

Nicole ilustrâ cu mişcări prin aer cum preţurile urcă şi urcă, apoi ridică din umeri.

- Şi în Anglia e la fel, o linişti Simon. îşi aminti de facturile pentru casa din Kensington, facturi care îl făcuseră să lăcrimeze. Iar decoratorii sunt şi mai afurisiţi.

Nicole izbucni în râs.

- Când am stat la Londra, aveam o grădină micuţă, nu cred câ era mai mare decât un pat. Am vrut să pun gazon -ştii, *la pelouse anglaise* – aşa câ am căutat în dicţionar cum se spune şi am găsit iarbă. *Bon.* Mâ duc eu într-un magazin din Chelsea, erau numai cucoane elegante acolo, şi cer şase

metri de iarbâ. Lumea se uitâ la mine de parcă aş fi nebună.

- De ce?

- Mâ aflam într-un magazin de plante medicinale şi ierburi aromate.

Se strâmbă şi râse din nou de propria ignoranţă. Simon îşi zise câ una din bucuriile vieţii îl reprezintă felul în care femeile devin din ce în ce mai drăguţe şi mai amuzante cu cât prânzul se întinde mai mult

Nicole îl lâsâ în Cavaillon, unde închine, o maşina şi reuşi astfel sâ se întoarcă în Brassiére să-şi ia bagajele ca apoi să se mute la hotel. Instalat aici, se plimbă o vreme pe domeniu, amânând pe cât posibil să telefoneze la Londra. Nu luase legătura cu baza de două zile, două zile de care se bucurase cu prisosinţa. Ajuns înapoi în vilă, se uită gânditor la telefon – turtit, plastic, acuzator – şi pânâ la urmă puse mâna pe receptor şi fonná numărul menit sâ-l conecteze la realitate.

- Unde sunteţi? Liz avea vocea unei mame supărate. Am sunat la Byblos, am încercat sâ vorbim şi cu domnul Murat la Paris, dar...

- Şi ce-a zis Murat?

- O, a fost un nesuferit. A zis câ aţi fugit cu o fatâ de la Crazy Horse. I s-a părut tare amuzant. Sunteţi bine?

- Foarte bine. Pe drum m-am răzgândit şi am luat-o în altă direcţie, am avut apoi nişte probleme cu maşina – nimic grav dar a trebuit să mă ocup şi de asta. în orice caz, rămân aici îi Gordes pânâ se repară.

în timp ce îi dicta lui Liz numărul de la hotel o auzi pe fatâ vorbind cu cineva din birou.

-Liz?

- Numai o clipâ. Emest vrea să vorbească cu dumneavoastră. Dar să nu închideţi. Am un mesaj urgent de la domnul Ziegler.

-Hello, hello, oriunde ai fi, se auzi glasul lui Emest. Nici nu pot sâ-ţi povestesc ce agitaţie e aici – panică, om la apă, Liz mai că a încărunţit peste noapte, îl căutăm ba aici, ba dincoace...

- N-am lipsit decât două zile.

- Asta am zis şi eu. Sâ-i dăm omului şansa sâ despacheteze, le-am zis, dar ştii cum sunt, nu te lasă în pace nici cinci minute. Acum, vrei sâ afli o veste bunâ?

- întotdeauna.

-Muzicianul care a venit să vadă casa – un tip înfiorător, îmbrăcat din cap până în picioare în haine de piele – ei bine, ne-a făcut o oferta foarte bună, cu condiţia să se poată muta pânâ luna viitoare.

- Din partea mea, dacă cecurile lui au acoperire, poate să se mute şi mâine. Care e oferta?

- O sută de mii sub preţul cerut.

- Două milioane patru sute?

- Incluzând patul. A adorat patul. Cred că are fantezii cu el...

- îmi închipui. OK. Spune-le agenţilor să facă actele.

- Mă ocup de asta chiar acum. Ţi-o dau înapoi pe Liz. Se strâmbă la mine. Distracţie plăcută. Şi nu face ceva ce n-aş face eu...

- Mi-e teamă că nu o să vă placă ce vă spun, reveni Liz la

aparat, dar domnul Ziegler vâ roagă sâ veniţi urgent la Londra. Preşedintele de la Morgan trece mâine pe aici în drum spre New York, iar domnul Ziegler e de părere...

- Cunosc părerile domnului Ziegler, zise Simon. Domnul Ziegler e de părere câ ar trebui să fiu acolo, sâ-l ţin de mână pe preşedinte.

- Exact. îmi pare râu, dar s-a ambalat râu când a aflat câ sunteţi plecat.

Simon privea pe fereastră vârfurile incendiate de ultimele raze de soare ale unor măslini, frunzele argintii adiind uşor în bătaia brizei. în spatele pâlcului de copaci, ţinutul Lubero-nului se întindea molcom, curbele line îndulcite şi mai mult de aburul dogorii; sunetul cuiva care sărise în apa piscinei mai reverbera o clipă înainte să se stingă de tot.

- Liz, cu riscul de a-i provoca un atac de cord domnului Ziegler, voi rămâne aici.

- Vreţi să îl informez eu?

Simon oftă.

- Nu, e mai bine sâ îl sun eu. Nu-ţi face griji. Te sun mai încolo.

Puse receptorul în furca şi se uita la ceasul de mâna pentru prima oara în ziua aceea. Al naibii Ziegler. Se descâlţa şi suna New Yorkul.

Vocea lui Ziegler avea un ecou slab, semn clar ca pusese conversaţia pe speaker. Simon îi cunoştea obiceiul, extrem de iritant de altfel, de a se plimba de colo-colo în timp ce vorbea la telefon.

- Bob, zi-mi o chestie. E şi secretara ta prezenta?

- Sigur. E chiar lângă mine. De ce?

- Tot mai încerci sâ ţi-o pui cu ea?

- lisuse. Urmă o pauza, apoi un clic când Ziegler închise speakerul şi ridica receptorul. Vocea parea sâ vina de undeva mai aproape. Asta e ideea ta de gluma, ce naiba?

- Acum te aud mai bine. De ce atâta panica?

- Mâine vine la Londra un client de treizeci de milioane de dolari, iar tu ai escapade prin Franţa. Aşa consideri tu câ se conduce o afacere?

- Eu consider asta o vacanţa, Bob. Mai ţii minte, vacanţele?

- La dracu' cu vacanţele! Ai face bine sâ-ţi faci bagajele.

- Nu plec nicăieri. Nu vrea decât o invitaţie la cinâ şi puţină linguşire. Poate sâ-l perie şi Jordán.

- Nu-mi vine să-mi cred urechilor! Treizeci de milioane de dolari şi tu nu poţi sa renunţi pentru o zi la lenevealâ. lisuse!

- Ştii la fel de bine ca şi mine câ afacerea e cât se poate de solida. Nu este necesar tot circul acesta de fiecare data când un client face escala la Londra. Eu conduc o agenţie de publicitate, nu un serviciu de escorta.

- Sâ-ţi spun ceva. De unde eşti nu conduci nici pe dracul!

- Bob, nu plec de aici.

- Atunci, plec eu.

Convorbirea se întrerupse, lăsându-i lui Simon un sentiment extraordinar de satisfacţie. Ani la rând urmase reflexul oricărui om de publicitate de a sta drepţi ori de câte ori apărea un client, de a face tot posibilul pentru a-şi „distra“ clientul. Nu era nimic distractiv în toate astea. Era muncă de ocnaş, cu furculiţa şi cuţitul şi un dram de interes prefăcut. Cu una sau două excepţii, oamenii cu care Simon îşi

petrecea mare parte din timp erau teribil de plictisitori. Pe unii dintre aceştia îi dispreţuia; în speţă, bizonii corporatişti care se foloseau de bugetele lor pentru advertising ca de nişte arme ofensive. Şi oamenii aceştia îl plăteau. începea să deteste starea asta de fapt. Să fi obosit, să se fi înmuiat odată cu vârsta, ori abia acum se maturiza?

Luă cina de unul singur pe terasa hotelului, acompaniat numai de priveliştea mirifică; îl încânta gândul că Ziegler era probabil blocat într-un ambuteiaj în drum spre aeroportul JFK. O cursă Concorde cu destinaţia Londra, puţină linguşire, apoi înapoi la New York. încă o victorie galantă în relaţia agenţie-client, dar cu preţul unei digestii netulburate. Simon îşi aprinse un trabuc şi pomi spre vilă. Aerul era cald încă, cerul fără nor spuzit cu stele, iar din tufişurile înmiresmate se înălţau ritmuri de *cigales.* înainte de a adormi, Simon se gândi mulţumit la ziua care avea sâ vină.

Erau zilele lungi, dar parcă treceau prea repede. Simon explora satele din zonă, merse cu maşina până pe culmile golaşe din Mont Ventoux, vizită ruinele castelului din Lacoste ce aparţinuse cândva Marchizului de Sade, trândăvi prin cafenele. în fiecare seară îl aşteptau la hotel o sumedenie de mesaje din Londra, mesaje care păreau ciudat de rupte de realitate aşa cum le citea el pe terasa vilei, lipâind în tălpile goale pe gresia caldă. Diferenţa dintre tihna acestor locuri şi rapoartele triviale legate de activitatea agenţiei, exagerate şi ridicate la rang de

crize începu să-l preocupe tot mai mult. Sa trăieşti pur şi simplu, în loc sâ te prefaci câ trăieşti în lumea afacerilor.

Sosise momentul sâ se gândească la întoarcere. Duclos ar fi trebuit sâ fi terminat reparaţiile, deşi era cam dubios faptul câ nu îl sunase până acum. Simon se hotârî sâ meargă în Brassiére chiar a doua zi dimineaţa şi dupâ ce va fi luat maşina, poate sâ o scoată la restaurant pe posesoarea decolteului bronzat. Câută numărul de telefon pe care Nicole

i-l scrisese pe o cutie de chibrituri.

- Nicole? Simon Shaw la telefon.

- A, englezul dat dispărut. Pe unde ai umblat?

- îmi pare râu. Am vrut sâ te sun, dar...

Nicole izbucni într-un hohot de râs cristalin.

- Asta e meteahna provensală... totul *a demain.* Poate.

- Mă întrebam daca ai vrea sâ iei prânzul cu mine mâine. Am lăsat maşina la atelierul auto de aproape o săptămână. Ai trebui sâ fie gata până acum.

- Simon, o săptămână aici nu înseamnă mai nimic. Cât despre prânz, răspunsul meu e da, *volonders.*

Stabiliră sâ se întâlnească la café, iar Simon petrecu o jumătate de oră plăcută, căutând un restaurant bun în ghidul Gault Millau. Ar fi putut sâ o sune mai devreme pe Nicole, dar probabil simţise nevoia ca mai întâi să-şi scoatâ din minte tot ce ţine de Londra. Se surprinse ridicând din umeri, gest francez prin excelenţă, şi surâse.

Sosi în Brassiére a doua zi dimineaţa ca să dea de Duclos în aceeaşi poziţie cum îl găsise şi la prima întâlnire, meşterind sub o maşină – maşină ce semăna ciudat de bine cu cea la care lucra şi atunci.

Simon le dădu bineţe ghetelor unsuroase de ulei, iar restul corpului apăru imediat, alunecând pe placa cu role.

-Ah, monsieur. Cest vous.

Duclos avea oareşice veşti bune. Piesele pentru Porsche aveau sâ sosească săptămâna viitoare – *certain, garantă pas de probleme.* Intenţionase sâ sune, dar...

Dacâ ar fi fost în Londra, Simon ar fi explodat de furie, dar aici toate astea nu mai păreau să conteze. Era o zi minunată. Se întâlnea la prânz cu o fatâ frumoasă. N-avea decât sâ-l trimită pe Emest dupâ maşină când aceasta va fi reparată. Fu luat pe nepregătite de această nouă atitudine, mai filozofică, îi pârea câ începuse să ridice din umeri şi mintal, nu doar fizic. îi mulţumi lui Duclos şi se îndreptă spre café.

Soarele împărţise strada ce ducea spre piaţă în douâ. jumătate era scăldată în lumină, iar jumătate rămăsese în umbră. Simon se simţi atras iar către *vecheagendarmene.* Urcă treptele la etaj – aici spaţiul era şi mai generos decât la parter, gata debarasat şi pregătit pentru următoarea etapă de construcţie. De la înălţime priveliştea se desfăşură şi mai splendida, dacâ se poale spune aşa – podgoriile, care acum deveneau roş'-arâ-mii, un deal ascuns sub pini printre care se iţeau căsuţe din piatră, siluete mici, profilate în *contre-jour* şi, în spatele acestei scene, masivul muntos. Văzduhul era înlr-atât de limpede, încât Simon zârea de aici contururile copacilor de pe cele mai de sus culmi, minuscule, dar distincte. Auzi hohotele de râs ce răzbateau de la terasele aflate undeva mai jos şi mai de departe zgomotul unui motor de tractor. Era în plin miez de ziuă, ora la care orice provensal care se respectă părăseşte câmpul ca sâ ia masa la el acasă.

Nicole îl aştepta la o masă în faţa cafenelei. Blonda îi oferi ambii obraji şi, sărutându-i, Simon îi simţi parfumul, proaspăt şi suav.

- Cum merg reparaţiile la maşină? Sper că nu i-ai dat cât ţi-a cerut.

- N-au venit încâ piesele, încâ mai aşteaptă. Nici nu contează. O să trimit pe cineva de la Londra sâ vină sâ ia maşina.

Nicole scotoci prin geantă după ţigări. îmbrăcase o rochie de

în fără mâneci, de culoarea lutului, care îi punea în evidenţă braţele şi gambele bronzate. Simon regreta că nu o sunase mai devreme.

- Deci, începu ea, trebuie să le întorci?

- Asta îmi tot spun cei de la birou.

Simon comanda băuturile de la fata care apăruse lângă ei şi studia cu interes nedisimulat hainele lui Nicole. Puştoaica îi zâmbi, apoi intrase agale în cafenea.

- Frumuşică fată, observa Simon.

- Ha, ai întâlnit-o pe mama ei?

Nicole umila obrajii şi râse voios.

- Eşti o femeie cât se poate de rea şi geloasa. Iar asta pentru ca n-ai şi tu mustaţă şi nu ştii să conduci un tractor.

- Asta cauţi tu la o femeie?

Nicole îl privi prin fumul ţigării, iar Simon deveni conştient de atracţia dintre ei doi. „Nu, îşi zise el, ce-mi place mie se află în faţa mea.“

- Ador femeile cu mustaţă, spuse cu glas tare. Cred că din pricina felului cum gâdilă.

Nicole îşi prinse cu degetele o şuviţă de păr şi o aranjâ sub nas drept mustaţă blondă.

- *Cest bon?*

Simon aprobă.

- Fantastic. Poţi să mănânci aşa?

Alesese un restaurant de lângă Gordes, o fostă fermă unde

mesele erau aranjate în curtea centrală, iar bucătarul era recomandat de ghidul Gault Millau drept o stea în devenire. Se bucurară împreună de un prânz prelungit, relaxat: izbucniră adesea în hohote de râs şi băură poate cam mult vin. Pe urmă, la cafea, Nicole îl întrebă cum se simte ştiind câ trebuie să se întoarcă la Londra.

Simon nu zise nimic, doar urmări fuiorul de fum de trabuc încolăcindu-se printre frunzele platanului care îi pazea de soare şi se întreba cum va fi prânzul lui de a doua zi. Apa minerala Perrier, în loc de vin şi, probabil, un nou client carc-şi smulgea parul din cap de grija cotei de piaţă.

- Nu pot sa spun câ sunt nerăbdător sâ mâ întorc, rosti el într-un final. Problema este câ nu e nimic nou pentru mine — clienţii vin cu aceleaşi probleme, oamenii cu care lucrez mă plictisesc... Se opri şi sufla în vârful trabucului până când jarul se fâcu rubiniu sub pojghiţa de cenuşă gri-albastruie. Bănuiesc că asta e; m-am plictisit. Odată îmi plăcea la nebunie, dar acum nu îmi mai place.

- Continui sâ faci asta, totuşi.

- Ei, un defect de caracter. îmi plac banii. Cu un zâmbet poznaş se uitâ la ceas şi fâcu semn pentru nota. îmi pare râu. E timpul sâ plec.

Râmaseră tăcuţi cât achită nota, apoi Simon lua o carte de vizita din portofel şi i-o înmână lui Nicole.

- Acesta este numărul meu din Londra. Anunţă-mâ dacă faci vreo vizită. Poate luăm cina împreună.

Nicole tocmai îşi punea ochelarii de soare pe nas şi se opri, privindu- 1 pe deasupra lor.

- Credeam câ nu iei cina decât cu clienţii.

- Cine ar putea sâ zică dacă eşti, sau nu, un potenţial

client? Nicole ridică din sprâncene şi Simon rânji vesel. Aşa spunem noi, cei care lucrăm în publicitate, când încercăm marea cu degetuL

O luă înapoi spre hotel ca sâ îşi ridice bagajele, iar Nicole plecă spre casă. Şi unul, şi altul erau cât se poate de siguri câ se vor mai întâlni cândva.

1

Harrods (n.tr.)

Din senin, Simon detesta Londra. în ciuda eforturilor lui Emest de a înfrumuseţa încăperile cu flori şi cu câteva tablouri recuperate din vechea casa, apartamentul era deprimant şi impersonal ca o camera de hotel. începuse de asemenea şi preludiul lung şi plumburiu al iernii britanice. Cerul se transformase într-un plafon jos, cenuşiu; pe strada oamenii treceau aplecaţi prin burniţa, în lupta permanenta cu umbrele. Nu era îndeajuns de multa lumina. Chiar dacâ plina de strălucire, Provence râmâsese în mintea lui doar ca o amintire departatâ.

Prima zi la birou nu îi ameliora câtuşi de puţin starea de spirit. Era limpede câ Iordan se bucurase din plin de săptămâna lui de glorie ca stăpân peste agenţie, iar acum îi venea greu sâ renunţe: tot intra şi ieşea din biroul lui Simon ca să-i ofere diverse sfaturi legate de ceea ce el numea rânduielile de stat. îl îngrijora îndeosebi un anume incident ce se petrecuse vinerea trecută, pe care nu întârzie sâ i-l raporteze lui Simon printre pufăiturile domoale şi semnificative din ţigară.

Dávid Fry, directorul de creaţie al agenţiei şi o sursă de iritare constantă pentru Jordán din pricina lipsei lui de respect faţă de superiori, fusese remarcat într-un restaurant în vogă, comportându- se cât se poate de nepotrivit.

— Ce fâcea? se interesă Simon.

-în primul rând, era beat mort, îl informa Jordán. Şi-apoi se pare câ a pus pe masă nişte cocaina şi a început sâ tragâ praful pe nas de faţa cu toata lumea. Nici mâcar nu s-a deranjat sâ se duca la budâ. Jordán ţuguie buzele în semn de dezaprobare. Un amic de-al meu care fusese şi el acolo m-a sunat în Wiltshire sâmbătă dimineaţa, aşa câ m-am luat

imediat de Dávid şi l-am întrebat ce naiba îşi închipuie câ face. Genul acesta de întâmplări pot ajunge în reviste precum *Private Eye,* deranjează clienţii şi strică reputaţia întregii agenţii.

Simon ofta. Jordán avea dreptate.

- Şi Dávid ce-a zis?

- I-am tras o sâpunealâ pe cinste. I-am spus câ directorii companiilor publice nu se pol purta în public ca nişte huligani.

Cu un gest energic Jordán îşi aranja butonii de la camaşâ, de parcă aceştia ar fi încercat sâ dispară undeva pe mânecile hainei.

- Păi? El ce-a zis?

- Mi-a zis să mă duc la naiba. Mi-a trecut prin cap sa mă duc la el acasă şi să-l scutur bine. Un mucos nesuferit.

- O sâ vorbesc cu el de îndată ce scăpăm de prezentarea asta. Cum stă treaba?

- La creaţie domneşte panica obişnuita, cât îi ţin pe loc pe toţi ceilalţi din agenţie. Secretara lui Dávid îmi spune ca mâine o sâ ne arate planurile şi ideile lor, dar nu m-aş baza pe asta. Oamenii ăştia au nevoie de o mâna de fier. N-au nici o treaba cu termenele-limitâ.

Simon intui câ acesta ar fi punctul de pornire pentru o discuţie extinsă despre tehnici de management, aşa câ îşi fâcu repede de lucru cu un vraf de acte.

- Trebuie sâ mâ pun la curent cu tot ce s-a mai întâmplat, zise el. Până joi ar trebui sâ înţeleg în detaliu piaţa contraceptivelor, dacă îţi vine sâ crezi.

Jordán schiţă un zâmbet, dezvelindu-şi dinţii lungi şi gălbui.

„începe să semene cu unul din caii lui blestemaţi”, observă Simon.

- Bătrâne, pe ăştia ţi-i las ţie. Am urât prezervativele dintotdeauna. Parcă bei vin cu paiul.

Zicând acestea, se ridică hlizindu-se şi plecă înapoi în biroul lui.

Cei de la Condom Marketing Board, sau Baronii cauciucului cum li se spunea prin firmă în mod neoficial, solicitaseră prezentări pentru campania lor de nu mai puţin de cinci milioane de lire sterline. Simon chiar îşi dorea sâ câştige contractul şi mai ştia că era în competiţie cu alte două agenţii. Deşi suma nu era enorma, merita să aibă proiectul în portofoliu pentru oportunităţile de creaţie pe care le oferea. Sex şi responsabilizare socială, visul oricărui copywriter – cu ast< puteau să facă ceva spectaculos, notabil chiar, în contras dramatic cu publicitatea pentru alte bunuri de consum pe care agenţia o producea pentru clienţii săi importanţi. Iar şacalii din City vor fi mulţumiţi sâ vadă alte câteva milioane adăugate la cifra de afaceri. Ar fi, după cum se zvonea câ ar fi zis Jordán, pană de gumilastic la pălăria agenţiei.

Simon revizui în fugă documentele ce aveau să fie incorporate într- un singur tom lucios pentru prezentarea de joi: Studii de utilizare şi atitutdini, Statistici şi strategie de marketing, Strategia de creaţie, Planul media – şiruri de cifre şi supoziţii atente, dovada câ agenţia îşi făcuse temele. Simon învăţase cu mulţi ani în urmă câ orice idee trebuia vândută împreuna cu un cadru logic de argumentare; cu cât ideea e mai neobişnuită, cu atât mai desluşit trebuie sâ fie materialul care o susţine. Clienţii renunţaseră de mult sâ mai aibă încredere oarbâ în alegerile de creaţie ale agenţiilor şi insistau sâ primească aceste cârje de hârtie, care sâ îi ajute să ajungă la o decizie. Şi era foarte probabil ca membrii din Condom Marketing Board, un grup de

producători independenţi, să

gândească în maniera tipică oricărui comitet – se vor contrazice între ei, vor face compromisuri, se vor „mânca“ unii pe alţii, dar, mai ales, vor fi fermi pe poziţie, circumspecti faţă de orice idee adusă de agenţie. Simon îşi impuse să se concentreze asupra muncii sale.

Pânâ la ziua fatidică a prezentării, timpul trecu iute, irosit într-o serie de şicane între diversele departamente ale agenţiei. Cei de la cercetare îi acuzau pe cei de la creaţie câ ignoră studiile lor. Drept urmare, cei de la creaţie se bosumflau şi invocau lipsa de timp. Oamenii de media se plângeau de lipsa unui buget adecvat pentru o campanie la nivel naţional. Executivul se plângea de comportamentul copilăros şi iraţional al tuturor celorlalţi. întreaga agenţie lună şi fulgeră pânâ în joia cu pricina, oamenii lucrau pânâ târziu şi bombăneau plângân-du-se de tensiunea şi orele de program imposibile. „Era la fel de fiecare datâ, realiză Simon. Dâ-le trei zile sau şase luni, nu contează. Panica fâcea parte din joc.“

Baronii cauciucului întârziau sâ apară. Prezentarea fusese programată la douâ şi jumătate. Fata de la recepţie îşi pusese exemplarul din revista *Hello!,* graficele afişate în sala de conferinţe fuseseră verificate pentru a douâzecea oarâ, secretarele instruite sâ se prefacă ocupate, în departamentul de creaţie băieţii dăduseră jos de pe perete panoul de *darts,* la toaleta aferentă sălii de conferinţe se schimbaseră sulurile de hârtie igienică – pe scurt, Shaw Group era gata, pregătit pentru un nou triumf. Membrii echipei de prezentare erau adunaţi cu toţii în biroul lui Simon şi încercau sâ pară cât mai relaxaţi şi siguri pe ei.

Şi acum era aproape ora trei. Ticăloşii întârziau, iar prin agenţie speculaţiile erau în floare. Precis luau masa cu cineva de la altă agenţie. Semnaseră contractul şi acum sărbătoreau. Nenoroc iţii! Atâta muncă în zadar. Măcar ar fi

putut sâ sune. Probabil erau prea beţi, prea ocupaţi sâ desfacă a treia sticlă

de vin de Porto. în biroul lui Simon era atâta fum de ţigara şi pesimism. încât Liz strâmba din nas când vârî capul pe uşa.

- Au venit. Sunt şapte în total. Au mai adus o persoană.

La dracu'. Echipa agenţiei era formata doar din şase; nu se făcea, sâ fie cu un om mai puţin şi să lase un client singur în capătul mesei din sala de protocol. Clienţii sunt foarte sensibili la astfel de aspecte, pot interpreta asemenea chestiuni ca lipsa de respect.

Simon se uita gânditor în jur.

- Avem nevoie de încâ un om. Cine ar fi cel mai util?

Fu sugerat un tânâr în costum închis la culoare – un tip serios de la Planificare, o alegere sigura; toată lumea fiind de acord, îl aduserâ pe sus în vreme ce Simon se îndreptă spre recepţie. Intrarea în agenţie aducea mai mult cu o convenţie de vânzători de genţi- diplomat: şapte genţi negre, din piele, şapte costume sobre, şapte chipuri puse pe treabă. Simon adopta o maniera cât se poate de primitoare şi îl identifică rapid pe capul Baronilor cauciucului pe care îl saluta primul şi îi strânse mâna.

- Ne pare atât de râu pentru întârziere. De vină a fost una din acele interminabile teleconferinţe. Ce mai faceţi?

> - Cred câ noi trebuie sa ne cerem scuze, domnule Shaw. Unul din acele prânzuri interminabile.

Baronul cauciucului îşi dezveli dinţii într-un rânjet. Era uşor îmbujorat, cam ca dupâ trei pahare cu gin, iar Simon se întrebă dacă avea să reziste fără sâ aţipească în scaun.

Conduse grupul de-a lungul coridorului, trecând pe lângă

secretarele aplecate cu sârg asupra tastaturilor şi intră împreună cu ei în sala luxoasă de conferinţe, o încăpere fără ferestre, cu mochetă groasă pe podea, în care nu se auzea decât foşnetul uşor al aparatelor de aer condiţionat. Echipa agenţiei se ridică de pe scaunele de după masa ovală la care stătuseră aşezaţi până în acea clipâ. Se schimbară cu repeziciune nume şi titluri, uitate instantaneu în vria prezentărilor, genţile-diplomat se

deschiseră cu zgomot, se scoaseră carneţelele, se luară comenzi pentru ceai, cafea şi apa minerala. Mai-marele Baronilor cauciucului accepta un trabuc, iar Simon se ridica sa-şi ţină speech-ul preliminar pe care-l ţinuse o mie de ori până atunci.

- Permiteţi-mi sâ încep prin a vâ spune cât suntem de încântaţi de oportunitatea de a colabora cu dumneavoastră. Mai-marele Baronilor îşi studia trabucul în timp ce colegii săi evitau orice contact vizual, ţinând ochii plecaţi asupra caietelor albe. Cred câ ştiţi deja, din consultarea materialelor pe care vi le-am trimis, ca agenţia noastrâ are o experienţa vasta, câ am obţinut şi continuam sâ obţinem rezultate remarcabile în diverse domenii de activitate. Trebuie sâ menţionez însâ câ afacerea dumneavoastră prezintă un interes aparte pentru noi toţi.

Simon făcu o pauză şi zâmbi către cele şapte feţe impasibile.

- Nu de multe ori avem ocazia sâ lucrăm cu un produs care este atât de aproape de inima oricărui bărbat.

Nici o tresărire pe cele şapte chipuri impasibile. Parcă săpa un tunel cu linguriţa. Şeful Baronilor cauciucului părea cu totul fascinat de tavanul sâlii, pe când ceilalţi se încăpăţânau sâ plece ochii în caietele goale.

în timp ce îşi relua eforturile de a injecta oareşce entuziasm

în recitarea metodelor specializate şi perceptive la care apela agenţia, Simon monitoriza şi gradul de atenţie acordat spuselor. Anii de experienţă îl învăţaseră să măsoare starea de spirit a publicului, cât despre cel din faţa lui, ai fi jurat câ înghiţise anestezic la prânz. Dacă mai ascultau încă o oră de vorbărie despre rezultatele analizelor de piaţâ şi planificările media, oamenii aceştia aveau sâ fie atât de tranchilizaţi, încât numai o bombă îi mai putea trezi la viaţă. Se decise sâ schimbe ordinea prestabilită a punctelor de pe agendă.

- în mod normal, anunţă el, ar trebui sâ va vorbesc despre studiile de piaţă şi despre concluziile la care am ajuns. Dar astăzi nu vom proceda aşa.

Directorul de cercetare, un individ care se bucura de câteva minute de glorie în astfel de ocazii, ridica ochii din notiţele sale şi se încrunta. Simon îl zări cum deschide gura sâ vorbească şi trecu repede mai departe.

- Astâzi vom începe direct cu prezentarea campaniei.

Directorul de creaţie se opri din desenat şi încerca sâ-i atragâ atenţia lui Simon, mişcând frenetic din sprâncene.

— Vom face acest lucru din doua motive. Mai întâi, ca dumneavoastră sa puteţi vedea campania aşa cum va fi ea vazutâ de consumator – farâ împărţirea pe categorii demografice, fára analize statistice, fârâ previziuni de piaţa. Doar advertising. Şi al doilea motiv... Aici Simon îşi îndrepta privirea cu o sinceritate entuziasta către mai-marele Baronilor cauciucului, care înclina măgulit capul. Ei bine, al doilea motiv ţine de faptul câ noi credem ca aceasta este una dintre cele mai incitante şi oportune campanii pe care le-a produs agenţia noastra. Sincer să fiu, abia aşteptăm să aflăm reacţiile dumneavoastră.

Simon îi privi pe rând pe toţi cei adunaţi în jurul mesei de protocol, doua-trei capete chiar ridicară nasul din caietele lor. Slava Domnului că nu-i pierduse de tot!

- Vom avea suficient timp pentru întrebări după ce veţi vedea rezultatele muncii noastre şi, desigur, am redactat şi un rezumat al prezentării pe care sâ-l luaţi cu dumneavoastră. Simon bătu cu degetele în teancul de tomuri spiralate voluminoase care se gâseau dinaintea sa şi spera ca directorul de creaţie sâ-şi fi revenit din surpriza. Aşa câ îl voi ruga pe Dávid Fry, directorul nostru de creaţie, să vâ arate ceea ce noi considerăm a fi o idee extraordinar de putemicâ. Dávid?

Invitaţii se foirâ în scaune, aşezându-se mai comod; atenţia publicului se concentra asupra siluetei slăbuţe, în costum larg, dar scump, aflate la celalalt capăt al mesei de protocol.

Dávid Fry, puţin cam matur ca sâ mai poarte pârul strâns în coada la spate, se apleca uşor în faţa şi ridica din umeri, astfel

încât gulerul hainei aproape câ îi ajunse la ureche; ochii îi străluceau din cauza entuziasmului abia stăpânit şi a efectelor reziduale ale cocainei prizate în grabă în toaleta bărbaţilor» înainte de şedinţă. Provenind dintr-o familie din clasa de mijloc şi educat la o şcoală privată, Dávid îşi petrecuse mare parte din viaţă încercând sâ şteargă orice urmă a originilor sale confortabile, cultivându-şi ceea ce lui îi plăcea sâ numească latura „de strada**. îi plăcea la nebunie sâ vorbească în argou, dar de cele mai multe ori expresiile colorate pe care le folosea se demodau până le auzea şi el prin Groucho Club. Chiar şi aşa, reuşea sâ lase impresia unui băiat de cartier din sudul Londrei care se deşteptase şi o apucase pe calea cea bună. Idolii lui erau fotografi şi actori cockney din East End, iar Nigel Kennedy era febleţea lui în materie de muzică clasică.

îşi potrivi ochelarii cu rame rotunde şi se adresă Baronilor cauciucului.

- Trebuie sâ vă spun, începu el, că n-a fost deloc uşor. Aveţi

aici douâ probleme. Aveţi imaginea produsului — vândut în automate din toalete publice, pachete de trei pentru weekend, cam în genul ăsta – şi-apoi aveţi partea practică. Modul de utilizare a produsului. Aici se opri şi ridică din umeri. Toate motoarele turate şi hopa, stai aşa o clipa, înainte sâ treci la acţiune. înţelegeţi ce vreau sâ spun?

Simon privi de jur împrejurul mesei. Baronii cauciucului aveau ochii lipiţi de caiete.

Fry se ridică în picioare şi-şi relaxâ umerii.

- Dar asta nu e neapărat ceva râu, avem şi câteva chestii care sâ ne ajute.

Ridica o diagramă de pe masă şi le-o arătă. Baronii cauciucului devenirâ atenţi. Le plâceau diagramele. Diagramele erau nişte

treburi serioase.

- Aşa, zise Fry şi indica primul rând, scris cu litere roşii de tipar „RECOMANDAT DE MEDICI”. Doctorii ne adorâ,

corect? Degetul sau coborî la rândul următor. „RESPONSABI-LIZARE SOCIALA/* Asta ce-o mai fi însemnând? Pai, înseamnă ca ne facem datoria de a-i împiedica pe puştanii de şaisprezece ani sa se pună pe treabă. Şi, foarte important în ziua de azi. chestia referitoare la sănătate.

Cel de-al treilea punct era: „PROTECŢIE ÎMPOTRIVA BOLILOR CU TRANSMITERE SEXUALĂ**.

- Cu toţii ştim câ lumea e murdară. Dar atât despre asta. Lăsă diagrama pe masă, iar clienţii reveniră la caietele lor. Fry continuă, vorbind repede şi foindu-se în costumul prea larg:

- Toate foarte bune, dar nu suficiente. Şi ştiţi de ce?

Nimeni nu se oferi să răspundă. Fry dădu din cap ca şi cum reacţia lor era exact cea anticipată.

- Plictisitoare. Plic-ti-şi-toare. Ţine de responsabilitate, e ceea ce ţi-ar zice orice doctor, o chestie la fel de incitantă sexual ca un laxativ. Făcu o pauză ca sâ dea greutate celor spuse şi rosti următoarele cuvinte cât mai rar: îţi. Taie. Tot. Cheful. Clatină din cap şi coada de cal de la spate îi ţinu isonul. Nu are nimic de-a face cu ceea ce ar trebui dumneavoastră sâ vindeţi. Absolut nimic.

Urmâ o clipă de tăcere care le dădu prilejul Baronilor sâ reflecteze asupra criticii aduse contribuţiei lor la societate.

- De fapt, dumneavoastră ar trebui sâ vindeţi, zise Fry, cel mai popular bun de consum din istoria civilizaţiei.

Altă pauză. Simon aproape câ vedea gândurile care se învârteau în mintea colectivă a clientului. Ce naiba sugerează maniacul ăsta, sâ modernizăm fabricile, să anulăm comenzile de cauciuc, sâ abandonăm sistemele noastre impresionante de control al calităţii, ce asigură o eficienţă de 99,9% cu excepţia după-amiezelor de vineri?!

- Dar nu intraţi în panică. Noi nu vâ spunem sâ schimbaţi asta. Fry scoase din buzunar un prezervativ ambalat şi îl puse.

cu o reverenţă studiată, pe masa de protocol. Noi sugeram sâ: schimbaţi modul în care vindeţi.

Baronii cauciucului îşi fixară privirile asupra prezervativului de pe masa, ca şi cum s-ar fi aşteptat sa facă ceva. Fry se apleca spre publicul sâu şi se sprijini de masa, punând palmele de-o parte şi de alta a prezervativului.

- Cel mai popular bun de consum din istoria civilizaţiei, repeta el. Ştiţi care e acesta? Dragostea! Dorinţa irezistibilă de a fi irezistibil pentru alţii! Fiorul cosmic! Iar asta... – ridică

prezervativul şi îi zâmbi, indicându-l cu un gest al bărbiei -... asta e parte din toata nebunia.

îşi şterse nasul cu o batista de mâtase. Fie încărcătură emoţionala a momentului, fie cocaina prizatâ mai devreme era cauza unei probleme cu căile nazale.

- Ceea ce vom face noi, continuă el, va fi sâ schimbam perspectiva asupra utilizării prezervativului. N-o sâ îi dam înainte cu chestiile de sănătate şi prevenire, ceea ce ţi-ar zice şi-un medic – toţi puştii ştiu chestiile astea şi nu sunt defel convinşi. Nu, noi vom face din prezervativ un element esenţial şi foarte-foarte romantic – da, *romantic* – al încălzirii.

Observa expresia de nedumerire de pe faţa unui client ceva mai în vârstă.

- Ştiţi dumneavoastră. Preludiul.

- A, zise clientul.

- Şi iată, domnilor, cum vom face acest lucru. Dar înainte de a vă arăta, vreau sâ vâ imaginaţi următorul scenariu. Fry coborî vocea: Sunteţi la cinema, da? Lângă dumneavoastră stă o domnişoară apetisantă, pe care aţi pus ochii de ceva săptămâni. Iar astâ-searâ aveţi marea şansă. I-aţi înconjurat umerii cu braţul, ţinta e clară, mâna dumneavoastră ajunge aproape de decolteul ei... Asta ar putea fi marea ocazie.

Simon trase cu ochiul la şeful Baronilor şi nu putu sâ nu se întrebe când oare s-o fi găsit omul acesta într-o situaţie asemânâtoare cu cea descrisă de Fry cu atâta entuziasm.

Cu un gest al mâinii, Fry făcu semn sâ se închidă luminile din salâ.

- Sunteţi gata să marcaţi, zise el pe întuneric, când — uuuuaaa! — iată ce apare pe ecran.

Ecranul reproiectorului, de patru ori mai mare decât un televizor, se lumina şi silueta lui Fry se retrase deoparte, numai coada de cal se mai zarea agitându-se de nerăbdare. Se auzi un foşnet de interferenţa, şi deodată pe ecran aparu o imagine – pe un pat, un cuplu de tineri aparent dezbrăcaţi, luminaţi artistic, cu pielea strălucind. Din boxele ascunse în pereţii sălii se revârsară câteva acorduri lirice de chitara, acompaniate de bas. Muzica prinse amploare. Silueta lui Fry se mişca deja pe ritmul melodiei, acţiunea de pe ecran se încinse şi peste toate izbucni un geamăt de concupiscenţă tinereasca.

„LET'S... GET FT ON... OOOOOH, LET'S GET IT ON...“[1]

Cuplul de tineri fâcea toate eforturile, în limitele decenţei permise de media, să simuleze o pasiune spontana. Regizorul clipului fusese extrem de atent la filmarea cadrelor şi la montaj, evitând astfel expunerea completă a sânilor – în cuvintele lui Fry, sfârcurile nu erau permise – sau orice sugestie mai detaliata a zonei inghinale, oricât de artistic camuflata de umbre şi lumina.

IF THE SPIRIT MOVES YOU, LET ME GROOVE YOU, AIN'T NOTHING WRONG. IF YOU BELIEVE IN LOVE...“[2]

Urmă un prim-plan cu o mâna de femeie care extrăgea prezervativul cu un gest delicat din pachet, acesta fiind decorat de cei din departamentul artistic al agenţiei cu sigla prietenoasă a Condom Marketing Board.

COME ON COME ON COME ON...“[3] prim-plan la cel doi, imagini debordând de senzualitate, ochii închişi de plăcere, buze umezite, piele unsa cu ulei... „STOP BEATIN' ROUND THE... BOOOOOWOOOOOSH... OOOOOOOOH...“[4]

Umbra lui Fry se zvârcolea lângă ecran, agitându-şi coada de cal din cap, în vreme ce interpretul ofta şi gemea, iar cuplul de tineri îşi continua alunecările şi strânsorile atent

coregrafiate. Cu un ultim geamat prelung de pasiune consumată, ecranul deveni negru şi un titlu cuminte, îndemna audienţa: „Pune-te pe treabâ“, cu complimentele Condom Marketing Board.

Se aprinse din nou lumina şi echipa agenţiei inspecta chipurile clienţilor – cautau orice urma de reacţie, expresia unei aprobâri, o încuviinţare tăcută, şoc chiar, orice. Ca unul, cei şapte Baroni ai cauciucului coborârâ privirea pe foile albe din faţâ şi începură sâ noteze furibund. în afară de asta, nimic altceva.

Fry se aruncâ în hăul de tăcere.

- Fundalul sonor e criminal, nu? Excepţional. Un hit clasic, fireşte. Dar atât de actual, iar în sala de cinema, cu sistemul Dolby, ei bine, o sâ-i dea pe spate. Asta este piaţa dumneavoastră, sâlile de cinema şi postul MTV. Şi toate celelalte medii nu fac decât sâ întârească

mesajul – afişe, puncte de vânzare, radio, tricouri – Terry, putem avea pe ecran prezentarea?

Timp de zece minute, Fry îşi purta publicul amuţii prin descrierea materialului adiacent, de la reclame la radio la automate modernizate în baruri şi staţii de benzina şi tricouri -”Câte unul pentru fiecare” – ca mai apoi, dând sunetul ceva mai tare, sâ redea clipul pentru a doua oară.

Fry îşi suflă nasul şi se aşează pe scaun, iar în sala de conferinţe se aşternu încâ o dată tăcerea. Simon se aplecă înspre mai-marele Baronilor.

— O prima impresie?

Căpetenia Baronilor pufai gânditor din trabuc şi privi de-a lungul mesei spre juniorul comitetului, un tânăr care preluase cârma firmei Hygienic Supplies (Basingstoke) Ltd. de la tatai sau. În tradiţia acestui tip de eveniment,

comentariile veneau în ordinea inversa pornind de la cel mai mic în rang spre cel mai mare, astfel încât şeful sa poata avea o idee despre înclinaţiile acoliţilor înainte de a se pronunţa în vreun fel şi a adera la vreo opinie.

— Brian, ai vrea sâ începi tu?

Brian îşi drese glasul şi aranja foile din faţa lui.

— Da. Bun. Trebuie sâ spun câ agenţia a ieşit cu o abordare foarte, âââ, neobişnuita. Foarte neobişnuită. Evident, am una sau douâ întrebări – mai degrabă, nişte rezerve – şi cred câ ar fi prematur sâ- mi exprim pârerea finală, nu înainte de a vedea informaţiile detaliate pe care înţeleg câ le avem în mate rialul de prezentare. Tânărul se opri sâ-şi tragă răsuflarea.

„Hai ca iar o luâm de la capăt, îşi zise Simon. De ce nu pot nenorociţii să spunâ exact ceea ce gândesc?“ încercă sâ păstreze un ton pozitiv şi încurajator.

- Sunt convins câ veţi afla câ am acoperit toate aspectele, însă ar fi mai interesant sâ aflăm reacţiile dumneavoastră la clip.

- Da. Desigur.

Brian caută prin notiţele sale o replica numai bunâ de încheiere, dar care să nu îl angajeze sub nici o formâ. Nu se fâcea sâ fii lâsat pe dinafară odalâ ce comitetul lua o decizie. Echilibrul, el era cheia, echilibrul şi o cale de scăpare în caz câ votul majorităţii mergea împotriva agenţiei. într-un comitet, ca-ntr-o barcâ, nu era bine sâ faci valuri. Consensul era cheia. Hygienic Supplies (Basingstoke) Ltd. trebuia sâ fie un jucător de echipă, un *team player.*

- Cum am mai zis, o abordare neobişnuita şi pentru mine va fi fascinant să aflu cum aţi ajuns la acest concept. Brian îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu mişcări rapide, hotărâte.

Şi tot aşa parcurseră întreaga ierarhie după importanţa fiecăruia, mai bine de două ore de tatonări, laude răzleţe şi timide strecurate printre aprecieri reţinute. Simon fu nevoit să facă un efort sâ nu caşte în gura mare. De ce trebuie să fie la fel de fiecare dată? Un răspuns negativ imediat ar fi fost mai de dorit decât aceste eschivări interminabile; măcar întâlnirile ar fi fost naibii mai scurte. Dar la exterior, le zâmbi, dădu aprobator din cap, păru cât se poate de atent şi intercala câte un „desigur” când mai-marele Baronilor îi spuse că trebuia să se mai gândească şi sâ analizeze propunerile agenţiei în amănunt – şi ce propuneri interesante, cu siguranţa vor mai avea şi alte astfel de întâlniri la sediul central al cauciucului -înainte de a lua o decizie de o asemenea magnitudine şi, ei bine... da. Aceeaşi gargara plictisitoare şi neconcludentâ.

Şi aceeaşi atmosferă în agenţie după plecarea baronilor - reproşuri din partea directorului de cercetare câruia i se refuzase clipa de glorie, acelaşi Dávid Fry cufundat în depresia post-cocaină din pricina lipsei de reacţie în faţa conceptelor de creaţie, o stare generala de deriva în sufletele tuturor. Fu o adevarată uşurare sâ o vadâ pe Liz intrând; îi înmâna un bileţel şi sentimentul de uşurare luâ sfârşit când citi „Doamna Shaw e la recepţie. Spune că trebuie sâ vă vadâ”.

Simon o gâsi la recepţie pe fosta lui soţie care flutura languros din gene către Jordán. Recunoscut pentru faptul că nu îşi ţinea mâinile acasâ – mai pipăia doamnele pe sub masă la dineurile galante – Jordán tatona terenul şi-şi aranja cochet pârul. Obiceiul lui le era cunoscut tuturor, Caroline şi Simon glumiseră chiar pe tema asta pe vremea când încă mai glumeau unul cu altul. Degeţele-umblâreţe, aşa îl porecliseră;

aveau grija de fiecare dată să nu il aşeze la masă lângă soţia vreunui client.

- Hei, Caroline. Ce mai faci?

Genele se opriră din flirt şi zâmbetul i se şterse de pe buze.

- Bună, Simon.

Jordán îşi aminti subit de o programare urgentă.

- Mi-a părul bine să le văd, frumoasă doamnă, zise el. Trebuie să fug.

Îşi luă la revedere şi se depărta spre lifturi.

- Sâ mergem la mine în birou?

Simon pomi în urma picioarelor lungi şi a fustei scurte; ieşiră împreuna din zona de recepţie şi trecură prin dreptul capului cu tact aplecat al lui Liz. Simon închise uşa în urma lor.

- Ce ai vrea de băut?

Caroline îl refuză cu un gest superior.

- E cam devreme pentru mine.

Simon ridică din umeri şi se apropie de banii din colţul încăperii. Ezită o clipa lângâ sticla cu whisky, oftă şi apoi îşi turnă un pahar de Perrier. Caroline se aşezase între timp în capătul cel mai îndepărtat al canapelei şi pufăia dintr-o ţigară -pufăituri scurte, nervoase, însoţite de o scuturare a capului la fiecare exhalare.

- Când te-ai apucat de fumat?

- Am trecut printr-o perioadă destul de dificilă. Am avut muncitorii pe cap în fiecare zi. Scutură scrumul ţigării cu o bălaie uşoară a degetului. Lacul de unghii avea aceeaşi culoare cu rujul de pe buze: roşu ca sângele. Pantofii din piele de crocodil erau asortaţi cu geanta, tot din piele de crocodil. Purta un costum de lână fină, bej- închis care-i

punea în evidenţă pârul castaniu-deschis, iar cămaşa de mătase aleasă adâncea parcă albastrul ochilor ei.

Simon socoti că petrecuse probabil o dimineaţă obositoare hotărându-se cu ce sâ se îmbrace pentru un prânz de trei ore

la San Lorenzo, nu înainte de a trece prin calvarul unei întâlniri epuizante cu coafeza. Simon fu totodată surprins şi mulţumit sâ realizeze câ nu o mai gâsea atrâgâtoare.

Se aşezâ în celalalt colţ al canapelei.

- Ei bine?

- M-am gândit că e mai civilizat sâ vin personal sâ te vad, decât sâ rezolvăm asta prin avocaţi.

- Deja am trecut prin avocaţi. Simon bău din Perrier. Mai ţii minte? Sau vrei să îţi arăt facturile?

Caroline oftă.

- Simon, încerc sâ fiu rezonabilă. Nu e cazul să-mi sari la beregată. Îi aruncă o privire şi îşi trase fusta până aproape de genunchi. Şi să nu îţi vinâ vreo idee că ai putea să sari şi... pe mine.

- OK, hai sâ discutăm rezonabil.

- E vorba de casă. Pur şi simplu nu s-au ţinut de estimările făcute, nici unii. Draperiile, zugrâvitul, bucătăria – o, Doamne, bucătăria – un coşmar absolut. Nici nu-ţi poţi imagina.

- Sună la fel ca data trecuta.

Caroline stinse ţigara în scrumieră.

- Nu e amuzant. Fiecare lucruşor a costat mai mult decât

mi-au spus iniţial. Adicâ, mult mai mult. Făcu ochii mari spre el, din câte îşi amintea, semn sigur că avea sâ urmeze lovitura de graţie. Iar acum toţi vor sâ fie plătiţi.

- Mda, zise Simon, e unul din acele obiceiuri enervante.

Se întreba cât va mai dura pânâ când Caroline ii va arunca o sumă, când va cădea vălul de politeţe subţire lăsând locul ameninţărilor, lacrimilor sau crizelor de isterie. În mod curios, se simţea detaşat şi oarecum plictisit. Era o scenă care se repetase de zeci de ori de la despărţire.

Caroline interpretă greşit calmul lui drept accept şi îi zâmbi. „Avea dinţi frumoşi, gândi Simon, uniformi şi excelent lucraţi de un escroc din New York pentru suma frumuşică de douăzeci şi cinci de mii de dolari.“

- Ştiam câ cel mai bine este să vin la tine, zise ea. Ştiam câ ai sâ mâ înţelegi.

- Despre cât vorbim?

- E dificil sâ spun exact, încâ mai sunt una-douâ chestiuni...

- În mare.

- Pâi, treizeci de mii. Maxim treizeci şi cinci.

Simon se duse din nou la bar şi îşi umplu paharul. Caroline îşi aprinse a doua ţigară.

- Maxim treizeci şi cinci de mii, repetă el. Deci, sâ lămurim lucrurile. Eu ţi-am achitat casa. Tu şi avocaţii tăi mi-aţi sugerat un buget pentru amenajări. Eu am fost de acord cu acest buget. Tu ai fost de acord cu acest buget. Zic bine pânâ aici, da?

- Dar era...

- Era un buget. Ştii ce e acela un buget, nu? O sumă finita

de bani.

Caroline strivi ţigara În scrumieră.

- Nu e nevoie să-mi vorbeşti ca unuia dintre subalternii tai.

- Dar de ce nu? Tu îmi vorbeşti mie de parca aş fi un bancomat.

- Treizeci şi cinci de mii nu înseamnă nimic pentru tine. Doar eşti bogat. Avocaţii mei îmi spun câ ai scăpat uşor. Ar fi putut sâ...

- Avocaţii tâi sunt nişte ticăloşi lacomi şi infecţi, care-şi umflă nota şi se aşteaptă ca eu sâ plătesc ca odraslele lor sâ meargă la Eton.

Se priviră unul pe altul în tăcere. Caroline avea faţa schimonosită de ură. Ceva mai târziu, dacâ Simon ar fi lăsat conversaţia sâ continue, ura s-ar fi transformat în scâncete şi, dacâ nici astea nu aveau efect, ar fi urmat injuriile. Simon îşi consultâ ceasul de mână.

- Uite ce e, îmi pare rău, dar am ieşit dintr-o şedinţă.

Caroline îl imită:

- „Am ieşit dintr-o şedinţa”. îşi alunga o şuviţa de par de pe faţâ de parcă o exaspera. Dumnezeule, mereu ai câte o şedinţa. Câsnicia noastră s-a derulat între doua şedinţe. Nu cu tine am fost căsătorită, ci cu o agenţie de publicitate. Pufni. De parcă s-ar putea numi căsnicie. Prea ocupat ca sâ pleci în concediu, prea obosit ca sâ ieşi în oraş, prea obosit ca sâ...

- Caroline, am mai discutat chestiunile astea.

- Iar acum, când tot ce-mi doresc este sâ am casa mea, tu te împotriveşti.

- Mâ împotrivesc pentru câ nu vreau sâ arunci treizeci şi cinci de mii de lire pe pemuţe pentru canapea.

Caroline ţâşni în picioare. îşi puse ţigările în geantă şi îşi netezi fusta cu mişcări rapide, nervoase.

- Ei bine, eu am încercat. N-o sâ stau aici să ţipi tu la mine. Du-te înapoi la şedinţa ta. Ajunse la uşâ şi o deschise astfel ca Liz sâ audă ultima ei replică: O sâ te contacteze avocaţii mei.

Simon se întrebă dacă sâ se întoarcă la priveghiul din sala de conferinţe şi hotărî câ nu. Ce sens ar avea? Fie câ primeau, fie câ nu primeau contractul, în starea în care se afla acum nici nu îi păsa pre mult. îmbrăcă haina, îşi luă la revedere de la Liz şi ieşi afară, în forfota înserării, îndreptându-se spre apartamentul din Rutland Gate.

Stergându-şi mâinile de şorţ, Emest ieşi din bucătărie şi-l întâmpină mirat.

- Ce chestie, sâ te vâd venind acasă înainte de ora opt. Ce s-a întâmplat? A ars fabrica din temelii sau Baronii cauciucului au făcut pană şi n-au mai apărut?

- Nu, Em. Au apărut şi au plecat. La fel şi Caroline.

- Of, Doamne. Mi s-a părut mie că eşti cam răvăşit. Mâ gândesc că ţi-ar prinde bine o tărie. Continuă sâ vorbească în timp ce îi pregătea un whisky cu gheaţă. Ce mai voia acum? Spor de pericol, câ s-a mutat în Belgravia? Poţi sâ zici despre ea ce vrei, dar fata are capul doldora de idei.

Simon se cufunda într-un fotoliu comod, iar Emest îi înmâna paharul, apoi se apleca sa-i desfacă nasturele de la haina.

- Daca stâm aşezaţi aşa, cu haina încheiata la nasturi, o sâ araiam ca un acordeon.

- Da, Em. Mersi.

- O, era cât pe ce sâ uit. Am primit un mesaj din străinătate, o franţuzoaica zicea ca are să-ţi dea nişte veşti grozave. Emest îşi supse obrajii şi îl privi pe Simon de sus. Nu a vrut defel să ţi le transmită prin mine, aşa câ nu pot decât să presupun că era ceva personal.

Simon râse pentru prima dată pe ziua aceea. Probabil era Nicole.

- Cred că era vorba de ţeava de eşapament.

- Ei, departe de mine intenţia de a-mi vârî nasul unde nu-mi fierbe oala. îi zici cum vrei tu. Mâ rog, ţi-a lâsat ur număr de telefon. Emest dispăru în bucătărie şi, cu o gri masă, închise uşa după el într-un gest plin de tact ostentativ. Simon îşi aprinse un trabuc cu gândul la zilele petrecute în Provence – căldura, lumina, decolteul perfect bronzat – şi se duse spre telefon.

- *Oui?*

- Nicole, Simon la telefon. Ce mai faci?

- Sunt bine, mulţumesc. La fel şi maşina ta. Micul monstru a reparat- o până la urmă. Sâ sperăm câ nu ţi-a furat radioul.

Râse cristalin, un râs cald şi intim, iar Simon îşi dori sâ o poată vedea.

- Mi-ar plăcea la nebunie sâ vin s-o iau, dar nu cred câ e posibil. Am prea multe pe cap la birou. Va trebui să trimit pe cineva sâ o ridice.

- Probabil valetul lâu – părea un veritabil *gentleman'S gentleman?*

- Pe cine?

- Cel care mi-a răspuns la telefon. Pare un tip foarte corect.

- A, era Emest. Da, îl trimit pe el. O sâ-ţi placâ.

Urmă o scurtă pauză, cât Nicole aprinse un chibrit şi cu el, ţigara.

- Am o idee şi mai bună, zise ea. Am o *copine* — o prietenă de când am stat la Londra. Mereu îmi spune sâ dau o fugă pânâ la ea. Ce-ar fi sâ-ţi aduc eu maşina? Ar fi distractiv, nu?

- Ar fi minunat, dar nu vreau...

- N-ai încredere sâ-ţi laşi maşina pe mâinile mele?

- Ba ţi-aş lăsa şi bicicleta bunicii pe mână.

Nicole râse din nou.

- Atunci ne-am înţeles?

- Ne-am înţeles.

Simon puse receptorul în furcă şi intră în bucătărie fluierând. Emest ridică privirea de la scoicile pe care tocmai le spăla şi sorbi din paharul cu vin alb pe care şi-l pregătise.

- Detectez cumva o ameliorare a stării noastre de spirit? Trebuie sâ recunosc câ fata are un glas cultivat pentru un simplu mecanic auto.

- îmi face o favoare, îmi aduce maşina. Drăguţ din partea ei.

Emest îi aruncă o privire piezişă, plină de scepticism.

- Ah, atât de greu găseşti o zână bună în lumea asta haină.

- Tu unul ar trebui sâ ştii asta, Em.

- Da, dragul meu, ştiu.

Nicole îşi puse un pardesiu, căci afară se lăsase răcoarea serii, şi traversă centrul satului spre vechea *gendarmerie;* era pustiu, cu excepţia unui căţel ce aştepta răbdător în faţa măcelăriei. Simon păruse încântat sâ o audă la telefon. Pâcat că nu putea veni el aici. îi venise o idee, dar nimic nu era sigur oare Simon chiar vorbea serios când zicea că se săturase sâ mai lucreze în advertising? Cu englezii nu ştiai niciodată. Râd şi se plâng în acelaşi timp.

Privi prin golul de la intrarea în *gendarmerie,* apoi îşi croi cale prin moloz pânâ la una din deschizăturile din zidul

depărtat. Luna se ridicase deasupra Luberonului şi arunca o lumina laptoasa pe terasa de dedesubt, reliefând grămezile de piatră din jurul hăului unde-ar fi trebuit sa fie piscina. Nicole încercă sâ-şi imagineze cum va arăta când va fi gata, cu grădina amenajată şi iluminată, cu muzică şi hohote de râs în locul geamătului vântului răvăşind ţărâna şi a zgomotelor foliei de plastic care se mişca peste sacii de ciment rezemaţi de zid.

Se hotărî să facă nişte cercetări, poate chiar sâ apeleze la un *notaire* înainte de a pleca la Londra. Oamenii de afaceri voiau întotdeauna cifre şi detalii. Era o idee interesanta, dacâ Simon era atât de plictisit pe cât declarase. Sau poate atunci, la prânz, nu făcuse decât sâ caute puţină simpatie? Englezii erau uneori aşa dificili, atât de străini, cu simţul lor al umorului, ciudat şi detaşat şi acel enervant *sang-froid.* I se părea niţel cam ciudat că îşi dorea sâ-l revadă.

Tresări când simţi cum o atinge ceva pe gleznă şi, când plecă privirea, dădu de o pisică slâbănoagâ venită de undeva din sat, care se freca printre picioarele ei, cu coada ridicată şi înfoiată, căscând gura într-un salut mut.

- Ei? Tu ce zici? Crezi câ l-ar amuza?

..Hai... Hai sâ... oooh, hai s-o facem...“ Este vorba de piesa *Let's Gerlt On* a cântăreţului Marvin Gaye apărut în anul 1973; versurile integrale abunda în imagini romantice şi sexuale, (n.tr.)

2

„Daca ai chef, lasă-mâ să te fac sâ te simţi bine, nu e nimic râu în asta, dacă tu crezi în dragoste...“

3

„...Vino, vino. vino...“

4

„Nu te mai eschivau... ooo“

Pentru General, hambarul fusese o adevărată mană cereasca. Hambarul se gâsea undeva la nord de Joucas, în sălbăticie; era îndeajuns de mare ca sâ poatâ fi folosit drept ascunziş şi, mai mult, era ferit de drumeagul din apropiere de un pâlc de chiparoşi înalţi. Proprietarul renunţase la fermă cu ani în urma şi se mutase la Apt. Fusese mai mult decât fericit sâ primească o chirie lunară de numai 500 de franci şi crezuse povestea lor despre cum vor adăposti aici câteva tractoare. Generalului nu-i mai rămânea altceva de fâcut decât sâ cumpere un lacât nou pentru uşile masive din lemn.

în dimineaţa aceea tuşea lor tabagică fâcea să răsune interiorul întunecat. Complicii îşi aprinseseră fiecare prima ţigară pe ziua aceea şi inspectau bicicletele care erau rezemate de perete. Claude, masiv, de-abia îl cuprindea treningul ponosit, se îndoi de şale şi prinse o bicicletă de cadru. Mormăi înfundat.

- Să nu-mi zici câ e grea, bombăni Generalul. Astea sunt cele mai uşoare biciclete din Provence, biciclete profi – zece viteze, anvelope de curse, sunt dotate şi cu bidon de apa, au şei cu amortizor, tot tacâmul.

Claude mormăi din nou.

- Cum, n-au şi brichetă?

Fernand sălta un crac peste cadrul bicicletei sale şi încerca şaua. în spatele unui nor de fum albăstrui, se strâmba cu toata fata.

- *Ouf.* Parca mi-aş face o operaţie.

Ceilalţi se opriră curând din râs când încercară bicicletele proprii.

- Ei, şi profesioniştii aştia – stau pe şeile astea incomode când participa la Tour de France?

Generalul încerca sa nu-şi piarda râbdarea cu ei.

- Ascultat i-ma. V-am fâcut rost de cele mai bune biciclete. Nu sunt dotate cu fotolii, nu. Dupâ o saptâmânâ-douâ, şeile o sâ se mai înmoaie. *Bon,* deci o sâ vâ doarâ dosul până atunci, îi privi cum se cocoaţâ încordaţi pe biciclete. Dar, prieteni, când toata aventura asta se va fi sfârşit, veţi şedea pe ditamai perna. Teancuri şi teancuri de bani confortabili.

Se lâsâ liniştea în timp ce fiecare dintre complici întrevâzu cum va fi când îşi va lua partea cuvenita. Jojo îşi aininti rolu său de locotenent loial.

- Are dreptate. Ei, şi ce dacâ ne doare puţin fundul? Eh?

Generalul încuviinţa.

- în aceasta dimineaţă veţi face un mic exerciţiu de încălzire, ca să vă intraţi în mâna – douăzeci, poate treizeci de kilometri. Şi în fiecare duminică vom mări distanţa parcursă până când veţi ajunge să faceţi o sută de kilometri fără sâ vă ia cu leşin; de-abia atunci vom trece la lucrul pe deal. Până la primăvară o sâ aveţi nişte pulpe de oţel. *AUez!*

Toată trupa ieşi afară din hambar, în lumina soarelui blând de toamna, fiecare împingând la propria bicicleta; erau îmbră-caţi care mai de care, de la treningul lui Claude la pantalonii scurţi ai lui Borel, în toate culorile curcubeului, şi salopeta albastră, mânjită cu ulei, a lui Femand. Generalul se gândi sâ nu uite să le cumpere ceva echipament mai adecvat pentru vremea de iarnă, eventual nişte colanţi groşi, de culoare neagră,

cum poartă bicicliştii ca să se apere de vânt şi să-şi menţină musculatura încălzită.

- Faceţi stânga la capătul drumului, strigă el după ei. Vă ajung şi eu din urmă. închise uşile şi le ferecă, simţindu-se încrezător acum câ începuseră sâ se pregâteascâ, alert şi optimist, nu în ultimul rând încântat câ îşi asumase rolul de şofer al echipei. Şeile alea erau al dracului de incomode.

Nimeni nu i-ar fi luat drept ciclişti experimentaţi. Se dezechilibrau, bălăbăneau din picioare, înjurau de mama focului încercând sâ dea de cap vitezelor. Doi sau chiar trei dintre ei nu reuşiseră sâ punâ picioarele pe pedale sau să şi le prindă în curelele de ratrapâ; ceilalţi pedalau stângaci, ca babele care merg la piaţâ. Bachir avea şaua fixată prea jos, motiv pentru care adoptase un stil deloc graţios, pedalând cu picioarele îndoite ca nişte cricuri, cu genunchii scoşi mult în afarâ. Jojo fuma. Generalul îşi dâdu seama câ trupa lui avea nevoie de puţină instrucţie. îi depăşi şi le fâcu semn sâ oprească.

- Cât mai avem de mers?

Jean îşi frecă fesele, tuşi şi scuipă.

Generalul coborî din maşină.

- Mult, zise el, şi drumul o sâ vâ pară de două ori mai lung după cum pedalaţi. Parca n-aţi mai încălecat o bicicletă! Se apropie de Jojo. la uitaţi-vâ aici. Ajustă înălţimea şeii. Ar trebui sâ atingeţi pământul cu vârfurile picioarelor, OK? Aşa, veţi ţine picioarele întinse când pedala ajunge jos. Altfel o sâ pedalaţi ca amicul nostru de aici, care parcâ şi-a udat pantalonii. îi aruncă un rânjet lui Bachir. Apoi, ar trebui sâ apăsaţi pe pedală cu vârful labei piciorului, iar asta presupune sâ folosiţi curelele de ratrapâ. Sunt fâcute ca sâ nu permită picioarelor sâ alunece de pe pedală. Câ, dacă vâ alunecă piciorul, o sâ vâ doară boaşele de la şa, credeţi-mă.

Şi continuaţi să pedalaţi cât schimbaţi vitezele. Dacă nu, o să vâ sară lanţul de

pe foaie. Generalul se trase de mustaţa. Ce altceva? A, da. Dădu energic din deget către Jojo. Nu se fumează.

- *Merde.* Nu pot sa mâ las de fumat. Am încercat.

- Dar nu-ţi cer sâ te laşi de fumat. Numai nu fuma când mergi cu bicicleta. Nu aratâ bine. Nu-l vezi pe Lemond[1] cu un clop atârnând în colţul gurii, nu? Pânâ când ajungem sâ dâm spargerea, voi trebuie sâ arătaţi ca nişte ciclişti profesionişti. Sâ fiţi una cu bicicleta, m-aţi înţeles? Trebuie sâ arâtaţi ca nebunii âia pe care i-aţi văzut la curse. Asta vă va face invizibili.

Jojo dădu din cap în semn câ pricepuse.

- *Tout a faît*$_f$ zise el. Invizibili.

- Şi bogaţi, adăugă Generalul.

Purceserâ din nou, de această datâ arătând mai puţin caraghioşi, cu Generalul în urma lor, la volanul maşinii. Primele curse de antrenament aveau să fie cele mai dificile, conchise acesta, când vor avea crampe la picioare, iar plămânii parcă le vor lua foc. Acesta era momentul când cei mai slabi dintre ei se vor gândi sâ abandoneze. Jojo stătea bine, era hotărât ş în formă buna. Jean, hoţ de buzunare, nu zisese el prea multe, dar oricum el nu vorbea niciodată. Claude avea sâ mârâie şi sâ meargă mai departe. Fraţii Borel, care acum pedalau unul lângă altul, se vor încuraja probabil unul pe celălalt, iar Fernand era o brută rezistentă. Bachir – ei bine, Bachir va trebui împins de la spate. Omul se obişnuise cu lovituri rapide, două minute cu un cuţit pe-o alee întunecoasă şi ţuşti la goană. Oare avea el energia, avea el răbdarea necesară? Nouâ luni de antrenament, aşteptare şi planuri nu prea păreau a fi pe gustul lui. Da, Bachir avea nevoie de tratament special, poate o cină bună

într-o seară, cu cuşcuş din belşug, şi o discuţie ca-ntre bărbaţi.

Generalul se pregăti sa îi depăşească şi, odaia ajuns în dreptul lor, le studie feţele. Toţi dădeau semne de efort, dar nimeni nu vomita încâ, iar Jojo chiar îi făcu şmechereşte cu ochiul când ajunse lângâ el. Mai aveau zece kilometri. Generalul îi conduse pe un drum secundar uşor mai înclinat şi îi privi în oglinda retrovizoare cum se relaxează şi se laşa purtaţi de impuls, îndreptându-se de spate în şa. Erau băieţi buni. Chestia asta chiar avea sa le reuşească. Era sigur câ planul lor va funcţiona.

Fârâ a-şi da seama, ajunsese pe mijlocul drumului şi se văzu nevoit să se dea la o parte ca să evite coliziunea cu un Porsche negru ce venea din sens opus: o sclipire de pâr blond la volan şi un murmur grav al eşapamentului. *, Put clin,* îşi zise el, ce mai maşină. Cel puţin juma' de milion de franci, plus încâ vreo două milioane pentru opţiunea cu pâr blond. Unii bărbaţi aveau noroc chior. “

Nicole abia dacâ bâgâ în seamă grupul ciudat de ciclişti. Urcâ dealul şi o luă pe drumul ce ducea spre Cavaillon şi *autoroute.* încă mai era iritată din pricina schimbului de replici cu Duclos, la atelier; acesta nu voise sa accepte să îi repare maşina decât dacă plătea în avans. Şi ce mai deviz îi întocmise! O notă bunâ de pus în ramă, îi spusese ea în timp ce îi scria un cec fără acoperire, fârâ îndoială, asta doar dacă nu-l suna pe Monsieur Gilles la Crédit Agricole luni, când avea sâ ajungă la Londra. Era adevărat câ Monsieur Gilles era foarte *sympathique,* şi foarte înţelegător când venea vorba de frecventele ei probleme financiare, dar chiar şi aşa, nu dădea un ton prea bun câlâtoriei.

Traficul de duminică dimineaţa era lejer în Cavaillon şi peste pod, iar pe *autoroute* nu era nici urmă de camioane. Nicole menţinu maşina la o viteză confortabilâ; se bucura de forma comodă a scaunului, de mirosul de piele naturală din maşină

şi de felul cum lua curbele. Ce plăcere, după ce

condusese rabla ei, care, dacâ era sâ-i dea crezare lui Duclos, avea nevoie de anvelope noi şi Dumnezeu ştie ce alte piese doar ca sâ mai treacâ anul. Apoi erau lucrările pe care trebuia sa le facâ la casa din Brassiére — chestii mârunte de întreţinere, dar care însumate ajungeau sâ coste mii de franci – colac peste pupâzâ, *laxe d'habitation* trebuia plâtitâ în noiembrie, îşi petrecea viaţa drâmuind pensia alimentară şi chiar şi aceasta era în pericol acum câ fostul ei soţ se mutase la New York. Foştii soţi au un obicei de a se face pierduti în America. Li se întâmplase acelaşi lucru şi altor două prietene de-ale ei.

încercase sâ facâ nişte bani în plus. îşi găsise o slujbă la un butic din Avignon, iar când acesta falimentase, se angajase la un tip din sectorul imobiliar; asta pânâ când începuse sâ-i facâ avansuri. Reuşise sâ închirieze casa peste varâ o data sau de douâ ori şi lucrase la departamentul de relaţii cu publicul în cadrul unui proiect pentru un dezvoltator imobiliar, însă toate aceste ocupaţii nu-i asigurau traiul decât de azi pe mâine. Iar Nicole începuse sâ obosească. Obosise şi, pe măsură ce anii treceau, începuse sâ fie puţin îngrijorată cu privire la viilor. Apartamentul din Paris era ipotecat şi supra-ipotecat, iar în cel mult un an era convinsă câ va trebui sâ renunţe fie la apartament, fie la casâ. Poale câ era mai bine sâ se mute la Paris. Nu ar fi vrut asta, dar măcar acolo ar fi avut şansa să întâlnească pe cineva. în Provence era penurie de bărbaţi fără obligaţii.

Apăsă pedala acceleraţiei ca sâ depăşească un Renault cu gabarit mai mare. Zvâcnetul vitezei era aproape înălţător; odată cu viteza i se schimbă şi starea de spirit. Era prea morbidă, imaginându-se deja bătrână, trăind cu un pudel la Paris. Trebuia sâ se întâmple ceva interesant şi în viaţa ei. Pânâ la urmă, era în drum spre Londra, unde avea sâ întâlnească un bărbat fără obligaţii. Şi încă unul care promitea.

Căutase semne ale trecerii lui prin maşinâ – o pereche de ochelari de soare, un pulover, o cutie cu trabucuri, o carte - dar nu găsi nimic. Maşina era excelent întreţinută, abia folosită la drum, impersonală. Jucăria ocazionala a unui bogătaş. Când discutase cu el la telefon, îi lăsase senzaţia că aproape uitase că avea şi această maşină. Şi totuşi, păruse bucuros sâ îi audă vocea, fusese cald, gata sâ râdă, aşa cum fusese când prânziseră împreună. Un francez ar fi fost fie prea formal, fie prea intim, dar el fusese – care era cuvântul acela pe care englezii îl folosesc mai tot timpul? – drăguţ. Foarte drăguţ. Se hotărî să nu mai oprească în Paris peste noapte, ci sâ conducâ pânâ la Calais, ca sâ ajungă la Londra la amiază.

La Dover, norii de pe cer încercau din răsputeri să zămislească ploaie. Nicole coborî cu maşina de pe feribot şi se înscrise în coloana de autovehicule ce aşteptau să treacă prin vamă şi imigrări. Scoase paşaportul din geantă ca să îl aibă la îndemână şi îşi aprinse o ţigară, urmărind cum maşinile înaintează ca sâ treacă de coridorul verde.

Cei doi agenţi vamali de la ghişeu aruncară o privire maşinii, Porsche-ul negru şi zvelt printre atâtea Berline prăfuite de drum, şi o studiară mai atent pe şoferiţa blondă. Avuseseră o dimineaţă plictisitoare, iar o femeie frumoasă care călătorea singură într-o maşină luxoasă – ei bine, putea fi cărăuş, nu-i aşa? Un scenariu clasic. Câteva kilograme ascunse în măştile portierelor. Merita sâ arunce o privire. în mod sigur merita sâ arunce o privire. Unul dintre ofiţeri pomi spre Porsche pe lângă şirul de maşini şi, când ajunse în dreptul lui Nicole, îi bătu acesteia în geam.

- Bunâ dimineaţa, doamnâ. Pot sâ văd paşaportul dumneavoastră?

Nicole i-l înmâna pe fereastra.

Franţuzoaică. Ar fi trebuit sâ-şi dea seama dupâ parfum. Şi

aşa devreme dimineaţa.

- De unde veniţi, doamnă?

- Din Provence.

- Provence?

- În sudul Franţei.

- Mai exact, pe unde vine asta? Nisa? Marsilia? Pe-acolo?

- Da. Cam la o oră depărtare de Marsilia.

- înţeleg. Cam la o oră depărtare de Marsilia.

Vameşul îi dădu înapoi paşaportul şi se duse spre botul maşinii, cercetă numărul de înregistrare de pe plăcuţă şi reveni la Nicole.

- Maşina e a dumneavoastră, doamnă?

- Nu. O aduc înapoi unui prieten din Londra.

- Un prieten. înţeleg. Se aplecă spre Nicole până ce ajunse la nivelul ei, privind-o cu un zâmbet oficial şi politicos. Vâ deranjează dacâ trageţi maşina pe partea aceasta? ii zise el şi îi indica coridorul roşu, care era gol. Nicole observă cum pasagerii din celelalte maşini se întorc spre ea, s-o privească.

- Dar eu...

- Vâ mulţumesc, doamnă. Ofiţerul se îndreptă şi o pomi pe urmele maşinii, spre coridorul roşu. în ziua de astăzi nu puteai fi prea precaut, oamenilor le treceau prin minte tot felul de şmecherii. Şi, oricum, mai avea vreo două ore de pierdut pânâ la sfârşitul turei, iar pe francezi nu-i înghiţea defel. Nişte încrezuţi. De ce ar vrea cineva sănătos la minte să facâ un nenorocit de tunel în Canalul Mânecii? O urmâri

pe Nicole cum coboară din Porsche, tocuri înalte, ciorapi de mătase, o adevărată frumuseţe. Cărăuşul clasic, dacâ îi fusese dat sâ vadâ vreodată unul.

Ofiţerii luarâ maşina, iar pe Nicole o închiseră într-o câmâruţâ stingheră, care duhnea a mii şi mii de mucuri de ţigară. Nicole aruncă o privire spre afişul despre turbare, apoi se uitâ

pe fereastra, urmărind cum ultimele maşini de pe feribot îşi croiesc drum prin burniţa deasa. Bine aţi venit în Anglia. O străbătu un fior; se simţea vinovata, deşi n-avea motiv. în Franţa s-ar fi certat cu vameşii, ar fi cerni un soi de explicaţie; dar aici, o simplă strâina,

Nicole nu era sigura pe sine, nu era sigura ca stăpâneşte îndeajuns de bine limba engleza pentru a se lua la harţa şi a se plânge omului cu faţa roşie şi ochi ostili. Tânjea după o cana de cafea.

Trecu o oră şi într-un sfârşii se deschise uşa cămăruţei.

- Doamna, lotul pare sâ fie în ordine. Iată cheile dumneavoastră. Ne pare rău câ v-am reţinut.

- Dar ce câulaţi?

- Substanţe ilegale, doamna, substanţe ilegale. O urmări cum se ridică de pe scaun, se trase îndărăt ca să îi facă loc şi râmase în pragul uşii, privind-o cum porneşte maşina, îneacă motorul şi cum porneşte din nou. Păcat. Ar fi putut sâ jure câ era cârâuş.

Nicole fâcu un real efort sâ demareze încet. Era o prostie sâ se enerveze din nimic. Fu de-a dreptul recunoscătoare pentru semnul de circulaţie care-i răsări în cale şi-i aduse aminte să conducă pe partea stângă. încet, dar sigur se alătură coloanei care se îndrepta spre Londra. Era aproape unsprezece şi un sfert; cu mult noroc poate ar fi reuşit sâ

ajungă la destinaţie la ora prânzului. Prietena ei Emma începuse probabil să-şi facă griji. *Merde.*

De-abia când îşi căută ţigările, descoperi şi telefonul cu care era dotată maşina. De cealaltă parte se auzi vocea educată a Emmei, uşor strangulata de nelinişte.

- Draga mea, ce faci? Unde eşti?

- Tocmai am trecut de Dover. M-au oprit la vamă.

- O, ce ghinion pe capul tău, draga mea. Au găsit ceva? Nişte oameni groaznici acolo. Le place la nebunie să umble prin bagaje. Sper că i-ai pus sâ poarte mănuşi.

- Nu, n-aveam nimic la mine. S-au uitat la maşinâ, atâta tot.

- Ei, nu-ţi face griji. Când ajungi în Londra, mâneam ceva aici, în apartament. Julián e plecat, ca de obicei, aşa că putem să ne facem de cap cu una din sticlele lui de vin de Burgundia. Pun nişte Montrachet la frigider şi stâm la taifas. Ai grijă, să nu scoţi limba la vreun poliţist. *A toula l'heure,* draga mea. Pa!

Nicole zâmbi şi puse receptorul jos. Emma îi făcea bine, era tonică şi o menţinuse pe linia de plutire de la divorţ – era mereu veselă, adora să bârfească, dar era bunâ la suflet şi avea o căsnicie fericită cu un domn mai în vârstâ, care avea o funcţie importantă pe la Bruxelles. Trecuse mult timp de când nu se mai văzuseră.

Apartamentul Emmei era amplasat undeva prin spatele magazinului Harrods, pe o stradă în formă de semilună, ceva atât de obişnuit în Londra, într-una din acele case cu faţadă de cărămidă, solide şi preţioase ca şi oamenii care le construiseră, bine ancoraţi în epoca victoriană. Nicole gâsi loc de parcare între două maşini Rangé Rover, întrebându-se de ce oare cineva care locuia în centrul Londrei avea nevoie de un 4x4 proiectat sâ râzbatâ prin sâlbâticie. Nicole îşi luâ

lucrurile din Porsche şi urca treptele de marmurâ, oprindu-se în faţa uşii de mahon de la intrare. Apâsâ butonul soneriei şi tresări auzind chiotul de bucurie care răzbătu din difuzorul interfonului.

Emma o aştepta sus, în faţa uşii deschise a apartamentului, o femeie minionâ, cochetă, cu o pereche de cercei formidabili. Pârul ei, care îşi schimba culoarea de fiecare dată când descoperea câte un nou stilist în vogă, arâta trăsnet, cu şuviţe blonde. Cele două femei se sărutară pe obraji cu efuziune.

- Ce minunat să te văd, draga mea, încă eşti *bronzée.* Of, Doamne, mă simt ca o broască râioasă pe lângă tine.

Se depărtară uşor pentru a se studia una pe cealaltă, o mişcare absolut necesara după o despărţire de trei ani.

- Emma, araţi extraordinar. îmi place la nebunie cum îţi sta pârul.

- M-am tot dus la Bruno în Beauchamp Place – o păpuşă, şi teribil de indiscret. Ştii, stiliştii vad toate urmele de lifting. Ai fi surprinsa sâ afli cine şi-a făcut operaţii. Dar haide înăuntru.

Apartamentul era spaţios, cu tavane înalte, luxos decorat şi mobilat. „Orice ar fi fâcut Julián pe la Bruxelles, îşi zise Nicole, cu siguranţa era plătit extrem de bine.“

- Şi Julián ce mai face? se interesă ea.

Emma turna vinul în pahare.

- S-a săturat până peste cap de Comisia Europeană şi le cam poarta pica francezilor, ca sa-ţi spun cinstit. Se pare câ îşi petrec mai tot timpul vârând beţe în roate – sau luând prânzul prin oraş. Mi-ar plăcea sâ renunţe, dar, bineînţeles, avem nevoie de parale. Deloc plăcut. Iată, draga mea, te

rog!

Se aşezarâ faţă în faţă în nişte fotolii masive, acoperite cu huse din brocart antichizat.

- Acum, începu Emma, vreau să-mi spui totul despre noul bărbat din viaţa ta. Are aşa o sclipire în ochi când te priveşte?

Nicole surâse şi ridică din umeri.

- O, nu ştiu ce sâ zic, poate câ da. Nu l-am văzut decât de două ori. Mi s-a pârut o ocazie bunâ, cu maşina vreau să zic, un prilej numai bun sâ te văd.

Emma îşi aplecă uşor capul într-o parte.

- Foarte drăguţ din partea ta, draga mea, dar sâ ştii câ nu cred o iotâ din ce mi-ai zis. Când te vezi cu el?

- Păi, trebuie sâ-l sun la birou. Căută prin geantă după cartea de vizitâ lâsatâ de Simon. E pe undeva prin Knightsbridge.

- Draga mea, du-te la telefon sâ îl suni, iar eu rămân aici şi mă prefac câ nu ascult.

Nicole suna şi dădu de Liz care o informa câ, din pâcate, domnul Shaw lua prânzul cu un client. Dar îi lâsase un mesaj. Nicole ar fi libera sâ i se alăture pentru un cocktail la Rutland

Gate, urmat de cinâ? Da? Minunat, domnul Shaw va fi foarte încântat. Ii era recunoscător pentru maşină. Atunci, pe la şase şi jumătate?

Emma studie cu interes chipul lui Nicole când aceasta reveni.

- Am impresia că astă-searâ o să rămân singură cu rulourile

mele din peşte.

Nicole simulă regretul.

- îmi pare râu sâ te las aşa chiar din prima seară.

- Prostii, dragă. Deja ai fluturi în stomac de nerăbdare, te-am ghicit. Acum, cu ce ai de gând să te îmbraci? Vrei să-fi împrumut nişte cercei?

Nicole ajunse pe Rutland Gate în mai pufin de cinci minute, însă pierdu mai bine de douăzeci căutând un loc de parcare, îşi consultă ceasul în drum spre adresă, păşind cu atenţie pe trotuarul acoperit cu frunze moarte spre a se feri de capcanele lăsate de câinii din cartier. Doamne, ce ţi-e şi cu englezii şi câinii lor. Se întreba dacă şi Simon avea unul. Când sună la uşă era deja trecut de şapte; îşi aranjâ pârul, cu un sentiment plăcut de nervozitate.

Uşa fu deschisă de Emest, elegant îmbrăcat într-un costum cenuşiu- închis, cu cămaşă roz. Ridică uşor din sprâncene, ca şi cum ar fi fost surprins sâ găsească pe cineva pe treptele casei.

- Bună seara, zise el. Trebuie sâ fiţi Madame Bouvier.

Nicole zâmbi şi încuviinţă printr-un gest al capului.

- Vă rog.

Emest se trase uşor îndărăt pentru a-i face loc, apoi o urmă în hol.

Nicole îl simţea cum o cercetează cu privirea, chiar dacă Emest continua să vorbească.

- Domnul Shaw s-a întors acum câteva minute, dar vi se va alătura imediat Dacă doriţi sâ vă faceţi comodă pe această

canapea îngrozitoare – ceea ce e practic imposibil, îmi dau

seama – o să vă aduc un pahar de şampanie. Vorbi peste umăr în drum spre bucătărie: Am închiriat apartamentul, înţelegeţi, până ce vom găsi ceva mai potrivit.

Nicole îl auzi pufnind din bucătărie, ca apoi să audă pocnetul înfundat al sticlei de şampanie promise. De după uşă apăru deodată capul lui Emest.

- Unde-mi sunt manierele? Am uitat complet. Poate preferaţi un scotch? Sherry?

- Şampania e perfectă. Mulţumesc.

Emest aduse din bucătărie o tavă de argint pe care aranjase atent un pahar înalt de şampanie, un castronel cu nuci de Macadamia şi un şervet de damasc şi pe care o aşezâ pe o măsuţâ lângă Nicole.

- *Voilă.*

- A, vorbiţi franceza?

- Ca un şcolar corigent. Dar cred că sunt foarte bun când ridic din umeri, deşi mă cam laud singur. Strânse din umeri pentru ea, şi-şi puse o mână în şold. Foarte galic, nu credeţi?

Nicole râse şi toastâ pentru el: – *Santé.*

Se auziră paşi grăbiţi pe parchetul apartamentului şi în cameră îşi făcu apariţia Simon, cu părul încă ud de la duş şi cu cravata cu picăţele neglijent înnodată.

- îmi pare râu. Se uită la Nicole cu o mutră amărâtă şi îi zâmbi larg. Mai vorbeşti cu mine?

Se aplecă să o sărute pe obraz. Când îi atinse pielea parfumată, regretă că nu se bărbierise din nou. Privirile li se încrucişară preţ de douâ clipe mai mult decât ar fi fost necesar.

- Bună, Simon.

- Un pahar de şampanie şi pentru dumneavoastră, domnule Shaw?

- Mulţumesc, Emest

Simon făcu un pas înapoi, luă paharul oferit şi îl ridica în cinstea musafirei.

- Pentru şofer. Un gest nemaipomenit din partea ta. Sper ca nu a fost un drum prea plictisitor.

Nicole vru sa îi îndrepte cravata.

- Nu, serios...

Emest tuşi scurt, dar cu emfaza.

- Ei bine. îmi voi lua râmas-bun de la Domniile Voastre şi ma voi retrage în crângurile înfrunzite ale Wimbledonului. Se uita spre Simon. Doar daca nu mai aveţi nevoie de mine.

- Nu cred, Em, mulţumesc. Ne vedem mâine.

Emest îşi înclină capul în direcţia lui Nicole.

- *Bon appétit, Madame.*

- *Merci,* Aimest.

- Ah, Aimest, repeta el. Parca sună cumva special, nu? *Mult* mai bine decât Em. Noapte bună.

Uşa de la intrare se închise în urma lui, iar Nicole izbucni în râs.

- E un original, nu-i aşa? îmi place. De cât timp e cu tine?

Simon îi povesti despre Emest şi începuturile agenţiei, când

era distractiv pentru el – îi istorisi cum odată Emest se prefăcuse a fi un client de-al agenţiei ca sâ impresioneze un director de banca aflat în vizită de lucru, îi descrise războaiele sale cu fostele soţii şi secretare, dispreţul lui pentru sforarii de la birou, loialitatea lui dovedită.

- Sunteţi foarte apropiaţi, nu-i aşa?

Simon confimiâ.

- Am încredere în el. Cred câ e singura persoana în care am încredere. Arunca o privire şi realiza cât era ceasul. Ar trebui sa mergem. Am fâcut o rezervare la un restaurant italian – sper câ e OK. M-am gândit că ţi-ar plăcea sâ încerci o schimbare, nu tot gastronomia franţuzească.

Simon îi făcu loc sâ iasă prima pe uşa, dar Nicole se opri în dreptul lui.

- lartă-mâ. Nu rezist.

O urmări cum îi aranjează cravata şi simţi un nod în gât, stând atât de aproape de ea.

- Probabil Ernest se ocupa de asta de obicei, *non?*

- Cred câ şi-a pierdut orice speranţa cu mine, de mult ma consideră neglijent

- Neglijent? Ce înseamnă neglijent?

în drum spre maşină Simon o lămuri. Traversară Hyde Park şi o luară spre Kensington; Simon o simţea aproape de el şi îşi dădu seama câ nu ieşise cu o femeie în Londra de luni de zile. La rândul ei, Nicole îl asculta, cercetându-i profilul, cu nasul drept şi maxilarul hotărât, pârul negru care ar fi trebuit scurtat, sobrietatea costumului şi a cravatei pe care le purta în acea seară. „Pâruse mai în largul lui în Provence“, observă ea.

Restaurantul ales de Simon continua aparent sâ se bucure de un public ales, acel nucleu restrâns de londonezi imuni la orice recesiune, care tratează cinele în oraş ca pe un sport popular. Timp de şase luni, poate un an, aceştia se bat pentru mese, îl „ung“ pe şeful de sală şi îşi fac semne volubile unii altora peste felurile de mâncare abia atinse. Restaurantul e în mare vogâ. Proprietarul începe sâ viseze la o pensionare timpurie, retras undeva prin Toscana sau la Ischia, în vreme ce ospătarii fac balet cu râşniţele de piper, râzâtorile de parmezan sau sticluţele de ulei de măsline – *„Extra virgine, signorina”* -din ce în ce mai dibaci în meşteşugul lor. Apoi, subit, nucleul îşi mutâ cuibul lăsând loc cuplurilor decente venite tocmai din Home Counties[2], care sunt pregătite sâ suporte zarva şi

preţurile piperate tocmai pentru ca au auzit câ acesta este acum noul templu al elitelor, garnisit cu trufe albe, roşii coapte la soare şi frecventat de unul sau doi membri minori ai aristocraţiei din massmedia.

Simon îl cunoştea de mulţi ani pe Gino, managerul localului, de pe vremea când se luptau sâ râzbatâ, unul în advertising, celalalt în lumea restaurantelor. Gino îi întâmpina pe Nicole şi pe Simon cu un zâmbet sincer şi îi conduse la o masâ discreta pe colţ, nelâsând sâ-i scape prilejul de a-i aranja lui Nicole şervetul de damasc în poala.

- Gino, nu te prosti!

- Eh! Gino râdea. Sunt italian până în mâduva oaselor. E ceva firesc. *Signorina,* vâ servim cu o bâuturâ?

Nicole se uitâ spre Simon.

- Nu ştiu ce sâ zic. Vin alb?

Gino pocni din degete atrăgând atenţia unuia din ospătari.

- O sticlă de Pinot Grigio pentru *signorina.* Le înmâna

meniurile, gesticula ducând degetele la buze, semnul italian că mâncarea era excelenta, apoi se depârtâ în vervâ spre intrarea restaurantului, cu zâmbetul pregătit, gata sâ primească un grup de tineri şi tinere îmbrăcaţi în haine negre, cu ochelari de soare.

- Aşadar. Nicole aruncă o privire de jur împrejurul sălii înţesate, cu oglinzi veneţiene pe pereţii placaţi în marmură neagră şi roz. Aici mănâncă oamenii şic din Londra. Vii des aici?

- Nu, nu prea. Seara sunt de obicei cu clienţii, iar lor le plac mai degrabă localurile mai formale – la Gavroche sau The Connaught. Aici nu s-ar simţi îndeajuns de importanţi. Ridica din umeri. Mulţi dintre ei nu sunt nici pe departe cei mai amuzanţi oameni din lume. încerca vinul şi îi dădu undă verde ospătarului. Pe de altă parte, nici eu nu sunt mai breaz, cel puţin nu în ultima vreme. De luni de zile mâ căznesc sâ termin de citit o carte, la cinema n-am mai fost de nu mai ştiu

când, iar, dacă nu sunt la agenţie, mâ găseşti cu siguranţă în avion... Se opri brusc şi îi surâse. îmi pare râu. E plicticos ce zic eu aici. Ce ţi- ar plăcea sâ mănânci?

Consultară împreună meniul fără sâ-şi dea seama câ deveniseră subiectul speculaţiilor la o masă din celălalt capăt al restaurantului, unde un grup de prieteni de-ai lui Caroline o studiau pe Nicole.

- Vâd câ Simon pare să treacă destul de bine peste divorţ.

- Cine e ea? Vreo clientă?

-Rupert, nu fi ridicol. Clienţii nu se îmbracă aşa. Mâ duc până la toaleta.

Femeia se ridică şi îşi croi drum în zigzag printre mese, simulând un interes exagerat pentru conţinutul poşetei până

ce ajunse destul de aproape ca sâ treacâ la atac.

- Simon, dragule! Ce surpriză plăcută! îmi pare aşa bine sâ te vâd!

Simon îşi ridică privirea din meniu şi se scula în picioare, sărutând aerul la o palmă de obrazul întins elegant.

- Bunâ, Sophie. Ce mai faci?

- Foarte bine, dragule. Aruncă o privire peste umărul lui, către Nicole. A trecut atâta vreme!

Nu dâdu nici un semn câ ar vrea să se mişte din loc.

Simon ceda din politeţe.

- Nicole, dumneaei este Sophie Lawson.

Femeile se salutară cu gesturi scurte şi îşi zâmbiră fals.

-Nicole...?

- Bouvier, completă Nicole. Ce mai faceţi?

- O, dar ce accent şarmant. Ei, nu pot sâ vâ mai reţin. Simon, nu fi... şi sunâ-mâ, stabilim să luăm cina într-o seară, în ultima vreme nu prea te-am mai văzut. Nici nu ştiu pe unde te-ai pitit.

- Ai încercat sâ mâ cauţi la birou?

- A, da. La birou. Cu o urma de zâmbet şi o privire piezişa în direcţia lui Nicole, femeia îşi continua traseul, îndepăr-tându-se cu satisfacţia misiunii îndeplinite.

Nicole izbucni în râs.

- N-ai fost deloc amabil cu ea.

- N-o pot suferi. Una dintre prietenele veninoase ale lui Caroline. O sa-şi petreacă toată seara spionându-ne pe noi, ca mâine la prima orâ sa îi raporteze lui Caroline totul.

Comandară mâncarea, iar Simon încerca sa ignore faptul câ erau urmăriţi.

- Povesteşte-mi despre Provence, o îndemnă el. Cum e iarna?

- E foarte liniştit, uneori e şi foarte frig. Facem câte un foc mare şi bem prea mult vin roşu, citim, ieşim la schi. Uneori mă gândesc ca e chiar mai bine decât vara. Lua paharul în mână, iar Simon observa pentru prima oarâ ca ea încă mai poartă verigheta.

-Noi?

- Oamenii care locuim în Luberon tot anul.

- Mi-a plăcut foarte mult. E foarte frumos acolo.

- Ar trebui să mai vii. Dar data viitoare ai grijă să nu intri cu maşina pe arătură.

Râseră amândoi, iar grupul de la celalalt capât al restaurantului căzu de acord câ cei doi se simţeau în largul lor, unul în compania celuilalt. Sârmana Caroline! Sophie ardea de nerăbdare să-i arunce bomba.

Nicole mânca cu pofta: paste şi *ossobuco*[3], cu multă pâine. Pentru Simon era o schimbare cât se poate de plâcutâ, era obişnuit să o urmărească pe Caroline cum alearga două foi de salată prin farfurie. Realiză cât de mult îl bucura sa privească o femeie mâncând cu plăcere – felul în care îşi

încreţea uşor fruntea când tăia carnea de pe oase sau cum scotea vârful limbii în colţul gurii; sunetele de apreciere pe care le fâcea.

- Mănânci ca o pisică.

- Nu, mai repede ca un *routier.*

Nicole se şterse la gură cu delicateţe, bău puţin vin, apoi se întinse după ţigări. Simon aprinse un chibrit, iar ea se aplecă spre flacără, atingându-i uşor mâna.

Sophie Lawson se uită la ceas şi se întrebă dacă nu cumva era prea târziu sâ o sune pe Caroline.

Restaurantul se mai liniştise. Simon comandă cafelele şi îşi aprinse un trabuc.

- Ce ai de gând să faci cât eşti la Londra?

- Nimic special. O să-mi petrec ceva timp cu Emma, dar în weekend trebuie sâ ajung înapoi acasă. Trebuie să mâ întâlnesc cu un prieten care vine de la Paris. În plus, nu-mi place sâ rămân prea mult într-un oraş. îmi e mai bine la ţară.

Simon se gândi la weekendul său – avea să-şi petreacă sâmbăta la birou, duminica probabil în pat, citind presa, ori în faţa televizorului, aşteptând cumva dimineaţa de luni, când o lua iar de la capăt. Ca majoritatea specialiştilor în advertising, se gândea adesea să renunţe la meserie şi ca majoritatea acestora găsea tot felul de motive sâ nu acţioneze în acest sens. Ce altceva ar putea face?

- Eşti norocoasă, zise el. îţi place locul unde trăieşti. Mulţi nu se pot lăuda cu asta.

- Tu, de exemplu?

Simon clătină din cap.

- Eu îmi trăiesc viaţa într-un birou.

- Şi asta e absolut necesar?

- Cred câ mi-ar prinde bine sâ beau ceva înainte de a-ţi da un răspuns. Vrei un pahar de şampanie?

Nicole îi zâmbi şi încuviinţă. Simon chemă un ospătar, care la rândul lui trimise comanda la barman.

- Ia te uită! zise Sophie Lawson ridicându-se sâ plece. Ai auzit? Şampanie, dragul meu. Crezi câ o sâ bea din pantoful ei? Flutura din degete în direcţia lui Simon, aflat de cealaltă parte a restaurantului. Nu uita sâ ma suni, dragule!

Simon o saluta printr-o uşoara înclinare a capului şi, ceva mai uşurat, se lâsâ pe speteaza scaunului, cântărind întrebarea lui Nicole. Ea râmase tăcută, cu bărbia sprijinită în palmă, privindu-i chipul cu interes – o faţâ obosita, îşi zise, cu fruntea uşor ridatâ şi cu o sprânceana înspicată, o mină tristâ.

- Deci, spune-mi, zise ea, de ce trebuie să trăieşti într-un birou dacâ nu asta vrei cu adevărat?

- Nu trebuie, nu, dacă mă gândesc bine. E doar un obicei, felul în care trăiesc de ani de zile.

- Iar acum nu te mai bucuri de viaţa asta.

- Nu mă mai bucur de mult timp. Simon căzu pe gânduri, privind bulele de şampanie cum se ridică la suprafaţa lichidului. Ridică din umeri. Nu ştiu ce sâ zic. Aşa plătesc pensia alimentară. M-am gândit de multe ori sâ fac altceva – odatâ era cât pe ce să cumpăr o vie –, dar de fiecare dată apare nu ştiu ce criza la agenţie, aşa câ mă ocup de asta, apoi de următoarea criza, şi tot aşa pânâ când realizez câ au trecut şase luni pe lângă mine şi nu am fâcut nimic, doar am...

- Doar ai fâcut bani?

- Exact. Aşa că îmi cumpăr o maşină nouă sau o casă nouă,

îmi spun câ traiul în huzur e cea mai bună formâ de răzbunare — ca un fel de premiu de consolare pentru câ sunt plictisit şi trebuie sâ muncesc şi la sfârşit de săptămână, şi nu-mi prea place ceea ce fac. Simon trase un fum din trabuc şi se încruntă. Nu las o impresie prea bunâ, nu? Săracul om, suferă în lux, se târăşte de la Concorde în Mercedes şi- apoi la restaurant. Zâmbi. Ţi se rupe sufletul, nu-i aşa? .

Tâcurâ amândoi, studiind problema insatisfacţiei trăite de cei cu bani, problema care lui Nicole i se păru teribil de greu de luat în serios. Se gândi dacă acesta era momentul oportun sa îi povestească lui Simon despre ideea ei, dar se hotărî să nu o facâ încă. Nu avea destule informaţii, nici nu ştia dacă ar fi măcar fezabilâ. înainte de a pleca din Brassiere, ar fi trebuit să afle de la *notaire* dacâ locul mai era de vânzare.

îl surprinse privind-o. Strâmbă buzele într-o grimasă de consolare.

- O, săracul om bogat, zise ea. Ce viaţă teribilă, cu trabucuri, şampanie şi Ernest care sâ aibâ grijă de tine. *Quelle tristesse!*

Dădu ochii peste cap şi râse în hohote.

Simon clătină din cap.

- Ai perfectă dreptate. Sunt jalnic. Ar trebui să fac ceva în privinţa asta. Termină de bâut paharul de şampanie şi chemă chelnerul pentru nota de plată. Dar ce anume să fac?

Nicole se hotărî sâ-l sune pe *notaire* chiar a doua zi.

- Gândeşte-te la ceva, ceva ce ţi-ar plăcea să faci.

- Hai sâ cinâm împreună mâine. Acesta ar fi un început bun.

Părăsiră restaurantul într-o stare de euforie reţinută, vrând, fiecare în sinea lui, ca această seară să nu se termine, întrebându-se dacâ şi celălalt simţea la fel. Nicole îl luă de braţ, iar Simon se bucură de această mică plăcere ca de o mângâiere.

Ajunşi la maşină, Simon descuie şi deschise portiera pasagerului pentru Nicole. Telefonul mobil prinse a ţârâi exact atunci. Răspunse din reflex şi imediat îşi dori sâ nu o fi făcut. Era Liz.

- îmi pare râu să vâ sun atât de târziu, dar nu am vrut să-i dau domnului Ziegler numărul de telefon de la restaurant.

- Siavâ Domnului. Simon se uită spre Nicole şi îi zâmbi drept scuză. Ce mai vrea acum, de nu poate sâ aştepte până mâine?

- Mi-e teamă câ vrea sâ veniţi la New York chiar mâine. Mi-a spus câ este absolut vital. Simon auzi foşnetul hârtiilor cât Liz câuta notiţele. Parker Foods Worldwide, trei sute de milioane de dolari. Domnul Parker este aşteptat la agenţie mâine dupâ-amiazâ. Se pare câ vrea sâ ia o decizie rapida.

Simon ramase cu privirea aţintită afară, în noapte. O lua de la început, sârea prin cerc ca o foca bine plâtitâ. Al naibii Ziegler! Avea un talent de a-şi alege momentele...

- Domnule Shaw?

- Da, Liz. larta-mâ.

- V-am rezervat loc Ia zborul Concorde. Ar trebui sâ ajungeţi la timp la destinaţie. Domnul Ziegler ar vrea sa îl sunaţi asta-searâ. Rămâne la birou pânâ la opt, apoi e la Lutece. Sâ vă dau numărul de telefon de acolo?

- Nu, e în regulă. Il prind înainte sâ plece. Ne vedem dimineaţa.

- Noapte buna, domnule Shaw. Sâ nu vâ uitaţi paşaportul, da?

Simon închise telefonul şi-şi dâdu seama câ toata bunâ dispoziţia care-i încălzise sufletul în acea searâ dispăruse fără urmâ. Se înfurie pe el însuşi. De ce nu refuzase, pur şi simplu? De ce nu-I suna pe Ziegler sâ-i spună sâ-şi mai vadâ şi singur de treburi? Era la fel de râu ca toţi ceilalţi, era numai gura de el – spunea că voia sâ se retragă, dar cum dădea de un cont gras, uita de toate planurile făcute. Şi pentru ce? Pentru bani. Şi ce naiba sâ facă cu banii? Sâ-şi cumpere altă casa, unde sâ tragâ noaptea ca la hotel? Altâ maşinâ? Cai pentru polo, echipe întregi de fotbal, colecţii de arta, vinuri de soi şi iahturi? Jucărioare şi distracţii.

- Pari trist. Veşti proaste?

Faţa lui Nicole era pe jumătate ascunsă în umbră. Simon tânjea să atingă obrazul luminat de strălucirea roşiatică a unui semafor.

- Nu sunt veşti proaste. Doar plictisitoare. Trebuie sâ plec la New York mâine.

- Rosteşti „plictisitor** adesea.

- Aşa fac? Da, probabil câ da. îmi pare râu.

- Şi asta. Spui de multe ori câ-ţi pare râu.

în spatele lor un taximetru claxonâ, câci semaforul se schimbase în verde. Simon demară şi coti pe Knighlsbridge, trecu pe lângă Harrods şi intră pe strada unde stătea Nicole. Fata ridică privirea spre ferestrele încă luminate ale apartamentului. Precis Emma o aştepta, dornică să audâ toate micile detalii ale serii.

Simon opri motorul maşinii.

- Doamne, era sâ uit! Nota de plată pentru atelierul auto, űiletele de feribot – pentru orice, sun-o pe Liz. îi spun mâine, înainte să plec. Dacâ vrei sâ foloseşti maşina cât stai la Londra, păstrează tu cheile. O iau pe jos până acasâ.

- Emma are maşină, dacâ am nevoie. Dar mulţumesc. Se aplecă spre el şi îl sârutâ pe obraz. Mi-a plâcut, a fost frumos. Sâ te distrezi la New York.

Simon o privi cum urcă până la uşa de la intrare şi descuie, fârâ sâ se uite înapoi; îşi promise o excursie în Provence cu prima ocazie, de îndată ce trecea şi criza aceasta. Doar sâ scape de chestia de la New York şi apoi va începe sâ-şi pună viaţa în ordine. Cursa cu avionul îi oferea timp ca sâ se gândească la asta. Al dracului Ziegler! Ar trebui sâ se întoarcă acasâ, să-l sune.

Nicole auzi motorul Porsche-ului când ajunse aproape de uşa apartamentului. încercă însă să pară veselă, de dragul Emmei.

Cele douâ femei se descălţării şi se cuibăriră pe canapeaua moale cu o sticlă din cel mai vechi coniac al lui Julián.

Emma îşi scoase cerceii şi începu sâ-şi maseze lobii urechilor.

- Acum, draga mea, ia spune-mi. Este cine trebuie sau doar un afacerist banal?

Nicole râse.

- Imi place. E drăguţ, nu e deloc *pompeux,* ştii? Tot trebuia sa ma abţin sâ-l aranjez. Ne-am simţit bine, doar câ am dat peste o cunoscuta de-a lui, foarte curioasă sa afle ce e cu noi. Sophie nu mai ştiu cum, una din prietenele fostei lui soţii. Sophie Lawson.

- O, Doamne! Emma îşi dădu ochii peste cap. Am întâlnit-o

vara trecuta la petrecerea reginei. O vacâ, pe deasupra n-ar trebui sâ poarte fustiţele alea idioate. Picioare ca ale lui Boris Becker, draga mea. Vreau sâ zic, *wagneriene.* Emma îşi studie genunchii subţiri cu vaditâ satisfacţie. Dar oricum, despre ce aţi vorbit?

- O, mai mult despre el. A obosit, s-a săturat de afacerea lui, dar nu ştie ce altceva ar putea face. Cumva, îmi pare rât pentru el. Nu cred câ e prea fericit.

Emma ezita cu paharul de coniac în mână, apoi se uita la Nicole cu ochi sclipitori, cercetători.

- Draga mea, prezinţi toate semnele clasice – vrei sâ ai grijă de el, sâ-l aranjezi, îţi pare râu pentru el. Vrei sâ te culci cu el?

- Emma!

- Ei, dragă, bărbaţii şi femeile asta fac, nu e nimic special.

Realizând câ aşa-zisul aranjat al cravatei, bunâoarâ, nu fusese decât un pretext, Nicole simţi cum i se aprind obrajii. Voia să îl atingă, sâ îl mângâie, sâ îl vadă zâmbind. Voia ca el sâ o atingă.

- Of, Emma. Ştiu şi eu.

- Draga mea, te-ai înroşit toată. Probabil de la coniac.

1

Gregory „Greg” Lemond (n. 1961), ciclist american, de trei ori câştigător la Tour de France (n.tr.)

Home Counties, comitatele din jurul Londrei – termen care îşi are originea spre sfârşitul secolului al XIX-lea şi probabil vine de la „Home Circuit[4], circuitul pe care îl făceau odinioară călare judecătorii desemnaţi de rege pentru a

administra legea în oraşele din comitatele din jurul Londrei, (n.tr.)

3

Ossobuco alia Milanese, un fel de mâncare specific italian, preparat din rasol de viţel cu verdeţuri (it., n.tr.)

Jojo lua cât se poate de în serios rolul sau de aghiotant al Generalului, mai mult, se bucura nespus de aceasta noua experienţă – neobişnuita pentru el – care-i dadea posibilitatea sa-şi folosească mintea, în vreme ce trupul sau continua să trudească din greu pe *chantier.* Clădirea la care lucra era practic terminata, o ruina de ferma ce fusese reclădită din temelii, iar deja *patron* câuta următoarea lucrare. Va găsi el, Fonzi, ceva, întotdeauna găsea. Cunoştea toţi arhitecţii din zonâ, de cealaltâ parte, aceştia aveau încredere în el. Una peste alta, era printre puţinii *ma^ons* din Provence care nu-şi luase tălpăşiţă niciodată în mijlocul lucrării, nu minţise privind plăţile de asigurare, nu luase vreodată bani negri, fără acte doveditoare. Prost de cinstit ce era, reflectă Jojo, dar asta nu era problema lui, ci a lui Fonzi.

Ca aghiotant de încredere, grija lui Jojo se îndrepta spre condiţia fizica a doi dintre membrii echipei sale. Claude şi fraţii Borel, ba chiar şi Femand la atelierul unde se ocupa de demolări şi tinichigerie, se menţineau într-o forma rezonabila prin natura muncii lor. însâ Bachir îşi petrecea timpul fumând pe ascuns câte o ţigara în spatele barului şi plimbând o eternă cană cu cafea. Iar Jean – ei bine, Jean era o catastrofa. Se uda leoarcă de-ar fi săltat ceva mai greu decât portofelul unui necunoscut. Jojo îi urmârise pe aceştia doi în timpul antrenamentelor de

ciclism. Invariabil erau ultimii care terminau cursa, cu dificultate evidenta. O singura cursa pe săptămână nu era de ajuns. Trebuiau căliţi, ca sa poata ţine pasul cu ceilalţi. Jojo se decise sâ abordeze subiectul cu Claude.

Aşa câ într-o searâ, după lucru, ieşiră Ia un bar din Bonnieux, bar pe care Jojo îl prefera câci patronii refuzau cu

încăpăţânare sâ respecte legea antifumat, iar Madame servea o friptura minunata, cu *frites,* pentru mai puţin de 50 de franci. Jojo şi Claude luarâ loc la o masă din colţ şi dâdurâ gata primul rând de *pastis* fârâ a scoate o vorba. Jojo ofta şi făcu semn sâ le aducâ încă două pahare.

- Ca laptele mumei, eh?

Claude plimbă cuburile de gheaţa prin paharul acum gol.

- Ştii ceva? Dâ-mi un pahar de *pastis* oricând, îl prefer şampaniei.

- Când terminăm cu lucrarea asta îţi iau o lada plină. Poţi sâ o pui în portbagajul Mercedes-ului, în caz câ ţi-o fi sete în drum spre frizer.

Matahala îşi trecu mâna prin pâr, zburătăcind praful fin care i se aşezase în cap cât taiase blocuri de piatra în acea dupa-amiazâ. Mâinile lui, ca şi ale lui Jojo, erau zgâriate, aspre, cu degetele îngroşate de ani de truda, cu unghiile tâiate scurt, ferfeniţite pe la colţuri.

- Mi-ar prinde bine şi o manichiură.

Madame veni la masa cu al doilea rând de *pastis.*

- Băieţi, mâncaţi ceva? Jojo încuviinţa cu un gest al capului, iar femeia începu sâ recite: Porţie dublă de *frites,* friptură *ă point,* sâ nu uit de muştar, şi un litru de vin roşu, am zis bine?

- Eşti o prinţesă, recunoscu Jojo.

- Zi-i asta lui bărbată-miu.

Femeia se duse în spatele barului, strigând comanda celor din bucătărie.

Jojo îşi aprinse o ţigara, apoi se apleca spre Claude.

- Asculta-ma, trebuie să ne punem mintea la contribuţie.

Cu paharul de *pastis* în mâna, Claude lua un aer serios, despre care Jojo ştia ca era semnul unui efort de gândire.

- E vorba de Bachir şi Jean. I-am văzut la sfârşitul antrenamentului şi sunt complet *erévé.* Jojo trase un fum din ţigara şi sufla un norişor înecâcios spre o musculiţă ce ameninţa sa-i zboare în pahar. Noi, aştiălalţi, nu o sa avem probleme. Muncim, ştii? Suntem în putere. Dar aştia doi nu fac altceva decât sâ o lâlâie cât e ziua de lunga. Nau condiţie fizica, n-au rezistenţa.

Claude îl aproba.

- Bachir a borát duminica trecuta, mai ţii minte? Pe roata din faţâ. Iar Jean era alb ca hârtia la faţă.

- *Voă.* Jojo se laşa pe spate, satisfăcut ca interlocutorul lui apreciase corect natura problemei. Trebuie sa găsim o cale să-i antrenam cum trebuie, altfel vom fi nevoiţi sâ îi târâm după noi.

Cei doi bărbaţi râmaserâ tăcuţi, cu privirile aţintite la bâutura din pahare în câutarea inspiraţiei.

- Nu ştiu, începu Claude, poate le-ar prinde bine sâ lucreze cu noi pe următorul *chantier.* Sa sape, sâ care sacii, Fonzi are mereu nevoie de vreo doi hamali. Eh? Ridică din umeri. E doar o idee.

Pe chipul lui Jojo se lăţi un zâmbet, pe când celalalt păstră expresia de crâncena anxietate.

- *Cest pas con,* zise el. *C'est pas con du tout.* Il plesni pe Claude pe umăr, ridicând un norişor de praf de piatra din haina acestuia. Prietene, uneori îmi vine sa te pup pe amândoi obrajii.

- Vreţi sâ vâ lăsăm singuri, băieţi, sau vreţi sâ mâncaţi ceva? Madame apăruse lângă ei şi începu să descarce farfuriile de pe tavâ: fripturile încă mai sfarâiau, abia luate de pe grâtar, însoţite de un platou ascuns sub un munte de *frites,* o

sticlá fara eticheta în care clipocea vinul roşu, un coş cu pâine şi un borcane 1 de muştar Amora. După, avem brânzeturi sau *creme caramel.* Vreţi şi nişte apă? Ce întrebare stupida! Femeia îşi dădu la o parte o şuviţa rebela de pár care i se lipise de fruntea asudată şi luă paharele goale de *pastis. Allez. Bon appétit.*

Duminica următoare, Jojo îl luă deoparte pe General şi vorbi cu el, ca de la aghiotant fidel la comandant. Generalul apelă, cum îi era obiceiul, la oareşcare mişcări de tracţiune asupra mustăţii şi îl privi pe Jojo aprobator. îi placea când o persoana îşi folosea capul.

- Şi crezi că Fonzi o sa-i angajeze?

- Dacâ următorul *chantier este* destul de mare, nu văd de ce n-ar face-o. Mereu are nevoie de cărăuşi pe bani puţini. Aş putea să pun o vorbă.

-Bon. Generalul dâdu din cap, hotărât. O să le dau vestei cea proastă. Lui Jean probabil va trebui sâ-i luăm un brâu O, Jojo? îi făcu semn din ochi şi se bătu cu arătătorul la tâmpla. Bine lucrat.

Mărunţelul Jojo se împletici de fericire depârtându-se să-şi culeagă bicicleta.

La finalul cursei de dimineaţa, Generalul îi adună pe toţi în jurul său. Protestele gălăgioase ale lui Jean şi Bachir de a renunţa la munca sedentară fură repede acoperite de strigătele celorlalţi. Democraţie, o numise Generalul, prefăcându-se că nu auzise comentariul lui Bachir despre ce ar putea face cu aceasta.

- încă un lucru, zise Generalul, foarte important. Punctă cuvintele ridicând degetul în aer într-un gest autoritar. Sâ nu vă apucaţi sâ vorbiţi între voi despre ce veţi face cu banii, *d'accord?* Nici măcar atunci când nu este nimeni prin preajmă.

Jojo clătină din cap cu înţelepciune. Unora trebuia sâ le dai murâ-n gură ca sâ priceapă.

- Şi am sâ vâ spun de ce, continua Generalul. Se transforma într-un obicei – întâi faci mici glume pe chestia asta, nici mâcar nu realizezi despre ce vorbeşti şi, într-o bunâ zi, un *petit merdeux* cu urechile ciulite aude ceva şi-apoi... Generalul făcu semn cu degetul ca şi cum şi-ar taia gâtul: ... *foutu.* Aşa câ ţineţi-vâ gura.

Birourile celor de la Global Communications Resources, Inc. ocupau ultimele cinci etaje ale unui edificiu din oţel, sticla şi granit lucios ce se ridica pe Sixth Avenue în centrul cartierului Manhattan. După cum se zvonea în lumea advertisin-gului, angajaţii de la Global erau cei mai bine plătiţi, dar şi cei mai paranoici oameni din industrie. Cinci ani la Global erau arhisuficienţi sâ sucească mintea oricărui om sanâtos la cap, cel puţin aşa se spunea, dar mâcar la final aveai îndeajuns de mulţi bani cât sâ-ţi cumperi un mic azil privat. Era o reputaţie pe care Bob Ziegler, directorul agenţiei (cu un salariu de trei milioane şi jumătate de dolari pe an, plus sporuri şi prime) o cultiva şi încuraja din toată inima. Cel mai mare morcov din oraş, cum îi plăcea lui sâ redea felul în care-i momea pe angajaţi. Fâ bani sau ia-ţi tălpăşiţa.

Simon urcă în liftul expres care circula non-stop până la etajul patruzeci şi doi şi, trecând de bariera celor doua asistente executive, fu condus spre biroul directorului: amplasat pe colţul clădirii, acesta era fix de două ori mai mare decât oricare alt birou din clădire. Ziegler stătea lăsat pe spate în fotoliul său de piele, cu telefonul lipit la ureche,

în timp ce un lustragiu bătrân îi făcea pantofii. în spatele lui Ziegler, pe peretele lambrisat cu paneluri de tec lăcuit atârna o fotografie alb-negru uriaşă care-l înfăţişa dând mâna cu fostul preşedinte Bush. Ziegler deţinea o întreagă colecţie de astfel de instantanee cu diverşi politicieni, din ambele partide, iar acestea

erau schimbate în funcţie de clientul zilei. Spre exemplu, era limpede ca Parker, de la Parker Foods, era republican.

Lustragiul şfichiui de final cârpa îmbibată în ceara şi bătu uşor în pantoful lui Ziegler pentru a-i semnala ca terminase. Omul se ridica cu greu, amorţit, îi mulţumi prin gesturi lui Ziegler pentru bancnota de cinci dolari pe care acesta o flutură prin faţa lui şi arunca o privire întrebătoare spre Simon, dar acesta îi refuza oferta nerostita.
Bătrânul ieşi din birou ca sa se ocupe de încălţările celorlalţi directori de la Global, iar Simon se întreba ce-o fi gândind omul acela despre conversaţiile în care se învârteau milioane pe care le auzea fârâ sâ vrea în fiecare zi.

Satisfăcut ca îl făcuse pe Simon sâ aştepte îndeajuns de mult timp, Ziegler încheie convorbirea telefonica şi se ridică în picioare, netezindu-şi reverele costumului din mătase cenuşie peste bretelele late, de culoare roşie, pe care începuse să le poarte în ultima vreme. De-ar fi fost mai înalt cu zece centimetri şi mai slab cu zece kilograme, ar fi părut bin» îmbrăcat. Simon observa câ, de la ultima vizita, Ziegle. renunţase la favoriţi, iar acum părul – nisipiu la culoare şi cam rar – era tuns periuţa. îl ţintui pe Simon cu ochii sâi cenuşii şi reci, în timp ce restul feţei îndeplini mişcările corecte pentru a produce un zâmbet.

- Ai ajuns, deci. Cum a fost zborul?

- Nu prea râu. Oricum, a fost rapid.

- Aşa şi trebuie sâ fie. Ale naibii conserve de sardine. OK, de-ajuns cu complezenţele. Parker o sâ fie aici în nici douâ ore

şi trebuie sâ te pun în temă. Ziegler începu sâ se plimbe de la un capât la altul al mesei de lucru. E-al nostru, 99%. Atâta timp cât e încântat de Europa, înţeleg că e al nostru -trei sute de milioane, poate şi mai mult dacâ reuşim sâ-l facem sâ se ţinâ de Heinz. Cam asta e liga în care ne avântăm.

- Şi cum e Parker?

- Nu l-am întâlnit niciodată. Am discutat la telefon, dar de lucrat direct, am lucrat doar cu oamenii lui de la marketing. Se spune că nu-i place să petreacă mult timp cu cei din agenţii. Ajung şi la asta într-o clipă. Ziegler se opri ca sa ridice un dosar gros pe care-l aruncă la loc pe birou. Ai citit documentaţia, nu? Aşadar, ştii că şi-a pomii afacerea în nu ştiu ce ghereta din Texas, acum patruzeci de ani, iar acum este în *Fortune 500*[1] şi urcă din an în an. E un tip deştept. La telefon pare a fi un băiat bun de la ţarâ, probabil poarta un şnur în loc de cravata şi vreo pălărie dubioasă, dar tipul a negociat preluarea câtorva companii şi n-a pierdut nici măcar o dală. Iată o adevărată lecţie de psihologie, OK?

Simon îşi aprinse un trabuc spre dezgustul evident al lui Ziegler. Bob Ziegler se trezea în fiecare dimineaţă la ora şase ca sâ se antreneze în sala de forţă, singurul lucru care îl împiedica să ajungă obez. Era genul care te punea sâ-i pipăi bicepşii şi un adept convins al teoriei conform căreia poţi face cancer la plămâni şi ca fumător pasiv.

- lisuse, nu ştiu cum poţi fuma rahatul ăla. Eşti conştient de efectul nociv pe care îl are asupra ta? Numai sa nu mori în dupâ-amiaza asta, atâta tot.

- Bob, sunt profund mişcat. Cum rămâne cu psihologia?

- Exact, da. Asta e important. Din câte aud, lui Parker îi place sâ se creadă un om simplu, nimic deosebit. Adaugă la asta şi faptul câ este american pânâ-n măduva oaselor, şi texan pe deasupra. înţelegi unde

bat?

- Ce vrei sâ spui?

Ziegler oftă.

- O sâ fiu mai explicit. Cred că, dacă l-am citit bine, părerea lui este câ oamenii care lucrează în publicitate sunt doar nişte nenorociţi de balerini în travesti, iar Europa e un sătuc de excentrici.

Simon şi-l închipui pe Ziegler în pantaloni mulaţi şi se îneca din greşeala cu fum.

Ziegler datina din cap.

- E, sunt plămânii tai, ce dracu' ma bag eu. Sâ revin, prinzi ideea, nu? Sa nu spui vreo trasnaie de-a voastră cu valori culturale diferite, sau altceva de genul acesta, OK? Trebuie sa urmezi linia McDonald's
- calitate americana, valoare americana, eficienţa americana... Ziegler câuta încâ un cuvânt care sa încununeze cu succes lista de virtuţi americane.

- Bani americani?

- Sa fiu al naibii, da, bani americani. Tu-ţi dai seama cum ne va creşte cota? Acţiunile? îţi dai seama cât vom ajunge sa valoram? Vei putea sâ-ţi cumperi toata Havana şi sâ fumezi pânâ crapi.

- Ştii ce, Bob? Uneori îmi dezvălui o latura calina, generoasa a personalităţii tale.

Ziegler îl privi pe Simon cu ochii îngustaţi, neprietenoşi – Simon, nu e de gluma. Lucrez la asta de luni de zile ş nu vreau sâ-mi strici afacerea cu porcăriile tale. Pâstreazâ-ţi glumele pentru următoarea data când iei ceaiul cu regina.

Ziegler se foi dintr-o parte în alta a biroului, exprimându-şi

opiniile în legătură cu modul în care ar trebui condusa întâlnirea; silueta lui voluminoasa, agresiva se profila pe fereastra largâ cât peretele, ce oferea o privelişte tipic americana de la Sixth Avenue pânâ în Lower Manhattan. Simon se uita la ceas. în Anglia era ora nouăsprezece şi simţea nevoia unei tarii. Dacâ ar fi râmas la Londra, acum s-ar fi pregătit pentru cina cu Nicole, într-un local liniştit, de preferat acasâ la el, unde după masâ ar fi putut sâ o dezbrace. Tresări şi încercă să fie atent mâcar spre finalul spectacolului oferit de Ziegler.

- ... Sâ ţii minte asta, OK? Noi îi oferim o campanie la nivel mondial – nu o prostie pe piaţa locală. Lumea e flămândă, iar noi o vom hrâni. Ziegler se opri locului şi întinse

degetul spre Simon. Hei, dar ştii câ ăsta nu e un motto deloc râu? Cine dracu' mai are nevoie de copywriteri?

Simon refuzase mâncarea în avion; oricât ar fi fost de rafinată, tot încălzită la microunde se chema câ este. Era lihnit.

- Bob, pe mine unul m-ai convins. Sunt rupt de foame.

Ziegler înclina bănuitor capul. Niciodată nu era absolut sigur dacâ Simon vorbea serios sau îi oferea o mostră de umor britanic. în interesul armoniei corporatiste, îi acorda prezumţia de nevinovăţie.

- Sigur. Comandam ceva aici. Parker ar putea sosi mai devreme decât am convenit.

Dar omul fu extrem de punctual şi veni însoţit de un trio de directori corpolenţi, cu voci bubuitoare şi cu câte o strângere de mânâ puternica, toţi numai zâmbet. Dupâ remarcile lui Ziegler privitoare la Parker, Simon aproape câ se aştepta sâ dea nas în nas cu un tip crăcânat, cu pâlârie de cowboy şi, când colo, fu surprins să vadă un bârbat stilat, îmbrăcat într-un costum Savile Row. Un papion lejer, un chip uscăţiv,

bronzat şi ridat de soare, ochi bulbucaţi. Lui Simon îi amintea de o şopârla.

- Hampton Parker. îmi pare bine sâ vâ întâlnesc, domnule Shaw. Parker avea o voce răguşită, de fumător înrăit, îmblânzită de un accent târâgânat plăcut. Am fost informat câ aţi venit tocmai de la Londra pentru mica noastră întâlnire.

- Aşa este. Am aterizat azi-dimineaţâ.

Luară loc şi Simon observă câ texanii chiar purtau cizme la costum.

- Spuneţi-mi, domnule Shaw, începu Parker, mergeţi des la operâ acolo la dumneavoastră? Acesta este unul din lucrurile care-mi lipsesc acasă.

Simon observă cu coada ochiului cum lui Ziegler îi îngheţă

zâmbetul pe buze.

- Nu atât de des pe cât aş vrea. încerc sâ mâ duc de fiecare datâ când vine Pavarotti la Londra.

Parker încuviinţa.

- Ce mai voce! Scoase din buzunar un pachet de Chester-field fârâ filtru şi se lâsâ pe speteaza scaunului. Bine, băieţi. Haideţi sâ-i dam drumul.

Mica întâlnire, cum o denumise Parker, se preschimba într-un inchizitoriu de doua zile, într-atât de amănunţit, încât şi Simon, şi Ziegler se simţiră epuizaţi. în dimineaţa celei de-a treia zile, cei doi îşi luau cafeaua împreună şi fâceau speculaţii cu privire la şansele pe care le aveau, Ziegler ceva mai temperat din pricina oboselii, iar Simon, secat de adrenalina, nerăbdător sâ se întoarcâ acasâ. Faxurile pe care le primea de la Londra conţineau obişnuitele probleme.

Una din secretare îşi vârî capul pe uşâ.

- Un colet pentru dumneavoastră, domnule Ziegler. Apăru şi mesagerul. împingând un cărucior, cu scăfârlia abia vizibilă în spatele unei cutii imense de carton pe care o lâsâ cu griji pe podea.

Ziegler striga la secretara:

- Ia asta de aici odatâ! Aici nu e depozit, ce naiba! Iisuse!

- îmi pare râu, domnule Ziegler. A venit pentru dumneavoastră personal.

- La dracu'. Ziegler se ridică şi taie banda adezivă cu un cuţitaş pentru scrisori, apoi desfăcu capacul cutiei. Era plina cu conserve, tuburi şi pachete, toate purtând emblema cu stea roşie a companiei Parker Foods. în mijlocul acestei abun-denţe, un plic.

Ziegler îl deschise şi scoase la iveală o singura foaie de hârtie.

- Ticălosul! Plesni hârtia de masă în faţa lui Simon, îl pocni pe acesta în umăr şi rânji cu toată faţa. Ticălosul!

Simon îşi aruncă privirea pe scrisoare. în partea de sus: „Din partea biroului preşedintelui*[4]. Apoi: *„Felicitări. Hampton Parkéi.*

Pânâ ce Simon apucă să ridice ochii, Ziegler era deja la telefon cu cei de la departamentul de relaţii cu publicul, aflaţi un etaj mai jos, pe care îi instruia să stabilească o conferinţa de presa – de pe chip îi dispăruse orice urma de oboseală, redevenise arogant şi plin de sine. Cândva, şi Simon ar fi simţit acelaşi entuziasm în locul acestui sentiment vag de satisfacţie amestecată cu dezamăgire. Până la urma, nu era decât un alt client pe care trebuia sâ-l ţină de mâna, chiar dacâ mâna cu pricina era plinâ cu bani.

Ziegler trânti receptorul în furca şi îşi îndrepta privirile spre Simon, aflat de cealaltă parte a mesei de lucru.

-Trei sute de milioane nenorocite! Cel puţin!

- Asta ar trebui să ţină lupul departe de uşa noastră. Simon se întinse. Felicitări, Bob!

- Ha-ha, când o să se afle, să vezi ce de capete o să mai cadă la M & R. Ziegler parea să se bucure cu gândul la valurile masive de concedieri, inevitabile după pierderea unui client mare. O să fie vulnerabili. Am face bine să ne uităm la lista lor de clienţi, să vedem pe cine mai putem culege de acolo. Făcu o notă pe agendă.

Simon se ridică.

- Ei bine, nu pot să rămân aici de-a pururi, să mă distrez cu tine. Mă duc să văd dacă reuşesc să prind zborul de unu patruzeci şi cinci.

Ziegler era încântat, aşa cum Simon ştia că va fi. Va avea conferinţa de presă doar pentru el.

- Sigur. Vorbim peste vreo două zile. Simon nici nu ajunsese la uşă, că Ziegler era deja la telefon. Veşti? Sa fiu al naibii dacă nam cele mai bune veşti. Ascultă aici...

Simon éra ultimul pasager care se îmbarca la bordul cursei British Airways 004. Pe măsură ce înainta pe culoarul dintre scaune, ceilalţi ridicară privirile cu interes; descoperind insa ca nu era decât un alt om de afaceri obosit, în costum închis la culoare, şi nu vreo celebritate sau măcar vreun fost preşedinte, îşi văzură mai departe de treburile lor. Concorde-ul şi clienţii lui nomazi îşi luară zborul şi se îndreptară spre celălalt ţărm al Atlanticului.

Simon încercă într-o doară să se concentreze asupra teancului de faxuri primite de la agenţie, dar într-un final

renunţă în favoarea unui pahar de şampanie. Privi afară pe geam, la stratosfera. Avusese o călătorie de afaceri incredibil de reuşită, câştigaseră unul dintre cele mai mari contracte din ultimii ani. Asta îi va mulţumi pe cei din City, va menţine preţul ridicat al acţiunilor, il va face şi mai bogat. Căscă şi acceptă încă un pahar de şampanie de la stewardesă. Zbură cu gândul la apartamentul gol, impersonal, din Rutland Gate. Se gândi cum va fi să mai lucreze cu Ziegler câţiva ani, până când unul din ei va reuşi să se descotorosească de celălalt Se gândi la problemele care îl aşteptau la Londra şi la industria de advertising.

Ani la rând fusese fericit sâ îşi apere meseria în faţa comentariilor condescendente ale contemporanilor – cunoştinţe din domeniul bancar, juridic, editorial sau din presă – care se întrebau, zâmbind superior, cum oare poate fi interesat să facă reclame la hârtie igienică sau bere. Dispreţul lor abia mascat îl surprindea pe atunci.

Un „adman”, îl numiseră ei, de fiecare dată rostind termenul cu o grimasă uşor batjocoritoare. Fireşte, grimasele dispăreau când veneau la el pentru diverse favoruri, cum ar fi bilete la Wimbledon.

Şi? La naiba cu toţi. îl sâcâiau, însă nu punea la suflet şi nu îi pasa de ce credeau ei. începuse din ce în ce mai mult sâ nu îi mai pese nici de afacere, în orice caz, nu îndeajuns încât sâ punâ punct intrigilor de la birou sau întâlnirilor de afaceri, sau mai presus de toate, neplăcutei îndatoriri de a-şi linguşi

permanent clienţii. De la directorul comitetului executiv, până la cel mai mârunt manager al unei firme, toţi voiau sâ îţi acapareze atenţia, voiau să fie încurajaţi, solicitau discuţii interminabile şi ieşiri în oraş cât mai dese – tot acel ritual obositor care era numit oficial drept „mentenanţa” unui client. Şi nu se termina niciodată.

Simon aţipi. Când se trezi, cerul era negru ca smoala, iar

avionul se înclinase, pregâtindu-se pentru aterizare. Vocea pilotului, calmă, profesională, informă pasagerii că la Londra ploua.

Simon trecu de vamă aproape de ora unsprezece; pe sala de aşteptare de la Sosiri puseseră deja stăpânire angajaţii de la firma de curăţenie – se mişcau cu încetineala deliberată a muncitorilor care fac ore suplimentare. Undeva în salâ, o siluetă înaltă, cu balonzaid negru şi pâlârie neagră urmarea şirul de pasageri care ieşea pe poartă; se apropie cu paşi repezi de Simon.

- Bine ai revenit la Heathrow! Nu că e o noapte minunata? Simon râse.

- Em, nu te-am recunoscut cu pălăria asta. Ce mai faci?

- Navighez printre valuri ca un delfin jucăuş. Stai că vezi despre ce vorbesc când ieşim afară. Zici că a început musonul.

Porniră prin potop; în timp ce conducea Mercedesul masiv spre centrul Londrei, Emest îi oferi un rezumat al evenimentelor din ultimele zile. Jordán nu mai vorbea cu directorul de creaţie, Dávid Fry. Baronii cauciucului tot nu se hotărâseră în privinţa contractului cu ei. în presa de specialitate apăruse un articol despre o posibilă scindare, iar Liz începuse să iasă cu un tânăr indezirabil, care purta cercel într-o ureche şi care pilota maşini de curse. în rest erau mai multe apartamente de văzut, când Simon va avea o clipă liberă, iar în bucătăria de pe Rutland Gate îl aştepta o tocană minunată.

- Ei, şi cum a fost la New York? Domnul Ziegler a fost la fel de modest şi fermecător ca întotdeauna?

- Am prins contractul, zise Simon, aşa că Ziegler e extrem de încântat de el însuşi. O să fii încântat să afli că a început să poarte bretele roşii.

Emest pufni dispreţuitor. El şi Ziegler nu se înghiţiserâ de la prima vedere.

- Sper câ-şi pune şi curea. Numai gândul la cum ar arăta omul acesta dacâ i-ar pica pantalonii de pe el, mâ apucâ groaza.

Maşina coti pe Rutland Gate şi se opri în faţa casei.

- Casâ, dulce casă, zise Emest. Mâ rog, aşa cum e acum. Nu mai contează. Apartamentul pe care l-am vâzut pe Wilson Crescent promite.

îşi spuseră noapte buna şi Simon descuie uşa apartamentului. Lâsâ bagajele pe podea în holul de la intrare şi trecu în sufragerie, strâmbând din nas din pricina izului de aer închis. Miros de camera de hotel, de calorifer încins şi mocheta supraîncălzită. Trecu în revistă teancul de CD-uri pânâ ce dădu de Erről Gamer, *Concert bythe Sea*[2]*,* îşi turnă whiskj într-un pahar, aprinse un trabuc, amânând cât mai mult clip în care va trebui sâ consulte mapa de la Liz. Uneori ave; senzaţia câ intr-o bunâ zi va fi îngropat sub un munte de hârţoage – memorandumuri, rapoarte, documente de strategie, previziuni financiare, evaluări ale angajaţilor, o masă enormă de poluare corporatistă. Oftâ şi deschise mapa.

Găsi un articol decupat din *Campaign,* revista de profil. Era un paragraf din secţiunea Hotline, unde apăreau cele mai puţin plauzibile zvonuri ale săptămânii, iar aici se făcea aluzie la un anume grup de directori care plănuia să părăsească agenţia, luând cu ei şi clienţi „importanţi”. Nu erau menţionate nume, iar reportajul nu avea nici o noimă. Paragraful se încheia în coadă de peşte, un truc clasic, calculat spre a da credibilitate zvonului – „managementul de vârf nu a putut fi

contactat pentru comentarii**. Simon se întreba cât s-o fi căznit reporterul sa contacteze managementul de vârf.

Consulta documentele din mapa, făcând notiţe pe margine pentru aşi aminti diversele telefoane pe care trebuia să le dea la primă ora a dimineţii. Găsi şi un plic peste care părea câ trecuse un păianjen agitat, cu picioruşele înmuiate în cerneală. Recunoscu scrisul şi făcu o grimasa. Unchiul William ajunsese din nou la fundul sacului.

Dragul meu baiat,

Să-mi fie cu iertare câ îndrăznesc a-ţi întrerupe preocupările olimpiene, dar iarăşi mă gâsesc, şi iarăşi, nu din vina mea, în situaţia de a mâ lupta pentru supravieţuire în circumstanţe dintre cele mai disperate...

Simon clătină din cap şi oftâ. Unchiul William, artist şi crai în etate, apărea din când în când în viaţa lui Simon, costisitor şi boem, ciupind funduleţe de domnişoare şi fluturând cecuri fără acoperire cu vigoarea unui bărbat mult mai tânăr, oaia neagră a familiei, o adevărată ruşine pentru Simon. Cu oarecare dificultate, Simon reuşise totuşi sâ-l ţină departe de Londra, mituindu-l mereu. Nici măcar Ernest nu-l întâlnise, iar Caroline nici nu ştia de existenţa sa. Orice sentiment de vinovăţie pe care l-ar fi putut avea dispărea instantaneu la gândul masacrului social pe care unchiul William l-ar fi putut dezlânţui, dacâ i-ar fi fost permis să evadeze din Norfolk. Simon îşi câută carnetul de cecuri în servietă.

Urmă un alt plic, acesta scris ordonat, o caligrafie necunoscută.

Dragă Simon,

Un grand merd pentru cină. Sper câ n-a fost aşa teribil la New York precum ţi-ai închipuit

Mâine plec din Londra, mâ întorc în Provence, poate mai prind puţin soare după trei zile petrecute aici, ca un şobolan prins sub ape. Cum reuşeşti să suporţi vremea asta?

Am o mică idee să-ţi prezint, dar engleza mea scrisă nu este prea bună. E mai bine să discutăm.

Bisous,

Nicole

Simon îşi consultă ceasul de mână. Era ora unu noaptea la Londra, deci două în Franţa. Primul lucru mâine-dimineaţă, o va suna pe Nicole. Măcar aceasta avea să fie o conversaţie plăcută, înainte de a se apuca de treabă la birou. Se ridică din fotoliu şi îşi turnă whisky.

Bisous. îi plăcea asta. Sărutări. Trecu în revistă restul de documente
- o scrisoare de la avocatii lui Caroline, un raport despre noi oportunităţi de afaceri, o invitaţie, o dezbatere despre cum se poate extinde piaţa de pui congelaţi. Asta da provocare! Căscă şi se duse la culcare.

1

Topul celor mai bogaţi 500 de oameni de afaceri americani

Concert la malul mâni, înregistrare live a pianistului de jazz Errol Gamer din 1955 (n.tr.)

Convorbirea telefonica a lui Simon cu Nicole fusese scurta şi incitantâ. Nicole refuzase sa îi dezvăluie orice fel de informaţie legată de ideea ei. „E ceva ce trebuie sa vezi, spusese ea. De ce nu tragi o fuga până aici?“ Prin pâcla dimineţii şi a oboselii acumulate pe avion, Simon realiza ca era sâmbătă, astfel câ douâ ore mai târziu se găsea într-un taxi, în drum spre Heathrow.

îşi ridica biletul de avion de la ghişeu şi traversa zona de magazine *duty-free,* trecând cu atenţie prin dreptul hoardelor de japoneze micuţe, decise sa golească rafturile de sticlele de whisky. Ce marca de ţigări fuma Nicole? Cu ce parfum se dădea? în cele din urma se hotârî asupra a doua sticle de Dom Perignon. Cu siguranţa Nicole era genul de fată căreia îi plâcea şampania, îşi zise el, aşa cum sunt toate fetele de treaba. Se întrebă ce gâsise ea oare, încât nu putea Ti explicat printr-un simplu telefon. Orice ar fi fost, era mult mai interesant decât felul în care-şi petrecea el sâmbetele, lucrând ia birou. Avea senzaţia plâcuta câ chiuleşte, luându-şi o mini-vacanţâ secretă.

Avionul se ridică deasupra pernei de nori ce camufla aproape permanent aeroportul Heathrow, ceea ce nu făcu altceva decât sâ-i îmbunătăţească şi mai mult starea de spirit: deasupra vălului sumbru, cerul era albastru cât vedea cu ochii.

Pe locurile din spatele lui, voci franceze lăudau magazinele Marks and Spencer şi Harrods şi comparau preţurile la caşmir şi pe cele din restaurantele londoneze. Simon anticipa cu plăcere cina cu Nicole, o cină prelungita, liniştită, departe de oricine îl cunoştea. îi făcea bine sâ evadeze.

Simon nu mai aterizase la Marsilia pânâ atunci. Ar fi jurat câ se afla în nordul Africii – o mulţime de bărbaţi negricioşi, slabi ca vai de ei, însoţiţi de soţiile lor rubiconde şi cu valize voluminoase de plastic, sunetul gutural al limbii arabe, mirosul de tutun negru şi sudoare, amestecat cu parfumul strident şi dulceag de colonie, anunţuri de plecări spre destinaţii exotice, precum Oran sau Djibouti. Era greu de crezut câ tot acest univers se afla la mai puţin de două ore de Londra.

într-o mare de feţe tuciurii, capul blond al lui Nicole ieşea în evidenţă. Se îmbrăcase adecvat iernii mediteraneene, cu o pereche de pantaloni gri de flanel şi cu un pulover bleumarin; pielea ei încă mai păstra bronzul de culoarea mierii.

- *Bonjur,* domnule Shaw.

Ridică faţa spre el ca sâ se lase sârutată pe obraji.

Simon îi zâmbi.

- Ce mai faceţi, Madame Bouvier?

Nicole îl luâ de braţ şi pomirâ împreuna spre bagaje.

- Mă ierţi câ te-am râpit de la treburile tale?

Simon o privi foarte serios.

- Am senzaţia câ luni o sâ le găsesc tot acolo.

Se urcară în maşina albă a lui Nicole. Fata rămase tăcută, concentrată asupra drumului până ce ieşiră pe *autoroute.*

-Bon, zise ea şi-şi luâ o ţigară din pachetul de pe bord. E foarte uşor să pierzi ieşirea, şi sâ ajungi tocmai la Aix.

- Ei, poţi sâ ajungi şi mai rău de atât.

Simon se aşează mai confortabil pe scaun şi o privi pe Nicole cum împinge bricheta maşinii cu un deget nerăbdător, îi plăcea că nu avea unghiile date cu lac.

- *Merde,* se stropşi ea. Maşina asia. Nimic nu funcţionează cum trebuie.

Simon găsi nişte chibrituri, se întinse spre ea şi îi desprinse ţigara dintre buze, apoi i-o aprinse, savurând în secret gustul discret de ruj.

-Merci. Suflă fumul pe fereastra deschisa. Vad câ nu-mi pui nici o întrebare, deci trag concluzia câ îţi plac surprizele.

Se întoarse cu faţa câtre el, surâzătoare.

- Sunt în vacanţa, iar când sunt în vacanţa nu pun întrebări. Mă transform într-o leguma. Tot ce-mi doresc este sâ fiu condus în susul şi-n josul acestui *autoroute,* cu viteze absolut ameţitoare, de o blonda care nici mâcar nu se uita la drum. Asta e ideea mea de relaxare.

Nicole râse. în colţurile ochilor îi apârurâ linii fine, abia sesizabile, iar în zâmbetul larg, un dinte puţin mai strâmb ieşea în evidenţă. Arata la fel de bine cum îşi amintea.

/■

Vorbeau cu uşurinţa, despre tot felul de fleacuri şi, când ieşirâ de pe *autoroute,* Simon observa câ peisajul se lăsase cucerit de toamnă. Cerul încă mai păstra claritatea şi

albastrul de peste vară, dar cireşii erau acum împestriţaţi cu frunze roşiatice, multe din vii ruginiseră, altele erau galbene de-a binelea, iar în crevasele Lubéronului se adunaseră valuri de umbre, în culoarea fuioarelor de fum ce se ridicau din ruguri îndepărtate.

Părăsiră drumul principal şi începură urcuşul lung pe dealul ce ducea spre Gordes.

-Ţi-am făcut rezervare la acelaşi hotel, îi spuse Nicole. E bine aşa?

- Cea mai frumoasă privelişte din Provence.

Nicole zâmbi, dar nu zise nimic. îl aşteptă în maşinâ să se cazeze şi să-şi lase bagajele. Simon reveni la maşinâ aducând cu el o sacoşă galbenă de plastic.

- Era sâ uit, zise el. Asta e pentru tine. Câte o cupă, de douâ ori pe zi, înainte de masa şi nu vei mai avea indigestii toata viaţa.

Nicole se uita curioasa în sacoşâ şi izbucni în râs.

- Un francez ar găsi de spus ceva mai elegant despre şampanie.

- Un francez nu ar fi cumpârat decât o sticla. Acum unde mergem?

- întâi trecem pe la mine pe acasa, apoi de acolo facem o plimbare pe jos.

Casa lui Nicole se afla la cea mai înalta altitudine din Brassiére-les- Deux-Églises, la cápáiul unui drumeag închis; o clădire îngusta, pe doua niveluri, cu faţada din piatra mâncata de vreme şi cu obloane de lemn vopsite într-o culoare nedefinita, ceva între gri şi verde pal. în faţa, câteva trepte urcau până la uşa din lemn sculptat de la intrare. în

mijlocul uşii era un ciocănel în forma unei mâini care ţine un glob de metal, iar frunzele ruginii ale unei viţe sălbatice se câţârau pe zid alungând monotonia cromatica.

- Dar e minunată, observa Simon. De cât timp ai casa asta?

- De zece, unsprezece ani. Nicole răsuci cheia în broasca şi împinse uşa cu şoldul. într-o zi o sâ fie gata. Mai am încâ de terminat etajul superior. Ai grijă la cap.

Simon se apleca şi pâşi înăuntru. În celalalt capăt al încăperii alungite zări o uşă din sticla şi mai departe, afarâ, o terasâ micuţa, cu vedere spre colinele albaştrii ale ţinutului, în faţa unui şemineu tâiat în piatră, în care cineva pusese vreascuri din coarde de vie, fuseseră aranjate douâ fotolii confortabile, uşor ponosite. De cealaltă parte a încăperii, zidul fusese spart până la nivelul taliei ca sâ facă loc unui bar, iar într-o parte era lăsata o deschizătură prin care se ajungea în bucâtârie. Peste tot se zăreau cărţi, cărţi şi flori. Mirosea a levânţicâ.

Nicole puse şampania la rece şi ridica privirile spre Simon când închise uşa frigiderului.

- De douâ ori pe zi, spui?

- Absolut, aşa recomanda doctorul. Mângâie cu palma întinsa suprafaţa de piatra a bai ului. îmi place casa ta. îmi plac locurile nepretenţioase.

- Nepretenţioase? Adicâ?

Simon îşi aminti de casa din Kensington, unde locuise împreună cu Caroline.

- Ştii, case în care fiecare metru pătrat e decorat la maximum – când într-o încăpere sunt atât de multe elemente aruncate laolaltă, încât oamenii nu fac decât sa-i strice atmosfera. Am avut o casa ca asta şi am urât-o cu

toata fiinţa mea. Mereu ma aşezam pe perna care nu trebuie, sau aruncam scrumul trabucului în cine ştie ce farfurioara de porţelan vechi. Era ca o cursă cu obstacole. Atâta spaţiu şi de fapt nu aveam loc să-mi trăiesc viaţa.

Nicole încuviinţa şi râse.

- îmi pare bine câ nu-ţi plac locurile pretenţioase, atunci. O sâ vezi când îţi arât.

Ieşiră din nou afarâ, unde soarele dupâ-amiezii începea sâ coboare spre orizont şi porniră spre centrul satului. în faţa cafenelei unde Simon îşi petrecuse prima noapte în Brassière, frunze galbene, mari cât palma, acopereau caldarâmul, împletind un covor moale. La casa vecina, zări o femeie bătrână privindu-i de la geam, pe jumătate ascunsă de volbura perdelei de dantelă.

Cotirâ pe strada care se desprindea din *place* principal, iar Simon dâdu cu ochii de faţada vechii *gendarmerie,* tot fârâ ferestre şi uşi, tot abandonata.

Nicole îi atinse braţul.

- Ai ghicit?

Se opriră şi priviră prin clădirea goala spre Lubèron, o serie de imagini spectaculoase înrămate între zidurile de piatră.

- Da-mi un indiciu.

- Mereu zici ca vrei sa-ţi schimbi modul de viata, sa schimbi ceea ce faci, *non?*

Simon dâdu din cap în semn afirmativ, pe jumătate zâmbind din cauza expresiei serioase de pe chipul lui Nicole.

Fata îl conduse înăuntrul vechii *gendarmerie,* croindu-şi cu atenţie drum printre mormanele de moloz către una din deschizăturile din

zid.

- Uite. *latu* cea mai frumoasa privelişte din Provence, iar asta... cuprinse cu un gest larg al mâinii întreaga încăpere, aşa goala şi prăfuită cum era, ... asta, ei bine, imaginează-ţi cum va arăta. Şi sus, la etaj, poţi sâ faci dormitoare, iar jos, restaurantul...

- Restaurantul?

- Desigur, restaurantul, nu foarte mare, dar cu *terrasse* de varâ, loc cât pentru patruzeci de persoane, un bar lângâ *piscine...*

- Nicole?

-Oui?

- Despre ce vorbeşti?

Nicole râse.

- Cum, nu ai ghicit încă? Acesta este hotelul tău. E perfect. E micuţ, dar are farmec – parcâ-l şi văd în mintea mea –, iar privelştea... Mare parte din lucrări sunt deja făcute... Glasul i se stinse cu ultimele cuvinte rostite. Se aşează pe un pervaz de piatră şi se uită la Simon. *VoiJă.* Asta este idea mea pentru tine.

Simon scoase un trabuc şi îl aprinse, trăind senzaţia pe care probabil o trăia un client căruia i se face o propunere de campanie publicitară la care nu se aşteptase. Era o idee ridicolă, fireşte. El unul nu ştia nimic despre administrarea

unui hotel, şi numai restaurarea clădirii presupunea o muncâ cu normâ întreaga. Apoi mai trebuia sâ găsească personal, să punâ bazele afacerii – deşi, cu relaţiile lui, asta nu avea sa fie o problema. în orice caz, era o întreprindere de proporţii, nu ceva ce ar putea coordona din biroul său de la

Londra. Pentru el ar fi reprezentat un pas imens, un pariu, o schimbare totala. Dar nu asta zicea el câ dorea? Iar Nicole avea dreptate; locul putea fi transformat în ceva cu totul spectaculos. Se uita la ea. Ultimele raze de soare o luminau din spate – o imagine desprinsă parcă dintr-o reclamă la şampon. Un om de publicitate rămâne un om de publicitate. Sau poate nu.

- Simon, eşti foarte tăcut.

- Sunt foarte surprins. Nu mi se aduce un hotel pe tava chiar în fiecare zi.

- îţi imaginezi cum ar putea fi?

Nicole se ridica tremurând. Racoarea serii avea un efect cât se poate de deconcertant asupra sfârcurilor ei, sub puloverul subţire.

- Ar putea fi mai cald, da. Haide. Hai sâ-ţi fac cinste cu un pahar.

- Deja ai fâcut-o. Avem şampanie acasâ. Recomandarea medicului.

„Dacâ aş avea un doctor ca tine, îşi zise Simon, aş fi , campion olimpic la ipohondrie/[4]

- Nicole, e o idee fascinanta. Făcu o grimasă auzindu-şi vorbele. Doamne, iartâ-mâ. Parcă aş fi unul din clienţii mei. Doar câ trebuie sâ mă gândesc la asta, şi trebuie să încep prin a avea mai multe informaţii. Haide sâ ne întoarcem şi poţi sâ-mi povesteşti tot ce ştii tu.

Când ajunseră acasă la Nicole, soarele deja se ascunsese după orizont, lăsând doar o urmă de strălucire trandafirie pe cer. Nicole făcu focul şi îl rugă pe Simon să aleagă el muzica de fond din teancurile de CD-uri înghesuite printre cărţi în

rafturile bibliotecii: Tina Tumer lângă Mozart (cred ca lui i-ar ti plăcut, conchise Simon), Couperin, Faure, Piaf, Brahms, Montserrat

Caballé, Jeff Beck. Ezita între Pavarotti şi Chopin, insa într-un final alese Keith Jarrett. Primele note ale concertului de la Köln fura acompaniate de pocnetul dopului de şampanie. Era cald în încăpere, aerul mirosea tomnatic a lemne care ard. Rutland Gate parea demult uitata.

Nicole îi dădu paharul.

- *Santé.*

- Pentru hoteluri mici şi pline de farmec.

Se aşezara în faţa focului, iar Simon începu runda de întrebări fireşti. Nicole îşi fâcuse bine temele – ştia suprafaţa fiecărui etaj, detaliile lucrărilor deja efectuate, preţul cerut. Aşa cum îi spusese mai demult, planul iniţial era sâ transforme vechea *gendarmerie* într-un bloc de apartamente. Fuseseră finalizate lucrările de bază la instalaţia electrica şi la cea sanitară. Piscina fusese sâpata şi betonata. Proprietatea era acum la stadiul în care era gata pentru *les fínidons — tencuiala,* ferestre, gresie şi fitinguri, corpuri de iluminat şi lucrări de amenajare a grădinii, adică cea mai interesantă parte z restaurării care urmează după lunile şi milioanele de franc* cheltuite pe reparaţiile de pânâ atunci, esenţiale, dar invizibile.

- Lasâ-mâ sâ-ţi pun o întrebare imposibila, zise Simon. Cât crezi câ ar costa sâ fie terminata?

Pe fotoliul ei, Nicole se aplecă spre el, rezemându-şi coatele pe genunchi, cu paharul în căuşul palmelor. Strâmbă din nas gânditoare. După cum arâta în momentul acela, cu pârul dat dupâ urechi, nu i-ai fi dat mai mult de douăzeci de ani. Simon simţi cum alunecă uşor pe panta care ducea de la simpla atracţie spre ceva mai complicat.

- *Main d oeuvre,* orele pontate de muncitori, asta cu siguranţă poate fi calculată, zise ea. în rest, totul depinde de materialele pe care le foloseşti. Una e să iei marmură, şi alta

piatra de la cariera din apropiere. Din punctul meu de vedere, ar fi mai bine sâ foloseşti materiale din zona, clădirea sa fie simpla, fârâ zorzoane. Aşa, şi cu nişte mobila buna, poate chiar una-doua piese mai deosebite... ridica privirea spre tavan, iar Simon admirâ linia eleganta a gâtului ei... aş zice în mare: şapte, opt milioane de franci.

- Şi cât de mult ar dura?

- Suntem în Provence, reţine. Cinci ani? Nicole izbucni în râs. Nu, glumesc, dar aici este foarte costisitor sâ-ţi pierzi răbdarea.

- Ar putea fi terminata în şase luni?

Nicole ridica mâna şi-şi freca degetul mare de restul degetelor.

-Daca ai suficient de mulţi bani, angajezi destui oameni, atunci da. Chiar şi aici.

Simon merse mai departe cu întrebările – se interesa de arhitecţi, aprobâri pentru construcţii, licenţa pentru restaurant, pentru comercializarea băuturilor alcoolice, aborda şi problema personalului, inclusiv bucătarul. Bucătarul. Se uită sa vadâ cât era ceasul.

- Cred câ ar trebui sâ facem cercetări în privinţa bucătarului. Unde ai vrea sâ mâneam?

Nicole se prefăcu a cântări problema. în realitate, îşi dorea sâ rămână acasă cu acesta bârbat surâzător, dezordonat, care avea nevoie de o vizită la frizer, şi sâ vorbească vrute şi nevrute fârâ a fi distraşi de meniuri şi chelneri. Bărbatul acesta o fâcea sâ se simtâ foarte bine în propria casâ.

- Sunt vreo trei sau patru localuri nu departe de aici. Dar e sâmbătă. Şi fără rezervare... Aş putea încerca. Ezita, apoi ridică din umeri. Sau am putea sâ mâncâm aici, pregătesc eu nişte paste cu sos de roşii proaspete. Ceva simplu.

Simon închise ochii într-un extaz exagerat, apoi deschise

un ochi ca sâ se uite la ea.

- Sos de roşii proaspete? Cu busuioc?

- Bineînţeles, cu busuioc.

- Te ajut şi eu. Sunt şi eu bun la casa omului. Ştiu sâ spăl vasele, am grijă ca bucătarul să aibă paharul mereu plin, reuşesc să nu sparg de nimic.

Nicole râse şi se ridică în picioare.

-Bon. Ştii să deschizi şi sticlele de vin?

- Nu-mi rezistă nici un dop! E o chestie pe care am învăţat-o la Cercetaşi.

O urmă până în bucătărie şi o privi cum îşi pune şorţul, îşi sufleca mânecile puloverului şi ia o sticlă de vin roşu de pe un raft.

- *Voila, monsieur.* Château Val-Joanis. Provine de dincolo de Luberon. îi întinse sticla şi Simon observă venele albastre, delicate de pe partea interioară a antebraţului ei. îi plăcea sâ vadă cum o femeie îşi suflecă mânecile ca sâ gătească, ceva ce Caroline n-ar fi fâcut nici moartă. Tirbuşonul şi paharele sunt la bar.

Era o bucătărie pe cinste, realiză el, bucătăria unui bucâta adevărat, cu oale de aramă atârnate în cuie, cât mai la îndemână, cuţite cu lamele subţiate de câte ori fuseseră ascuţite, o maşina de gătit cu tăblie de fontă, un raft cu cârţi de bucate uzate de-a lungul anilor şi, undeva în centru, o

masă rotundă de lemn masiv, păstrând sub stratul de lac toate ridurile fibrei şi nodurile esenţei. Totul era bine folosit şi bine îngrijit. Turnâ vinul în pahare şi unul i-l duse lui Nicole, care amesteca sosul de tomate într-o cratiţâ. Se aplecă uşor spre cratiţâ ca sâ inhaleze mireasma bogată, văratică şi fârâ avertisment, întinse degetul în sos şi îl linse cu vădită plăcere.

Nicole îl plesni cu lingura peste mână.

- Nu mai fura! Mâ ajuţi mai mult dacă te aşezi undeva şi mâ ţii de vorbă.

Simon se retrase la masâ, lingându-şi degetele de sos. îi fâcea plăcere sâ o urmârească pe Nicole cum se mişca prin bucătărie, căutând cuţitul potrivit, cum taie legumele şi amesteca în mâncare, cum îşi şterge mâinile pe şorţ ca sa poatâ lua paharul de vin în mâna
- ritmul senzual şi măsurat al unui bucătar cu experienţa. Parea aproape elegantă în şorţul ei, legat strâns la spate astfel ca îi punea în evidenţă talia subţirica.

- Povesteşte-mi despre hotelurile de prin împrejurimi, o ruga el. Cum este iama? Se închid toate, aşa cum se întâmpla pe coasta?

Nicole puse o oalâ cu apâ pe foc, adaugă sarea şi o frunză de dafin, apoi luă paharul de vin în mână.

- Poate pentru o luna, hai sâ zicem doua. S-a schimbat mult de pe vremea când spuneai „sezon“ şi te refereai doar la lunile iulie şi august. Acum sunt ocupate de la Paşte pânâ în octombrie. Apoi, în noiembrie sunt varii sârbâtori, cum e Toussaint[1], vine Crâciunul, Anul Nou. Primăvara începe aici în luna martie. Nicole sorbi din vin. Sezonul se întinde de-a lungul a nouâ luni, iar clientela nu e alcătuită numai din francezi, sau numai din parizieni – nemţi, olandezi, belgieni, elveţieni, englezi – toţi vin aici, din ce în ce mai numeroşi în fiecare an. Un hotel bun va funcţiona bine aici, mai ales câ

Brassiere e un colţişor de ţinut lipsit de hoteluri. Cel mai apropiat hotel se aflâ în Gordes.

Puse paharul pe masâ şi începu să amestece un dressing pentru salată, bătând laolaltâ uleiul şi oţetul balsamic, cu puţin muştar şi zahâr brun şi adâugând la final câteva picaturi de zeama de lămâie.

- îţi zic, nu e deloc o idee nebunească.

- Nu, se vâzu nevoit sâ recunoască el. Chiar nu e. Se gândi mai bine la tipul de hotel în care i-ar face lui plăcere să

stea, un hotel mic, prietenos, simplu, administrat perfect. Ar fi el în stare sa conducă un astfel de hotel? Cel mai probabil, nu. Nu avea răbdarea necesara, nici ochiul format pentru detalii. Dar Ernest – meticulos, eficient, de încredere, atoatecunos-cator în materie de gastronomie, un maestru al aranjamentelor florale şi o persoana cu fler la oameni – o, el parca era născut sa fie manager de hotel. Daca ar fi acceptat sa facă asta.

- Mâ întreb ce-ar zice Em de chestia asta?

Nicole rupse o bucata de pâine, o înmuie în sosul pentru salata şi i-o oferi lui Simon.

- Pai, de ce nu-l întrebi?

Muşca din pâine şi sosul i se scurse pe bărbie. Nicole se apleca spre el ca sâ îl şteargă cu colţul şorţului. Erau foarte aproape unul de altul.

- Sper câ o sâ te descurci mai bine cu sosul de roşii, comentă ea.

Simon înghiţi. Nicole trecuse deja la aragaz. Puse pastele în apa care fierbea, luă tacâmuri şi şervete dintr-un sertar, turn/ dressingul peste salata şi îi dâdu bolul de lemn lui

Simon.

- Amesteca tu salata, apoi putem sâ ne aşezâm la masâ.

Un strâin care ar fi privit această scena domestica ar fi putut sâ-i ia drept un cuplu stabil, trainic, cu excepţia faptului câ schimbau priviri mai des decât ar fi trebuit, iar când se atingeau, nu era ceva firesc, familiar, cum se întâmpla între un barbat şi o femeie care sunt obişnuiţi sâ fie împreuna. Simon încă mai simţea unde îl ştersese

Nicole pe bărbie. Dacâ nu ar fi avut gura plina, ar fi sărutat-o chiar atunci.

Nicole scurse pastele, adăugă ulei de măsline şi-şi scoase şorţul. Se îmbujorase de la căldura maşinii de gătit, şi îşi dâdu parul după urechi.

- Cred câ arât groaznic.

Simon rânji şi se ridică sâ-i tragă scaunul.

- Absolut înfiorător, zise el. Sâ speram câ eşti cât de cât bunâ la gătit.

Pastele şi conversaţia nu fac casă bunâ împreuna, aşa câ mâncarâ în linişte. Simon strânse şi ultimele rămăşiţe de sos din farfurie cu un colţ de pâine, apoi se şterse la gura cu atenţie exagerată.

- Ia uite, zise el. Sunt curat. Bărbia e luna.

Nicole îi zâmbi şi clâtinâ din cap.

- Araţi de parca te-ai fi şters pe cămaşă. Se ridica de la masă şi aduse un castron cu apâ şi un ştergar. Simon îşi admiră cămaşa albastra care purta pe piept urmele uleioase ale bătăliei cu pastele.

- Ridicâ-te.

- lartă-mâ. Ţi-am zis câ sunt neglijent.

- Da, fu de acord Nicole. Eşti foarte neglijent. Puse castro-tul pe masă, înmuie ştergarul în apâ şi îi desfăcu unul din nasturii de la cămaşă, trecându-şi mâna pe dedesubtul materialului ca sâ-l cureţe. Simon simţi atingerea finâ a degetelor ei în dreptul inimii – de această datâ nu avea gura plină.

Se fâcuse amiaza pânâ se treziră, făcură un duş, începură sâ se îmbrace, apoi se bâgarâ la loc în pat; abia târziu dupâ-amiază ieşiră din casă, cu intenţia de a recupera bagajele lui Simon de la hotel.

- Dumnezeu ştie ce-or crede oamenii ăştia despre mine, declară el. Prima dată am apărut fără bagaje, acum vin cu valiza după mine, dar nu folosesc camera.

Simon se apropie de recepţie, uşor jenat din pricina obrazului neras şi a petelor de pe câmaşâ. Fata de la recepţie era fermecătoare şi Simon se trezi spunându-şi câ ar fi o angajată plăcută dacâ ar fi demarat proiectul cu hotelul.

- Sper câ v-aţi simţit bine la noi, domnule Shaw.

Semnă nota şi îi răspunse cu un zâmbet.

- Da, spuse el. Da, m-am simţit chiar foarte bine. Peisajul este absolut magnific acum, toamna.

Mai aveau o ora de pierdut înainte de a se îndrepta spre aeroport, aşa ca dădură o raită pe la *gendarmerie.* Ideea începea să îl prindă şi Simon îşi imagina cum va arâta totul, un ansamblu de piatra, sticla şi raze de soare. Se întrebă cât din entuziasmul sau se datora perspectivei de a avea o afacere de succes, şi cât femeii de lângă el. Se simţise foarte fericit când se trezise şi dăduse cu ochii de chipul lui Nicole. îşi pusese braţul în jurul ei şi o trâsese la pieptul lui.

- Vreau sa fac asta, zise el. Dar cu douâ condiţii. Prima este Emest. Dacâ ar vrea să vinâ, ar face locul sâ meargâ struna.

-Şi?

- Trebuie sa-mi găteşti paste din nou. Cerceta cu atenţie chipul lui Nicole şi observă roşeaţa care-i apăruse fetei pe gât din pricina bărbii lui nerase. Data viitoare îmi aduc şi o camaşa de schimb.

1

Toussaint, Ziua Tuturor Sfinţilor, sărbătoare creştină celebrata pe 1 noiembrie, zi în care sunt comemoraţi toţi sfinţii recunoscuţi de Biserica Romano-Catolicâ. (n.tr.)

10

Clienţii care prânzeau la Chez Mathilde dispăreau după ora două; mesele erau rearanjate pentru cina, iar din bucătărie începea sa se auda obişnuitul zgomot făcui de fala care ajuta la spălatul vaselor şi cratiţelor. Mathilde era aplecata deasupra casei de marcat, bănuitoare, cu ochelarii de vedere pe vârful nasului, netezind bancnotele crâmpoţite în teancuri ordonate, încruntându-se la cecul ocazional care trebuia sa ajunga la bancă şi, prin urmare, era supus taxelor. Ridica privirea şi îl zări pe General îmbracându-şi haina şi pipăindu-şi buzunarele.

- *Merde,* zise el. N-o sa am timp sa ma opresc la ban-comat. Dă-mi tu nişte bani.

Mathilde îşi linse degetul mare şi numără cinci bancnote a câte o suta de franci fiecare.

- Să fii atent, să-ţi dea reducere. îi puse banii pe casa de marcat. Când te întorci?

- Nu vin târziu, asta dacă nu-mi găseşte ceva grav. Generalul luă banii şi se apleca sa o sărute pe Mathilde pe obraz. Să tragi un pui de somn, ce zici?

Mathilde încuviinţa dând din cap.

- Sigur, *chéri.* O să trag un pui de somn şi n-o sâ fie gata pentru cină! Hai, fugi. Şi nu uita – să îţi dea reducere, că plăteşti în numerar.

Generalul încă mai zâmbea când se urcă în maşinâ. Mathilde era femeie bunâ, grijulie pânâ la ultima centimă. Chiar şi dacă

ar fi avut milioane. Generalul era convins câ ea ar fi rămas

aceeaşi – iar dacâ îi ieşea afacerea asta, chiar vor avea milioane. Coti la dreapta la semnul pentru Isle-sur-Sorgue şi simţi un gol în stomac, de emoţie. Mathilde credea că se ducea la dentist. În realitate, Generalul plecase în recunoaştere la locul faptei.

Parcă la nici o sută de metri de Caisse d'Epargne şi îşi consulta ceasul. Avea suficient timp sâ cumpere lucrurile necesare înainte de întâlnirea stabilita. Luâ douâ exemplare din *Le Provensal,* apoi gâsi o papetârie. Aici cumpără un camei şi douâ plicuri maro mari, care se umflarâ când puse ziarele împăturite înăuntru, exact dupâ cum se aştepta.

Mai avea zece minute. Intra în barul de la capâtul podului îngust ce traversa râul şi ceru un Calva ca să îşi mai calmeze nervii. Orăşelul era liniştit, aproape pustiu – era doar o dupâ-a-miazâ tihnită de toamnă. Generalul simţi Calvadosul alune-cându-i pe gâtlej, un fior cald şi reconfortant, şi îşi imagină cum se va vedea scena de la bar în acea duminică de iulie. Pe ambele maluri ale râului vor fi amenajate tarabe, comercianţi de suvenire se vor înghesui de-o parte şi de alta a drumului principal, turişti peste tot, traficul încremenii în loc şi nicăieri nici picior de poliţist, căci aceştia se vor adăposti la răcoare, lăsându-i pe şoferi sâ se certe între ei. Perfect.

Generalul îşi şterse mustaţa, luă plicurile sub braţ şi traversă din nou podul, mergând cu paşi repezi, ca un om preocupat de o afacere importantă şi confidenţială. Trecu pe lângă roata morii din apropierea băncii, aparent fârâ sâ bage în seama breşa care se iţea din apele verzui ale râului, şi urcă treptele de la intrare.

Fireşte, funcţionarul dindârâlul ghişeului îl ignora preţ de douâ minute înainte de a ridica privirea de la monitor spre el.

- Am un rendez-vous, începu Generalul, cu Monsieur

Millet.

Funcţionarul oftă şi lâsâ baltâ munca lui absolut vitala pentru a-l conduce pe General la un separeu din colţ. Bătu în

uşa de sticlă înainte de a o deschide şi murmură ceva către un cap cu pâr şaten, aplecat deasupra unei mese de lucru. Mon-sieur Millet îşi scoase ochelarii, îi puse cu mare atenţie exact în centrul documentului pe care îl studia în acel moment, se ridică de pe scaun şi îi întinse vizitatorului mâna sa mică şi palidă. Era un domn mărunţel, foarte îngrijit, cu cămaşa scrobita şi cravata înnodată cu precizie matematica. Avea un birou curat şi ordonat, iar creioanele din păhărelul lor erau perfect ascuţite. Lângă o tâviţâ goală era aşezată o fotografie înrămata care înfăţişa o doamnă ordonată, cu un copil ordonat. Generalul se întreba de ce nu exista şi un aparat de telefon, când subit începu să ţârâie unul din sertarele biroului.

- Mâ scuzaţi, zise Monsieur Millet. Vă rog, luaţi loc. Deschise sertarul şi ridica receptorul. Generalul se hotărî să nu tulbure simetria biroului şi îşi ţinu plicurile maro pe genunchi.

Monsieur Millet îşi încheie conversaţia şi ascunse telefonul la loc. îşi puse coatele pe masa şi îşi împreună mâinile, acordându-i întreaga sa atenţie Generalului.

-AJors...

Generalul baiu uşor cu palma plicurile din poală.

- Am şi eu nişte documente – contracte şi acte de proprietate – genul de acte pe care nu vrei sâ le rătăceşti.

- Contracte şi acte de proprietate, repetă Monsieur Millet. înţeleg. Acte de valoare şi de-o anumită importanţă pentru dumneavoastră.

- Exact. Tocmai de aceea sunt de părere ca ar trebui să le păstrez undeva, în siguranţă.

- Siguranţă maximâ, dragâ *monsieur.* Siguranţă maximă. Degetele mâinilor mici şi palide fremâtarâ de grija. Le tot spun şi angajaţilor mei: fără o documentare corecta, lumea pur şi simplu va înceta sâ mai funcţioneze. Documentele, actele ar trebui tratate ca lingourile de aur.

Generalul aprobă printr-un gest al capului şi încă o data bătu uşor cu palma în cele douâ exemplare din *Le Provensal.*

— Acestea în mod special. Se apleca uşor în faţă. Aş vrea sa le păstrez aici, la dumneavoastră, într-un seif. E mai sigur decât la mine acasă.

— Ah, dacă ar fi toată lumea prudentă cum sunteţi dumneavoastră! Aici, în Vaucluse, avem rata cea mai ridicată de furturi din Franţa-cu excepţia Parisului, desigur. Millet ridica din umerii ososi, apoi îşi permise sâ zâmbească. Din fericire, oamenii încep să înţeleagă şi sâ se preocupe de aceste aspecte. Vârî mâna în buzunar şi scoase la iveală un set de chei care era legat cu un lănţişor de cureaua de la pantaloni, descuie sertarul de sub cel rezervat telefonului şi-i arătă un dosar gros. Aici, zise el punându-şi ochelarii, am toate detaliile legate de închirierile de casete de valori. Anul trecut am instalat trei sute de astfel de casete – la recomandarea mea, dacâ-mi este permis să menţionez-, iar astăzi, staţi să văd... avem doar treizeci şi opt de casete, neînchiriate încă. Ţuguie buzele şi rearanjă o foaie de hârtie care ieşea puţin din teancul de documente. Două sute şaizeci şi două de casete de valori închiriat în mai puţin de un an. Se uită la General cu subînţeles. D; domnule, oamenii au început sâ se preocupe.

Generalul se trase de mustaţă.

— Extrem de încurajator. Bănuiesc câ este vorba de partea locului, ca şi mine?

— Asta, *monsieur,* nu pot să vă spun. Millet îşi scoase ochelarii de la ochi şi îşi împreună din nou mâinile. Garantăm discreţie absolută faţă de toţi clienţii noştri. Discreţie şi siguranţa.

— Excelent! exclamă Generalul. Aşa şi trebuie sâ fie, ca-n Elveţia.

Millet pufni.

- Nu avem nimic de învăţat de la elveţieni. Veţi vedea când vom merge în seif. Acum. Să ne ocupăm de formalităţi?

Generalul se gândise sâ dea un nume fals, însâ pânâ la urmă ajunsese la concluzia că ar fi fost o complicaţie inutilă. Nu fâcea nimic greşit. Caseta lui de valori va fi spartă în

marele jaf al băncii, la fel ca toate celelalte. Care-ar fi fost rostul să- şi asume riscul, fie el cât de mic, de a da într-o bunâ zi peste Millet în plină stradă şi acesta sâ-l apeleze cu un nume ce nu-i aparţinea? Aşa că Generalul completă cuminte formularul cererii şi scrise un cec pentru plata chiriei pe un an, folosind carnetul de cecuri de care Mathilde nu ştia, contul bancar pe care îl deschisese cu ani în urmă şi din care finanţa acum întreaga operaţiune.

Millet se scuză pentru câteva momente, revenind apoi cu cheile de la seif şi de la caseta de valori ce aparţinea de-acum Generalului. Merseră împreună la o uşă nemarcată, aflată undeva în partea din spate a clădirii băncii.

- Acum, zise Millet, haideţi să ne închipuim că dumneavoastră sunteţi un spărgător de bancă. Zâmbi către General. O ipoteză amuzantă, nu? însă nu aşteptă răspunsul. *Bon.* Aţi ajuns până aici. Ce vedeţi?

Generalul se uită în jurul său şi ridică din umeri.

- O uşă.

Arătătorul lui Millet se agită ca un metronom.

- Prima greşeală. Această uşă este în realitate un scul din oţel. Priviţi.

Alese doua chei, descuie uşa şi trase de mâner. Era groasă cam de şase-şapte centimetri, estimă Generalul din ochi. În mod cert, nu era o conserva de sardine. Dădu din cap aprobator, încercând să parâ cât mai impresionat.

Millet îi indică mândru următorul obstacol, o a doua uşă, de aceasta data alcătuita din bare dreptunghiulare de oţel, fiecare barâ groasa cât încheietura funcţionarului. Generalul le inspecta îndeaproape.

- Spuneţi-mi, Monsieur Millet, zise el, de ce este această a doua uşâ făcuta numai din bare?

Millet alese încă două chei din colecţia sa.

- Desigur, avem un sistem de supraveghere electronică în toata banca — camere video, sisteme de alarmă, tehnologia cea

mai avansată, cea mai sensibilă. Dar nu trebuie sâ uităm un lucru. Aici se întoarse spre General şi îi vârî o cheie sub nas. Discreţia, dragul meu *monsieur,* discreţia. Din acest motiv, în seif nu există sistem de supraveghere. Clienţii noştri se bucură de discreţie absolută cât se află în camera seifului. Şi de siguranţa, întrucât sunt încuiaţi înăuntru.

Lovi uşa de oţel cu cheia.

- După cum vă imaginaţi, este antifonatâ. Să presupunem că este încuiată. Avem un client înăuntru. Acesta are *une*

crise cardiaque — Millet duse mâna la inimă cu un gest teatral -cade, ţipa după ajutor, dar nu poate fi auzit de nimeni. Pentru alţii exista, desigur, problema claustrofobiei. Trebuie să ne gândim la toate aceste posibilităţi. De aceea prima uşă rămâne deschisa, şi cea de-a doua este închisa. *Voita.*

Millet îl conduse pe General în seif. încăperea avea formă de L, iar pe toţi pereţii erau instalate casete de oţel cenuşii, numerotate; într-un colţ, ferite de privirile celor care ar putea fi la intrare, se afla o masă cu două scaune.

- Casetele nu pot fi deschise decât folosind cheia de sigu ranţă în conjuncţie cu cheia personală a clientului, îi explică Millet. întotdeauna ne gândim la siguranţă, siguranţa clientului înainte de toate. Descuie cu cheia de siguranţa prima încuietoare a casetei cu numărul 263 şi îi înmâna Generalului un tub de oţel cam de cinci centimetri lungime. Cheia dumneavoastră personala, executata de Fichet, imposibil de duplicat.

Se trase un pas îndărăt, aşteptând să se desfăşoare ceremonialul deschiderii casetei.

- Dacă aş putea rămâne câteva minute singur, zise Generalul, aş vrea să-mi pun ordine în acte înainte de a le pune spre păstrare.

- Dar sigur că da. Staţi atât cât este necesar, *monsieur î*nclină uşor capul şi zâmbi. Evident, va trebui să vâ încui aici. O experienţă nouă, nu, să fiţi în spatele gratiilor?

Generalul îi răspunse cu un surâs.

- Cum să fac să evadez?

- Apăsaţi acest buton roşu, de lângă intrare, şi vom veni să vă eliberăm. Aici ştim cum sâ ne tratăm prizonierii.

- Văd asta, zise Generalul. Mulţumesc.

Se aşează la masă şi scoase din buzunar carnetul, laolaltă cu o ruletă. Femand trebuia să cunoască grosimea oţelului ca sâ poatâ calcula cantitatea de explozibil. Apoi, mai erau uşa din dos şi podeaua. Timp de zece minute, Generalul îşi fâcu de lucru în cel mai util mod cu putinţă, măsurând şi făcând schiţa perimetrului, privind adesea printre gratii până când obţinu un plan general al încăperii, completat cu dimensiunile uşii şi confirmarea, după ce trase de un colţ de mochetă, câ podeaua era din beton armat. Aceasta avea sâ fie cea mai zgomotoasă explozie, îşi zise el. Restul avea să fie insesizabil datorită uşii groase de oţel. Dar, oricum, va fi o noapte plina de zarvă. Se uită la şirurile de casete de valori şi-şi muşcă vârful mustăţii. Ce sume se ascundeau în ele? Sute de mii? Milioane? Monede de aur? Bijuterii?

Deocamdată, avea suficiente informaţii. Putea oricând sâ revină. Puse plicurile maro în caseta cu numărul 263 şi încuie. Da, aceea va fi o noapte plină de zarvă.

11

Liz puse dinaintea lui Simon o cana de cafea fierbinte şi un teanc de scrisori.

- Bietul de dumneavoastră, îl compătimi ea. Păreţi sfârşit. A fost atât de groaznic la New York?

- Ziegler a fost cum îl ştii, fermecător ca-ntotdeauna. Omul acela e ca o gorilă dopata cu steroizi, zâu aşa. Totuşi, am pus mâna pe contract.

îi înmâna Iui Liz o variantă a comunicatului de presă.

- Ei bine, eu cred că exageraţi. Ar trebui sâ începeţi sâ va luaţi liber în weekend, mâcar atunci. Bănuiesc că sâmbătă şi duminică aţi fost aici, punându-vă la curent cu ce s-a mai întâmplat.

Simon oftă cu emfază.

- Elizabeth, munca unui magnat nu se termină niciodată.

- Dumneavoastră glumiţi, dar eu vorbesc cât se poate de serios.

- Ştiu, Liz. Sorbi din cafea. Acum, sâ revenim. Ai putea să redactezi comunicatul şi apoi sâ-l rogi pe domnul Jordán sâ treacă pe la mine când are o clipă liberă?

Liz îi zâmbi.

- Tocmai ce l-am văzut. O sâ vâ placă la nebunie costumul lui.

Ca de obicei, Jordán îşi petrecuse weekendul la casa lui de la ţară şi, ca sâ fie sigur că şi restul agenţiei avea cunoştinţă

de acest lucru, îşi făcuse apariţia la birou îmbrăcat în tweed din cap pânâ-n picioare – purta un costum din stofa de lâna de culoarea lichenilor pietrificaţi, jacheta avea petice de piele la coate, iar pantalonii pareau atât de rigizi, încât ar fi stat în picioare şi farâ omul din ei. O cămaşa în pătrăţele de la Tattersall, cu o cravată galbenă şi mocasini din piele întoarsă de culoarea rădăcinii de ghimber completau imaginea, de altfel atent construită. Simon se întreba dacă ţinuta lui Jordán era biodegradabilă, dacâ stofa se va rări în timp. Probabil că nu. Parea ca nici glonţul n-ar trece prin costumul său.

- 'Neaţa, Nigel. Am tot vrut să-ţi cer numele croitorului tâu.

Jordán se aşează pe canapea, ridicându-şi pantalonii ca să expună şosetele groase de lâna semidărâcită.

- Un individ din Cork Street. Merg la el de ani de zile. Are un bătrânel în Scoţia care-i furnizează acest tip aparte de tweed. îşi admiră cu imensă satisfacţie picioarele păroase. În ziua de azi nu găseşti prea uşor lucruri de o asemenea calitate.

Simon îl aprobă:

- Sunt convins. îi întinse o hârtie peste masâ. Ei bine, am câştigat contractul. Trei sute de milioane la nivel global, poate chiar mai mult. Iată o variantă de comunicat de presâ. Ar fi bine sâ îl dăm chiar azi, înainte ca Ziegler sâ apuce să sune la toate ziarele din Londra.

Jordán se opri la mijlocul gestului, rămânând cu mâna în aer, zăbovind deasupra foii de hârtie întinse.

- Dumnezeule, ce rapid! Felicitâri, bătrâne! Bine lucrat. Nici că ar fi putut sâ vină într-un moment mai bun. Citi comunicatul, dâdu aprobator din cap de câteva ori, apoi îl lâsâ pe masâ. La fix. Prietenii noştri din City vor fi

extrem de mulţumiţi. La fel şi echipa.

- Sau mâcar o parte din ea, îl contrazise Simon şi scoase la iveală articolul din revista *Campaign.* De aici înţeleg că unul sau doi din membrii echipei sunt mai neliniştiţi. O scindare, scrie aici, menţionează managementul de vârf, clienţi

mari. Tu ce crezi despre asta? Crezi ca e fondat articolul, sau e o prostie inventata, cum fac unii ziarişti când duc lipsa de subiecte?

Simon nu-l văzuse pe Jordán roşind până atunci. Pere roşii îi aparura în obraji, iar gâtul păru ca i se umfla. Jordán studie conţinutul tabacherei cu interes exagerat, apoi alese o ţigara şi o aprinse.

- Ah, zise el într-un final, asta. De fapt, despre asta veneam sa-ţi vorbesc. Se prea poate să fi fost vorba de o exprimare greşita. Un incident nefericit.

- Exprimarea cui?

- Pai, a mea. De fapt.

- Aşa.

- Săptămână trecuta eram la Annabel's cu Jeremy Scoţi -îl cunoşti, preşedintele de la Anglo...

- Da, numele îmi suna cunoscut, interveni Simon. Ca mărime, Anglo Holdings era unul din primii trei clienţi ai agenţiei.

- Ei bine, am luat o gustare împreuna, apoi am ieşit îi oraş. Şi cum glumeam noi la bar despre cât de mare e bugetu lor – sigur ştii că lau mârit din nou – Jeremy a zis ceva cun. câ Anglo e destul de mare cât sâ finanţeze o întreaga agenţie. Jordán se opri şi studie capâtul ţigării. Şi bănuiesc câ a

început sâ vorbească whisky-ul din mine, probabil am zis o prostie.

- Cum câ ai pune bazele propriei agenţii?

- Cam aşa ceva – era doar o gluma, bătrâne, doar o gluma.

- Bineînţeles, îl asigura Simon. Dar cum oare a ajuns în *Cam pajgn?*

- Pai, n-am observat asta decât atunci când ne-am ridicat sâ plecăm, dar la celălalt capăt al barului erau doi ţipi de la JWT care se prea poate sâ fi auzit conversaţia noastră şi sâ-şi fi format o impresie greşită. Un telefon scurt la *Campaign...* Jordán clătină din cap. O porcărie, zâu aşa. Dacă nici măcar

la Annabel's nu poţi sâ ai o discuţie particulara fara ca presa sâ fie pe fază, nu ştiu unde va ajunge lumea asta.

Simon ofta. Dacâ voiai ca un zvon să se transforme în fapt peste noapte, Annabel's era cel mai bun loc de pornire. Se aplecă spre Jordán, confidenţial:

- Nigel, tu realizezi cum va afecta acţiunile noastre contractul cu Parker? îţi dai seama cum îţi va afecta ţie valoarea personală? Dumnezeule. îşi zise, încep sâ vorbesc ca Ziegler. Lucrez la nişte proiecte acum care ar putea fi extrem de interesante. Trebuie sâ ştiu câ mă pot baza pe tine.

Pe chipul lui Jordán trecură într-o succesiune rapidă mai multe registre de expresie: uşurare, curiozitate şi, la final, lăcomie, pentru a lăsa loc unei sincerităţi solemne.

- Absolut, bătrâne. Pânâ Ia moarte.

- Sâ sperăm câ nu va fi necesar. Simon se ridică de pe ;caun şi îl bătu pe Jordán pe umăr. Costumul lui avea textura unui covor de muşchi. Bun. Mâ bucur că am lămurit treaba asta.

Jordán plecă şi Simon realiza ce bine se potriveau toate. Ticălos făţarnic, fireşte câ plănuise sa ia afacerea şi să o tulească. Dar acum, cu noul client, Simon avea posibilitatea sâ-i fluture pe la nas sume îndestulătoare încât sâ-I mai ţină aici. Iar asta era esenţial pentru moment. Plecarea lui Simon din agenţie depindea de continuitatea pe care Jordán o putea asigura. Toţi clienţii importanţi se simţeau bine în prezenţa lui, Dumnezeu ştia de ce. Probabil câ mergeau cu toţii la acelaşi croitor.

Simon luâ comunicatul şi merse cu el în biroul lui Liz.

- Poţi sâ-l trimiţi tu, Liz? Lista obişnuită, te rog. Şi eu trebuie sâ-l văd pe Emest. Ştii cum dau de el?

- Emest este cu Leonard, domnule Shaw. Trec în revistă plantele din agenţie.

- înţeleg. Ei bine, când ajunge cu recensământul şi pe aici, roagâ-l să intre şi la mine.

Simon se întoarse în birou şi râmase cu privirea aţintita pe fereastră, la întinderea verde de afară, Hyde Park. Copacii des-puiaţi de frunze se înălţau spre cerul înnorat, iar alergătorii -când naiba de aveau timp sâ facă jogging? – erau înfofoliţi împotriva umezelii, răsuflând în fuioare alburii în aerul rece, îşi zise că ar fi cazul să se mai antreneze şi el, apoi îi veni în minte trupul zvelt, aproape musculos al lui Nicole. Şi ea mânca de stingea. încă mai zâmbea când auzi un ciocănit în uşă şi se răsuci de la fereastră, dând cu ochii de Emest.

- 'Neaţa, Em. Ce mai fac plantele?

- Ma bucur să raportez că sunt încă verzi, în ciuda cantităţii cam mari de îngrăşăminte pe care o pune tânărul Leonard în pământ. Cred că puştiul tânjeşte după o junglă. Dacă nu suntem pe fază, o sâ solicite şi nişte papagali. M-ai chemat?

- Da, intra, te rog. Mai bine închide uşa după tine.

Emest îşi permise sâ ridice abia perceptibil din sprâncene. Uşa închisă însemna că i se va dezvălui un secret.

- Em, ia loc. Am o surpriza pentru tine. Simon ezită, câu tându-şi cuvintele. Ar fi trebuit sâ repete înainte, nu sâ s avânte aşa, nerăbdător. Em, mă gândesc sâ părăsesc agenţia Am văzut un loc în Provence, aş vrea sâ îl cumpăr.

Emest nu spuse nimic, dar expresia feţei era una cât se poate de serioasă.

- Proprietatea ar putea fi transformată într-un hotel fantastic, absolut fantastic şi ar putea fi gata până vara viitoare -restaurant, piscină, cam douăsprezece camere, o privelişte încântătoare. Are de toate. Trebuie doar finisată. îmi place, îmi place chiar foarte mult.

Emest râmase cu privirile aţintite în jos, uitându-se stingher Ia mâini, pe care le împreunase în jurul genunchiului.

- Pare foarte drăguţ. Oftă şi brusc păru mult mai în vârstă. O, ce sâ zic. Era limpede câ până la urmă se va ajunge la asta, bănuiesc. Agenţia nu te mai face fericit, nu-i aşa? Se uită în

ochii lui Simon şi încercă sâ zâmbească. Da, probabil eşti gata de schimbare. Ei, atunci... mult noroc, dragul meu. Mult noroc.

- Nu, Ern, stai, mă exprim în cel mai lamentabil mod cu putinţa. Simon îşi dădu seama câ nu se făcuse înţeles. Ascul- tâ-mâ, nici numi închipui sâ fac asta dacâ tu nu vrei să vii cu mine. Şi nu doar de dragul vremurilor bune. Nu sunt în stare sâ conduc un hotel – am banii, am relaţiile, am entuziasmul, dar asta nu e de ajuns. Hotelurile bune – cele mai bune – sunt bune tocmai pentru câ fiecare detaliu este aşa cum ar trebui sâ fie. Doar mâ ştii, eu şi detaliile... sunt incurabil. Dar

tu... Nu ştiu. în mintea mea, mi te închipui acolo, conducând hotelul. N-aş putea face asta de unul singur. Simon ridică din umeri şi zâmbi cu toată faţa. Şi, în plus, cred câ mi-ar fi dor de tine, chiar dacâ mă cicâleşti întruna.

Se simţi aproape jenat văzând din nou bucuria de pe chipul lui Emest. Se lumină la faţă şi răsuflă adânc. Parcă i se ridicase o piatră de pe inimă. Emest clipi des de câteva ori, apoi îşi suflâ zgomotos nasul.

- Ei asta! zise el într-un final. Cred că-mi pun pulin sherry, dacâ se poate. Se ridică şi se duse la barul din colţul biroului. Un hotel! Dar tare viclean mai eşti!

- Em, nu-ţi cer sâ iei o decizie acum, pe loc. Gândeşte-te o zi, douâ. Nu e o simplă schimbare de loc de muncă.

Emest se răsuci pe vârfuri, numai zâmbet şi ridică paharul.

- Adio, Wimbledon!

Bău cu nesaţ şi se înfiorâ de plăcere.

- O sâ discutăm despre asta diseârâ, acasâ. Simon era încântat, nerăbdător, aşa cum numai la începuturile agenţiei mai fusese. Avem multe de pus la punct şi pânâ nu suntem gata... duse degetul la buze... nu sufli o vorbă, Oĸ?

Emest dâdu paharul de sherry peste cap. îi era imposibil sâ nu zâmbească.

- O sâ fiu mut ca un peşte.

Se auzi o bătaie în uşâ şi Liz vârî capul în birou.

- Domnule Shaw, îmi pare râu să vâ deranjez, dar a sosit clientul programat la ora unsprezece. Observă paharul din mâna lui Emest. Ce faci, Em, sărbătoreşti?

- Nu, dragă, îl iau în scop medicinal. Se bătu cu palma pe

piept. Pentru sughit. Eu aş face bine să dispar, până ce Leonard nu acoperă recepţia cu liane.

Liz îi făcu loc să treacă şi se încruntă întrebătoare.

- A păţit ceva?

Simon îi zâmbi.

- N-are nimic, zise el. Cel puţin, aşa cred. Hai sâ vedem unnâtoarea victimă. îl pofteşti, te rog, înăuntru?

Lui Emest îi venea foarte greu sâ se mai concentreze asupra problemelor de vegetaţie ale agenţiei. Un hotel în Provence! Aproape ca plutea de bucurie. L-ar fi urmat pe Simon şi la cápáiul pământului, desigur, cu o posibilă excepţie şi anume, Milton Keynes. Dar asta – şansa de a decora şi conduce o mica bijuterie sub soarele Franţei, departe de toţi scorţoşii d(aici şi de clima înfiorătoare — asta era şansa vieţii lui, ocazii de a se autodepâşi, de a da un sens talentului său creator. Acolo avea sa înflorească, era convins, iar în toata vâltoarea aceasta internă, fu neobişnuit de receptiv la propunerile lui Leonard de a instala câţiva palmieri Kentia în departamentul media. „Dar de ce nu sapi şi o grotă mică în parcarea subterană, dacâ tot ai început, dragul meu, îşi zise el în gând. Oricum n-o sâ apuc sâ o vâd. Eu voi fi în Provence.“ Se hotărî sâ-şi petreacă pauza de prânz la Berlitz, unde voia să se intereseze de cursuri de limba franceză.

Simon încercă să reziste impulsului de a o suna pe Nicole până când nu fu absolut convins că Emest nu se răzgândise. Adio Wimbledon, adio Ziegler, adio Jordán, adio după-amieze petrecute la lumina artificială. Se uită la ceas, parcă timpul nu trecea îndeajuns de repede.

Era ora şase şi directorul de Ia cercetare abia îşi intra în mânâ. Nişte analize demografice, nu ştiu ce găselniţă de marketing absolut nepreţuita, diagrame şi documente, spaţiu de emisie, ora de vârf. Simon arunca o privire spre

grupul adunat la el în birou şi abia îşi înghiţi un căscat. Aştepta o pauza în monologul directorului de mai bine de zece minute, dar omul nu parea sâ mai şi răsufle, cum ar face orice om nonnal.

La un moment dat Simon se ridica în picioare, fărâ nici un avertisment, prefăcându-se ca tocmai îşi dăduse seama de ora târzie.

- Doamne, iartâ-mâ, Andrew. Tot ce spui este extrem de interesant, însă nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul. Trebuie sâ ajung în City pânâ la şase şi jumătate. îşi recupera haina de pe spătarul canapelei. Ascultaţi, nu vâ jenaţi sâ vâ serviţi de la bar şi continuaţi şedinţa. Mâ puneţi la curent mâine. Cred câ aţi dat de o idee genială, oricum. Zicând acestea ieşi valvârtej din birou, înainte ca directorul de cercetare sâ-şi poatâ reveni din surprizâ.

Când deschise uşa apartamentului, Simon fu întâmpinat de acordurile *Pastoralei* lui Beethoven şi îl gâsi pe Emest în sufragerie. Pe masâ era desfăşurată o harta a sudului Franţei, lângâ un ghid Michelin şi câteva broşuri despre cursuri de limba francezâ. Ernest avea acelaşi zâmbet larg pe care-l afişase întreaga zi.

- Em, deci nu te-ai răzgândit?

-Moi? Sigur câ nu. Abia aştept sâ mâ încalţ cu espadrile şi sâ zburd prin câmpurile de cimbru[1]. Dar unde ne găsim, mai exact?

- Brassiere-les-Deux-Eglises. Simon gâsi punctul pe hartâ. Aici. Cam la patruzeci de minute de mers cu maşina faţâ de Avignon. Un ţinut foarte frumos, nu prea departe de

autoroute şi de aeroport. Nu e nici un alt hotel pe o raza de cincisprezece-douazeci de kilometri. O poziţie foarte buna. Are potenţial sa mearga extrem de bine. îşi arunca haina pe

un scaun şi se duse în bucătărie. Ce vrei sâ bem?

Ernest ridica privirea din harta.

- Am pus în frigider ceva potrivit ocaziei. Trataţia mea.

Simon scoase sticla de la rece şi zâmbi. Mmm, Grand Cordon Rose.

- Em, ce poamă-mi eşti!

- întotdeauna am susţinut că nu există altceva mai bun decât şampania roz, ca sâ-ţi dea un pic de culoare în obraji. Şi asta este o ocazie festivă.

Simon aduse cupele în sufragerie şi-i înmâna una lui Emest

- Eşti sigur că vrei asta? Absolut sigur?

- Ce s-ar alege de mine dacă tu părăseşti agenţia? Sâ ajung sluga Măriei Sale, domnul Jordán? îţi poţi imagina ceva mai oribil? Ca să nu mai zic câ va fi distractiv, cum era odată, începem ceva nou. Şi-mi dau seama câ şi tu simţi la fel. îşi sufla nasul. Aşa câ sa nu mai aud aiureli din astea. Suni absolut decis şi nu mişc în front.

Se aşezară la masă şi Simon începu să îi descrie vechea *gendarmerie* şi să parcurgă împreună orarul pe care îl schiţase, în următoarele zile, aveau să facă o ofertă pentru proprietate. Dacă nu apărea nimic neprevăzut, putea sâ meargă chiar în acel weekcnd sâ semneze actul de vânzare şi sâ aibă o discuţie preliminară cu arhitectul. O luna era alocată arhitectului ca să îşi pregătească planurile şi estimările, lucrul putea sâ înceapă undeva înainte de Crăciun şi astfel sâ se încheie în mai. între timp, Simon îşi va elibera programul de la agenţie cât mai discret cu putinţa, iar Emest va începe cursurile la Berlitz.

Emest lua notiţe în timp ce Simon vorbea şi devenea din ce

în ce mai confuz pe măsură ce avansau cu planurile.

- Sunt puţin îngrijorat, zise el, nu-mi dau seama cum vom face toate astea de la Londra, chiar şi dacâ trecem pe acolo de

douâ-trei ori pe luna. Ţii minte cum a fost când au venit muncitorii în Kensington – în clipa în care erau lâsaţi de capul lor, ori nu fâceau nimic, ori dadeau rasol. Se uita din nou pe notiţele din carnet. Şi aici vâd o grâmadâ de lucruri de care cineva trebuie sâ se ocupe chiar acolo: angajarea personalului, mobilierul, bucătarul, pivniţa de vinuri. Aş fi încântat sa mâ duc acolo chiar mâine, dar nu cunosc pe nimeni. Mi-ar lua luni de zile sâ adun oamenii potriviţi. Sau sunt eu prea prăpăstios?

Simon rânji bucuros.

-Em, ar fi trebuit sâ-ţi spun de la bun început. Am o arma secretă acolo. O mai ţii minte pe Nicole Bouvier?

Emest ridică privirea din carnet şi îl cercetă pe Simon cu ochii pe jumătate închişi, iscoditori.

- A. Doamna noastră, cea cu ţeava de eşapanient.

- Chiar ea. Ei bine, m-am dus să o văd weekendul acesta şi cred câ ea este persoana care ne trebuie. De fapt, a fost ideea ei. Ea îi cunoaşte pe toţi acolo, şi... ei bine, poate fi omul nostru acolo.

- Vorba vine.

- Vorba vine, Em. Da.

Emest se duse în bucătărie şi se întoarse cu cele douâ cupe pline. Nu era deloc surprins. Simon era un tip sensibil. Unul din motivele pentru care Emest era atât de ataşat de el. Şi se vedea nevoit sâ recunoască, Nicole era o femeie

atrăgătoare, foarte potrivită pentru Simon. O femeie utilă, din întâmplare, şi care părea să-l placă.
„Aimest”, aşa îi zisese ea. Oricum ar fi dat-o, era mult mai bine decât Caroline.

- Sâ înţeleg câ tu şi Madame Bouvier sunteţi ceva mai mult decât simple cunoştinţe?

- Em, dacă mai ridici mult din sprâncene, într-o bună zi o sâ le culegi de pe jos. Suntem, aş zice, buni prieteni.

- A. Desigur. Emest îşi consultă din nou notele. Ei bine, şi eu am o mică mărturisire de fâcut, dacă tot ne-am ales

momentul acesta pentru a ne face unul altuia confidenţe. Nu cred câ ţi-am povestit vreodatâ de Miss Gibbons.

Simon ştia foarte puţin despre viaţa personala a lui Emest. Facea referiri ocazionale la ,,un tovarâş” de viaţa, pe care Simon îl credea a fi bârbat. Miss Gibbons nu fusese menţionată vreodatâ.

- Mi s-ar rupe sufletul dacă nu aş putea sâ o iau cu mine, adauga Emest. Nu ne va face nici o problemă, promit.

Simon ridică din umeri.

- Ce mai contează încă o persoană? Em, dacă tu o placi, sunt convins că o voi plăcea şi eu.

- A trecut de prima tinereţe, săraca de ea, dar o s-o adori, sunt sigur. Are un ochi negru şi o burtica roz, fârâ pic de pâr. Merge ca un marinar beat, dar e foarte buna la prins şoarecii.

- O, zise Simon. E vorba de o pisica.

- Cerule, nu! Mănâncă pisici pe pâine, dacâ reuşeşte sâ le prindă. Nu, e un bull-terrier. Am moştenit-o de la un prieten

din marina comerciala – era mereu plecat, vagabondul – şi s-a lipit de mine. O am de trei ani.

- Em, mai ai ceva în joben? O marmotâ? Un piton îmblânzit?

Emest se înfiora tot şi clâtinâ din cap.

- Bun. Acum câ avem o mascota pentru hotel, am face bine sâ-l şi cumpârâm. O sun pe Nicole, să vedem dacâ poate organiza totul pentru weekendul care vine. Se uita în ochii lui Emest. Sigur nu te răzgândeşti?

Emest clâtinâ din cap şi zâmbetul îi reveni pe buze. Deja îşi fâcea planuri pentru o nouă garderobă. Culori pastelate, îşi zise el, poate puţin turcoaz pe ici, pe colo. Ceva însorit, care sâ meargâ cu vremea de afară.

1

Plantă aromatică reprezentativă pentru sudul Franţei (n.tr.)

12

Stăteau toţi trei în *gendarmerie,* tremurând în hainele ude de ploaie. Simon şi Emest aterizaseră cu o seară înainte şi de atunci nu mai contenea să plouă – pânze plumburii de apă rece, suflate de vânt, se scurgeau de pe acoperişurile cu olane şi bolboroseau zgomotos în rigolele de pe marginea străzilor înguste, o răpăială provensală adevărată. în Brassiere nu mişca nimic, nici pisici, nici câini, nici oameni. Satul era ascuns într-un nor, învăluit de negurile deprimante care se mai abat şi asupra ţinuturilor însorite.

îşi petrecuseră dimineaţa întreagă în biroul notarului, parcurgând linie cu linie actul de vânzare, aşa cum o cerea obiceiul. într-un sfârşit, cei implicaţi semnară şi îşi trecură iniţialele pe toate paginile documentului, cecul de aproape jumătate de milion de lire sterline fu verificat şi aprobat, iar *vechea gendarmerie* trecu în proprietatea lui Simon. Acum aveau stabilită o întâlnire cu arhitectul recomandat de Nicole. Care întârzia.

Simon se simţea personal răspunzător pentru vremea de afară.

- Em, îmi pare rău, zise el. Nu prea e nimic de văzut astăzi.

Ernest aruncă o privire spre norul care ascundea munţii Luberon.

- îmi aduce aminte de Brighton, într-o zi de august. Dar trebuie să spun că acesta este un loc deosebit. întrevăd aici

nenumărate posibilităţi. Ma duc sâ arunc un ochi la parter, cât aşteptam.

Şi cu asta dispăru, fredonând o melodie vesela.

Nicole îi zâmbi lui Simon.

- Felicitări, *monsieur le patron.* îl sâruta, avea buzele reci şi limba calda. Nici un regret?

În spatele lor se auzi o tuse discretă; se răsuciră şi dădură cu ochii de o silueta înalta care scutura apa de ploaie de pe o umbrela telescopica de dimensiuni liliputane.

- *M'sieu dame, bonjour. Quel temps!*

Francois Blanc descoperise ţinutul Luberon cu câţiva ani înainte ca alţi arhitecţi din Paris să realizeze că soarele, ruinele pitoreşti şi clienţii avuţi ofereau o alternativă profitabilă şi plăcută la proiectarea de clădiri de birouri şi blocuri de apartamente în Neuilly. Blanc se mutase în zonă şi, dacâ la început îndurase vremuri grele, căci la putere se întâmplase sâ vină Mitterand şi nimeni nu mai cheltuia un sfanţ, acum era destul de căutat – unii ar fi zis, prea căutat – pentru bunul său gust şi farmec personal ce-l scotea din multe necazuri, în special atunci când facturile depâşeau estimările iniţiale. Scuza lui era că finaliza toate proiectele la timp şi tocmai pentru asta îl alesese şi Nicole.

Arhitectul avea o faţă prelungă, osoasă, care se animă subit când îşi strânseră mâinile. „Un om pe care îl agreezi din prima, îşi zise Simon, genul de om care într-o agenţie ar fi învârtit clienţii pe degete/[4] Pe măsură ce străbateau împreună clădirea, Blanc le oferi o serie de comentarii legate de spaţiu, privelişti şi posibilităţi. Un entuziast al profesiei. Simon cunoştea genul şi prinse drag de el. El însuşi un vânzător, reacţiona pozitiv la aceeaşi tipologie.

Coborâră la parter, unde Emest măsura spaţiile cu pasul şi trăgea linii pe pietrişul de pe jos. Se opri locului când îl zări pe Simon.

- Ai văzut tavanele acestea, cât sunt de înalte? Ce mai sufragerie ar fi aici! Parca o şi vad. Ce şarm, şi cu priveliştea asta...

-Em, dumnealui este arhitectul, Monsieur Blanc.

Cei doi îşi strânseră mâinile, salutându-se unul pe altul ca nişte berze angulare.

- *Enchanté. Cest monsieur...*

- Aimest, se prezenta Emest.

Simon zâmbi. Aimest. Nu mai era mult şi va apârea cu bereta pe cap. îi plâcea sâ-l vada atât de entuziast.

îşi petrecura restul dupa-amiezii trecând în revista toate încăperile: Blanc lua notiţe, Nicole traducea, Emest se însufleţea la fiecare sugestie a arhitectului, iar Simon era pur şi simplu fericit câ se înţelegeau atât de bine cu toţii. Sa o ţină tot aşa, îşi zise el, şi îşi putea permite sâ fie optimist. De ce n-ar ţine-o tot aşa? într-un fel sau altul, fiecare va ieşi câştigat din aceasta experienţa, nu era nici un fel de competiţie între ei. Atâta timp cât Emest şi Nicole vor putea să lucreze împreuna – asta era esenţial. Se uita la ei doi, amândoi blonzi, amândoi eleganţi, râdeau împreuna câci Emest încerca sa îi descrie arhitectului ceva extrem de complicat în franceza lui rudimentara, aju-tându-se de mâini. Pânâ aici, totul mergea ca uns.

întâlnirea se încheie cu o suită de zâmbete, promisiuni ferme şi strângeri călduroase de mâini. Monsieur Blanc mărturisi câ era profund mişcat sâ aibâ o asemenea ocazie, de a lucra la un proiect cu adevârat fascinant, cu clienţi extraordinari ca ei. Cu toate câ a doua zi era duminică, el se va reîntoarce la *gendarmerie* pentru a face măsurători amănunţite. Nu trebuie pierdută nici măcar o secundă. Trebuia sâ demareze lucrările cu toată viteza. Deschise umbrela miniaturală şi se topi în ceaţa de afară.

îl urmară sub cerul liber şi se adăpostiră în cafeneaua goală, unde luară loc la o masă de lângă fereastră, la nici un metru distanţă de norul posomorât de afară. în spatele barului, fata cu pielea măslinie îşi fâcu loc printre şiragurile perdelei

din omizi uscate şi specula în sinea ei cam cât ar costa hainele lui Nicole în timp ce le lua comanda.

Emest îşi tampona faţa cu o batista, apoi îşi şterse sprâncenele cu degetul, asigurându-se ca nu mai era nici un strop de apa.

- în ciuda vremii potrivnice, va spun câ îmi şi imaginez cum ar arata, e de-a dreptul încântător. Nu sunt deloc dezamăgit. *Pas du fout.*

- Ern, stai, sâ vezi privelıştea. Simon se întoarse spre Nicole şi îi îndepărtă o şuviţa uda de pâr blond de pe faţâ. Ce zici, *madame?* Crezi câ arhitectul nostru va reuşi sâ termine pânâ la varâ?

- Blanc este recunoscut pentru talentul sâu de a termina întotdeauna la termen, confirmă ea. Pe deasupra, e recunoscut şi pentru tariful piperat. Dar când ai zece, douăzeci de oameni care lucrează pe *chantier,* uneori şi în weekend, asta te cam costă

Fata le aduse cafelele, îi zâmbi lui Simon şi se întoarse agale, înapoi la bar. Acesta îşi promise ca la următoarea vizită sâ nu uite sâ îl invite pe tatăl fetei la un păhărel. Era important sâ îl aibă de partea lor, sâ se asigure câ omul nu se simţea lăsat pe dinafară. Primarul unui astfel de sătuc nu trebuia supărat cu nici un preţ.

Gânditor, Emest înmuie un cub de zahăr în cafea şi îl ronţăi.

- Acum, ştiu câ suntem la început, dar nu cred că este o chestiune pe care ne permitem sâ o lâsâm pe ultima sutâ de metri. Ridică privirea întrebător spre Simon şi Nicole. Cum o

sâ-i spunem acestui mic colţ de rai, de *luxe* şi *volupté?* Mon Repos? Brassiére Hilton? Avem nevoie de un nume sonor.

Avea dreptate, îşi zise Simon. Dacâ voiau sâ facâ puţină publicitate hotelului pe la începutul verii, atunci era nevoie de un nume, revistele aveau nevoie de detalii cu luni înainte, încerca sâ-şi amintească nume de hoteluri din regiune pe care le zărise prin ghidurile frunzărite. Apăreau unul sau două Domaines, câteva Mas,

un Bastide. Mai bine sâ nu se repete şi sâ lungească o listă deja extinsa.

- La Gendarmerie? sugeră Nicole.

- Mm, se lumina Emest. Am putea sa-i îmbrăcăm pe chelneri în uniforme de poliţişti. Foarte severe, cu o vipuşcâ roşie la pantalon.

- Calm, Em, nu te ambala aşa. Simon clatină din cap. Nu, ar trebui sa fie ceva care sâ sugereze imediat Provence, nu Franţa în general. Ceva distinctiv, care sa fie uşor de ţinut minte...

- Şi uşor de pronunţat pentru străini, adăuga Nicole.

- Exact. Ceva scurt, pe cât posibil, ceva cu care să putem crea un logo memorabil.

Nicole nu pricepea. Simon îi strânse mâna cu tandreţe.

- Iartâ-mâ, se scuza el, limbaj de advertising. Tot ce vreau sâ spun este câ ne trebuie o marcă, iar unele nume şi denumiri se pretează la asta mai bine decât altele. E numai un detaliu, însâ trebuie sâ ţii cont că vom cheltui sume semnificative cu asta – foi cu antet, şerveţele, prosoape, broşuri, semmiére, cutii de chibrituri, cărţi poştale, chiar şi pe clădirea în sine. Majoritatea hotelurilor adoptă o caligrafie elegantă, cred ele câ asta ar fi un semn de distincţie. Cred

câ ar trebui sâ încer-câm ceva mai original.

Emest se gândea cu voce tare:

- Păi, hai să vedem – lavanda, cimbrul, rozmarinul, lumina de aici, soarele – chiar dacâ astăzi nu e cea mai bunâ zi sâ vorbim despre el, ştiu, dar speranţa nu moare niciodată... Cézanne, mistralul, van Gogh...

Nicole ridica din umeri.

-Pastis?

Emest se aplecă spre ea.

- Poftim?

-Pastis. îl găseşti numai în Provence, nicăieri altundeva.

-Pastis, rosti Simon gânditor şi repetă cuvântul, pronunţând şi s-ul final cu emfază. *Pastis.*

Fata le strigă de la bar:

- *Trois pastis?*

- Vă vine sâ credeţi sau nu, nu l-am încercat niciodată.

- Azi e ziua ta cea mare, Em. Simon îi făcu semn fetei. *Ouj, mervi.* Se uita la sticlele aliniate în spatele barului. Ca în majoritatea cafenelelor din sudul Franţei, *pastis* era bine reprezentat şi aici. Numără cinci mârci: Ricard, Pemod şi Casanis îi erau cunoscute; pe celelalte două, Granier şi Henri Bardouin, nu le mai văzuse pânâ la acel moment – probabil mârci locale.

- Nu e tocmai vremea ideala pentru *pastis,* comenta el. Se bea când e cald afara. Aşa îl văd eu, o bâuturâ pa care o bei când e soare afarâ.

Fata puse pe masa trei păhăruţe scunde, o farfurioara cu măsline şi o carafa de sticla cu apă. Simon turnă apâ în băutură şi urmâri cum lichidul se înceţoşează. Carafa era veche, zgâriata, decorata cu numele Ricard scris cu litere galbene, pe un fundal albastru.

- Numai uitaţi-va la culorile astea, le arăta el carafa. Soare şi cer. Asta zice imediat Provence, nu? împinse carafa spre Nicole. latâ. Asta am vrut sâ spun când am vorbit de siglă.

Ea studie sticla un moment, cu capul înclinat spre umâr.

- Aşadar, acesta e numele pe care îl cauţi. Hotel Pastis. Cu galben şi albastru.

Simon se lâsâ gânditor pe speteaza scaunului. Nu era o idee rea: scurt, simplu, uşor de reţinut şi orice director artistic putea face ceva inedit cu elementele grafice. Şi avea asociere directă cu Provence. Nu era deloc rea ideea.

- Em, tu ce crezi?

Em scuipa un sâmbure de mâslinâ în căuşul palmei şi îl aşează în şirul de sâmburi ordonat dinaintea lui.

- Mm. Ei bine, până şi un antitalent convins în materie de limbi străine ca amicul nostru Jordán ar putea pronunţa asta fără să-şi împleticească limba. Cât despre culori, ador galbenul şi albastrul. Da, cred că e o idee excelentă. Bravo, *madame!* Poftim, ia o mâslinâ.

Simon le zâmbi. în industria de advertising, o decizie ca aceasta ar fi luat câteva săptămâni, implicând cel puţin zece şedinţe şi un dosar de cercetare. Ridică paharul în cinstea lui Nicole.

- Hotel Pastis îi rămâne numele, decretă el. Pentru hotel.

Ceva mai târziu în acea seară, după ce luară cina şi îl lăsară

pe Emest la hotel, Nicole şi Simon se aşezară la masa rotundă din bucătărie, cu o sticlă de vin, ca să studieze notiţele pe care şi le luaseră peste zi. Lista era lungă, costisitoare şi brusc părea aproape imposibilă, iar entuziasmul iniţial al lui Simon fu redus la o stare de spirit ceva mai realistă. Multe puteau merge prost. Restaurarea clădirii îi va mânca toţi banii economisiţi, în plus calculase că avea nevoie de un împrumut, folosind acţiunile drept garanţie. Emest îşi sacrifica serviciul. Plecarea de la agenţie avea să fie complicată şi, dacă hotelul nu va merge, revenirea era practic imposibilă. De asta va avea grijă Ziegler, fără îndoială susţinut de Jordán.

Nicole îl văzu cum se încruntase măsură ce citea însemnările, cu vinul neatins lângă el şi trabucul lăsat să se stingă în scrumieră.

- începi să arăţi din nou ca un om de publicitate, remarcă ea. Obosit şi îngrijorat.

Simon împinse hârtiile deoparte şi reaprinse trabucul.

- Am o uşoară criză de realism, explică el. O să-mi treacă. Dar avem o groază de chestii de făcut. Şi e o preocupare nouă, o ţară nouă, o viaţă nouă. Privi fuiorul de fum albăstrui ridi-cându- se şi încolâcindu-se în jurul lămpii care atârna deasupra mesei. Am tot dreptul să fiu puţin agitat. întinse mâna şi o mângâie pe gât, luminându-se de zâmbet. Criza de la 40 de ani. Cei mai buni manageri au câte o criză.

- Azi-noapte n-am văzut nici urmă de criză.

Nicole îi prinse mâna şi 11 muşcă de palmă, la rădăcina

degetului mare.

- Nu ai pic de ruşine, femeie nesătulă ce-mi eşti.

Nicole scoase limba la el.

— Va rog...

Emest şi Simon trecură de cele doua stewardese şi de un comisar de bord mult prea bronzat – „Prea mult machiaj”, comenta Emest în şoapta – şi se instalarâ pe locurile lor din faţa draperiei, singurul beneficiu vizibil al unei calatorii la clasa business de la Marsilia la Londra. Vremea îşi mai revenise, era o zi frumoasa şi Emest putu sa vada pentru prima oara priveliştile de la *gendarmerie.* Rămăsese mut de uimire preţ de trei minute şi de-atunci nu mai contenea, de la prânz sporovăia încontinuu, plănuia cum va arata gradina; ce-i drept, se şi ameţise un pic din pricina vinului rose şi a fervorii cu care se implicase în proiect. înflacararea lui era contagioasa, iar Simon devenise ceva mai optimist. De aceasta datâ îi fusese foarte greu sa îşi ia la revedere de la Nicole. La îndemnul ei, lasâ câteva rânduri de haine de schimb la eţ acasâ. Deja îi era dor de ea.

Simon asculta tirada lui Emest despre statuia penti grâdinâ: o singura statuie, dar deosebita, era arhisuficientă amplasata printre chiparoşi, luminata discret, în contrast cu pietrele lustruite de vreme şi vegetaţia bogată. Şi ce ar zice de o fântână arteziana?

- Em, artezienele sunt în regula, zise Simon. Foarte drâguţe. Dar mai avem până sâ ajungem la fântâni.

Stewardesele începuseră sâ circule, oferind porţii sigilate în plastic pasagerilor aflaţi în stadiul terminal al foamei. Simon refuzâ mâncarea.

- Fântânile şi statuile, astea ţin de partea uşoară a proiectului. Acum trebuie sâ gâsim oamenii cu care sâ clădim acest proiect.

- Ah, se lumină Emest. M-am gândit şi la aspectul acesta. Se aplecă în faţă şi scotoci în rucsacul de sub scaun, după

agenda Filofax[1]. Toţi angajaţii de la Shaw Group de la curier în sus aveau un Filofax, dar numai Emest deţinea modelul cu copertă din piele de struţ, primit cadou de la un furnizor de plante şi flori, recunoscător agenţiei.

- Ia sâ vedem. Emest desfăşură calendarele anuale, unul pentru anul în curs, celalalt pentru următorul. Suntem Ia început de noiembrie. Doua luni de cursuri intensive la Berlitz, asta ne aduce pe la mijlocul lui ianuarie şi ce oribila e Londra în ianuarie, asta o ştim prea bine cu toţii. Nu mi-ar fi deloc greu sa plec. Iar Miss Gibbons va fi încântată, îţi spun sigur. Detesta iama. Artrita, bat-o vina.

- Evident, nu vreau ca Miss Gibbons să sufere. Deci înţeleg de aici câ te muţi în Provence în luna ianuarie.

- Fac echipa cu Nicole şi acest minunat domn Blanc, ne asiguram că totul merge conform planului. îşi ţuguie buzele şi îl privi pe Simon pe deasupra ochelarilor de citit. Totul făcut ca la carte. Doar mâ ştii. Sunt extrem de scrupulos când situaţia o cere.

Simon zâmbi, amintindu-şi cea mai recenta ocazie, când Emest avusese şansa sâ-şi dovedească talentele organizatorice – mutarea celor trei sute de angajaţi în noul sediu al agenţiei. Fusese nemilos cu toată lumea, începând de la arhitect în jos. Un director îşi dăduse demisia din pricina orelor de lucru inumane, iar şeful de şantier făcuse o criză de isterie -o privelişte rarisimă în construcţii. Lăsând aceste picanterii deoparte, mutarea avusese loc la data stabilita. Dacă Emest era acolo, hotelul se va deschide cu siguranţă la vară.

- Asta te rezolvă pe tine, reveni Simon. Pentru mine o sâ fie ceva mai dificil sâ plec din agenţie.

Emest îl bătu cu palma pe genunchi.

- Nu-ţi face griji, dragul meu. îţi vine ţie o idee. întotdeauna ajungi la soluţia potrivita.

- Da, dar e prima data când plec.

- Ceva îmi spune câ-ţi va fi mai uşor decât crezi. Doar îi ştii pe majoritatea, ştii ce le poale pielea, mai ales amicului nostru în armura de tweed.

Simon aproba în tăcere.

- Jordán va fi fericit. Vor urca toţi o poziţie. Până la urma, nu asta urmăresc? O să plângă cu lacrimi de crocodil, apoi încep să se certe, cine ce maşinâ primeşte. Să vezi de n-o fi aşa.

Ernest pufni şi îşi îndreptă atenţia spre agenda lui, în vreme ce Simon îşi petrecu timpul luând în consideraţie diverse strategii pentru plecarea lui din firmă. Nu-şi făcea nici un fel de iluzie; odată plecat, fiecare penny datorat lui va fi analizat şi disputat. Plecarea îl va transforma în ochii celorlalţi într-un consumator neproductiv al resurselor; auzise de o sumedenie de acrobaţii judiciare la care apelau agenţiile pentru a minimiza plăţile către directorii ce bâteau în retragere. Mai mult, comitea păcatul cardinal al lumii adver-lisingului, părăsindu-şi afacerea de bunăvoie – ceea ce en acceptabil ca simplu subiect de conversaţie, nu era recomandat în practică.

Cu tot optimismul lui Emest, nu va fi prea uşor pentru el. Şi de dragul afacerii, despărţirea trebuia făcută cu tact, fără disensiuni publice care ar fi putut stârni panică în rândul clienţilor. Trebuia să se gândească la o modalitate prin care prezenta totul ca un pas pozitiv în planul de dezvoltare al uneia dintre cele mai întinse reţele de advertising din Europa. Bun. Deja punea problema în termenii unui comunicat de presă. Simon începu să încropească o listă cu numele celor pe care era indicat sâ-i invite la masă, pentru o discuţie în particular. Era timpul să înceapă sâ-i aburească.

1

Filofax, de la „file of facls”, dosar cu informaţii, agenda mecanica ale cărei pagini pot fi schimbate şi reorganizate cu uşurinţa, (n.tr.)

13

- Sunt Simon Shaw. Fă-mi legătură cu domnul Ziegler, te rog.

Simon privi pe fereastra. Dupâ-amiaza cenuşie era pe sfârşite şi dintr-un colţ de cer întunericul începea sâ se disipeze pe toata bolta. Londra dadea semne ca se apropie Crăciunul, deşi mai era o luna până atunci, iar colţul magazinului Harrods care era vizibil de la el din birou sclipea în ploaie, festonat cu luminiţe. Nu mai era mult şi departamentul de creaţie îşi va relua tradiţia de sâbâtori, un maraton anual de prânzuri de patru ore şi petreceri de birou, lăsând agenţia sa alunece lin în hibernare pânâ la începutul lui ianuarie. În trecut, Simon profitase de aceasta perioada liniştita a anului pentru a lucra la diversele lui proiecte. Dar anul acesta, ca toţi ceilalţi, Simon plânuia sa plece în vacanţa – „poate chiar una prelungita”, îşi zise el. În clipa aceea se auzi un clic la celalalt capăt al firului.

- OK. Ce este?

Vocea lui Ziegler răbufni feroce, ca o palmă peste ureche. – Bob, ce mai faci?

- Sunt ocupat.

- îmi pare bine sa aud câ stai departe de belele. Spune-mi, ce ţi-ai aranjat între Crăciun şi revelion? Te duci Ia schi în Vail? O croazieră în Caraibe? Lecţii de olărit în New Mexico?

- Ce dracu' tot îndrugi acolo?

- Aş vrea sa avem o întâlnire, noi doi; dar sa nu ai zece mii de chestii pe cap, vreau sa te prind în perioada asta mai liniştita.

- O întâlnire? Ce naiba nu-ţi place la telefoanele astea?

- Nu e acelaşi lucru ca atunci când avem o discuţie faţă în faţa, Bob. Ştii şi tu asta. Iar eu vreau sâ îţi comunic ceva strict personal.

O pauza. Curiozitatea lui Ziegler era de-a dreptul palpabila. Pentru el „personal[14] însemna unul din douâ lucruri: o schimbare în cariera sau boala terminala.

- Cum te mai simţi, Simon? Totul OK?

- Bob, mi-e teama câ da. Dar trebuie sa vorbim. Ce zici de 27 decembrie? Ca să ai timp sâ ieşi din costumul de Moş Crăciun.

„Deci era vorba de o schimbare în carierâ”, reflecta Ziegler cu ochii pe agenda.

- Sigur, 27 e bine. Unde?

- La întâlnire va mai participa o terţa persoană. Aici ar fi cel mai bine. îţi rezerv o cameră la Claridge's.

- Şi zi-le să dea naibii drumul la căldură.

Pentru a doua oară în numai câteva zile, Simon fu cuprin de un sentiment de exaltare la gândul că se pregătea să înceapă o viaţă nouă. îşi asumase nişte obligaţii cu hotelul, dar şi faţă de Ziegler. Era indicat să-l lase deocamdată pe dinafară pe Jordán, cea de a treia persoană la întâlnirea din decembrie. Capacitatea lui de a fi discret era limitată, în special la barul Annabel's. Oare pe unde va fi de Crăciun? Pe undeva prin Wiltshire, probabil, la vânătoare, asta dacă nu reuşea să obţină o invitaţie la Mustique. Simon îşi notă sâ afle care erau planurile lui de sărbători şi reveni la comunicatul de presă pe care îl întocmea în vederea plecării sale din Londra.

în industria de advertising există anumite tradiţii ce trebuie avute în vedere ori de câte ori un director executiv al unei agenţii importante face un pas atât de dramatic, cum ar

fi schimbarea locului de muncă. Nu trebuie făcută prea multă vâlvă, altfel scad acţiunile şi concurenţa îşi va spori eforturile de a bracona clienţi. Pe de altă parte, directorul dezertor va dori ca plecarea sa să fie văzută ca o mişcare personală pozitivă. Şi aşa, chiar şi în cazul despărţirilor amicale, apar conflicte de interese. Agenţia trebuie să minimalizeze importanţa pierderii unui om de vârf, în vreme ce omul de vârf însuşi nu vrea să fie considerat de public drept o entitate neînsemnată.

Adesea asta duce la declaraţii absolut neverosimile în presa de specialitate, însoţite de fotografii înfăţişând colectivul cu zâmbetele îngheţate pe buze, pentru a dovedi cât de bine mergeau lucrurile. Simon era de părere că astfel de trucuri nu-şi aveau rostul, dar era interesant faptul că aceste jocuri aveau totuşi efectul scontat asupra clienţilor şi exper-ţilor din City. Notă câteva clişee esenţiale – o echipă de management de succes, păstrarea unei relaţii strânse cu agenţia – apoi se uită unde să le introducă în comunicat.

Se hotâri să folosească Europa ca pretext. în Europa putea dispârea uşor, aşa cum făcuseră şi alţi oameni de publicitate înaintea lui, deghizat în consultant sau dezvoltator al afacerii, mereu pe drumuri întru gloria Grupului Shaw. Asta ar explica absenţa unui sediu oficial stabil. Trebuia să nu lase să transpire asocierea lui cu hotelul, dar până acolo mai avea şase luni bune. în plus, peste şase luni, atenţia va fi concentrată asupra altor incidente, mai fierbinţi. Cei din advertising nu sunt recunoscuţi pentru capacitatea lor de atenţie pe durată îndelungata.

Se auzi o bătaie în uşă. Simon dosi comunicatul într-o mapă şi ridică privirea spre nou-venit.

- *Bonjou, jeune homme,* îl saluta Emest Pot sâ te deranjez?

- Em, poftește. Cum merge treaba? Erau primele lui zile de curs la Berlitz, iar Emest își asuma rolul de student cu vervă - începuse sâ poarte un fular lung la gât şi sâ care după el o

geanta de umăr din piele întoarsă, de culoarea ciocolatei amarai, cu siguranţa mult superioara acelora purtate de colegii sai.

- Dragul meu, sunt sfârşit de oboseala. Patru ore cu domnişoara Dunlap – sau mademoiselle Dunlap, cum prefera ea — şi sunt terminat. Mi-a zis câ am ureche muzicala şi asta ajuta. Emest îşi desfaşurâ fularul din jurul gâtului şi îl lasâ sa atârne pe genunchi. îmi zice că pronunţ extraordinar de bine vocalele.

- Em, eu unul ţi-am spus, îţi admir vocalele dintotdeauna.

- Domnişoara Dunlap susţine că foarte puţini dintre noi pot pronunţa corect „u“ în franceza. Emest se rezemă de braţul canapelei. Mâ rog, nu am venit să te plictisesc cu istorisirile mele de şcolar. Am o idee.

Simon luă un trabuc din cutia de pe masa şi se lăsa pe speteaza scaunului.

- Ţii minte că ai zis cât de important este să îl avem pe primar de partea noastră când vom deschide hotelul? Ei bine, uite ce mi-a trecut prin minte – doar un *pensée,* dar unul bun, mi-am zis eu – ce- ar fi dacă am da o petrecere de Crăciun? îi invităm pe primar şi pe doamna lui, evident, pe scumpul Monsieur Blanc, unul sau doi localnici. Nicole ne poate ajuta cu lista invitaţilor. Ar fî un gest prietenesc, o mică *entente cordiale,* doar ca să îi punem în temă cu planurile noastre. Presupun că ai putea zice câ intra la categoria relaţii cu publicul.

Simon încuviinţă cu un gest. Era o mişcare inteligenta. Ca sâ

nu mai vorbim câ o petrecere ar fi şi distractivă.

- Te-ai gândit unde am putea organiza aşa ceva?

- Dar unde altundeva, dragul meu, dacâ nu chiar la hotel? întâia noastră *soirée.*

Simon se gândi la zidurile golaşe, găurile căscate în pereţi, la mistral.

- Em, dar o sâ fie frig atunci. Ger. Hotelul încă nu există, e doar un şantier de construcţii.

- Ah, nu se lăsa Ernest, eşti cam lipsit de imaginaţie. Dacâ-mi permiţi, nici cu romantismul n-o duci prea bine, vad.

- Ce romantism, când afara crapa pietrele de ger?! îmi aduc aminte de una din lunile mele de miere – Zermatt? Cred ca Zermatt era – ce mai dezastru!

Emest îl privi reprobator.

- Cred câ de vină era temperatura nevestei, şi nu vremea de afarâ. Alungă amintirea ei cu o pufnitură. Dar să revenim, îţi promit că n-o sâ fie frig. Până atunci vom reuşi sâ punem obloanele la ferestre. Aruncăm în şemineu câţiva butuci festivi, *partout* numai cazane pline de cărbuni aprinşi; pâlpâiala blândă a lumânărilor în sala imensă din piatră va asigura o atmosfera extraordinară, unde mai pui că va fi mâncare pe saturate şi vin... cât mai mult vin. Vom avea un ospâţ romantic şi elegant. Şi încă ceva...

Simon ridica palmele în aer bătând în retragere.

- Emest?

-Da?

- E o idee minunată.

Târziu în aceeaşi seară, după ce scăpă şi de ultima şedinţă, iar ţârâitul permanent al telefoanelor fu înlocuit de zgomotul de aspirator al angajaţilor firmei de curăţenie, Simon o sună pe Nicole. Emest deja discutase cu ea.

- Ce părere ai? o întrebă Simon.

- Satul deja fierbe. Secretarul de la *notaire* i-a spus brutarului, brutarul i-a zis nevestei primarului, iar acum toată lumea ştie cine e noul *propriétaire.* Ar fi bine să îi întâlneşti şi sâ îi pui în temâ cu ceea ce plânuieşti sâ faci. Emest are dreptate.

- Pe cine ar trebui să invităm? Sâ-i invităm pe toţi? întotdeauna apare aceeaşi problema la acest gen de evenimente -omiţi din greşeală pe cineva şi inevitabil se supără.

Nicole râse.

- *Cher,* unii vor fi împotriva ta orice ai face.

- Sătenii?

- Nu, nu cred că ei vor avea ceva de comentat. Nu faci decât sa creezi locuri de munca la ei în sat, iar munca aduce bani. Nu, mă refer la ceilalţi – cei care considera ca ei au descoperit regiunea, înţelegi? Parizienii, englezii... unii dintre aceştia nu vor sa se schimbe nimic.

Simon reflecta preţ de o clipâ. Probabil un sâmbure de adevâr lot era aici. Nu ştia prea multe despre parizieni, dar îşi amintea atitudinea britanicilor stabiliţi acolo de pe vremea când lucra ca ospâtar la Nisa. Condescendenţi, adesea aroganţi, plângându-se tot timpul de preţuri şi de hoardele de turişti, uitând ca şi ei la rândul lor fuseseră cândva turişti. îşi mai amintea şi câ se distingeau prin bacşişurile infime. Ospătarii francezi se luau la întrecere care sâ evite sâ-i servească.

- Ei, hai sâ-i invitam oricum, decise el. Nu putem decât să încercăm. îi cunoşti pe aceşti oameni?

- Sigur că da. într-un sat atât de mic, toţi ne ştim între noi. îţi povestesc despre ei când vii, săptămâna viitoare.

- Ce sâ-ţi aduc de aici?

- Mai multe câmâşi vechi de-ale tale. Dorm în ele noaptea, Simon zâmbi. Iată o imagine care să-l susţină moral în zilele pline ce vor urma.

Nicole lâsâ receptorul în furca şi reveni la vraful de planuri şi estimări pe care Blanc i le trimisese în acea după-amiazâ. Arhitectul îi recomandase să finalizeze mai întâi piscina şi abia apoi sâ treacă la lucrările pentru clădire; în felul acesta, spunea el, la începutul primăverii se vor putea ocupa de amenajarea grădinilor. Era o succesiune logica, cu toate câ Simon va fi dezamăgit că interiorul nu va fi gata pânâ la Crâciun. Totuşi, Ernest venise cu o sumedenie de idei despre cum ar putea decora totul pentru petrecere. Ce tandem formau cei doi, îşi zise ea. I-ar fi uşor sâ devină geloasa. Da, uşor, dar ar fi o greşeală. Uite ce-au păţit celelalte femei din viaţa lui Simon.

Ridică din umeri şi îşi aprinse o ţigară. Nu avea sens să încerce să stabilească de pe acum cursul relaţiei lor, nu avea rost sâ forţeze lucrurile. La momentul acela, totul mergea bine şi asta era de ajuns. între timp, avea chestiuni mai presante, cum ar fi să înceapă ofensiva diplomatica în sat. Nicole luâ cu ea în bucătărie o carte de telefon şi un carneţel şi se apucă să întocmească lista invitaţilor.

Primarul şi locuitorii stabili ai satului, Blanc şi câţiva muncitori angajaţi de el, unul sau doi agenţi imobiliari – se putea presupune câ toţi aceştia vor aproba apariţia hotelului, din varii motive personale. Dar mai erau şi rezidenţii sezonieri, mulţi dintre aceştia revenind la Brassiere pentru vacanţa de sărbători. Inofensivi şi afabili, majoritatea,

aceştia aveau tendinţa de a face naveta de la unul la altul pentru coktailuri şi ospeţe rustice şi îşi limitau interacţiunile cu sătenii la câteva minute zilnic, câteva vorbe amabile aruncate la *bouJangerie* sau la mâcelârie. Aceştia le vor oferi reacţii din cele mai diverse. Nicole încă îşi mai aducea aminte de protestele unui mic grup de parizieni la momentul vânzării vechii *gendarmerie* spre a fi transformata în bloc. Era sigură câ se vor plânge, la fel ca data trecuta. Ca şi atunci, primarul va da politicos din cap, va aştepta sâ plece pe la casele lor, şi sâ-l lase pe el în pace.

Dar cele mai vehemente proteste nu vor veni din partea nici unui parizian sau francez din orice altâ parte a ţârii. Dupâ o ezitare de o clipâ, Nicole adăugă încâ un nume pe listâ: Ambrose Crouch, un englez stabilit de mult timp în sat, care trăia din onorariul plătit de un ziar londonez pentru editorialul său săptămânal despre Provence. Crouch se autoproclamase protectorul purităţii vieţii ţâranilor (pentru ţărani, şi nu pentru sine, sâ fie limpede); un individ arţăgos, un snob, o lipitoare. Nicole îl detesta pentru râutatea de care dâdea dovadâ şi pentru mâinile reci şi umede, pe care nu şi le prea ţinea acasă. Oamenii din Brassiere îl tolerau. Rezidenţii de peste vară îl îmbuibau cu mâncare şi bautura în schimbul ultimelor bârfe. Când era destul de ameţit, şi asta se întâmpla destul de des, Crouch ţinea o tirada despre vulgaritatea epocii moderne şi despre ororile „interferenţei umane“, cum o numea el, în fibra societăţii rurale. Cu siguranţa, se va opune în gura mare construirii hotelului. Nicole îl trecu, aşadar, cu un semn de întrebare. A doua zi când îl va suna pe Simon vor discuta şi despre acest Ambrose Crouch.

Iama îşi intrase în drepturi, zile luminoase urmate de nopţi reci, sticloase. Când ieşi la maşinâ, Generalul descoperi chiciura pe parbriz. Pentru ciclism nu era cea mai potrivita vreme. Aerul îi va biciui obrajii şi le va îngheţa plămânii. Laşa motorul maşinii pornit şi se întoarse în casă dupâ o sticla de

marc. Băieţii vor avea nevoie de încurajare pe o vreme ca asta.

Echipa îl aştepta la hambar şi Generalul constata mulţumit câ oamenii începeau sâ semene cu nişte ciclişti adevâraţi, îmbracaţi în pantaloni mulaţi, de culoare neagră, cu căciuli de lână pe cap.

— *Salut, requipe!* Ridică la vedere sticla de *marc.* Asta e pentru mai târziu. Astăzi vom parcurge un traseu scurt şi abrupt, pânâ la Murs, pe lângă Gordes şi înapoi aici. Şi am ceva veşti bune pentru voi, aşa câ *aliezi*

Oamenii se urcară pe biciclete, înfioraţi de atingerea de sloi a şeilor, şi porniră în cursă; în urma lor, Generalul încuie hambarul. îi verifică unul câte unul pe măsură ce îi depăşea cu maşina. Mergeau bine. Toţi membrii echipei ştiau sâ folosească acum curelele de ratrapâ, pedalau corect, păreau relaxaţi. Mergeau chiar foarte bine.

După un sfert de oră de cursa pe teren plat, drumul începu sâ se încline şi sâ şerpuiascâ la deal. Generalul opri maşina şi se dâdu jos de la volan. Când cicliştii trecură prin dreptul său, duse mâinile la gură şi strigă dupâ ei:

- Nu vă opriţi. înaintaţi cât de încet, folosiţi lăţimea drumului ca sâ mergeţi în zigzag, dacâ vâ e mai uşor, dar nu vâ opriţi! *Courage, mes enfants, courage!*

„Mai bine voi, şi nu eu“, îşi zise când urcă la loc în maşină. Traseul de pe dealul Murs se întindea pe o lungime de şapte kilometri de serpentine. Nici nu se compara cu urcuşul pe Ventoux, desigur, dar era îndeajuns de dificil pentru a face omul sâ transpire, chiar şi pe o vreme ca asta. Mare minune dacâ dupâ cursa asta nu voma nici unul! Le lâsâ un avantaj de cinci minute, apoi pomi pe urmele lor.

Erau împrăştiaţi pe o distanţă de cincizeci de metri, unii dintre băieţi aplecaţi pe ghidon, aproape atingând cu nasul

coamele bicicletelor, alţii se ridicaseră în picioare, sprijiniţi în pedale, cu chipurile livide din pricina efortului. Cei care mai aveau suflu, scuipau. Generalul îi întrecu încet, strigându-le îndemnuri de încurajare şi conduse până ce ajunse la punctul ce marca jumătatea traseului, unde trase pe dreapta şi ieşi din maşină.

- Mai aveţi doar trei kilometri, le strigă el când cicliştii îl depăşiră. De la Murs mergeţi la vale. Franţa vâ salută!

Bachir mai avea energie cât sâ-i răspundă:

- La naiba cu Franţa!

- Cum zici tu, strigă Generalul după el, numai nu te opri. *Courage, toujours courage!*

îşi aprinse o ţigară şi se rezemă de aripa maşinii, bucurându-se de lumina jucăuşă a soarelui. Nu se oprise nici unul. Chiar luau treaba asta în serios.

Pentru cei şapte, drumul de coborâre de pe Murs fu o adevărată alinare. După urcuşul anevoios, oamenii se îndreptară de spate şi aveau răgazul sâ-şi tragâ sufletul, să lase muşchii sâ se relaxeze – înjurau şi rânjeau unul la altul, trăind sentimentul unei realizări comune. îi strigară Generalului o sumedenie de obscenităţi când acesta trecu prin dreptul lor; prin Gordes trecură în viteză, cu aerul unor profesionişti.

După ce aproape li se făcuse râu la urcare, aceasta era o schimbare dramatică pe care o gustau din plin.

Ajunşi înapoi la hambar, cu chipurile strălucind de exuberanţa care adesea urmează unui efort fizic excepţional, îşi pasară sticla de *marc* de la unul la altul şi fâcură aprecieri despre durerile din plămâni şi crampele de la picioare.

- Aţi pedalat ca nişte campioni, toţi până la unul. Generalul

trase o duşcâ din sticla şi îşi şterse mustăţile. Şi va promit câ data viitoare va fi mai uşor.

Femand tuşi cu ţigara în gura.

- Şi asta era vestea cea bunâ?

- Nu, vestea cea bunâ este câ am făcut o mica vizită la Caisse d'Epargne, am închiriat o caseta de valori şi am cercetat puţin locul. Se uita la feţele lor uluite şi zâmbi când îl zâri pe Claude cum înţepenise cu sticla la gura. *C'est normal, non?* N-aş vrea sâ găsiţi acolo vreo surprizâ nedorita.

- Aşa este, întări Jojo, de parcă ar fi ştiut de această mişcare de la bun început. *C'est normal. Tout ă fait.*

Generalul scoase la iveala schiţele şi pe care le făcuse.

— Acum...

Jumătate de orâ mai târziu, când încuiara hambarul şi se răspândiră pe la casele lor, oamenii de-abia dacâ mai luarâ în seamâ febra musculara care le chinuia picioarele. Dimineaţa fusese deosebit de buna pentru moralul lor. Prânzul de duminică le va merge la suflet.

Londra se lăsa cuprinsa definitiv de efervescenţa sărbătorilor. Traficul dinaintea Crăciunului se înnoda în ambuteiaje pe străzile capitalei, dându-le şoferilor de taxi ocazia de a-şi rafina monoloagele de protest. Ca reacţie la numărul mare de persoane care veneau din suburbii cu trenul pentru a-şi face cumpăraturile de sezon, British Rail suspenda serviciile de trafic feroviar pe aceste rute. La Harrods, un hoţ fu oprit în timp ce încerca sa iasă purtând două costume, iar ceva mai

departe, un barbat fusese arestat pentru ultraj în timp ce se caznea sâ-i împiedice pe poliţiştii de la Rutiera sa îi ridice maşina. Anotimpul voioşiei şi al bunăvoinţei demara

promiţător.

La sediul central al agenţiei, angajaţii se luptau barbateşte cu indigestia, bifând nume cu nume lista de prânzuri obligatorii cu clienţii. Shaw Group avusese un an de excepţie, iar angajaţii erau cu gândul numai la măririle substanţiale de salariu şi la maşinile mai confortabile pe care le vor avea, iar asta crea o atmosfera cât se poate de vesela prin birouri. Jordán, mai nerăbdător decât toţi ceilalţi după aluzia aruncata de Simon cu privire la proiecte viitoare, se decise sa încerce marea cu degetul, astfel câ într-una din zile pomi spre biroul lui Simon, ducând cu el detaliile a ceea ce el spera sâ devinâ bonusul sâu de Craciun.

- Bătrâne, ai un minut?

Simon îi făcu semn să intre.

- Stai să scap de astea şi discutam imediat. Semna vreo cinci scrisori şi le împinse deoparte. Aşa.

Se lâsâ pe spate şi se abţinu cu greu sâ nu se strâmbe vâzându-l pe Jordán îmbrăcat într-un costum bleumarin, cu dungi late, de culoare albâ.

- M-am întâlnit cu un tip mai deunăzi, începu Jordán, care mi-a dat un pont bun. Arunca pe masâ o broşura şi începu ritualul de selecţie a ţigării cât Simon consulta paginile lucioase.

Jordán bătu cu ţigara câştigătoare în tabacheră, apoi o aprinse.

- O fiară magnifica, nu crezi? Bentley Mulsanne Turbo, cu toate îmbunătăţirile.

- Frumoasă maşinâ, Nigel. Simon încuviinţă, profund impresionat. Foarte practică pentru drumurile de ţară. Cât mai e aşa ceva?

- Costa cam cât un apartament decent în Fulham – asta dacâ poţi să pui mâna pe una. Pentru modelul acesta, lista de aşteptare e lunga cam de-un braţ. O investiţie teribil de buna. Chiar se apreciază, ştii. Sufla un rotocol de fum înspre instalaţia de aer condiţionat.

Simon surâse. Ce simplu era sa îi faci fericiţi pe oamenii ca Jordán!

- Sa înţeleg ca ne gândim sa investim în aşa ceva?

- Pai, aici voiam sa ajung. Tipul peste care am dat tocmai a fost lasat balta. Clientul şi-a comandat maşina acum un an şi jumătate – cineva de la Lloyds, daca tot veni vorba – dar în clipa de faţa n-o duce prea bine.

- Şi nu poate achita maşina?

- Amărâtul se poate considera norocos daca izbuteşte sâ-şi păstreze bulonii de la camaşa. Jordán se opri şi arbora un aer solemn. O afacere extrem de riscanta, dar cu răspundere nelimitata. Laşa momentul de compătimire sâ treacâ. În fine, tipu acesta e pregătit sâ reducă preţul cu zece mii, numai sa vând, cât mai repede maşina.

Simon deschise broşura la ultima pagină, gâsi numărul de telefon al dealerului şi puse mâna pe telefon.

- Bună dimineaţa. Cred câ aveţi un Bentley Mulsanne în showroom? îi zâmbi lui Jordán în timp ce vorbea. Da, de acela vorbesc. Domnul Jordán o sâ treacă pe la dumneavoastră cu un cec chiar în această dupâ-amiazâ. Puteţi sâ-i faceţi şi plinul? Excepţional, mulţumesc.

Jordán încă nu-şi revenise din surpriză:

- Bine, bătrâne, trebuie sâ-ţi spun câ asta este...

Simon îi fâcu semn sâ se oprească.

- Zi-mi şi mie, care e rostul unui an bun în afaceri, dacă nu ne permitem câteva bucurii simple? Se ridică de pe scaun şi se uitâ la ceas, în timp ce Jordán îşi recupera broşura. Am tot vrut sâ te întreb
- ce faci de Crăciun?

- Mi-e teamă că sunt prins iarăşi în turul de onoare. Socrii mei vin şi ei în Wiltshire. El o să mă piseze la cap cu piaţa de capital şi durerile de gută, iar ea o să joace bridge toată ziua. Dacă am noroc, poate reuşesc să mă strecor şi să ies la o mică partidă de vânătoare.

- Sper câ n-ai pus ochii pe nici o rudă.

- E tentant, bătrâne, e tentant Mai ales de el aş vrea sâ scap.

Jordán părăsi vioi biroul, iar Simon se întreba dacă acesta va avea răbdare pânâ dupâ-amiazâ ca să-şi ridice maşina. Doamne, ce sume de bani cheltuia agenţia pe maşini!

Ţârâi telefonul lângă el.

- Domnule Shaw? O am pe fir pe secretara domnului Ashby.

Lui Simon îi fură necesare câteva secunde pentru a-şi aduce aminte cine era acest domn. Ashby era mai-marele Baronilor cauciucului, un bărbat care în mod evident ţinea la protocolul telefonic, făcându-l pe Simon – furnizorul, deci subordonatul – sâ aştepte pe fir pânâ ce el – clientul şi stăpânul absolut – era gata sâ vorbeascâ.

- OK, Liz, fă-mi legătura cu ea, te rog.

- Domnul Shaw? îl am pe fir pe domnul Ashby, pentru dumneavoastră. Simon se uită la minutar şi cronometra aşteptarea plin de speranţă. Potenţialii clienţi nu sunau niciodată ca sâ îţi dea o veste proastă; preferau sâ îţi scrie.

- Ce mai faceţi, domnule Shaw? începeţi sâ intraţi în spiritul sărbătorilor?

- Destul de bine, mulţumesc. Dumneavoastră?

- Cum ştiţi şi dumneavoastră, pentru noi e una din cele mai aglomerate perioade din an.

Simon îşi aminti din rapoartele citite câ piaţa prezervativelor atingea cotele maxime chiar înainte de Crăciun, probabil creşterea libidoul ui pe scară naţională se datora nenumăratelor petreceri şi cantităţilor învigorâtoare de alcool consumate.

- Da, industria duduie, mă bucur sâ spun. Şi, de asemenea, îmi face plăcere sâ vâ anunţ câ CMB s-a hotărât sâ semneze cu agenţia dumneavoastră chiar de la 1 ianuarie.

- Domnule Ashby, îmi daţi o veste minunată. Nici câ aş putea sâ fiu mai bucuros şi ştiu câ echipa mea va fi încântată sâ audă asta. Colegii mei au fost deosebit de entuziaşti cu privire la reclama pe care au produs-o pentru dumneavoastră.

- A, da. Domnul Ashby făcu o pauză. Ei, mai discutăm pe tema asta imediat dupâ sârbâtori. Câţiva membri ai comitetului sunt de părere că... ei bine, cred câ reclama e puţin cam... fără perdea.

Simon zâmbi în sinea lui. într-adevâr, nu apelaseră la nici un fel de perdea la filmări.

Ashby trecu repede peste acest punct.

- Oricum, asta e o chestiune de detaliu, oamenii noştri o sâ discute asta cu oamenii voştri. Cel mai important este faptul câ am fost extrem de plâcut impresionaţi de documentaţia pe care aţi alcâtuit-o. Foarte comprehensivă. Desigur, şi de reputaţia agenţiei.

Simon auzise cum cade ghilotina peste o campanie de nenumărate ori pânâ atunci, iar acum auzea acelaşi lucru. Dar de aceasta datâ nu îi mai păsa. Pânâ când oamenii Baronilor vor ajunge sâ se vadă cu echipa de la agenţie, el va fi deja plecat

- Sunt convins câ vom putea depăşi orice probleme legate de partea de creaţie, domnule Ashby. Puţine campanii se nasc perfecte, chiar de la prima şedinţă.

- Splendid, splendid. Ashby părea uşurat. Ştiam câ o sâ ne înţelegem. Sâ-i lăsăm acum pe lupii cei tineri sâ se ia la trântă, nu? Mi-a părut bine. Trebuie sâ fug. Mâ pot baza pe discreţia dumitale pânâ ce sunt anunţate şi celelalte agenţii, nu-i aşa?

- Bineînţeles.

- Bun, bun, bun. Neapărat să ieşim la prânz anul care vine. Avem multe de discutat. Piaţa se extinde, sâ ştiţi. Vânzările cresc tot mai mult, spre mulţumirea noastră.

Simon se abţinu să facă o gluma.

- Mâ bucur mult sâ aud asta de la dumneavoastră. Şi mulţumesc câ m-aţi sunat sâ mâ anunţaţi. Aţi înfrumuseţat Crăciunul agenţiei noastre. Nu pot decât sâ va urez sâ aveţi un Crâciun la fel de minunat.

- Excepţional, încheie Ashby. Luâm legătura dupâ sărbători.

Simon trecu în biroul lui Liz.

- Elizabeth, am devenit una din puţinele agenţii care va putea achiziţiona prezervative la preţ de fabrica, direct de la producător. Nu ţi se pare extraordinar?

Liz ridică privirea spre el şi îi aruncă unul din cele mai

fermecătoare zâmbete.

- Domnule Shaw, bărbaţii adevăraţi îşi fac vasectomie, zise ea. Şi vedeţi că aţi întârziat la întâlnirea programată la prânz.

Din punctul de vedere al afacerilor, anul se încheiase. Simon îşi hrănise şi îşi îngrijise clienţii cei mai importanţi, îşi făcuse apariţia la petrecerea de la birou, împărţise prime şi măriri de salariu în dreapta şi în stânga, ba chiar o emoţionase pe Liz pânâ la lacrimi oferindu-i un ceas Cartier. Acum era rândul lui.

în loc de cadou de Crâciun, se hotărî sâ îşi acorde nouăzeci de minute de privilegiu şi lux, o ultima extravaganţa înainte de a pârâsi agenţia. Dintotdeauna urâse Heathrow, îmbulzeala de la check-în, felul în care era mânat ca un animal pe culoarele aeroportului, spunându-i-se când sa se grăbească şi când sâ aştepte. Un moft, era conştient de asta, dar de această dată alesese varianta miliardarilor. închine un avion – o

aeronava modesta, cu doar şapte locuri, care să-l ducă de la Londra pe micul aeroport de lângâ Avignon.

Maşina trase în faţa terminalului destinat zborurilor private. Simon o luâ pe urmele hamalului care îi luase bagajul şi tocmai dispărea în clădire. Chiar la intrare îl aştepta o fată.

- Bună ziua, domnule. Domnul Shaw penru Avignon, corect?

- Cu siguranţa.

- Am să vă rog să mâ urmaţi, vom trece la ghişeul Control Paşapoarte. Bagajele dumneavoastră sunt duse chiar acum la avion, iar pilotul dumneavoastră va aşteaptă.

„Pilotul meu, repetă Simon în gând. O, ce mai viaţă pentru un director obosit.“ Ofiţerul de la imigrări îi înmână

paşaportul, iar Simon aruncă o privire de jur împrejur, în căutarea unei uniforme.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum elegant, închis la culoare, îi zâmbi şi se apropie de el.

- Domnul Shaw? Tim Fletcher. Sunt pilotul dumnea voastră. Avem pista rezervată şi cum totul pare sâ se desfăşoare confonn programului, ar trebui sâ ajungem la Avignon la ora 18, ora locală. Haideţi sâ vâ faceţi comod, iar eu mâ voi ocupa de zbor.

Simon urcâ scara avionului şi se aplecă, păşind cu grijă în avion. înăuntru mirosea vag a piele, ca o maşină nouâ. Fata care îl întâmpinase la intrare era deja la bord.

- Permiteţi-mi să vâ iau haina şi sâ o pun în cuier. Doriţi ceva din buzunare — ţigări, trabucuri?

- Am voie să fumez trabuc?

- O, da. Majoritatea clienţilor noştri fumează trabuc. îi luâ haina. Cât aşteptăm decolarea, doriţi un pahar de şampanie? Avem şi scotch, votcâ...

- Un pahar de şampanie ar fi minunat. Mulţumesc. Simon îşi alese locul, îşi desfăcu nodul la cravată şi îşi întinse

picioarele. Fata reveni cu şampania. Lângă pahar îi laşa şi o cutie de chibrituri super-lungi, Upmann, speciale pentru trabucuri. Era genul de detaliu pe care Ernest l-ar fi apreciat, se gândi el. Pacat câ plecase cu o săptămână înaintea lui. S-ar fi bucurat la maximum de extravaganţa asta.

Avionul începu sâ ruleze pe pista pregatindu-se de decolare, iar Simon răsfoi mapa pe care Liz i-o înmânase chiar înainte de plecare – diferite articole din ziare, un CV scurt şi un portret alb-negru. Materialele fuseseră adunate la cererea expresa a lui Simon, ca rezultat al discuţiei sale cu Nicole.

Era o scurta introducere în viaţa şi opera lui Ambrose Crouch.

Simon arunca o privire pe CV. O şcoala publică modesta, rezultate mediocre la facultate, lucrase ca redactor şi ziarist, doua romane, farâ reeditări. Se pare câ succesul il ocolea pe domnul Crouch, iar asta lăsase unne pe chipul lui – un bârbat între douâ vârste, uşor buhăit, cu buze subţiri şi ochi nepri-etenoşi; o faţă nemulţumită, beligerantă.

în esenţă, articolele sale, o selecţie mai recenta a editorialelor din *Sunday Globe,* erau numai fiere, deghizata în grijă pentru mediul înconjurător. De aici se putea trage concluzia câ domnul Crouch se opunea oricărui lucru inventat dupâ descoperirea măgarului. Din refugiul său medieval din Provence, Crouch privea cu oroare spre supermarkeiuri, trenuri de mare viteză, *autoroutes* şi dezvoltări de proiecte imobiliare. Progresul îl indigna, iar turismul îl înfuria. Un xenofob imparţial, omul se zburlea în egală măsură la toţi – fie ei olandezi, elveţieni, nemţi sau britanici – toţi cei care îndrăzneau sâ viziteze ceea ce el numea mereu satul lui, venind în acel colţ de rai cu maşinile lor ostentative, îmbrâcaţi în haine strălucitoare şi vulgare. Vulgar, acesta era un cuvânt ce apărea frecvent în scrierile lui Crouch.

Simon citi şi ultima filă din dosar, câteva statistici despre cititorii lui *Globe* şi veniturile încasate din advertising, şi se

întreba ce fel de public avea Crouch. Cu toata maliţiozitatea şi snobismul lui, omul avea talent la scris. Era de asemenea cert câ pentru el hotelul va fi o ţinta irezistibila. Curiozitatea l-ar face sa apara la petrecere oricum, şi distracţia ar fi urmata cu siguranţa de un articol plin de venin. Aceasta era o problema pe care Simon nu o anticipase. De unde sâ fi ştiut câ avea drept vecin un derbedeu de jurnalist? Se uita din nou pe statistici şi îi veni o idee.

- Domnule Shaw, mai doriţi şampanie? Fata îi umplu paharul. În douăzeci de minute ajungem la destinaţie.

Simon îi zâmbi drept răspuns, închise mapa şi încerca să uite de Crouch. Era în drum spre Provence, unde îşi va petrece Crăciunul, primul Crăciun împreuna cu Nicole. Simţi pe limba pişcătură şampaniei. Afara, pe geam, mai adâsta încă lumina roz-violet a soarelui la apus.

Avionul atinse pământul, ieşi de pe pista de aterizare şi se opri la o suta de metri de terminalul aeroportului. Zborul fusese o reala plăcere pentru Simon; nu tocmai un chilipir, cu puţin peste patru mii de lire sterline mai mult decât costul unui bilet obişnuit, dar un mod cât se poate de potrivit de a-şi încheia cariera.

Câutâ un ofiţer caruia sâ îi prezinte paşaportul la control, dar biroul de imigrări era gol, la fel şi zona de Sosiri. Ridica din umeri şi ieşi ca sâ o întâlnească pe Nicole – simţind câ-i sare inima din piept când o zâri venind spre el, cu chipul luminat de un zâmbet larg. Se aplecâ şi o sârutâ pe gât, apoi se trase un pas îndărăt ca sâ o admire.

- Eşti mult prea şic ca sâ îţi pierzi vremea prin aeroporturi, aşteptând un director executiv ieşit la pensie. Rânji fericit şi o mângâie pe obraz. Ai fost la prânz cu tipul acela în vârsta, ştiu eu.

Nicole îi îndrepta cravata şi îi fâcu semn cu ochiul.

- Bineînţeles. îmi oferă diamante şi lenjerie de mătase.

- Eu ţi-am adus somon afumat se tângui Simon. Merge?

Simon îi cuprinse umerii cu braţul şi porniră unul lângă altul spre banda pentru bagaje.

- Mi-e teamă că am cam multe bagaje, o avertiza el. Em mi-a dat o listă de cumpărături enorma. Ce mai face, câ tot veni

vorba?

- E fericit. Foarte entuziast. Ne găteşte în seara asta. L-am dus la Richerenches, să cumpere trufe.

Pe drum, Nicole îl puse la curent cu ultimele evenimente. Va vedea multe schimbări: piscina era aproape gata, terasele fuseseră săpate, pregătirile erau în toi pentru petrecere. Emest găsise o căsuţă de închiriat chiar în sat. Blanc rămânea optimist. Sătenii erau curioşi, dar prietenoşi.

- Şi Crouch?

în penumbra din maşină, Nicole strâmbă din nas.

- I-am trimis o invitaţie. S-a înfiinţat imediat la *gendar-merie,* a pus o grămadă de întrebări, dar Blanc nu i-a dezvăluit nimic. E un tip *vaseux.* Stai, cum a zis Emest? Unsuros. Am zis bine?

- Probabil aşa e. Aflăm mâine. Simon puse palma pe piciorul ei şi o strânse cu gingăşie. Mi-a fost dor de tine.

Maşina urca dealul şi Simon observă câ satul îmbrâcase straie de sârbâtoare. Ambele biserici erau inundate de lumină, iar la intrarea în sat fusese atâmatâ o ghirlanda de beculeţe colorate care le ura tuturor *Joyeuses Fetes.* Atât măcelarul, cât şi brutarul îşi decoraseră vitrinele cu câte o sticla de şampanie, iar un afiş lipit pe uşa cafenelei anunţa Marea Tombolă de Crăciun, la care premiul cel mare era un cuptor cu microunde, premiul doi era o pulpa de miel din Sisteron şi *des nombreuses bouteiJles* pentru ceilalţi participanţi.

Simon cobori din maşină şi ridica privirea spre centi vast, îngheţat. Trase aer în piept, aer curat de ţară, purtând pânâ la

el mireasma de lemne arse. în curând locul acesta va deveni

casa lui. Nicole îl urmarea cu atenţie.

- Eşti fericit?

- E minunat. Se sprijini cu coatele pe capota maşinii. Aburul respiraţiei sale pluti în sus, transparent în lumina care răzbatea prin geamul de la cafenea, şi auzi hohote cristaline de râs când uşa se deschise şi un barbat ieşi în gerul de afară. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi sâ fiu în alta parte; acesta e singurul loc unde vreau să fiu. mai ales acum, de Crâciun. Se înfiora. Se îndreptă şi o îndemna pe Nicole: Ia-o tu înainte. Eu aduc bagajele.

Casa, acum familiara, era plăcută şi vibra de muzica. Emest trecea printr-o fază Puccini: în încăpere se revârsa glasul de privighetoare al Mirellei Freni, pur şi calin. Simon lăsă pachetele în holul de la intrare şi trecu în bucătărie, adulmecând aerul care aducea o boare de trufe; îi zâmbi lui Emest care, elegant ca întotdeauna, îi înmâna un pahar cu vin.

- Ce mai faci, Em? Supravieţuieşti?

- Sunt nespus de bucuros, dragul meu. Ce ocupaţi am fost în ultimele câteva zile! Cred câ o să fii foarte mulţumit. Dai tu? Vreau sâ-mi povesteşti totul despre petrecerea de la birou Bănuiesc câ băutura şi limbajul licenţios au fost la ordinea zilei. Sper câ cineva a reuşit sâ se facă de râs şi anul acesta. Ridică paharul în cinstea lui Simon. Bine ai revenit!

Nicole cobori de la etaj şi li se alătura, încercând sâ urmărească printre hohotele de râs şi sporovâiala vesela ultimele bârfe de la agenţie. Se întreba dacâ lui Simon îi vor lipsi toate acestea când va pleca definitiv şi va începe aici o nouâ viaţă, liniştită şi retrasă.

Simon râdea în hohote:

- ... Şi apoi, ne pomenim cu nevasta lui Jordán care venise

să-l ia acasâ, iar el era în sala de conferinţe cu Valerie de la departamentul artistic...

- Creatura înalta, cu fundul apetisant?

- Aia. Aşa câ a trebuit sâ o parchez pe nevastâ-sa la mine în birou cu un exemplar din revista *Horse and Hound* cât eu m-am dus sâ-l caut. Simon se opri ca sâ bea puţin vin. Ştii, a fost prima data când l-am vâzut cu vesta descheiată.

Emest se cutremură.

- Dragul meu, nu continua. îmi închipui deja toată scena...

Simon se râsuci spre Nicole.

- Scuzâ-mâ – nu e prea interesant dacâ nu cunoşti personajele. Gata, fără alte bârfe din Londra, promit.

Nicole era nedumerită.

- Dar de ce nu s-au dus la un hotel?

- A, observă Simon, un francez aşa ar fi procedat, dar asta e tradiţia la petrecerile britanicilor – dragoste printre fişele le de tablă. E mai ieftin.

Nicole strâmbă din nas.

- Dar e lipsit de eleganţă.

- Da, noi, englezii, nu putem fi acuzaţi prea des de eleganţă. Dar suntem foarte iubitori.

Se aplecâ spre ea şi o săruta.

- Sâ nu vâ stricaţi foamea, interveni Ernest. Avem *omelette aux truffes* şi un iepure gigant, cu sos de muştar. Şi dupâ platoul de brânzeturi, m-am gândit la un *soufflé* de ciocolată, asta dacâ nu vi se par cam multe ouâ pentru o masă. Se uita

la ei întrebător. Cum staţi cu nivelul colesterolului?

în timpul mesei discutară despre felul cum avansaserâ lucrările la hotel şi puserâ la punct detaliile petrecerii de a doua zi. Emest era în elementul lui, aducând omagii mâncărurilor alese şi aranjamentelor florale ce aveau să fie livrate la primele ore ale dimineţii, ferm convins câ serata se va transforma în evenimentul anului în Brassiére.

- Mâ deranjează un singur lucru, zise Simon. Jurnalistul acela.

Emest ridică din sprâncene.

- De ce ţi-ai face griji din pricina lui?

- în mod normal, nu mi-aş face nici un fel de probleme. Dar pica într- un moment prost. Am stabilit o întâlnire la Londra pentru 27 în care vreau sa îi anunţ pe Ziegler şi pe Jordán cu privire la planurile mele. Apoi, mai trebuie sa anunţ şi clienţii. Vreau sa îi anunţam noi, sâ le spunem ceea ce vrem noi sâ auda. Dacâ pânâ atunci transpiră vreo informaţie în presă, vom avea o groaza de explicaţii de dat. Em, ştii cum e în afaceri. Simon ofta şi întinse mâna dupâ un trabuc. Ar fi trebuit sâ mă gândesc la asta dinainte.

Ceilalţi doi râmaseră tăcuţi, urmârindu-l pe Simon cum taie capătul trabucului şi îl aprinde, incruntându-se la fumul albăstrui care se ridică deasupra mesei.

- Am o idee care ar rezolva problema, dar nu cred câ o să-i placă.

- Eviscerarea? întrebă Emest candid.

Simon râse, gluma îl destindea. Mai avusese de-a face cu ziarişti. De ce ar fi altfel cu Crouch?

- Poţi să-i spui şi aşa, Em.

Simon fu trezit de razele de soare care pătrundeau prin fereastra dormitorului. Lângă el, cearşafurile încă mai păstrau căldura trupului lui Nicole. De undeva de jos, din bucătărie, se auzi şuieratul cafetierei. Se freca la ochi şi ramase cu privirile aţintite la hainele pe care le aruncase în graba cu o seară înainte pe spătarul unui scaun. Bărbaţii în floarea vârstei au încă apetit sexual, reflectă el, şi ce apetit! Şi uite câ erotismul l-a gâsit pânâ la urmă – mai bine mai târziu decât niciodată.

în aer plutea aroma îmbietoare a cafelei, aşa câ se dâdu jos din pat şi lipăi pânâ la baie, dupâ un prosop cu care sâ se înfăşoare. Când ajunse la parter, o zări pe Nicole, îmbrăcată într-una din cămăşile lui, aşteptând cu o mână în şold sâ se umple cana de cafea.

- Bunâ dimineaţa, Madame Bouvier. Am un mesaj pentru dumneavoastră.

Nicole întoarse capul în direcţia lui şi îi zâmbi peste umăr.

-Oui?

- Sunteţi aşteptată în dormitor.

Nicole turnă cafeaua în ceşti, o aduse la masă, apoi îl împinse pe Simon pe un scaun şi i se aşează în poală.

- Emest o să fie aici în cinci minute. îl sărută. Şi te aşteaptă o dimineaţă extrem de ocupată.

- Asta îmi şi doream.

Nu-şi terminaseră de bâut cafeaua când la uşâ se auzi un ciocănit. Simon o urmări cu privirea cum fuge pe scâri spre dormitor – ce bine i-ar fi prins o siestă acum. Dar nu avu de ales şi îi deschise lui Emest.

- Dragul meu, nici câ puteam spera la o zi mai

minunată ca aceasta. Lăsă capul uşor pe spate şi se uită la halatul de baie al lui Simon. Dar îndrăznesc a zice câ nici n-ai observat cum e vremea afara.

- Em, sunt obosit de pe avion. Altfel m-aş fi trezit mai devreme. Pune-ţi cafea cât mâ îmbrac eu.

La umbra mai erau pojghiţe de gheaţa când cei doi bârbaţi pârâsirâ casa şi traversarâ piaţeta, trecând zgribuliţi prin dreptul ferestrelor aburite ale cafenelei şi ale platanilor golaşi, cu crâcile tăiate sever pânâ la nodurile cenuşii de scoarţă. Lumina soarelui era orbitoare, iar cerul – foarte albastru. Dacâ nu bâgai de seama lipsa verdelui printre coardele de vie din podgoriile de dincolo de sat şi muşcătura apriga a gerului, a' fi zis câ era o zi de început de vară.

Mica parcare de vizavi de fosta *gendarmene* era înţesa de dube şi camionete. BMW-ul lui Monsieur Blanc, marc arhitectului de succes, era singura maşina care nu prezenta zgârieturi şi pete de noroi.

— Monsieur Blanc vine pe şantier în fiecare zi, îl informa Emest, şi e cât se poate de strict cu amârâţii âştia de băieţi care lucrează toata ziua în frig. De ce nu poartă mânuşi şi fulare, zâu dacâ înţeleg.

Se opriră preţ de câteva clipe. La ferestre fuseseră montate obloane de lemn, iar la intrare o uşâ provizorie, din scânduri groase. Emest o deschise şi-l pofti înăuntru.

- Acum, şi tu, zise el, sâ nu te aştepţi la Connaught, dar ai sâ vezi că s-au făcut progrese.

Sala imensa sclipea în lumina puternica a soarelui. în căminul de piatră juca vesel un foc, iar de-o parte şi de alta fuseseră aranjate două stive de butuci de stejar. O pădure de

sticle şi pahare se întindea de la un capât la altul al unei mese lungi, acoperite cu o pânza viu colorata, iar în centru

fusese amplasat un butoi de cincizeci de litri cu vin roşu. Mese mai mici, cu scaune, fuseseră grupate în încăpere în jurul lămpilor cu kerosen, iar undeva într-o parte era o alta masâ plina de farfurii. Dar piesa de rezistenţa se afla în mijlocul încăperii: un brad de Crâciun care aproape ca ajungea la tavanul înalt, decorat artistic cu funde roşii. Din loc în loc, de-a lungul pereţilor de piatră, se ridicau sfeşnice înalte din fier forjat, care susţineau lumânări groase, de culoarea florilor de vanilie.

- Ei? zise Emest. Aprobăm? Ceva mai târziu o sâ sosească şi florile, desigur, mâncarea şi gheaţa. Instalaţia electrică a fost pusă la punct pentru muzică – deşi mă vâd nevoit sâ recunosc câ oscilez între colinde de Crâciun şi tipul acela foarte gălăgios care se pare câ are succes aici, Johnny... cumva. Tu ce zici?

Simon îi zâmbi şi clătină din cap uluit:

- Em, arată minunat. Ai avut perfectă dreptate să sugerezi sâ ţinem petrecerea aici. O sâ fie amuzant, nu?

- Ravisant, dragul meu, ravisant. Emest nu-şi mai încăpea în piele de bucurie şi aproape ţopăi pânâ la una din ferestre. Acum, asta e de-a dreptul uimitor. Vino sâ vezi.

Simon i se alătură. în lumina limpede a iernii, munţii din depărtare îţi lăsau impresia câ nu erau decât un decor pictat pe fundalul albastru al cerului, cu tuşe exacte, aproape artificiale. Imediat dedesubt, Simon descoperi câ terasele fuseseră curăţate şi pavate, iar piscina era gata. Lângă ea mârâia şi se rotea un malaxor de ciment, iar în clădirea scundă, deschisă, lucrau de zor muncitorii.

- Anexa piscinei arată superb, zise Simon. Aşa cum prinde panorama apusului, arată de parcă ar fi fost acolo dintotdeauna.

- Au clădit-o din bolovani şi plăci vechi de piatră. Dumnezeu ştie pe unde le găseşte Monsieur Blanc. N-a vrut

sâ-mi răspundă când l-am întrebat, doar s-a bătut uşor cu degetul peste nas.

Coborâra treptele şi trecură prin sala cu arcade unde urma sâ fie restaurantul, şi care era momentan folosita ca depozit pentru scânduri şi alte materiale de construcţie. Odatâ anexa piscinei terminata, muncitorii treceau la clădirea principală, urcând apoi la etaj. Simon simţi un fior de nerăbdare şi entuziasm. Devenea realitate. îl bătu pe Emest pe spate.

- Ce zici de asta?

- Dragule, dar mai e nevoie sâ întrebi? Ştii, cred câ asta mi-am dorit să fac dintotdeauna, ceva special. Privi în depărtare, spre munţi, mijindu-şi ochii ca sâ se apere de lumina puternică a soarelui. Da, m-am acomodat aici de minune. N-o sâ-mi pară râu dupâ Wimbledon.

Traversară terasa acoperită cu placi de piatră, distanţate spre a permite delimitarea lor cu plante verzi, şi se apropiarâ de piscina goală. Latura mai lungă, care dădea spre sud, fusese ridicata doar pânâ la nivelul solului, astfel ca atunci când bazinul va fi plin cu apâ sâ se creeze impresia câ apa se îngemănează cu orizontul.

- Nu cred sâ existe multe piscine cu o asemenea privelişte, observa Simon. Cred câ de aici vezi cale de doisprezece-cinci-sprezece kilometri, şi abia de se zâresc o mâna de case.

Ernest îi îndreptă atenţia spre partea de vest.

- Uite, acolo, peste colina aceea rotunjoară, acolo coboarâ soarele la apus. Poţi sâ priveşti cum alunecă dupâ orizont din anexa piscinei. Asta am fâcut acum două seri şi tabloul este unul extraordinar. Aproape prea mult, dacâ e sâ zic aşa.

Pâşirâ spre anexă. Aici Blanc supraveghea echipa de muncitori, care tocmai în acel moment se pregătea sâ ridice o bucată de granit ce avea sâ fie blatul barului.

- *Cest bon? Attention aux doigts. AHez... hop!*

Cu un ţipât surd al muşchilor, pietrarii ridicară granitul la nivelul pieptului şi îl coborâră, cu infinită grijă şi delicateţe,

pe cimentul umed cu care acoperiseră barul în prealabil. Blanc se vârî printre ei şi puse pe blat un poloboc, îl studie cu atenţie apoi se încruntă.

-Non. Il faut le monter un tout petit peu. Se apleca şi luâ de pe jos doua pene de piatra şi le fâcu semn celor mai solizi dintre muncitori.

Claude se îndoi ca să îşi fixeze umărul sub unul din capetele blatului şi cu un efort care-i umfla venele de la gât, ridica piatra permiţându-i astfel lui Blanc sâ introducă penele dedesubt. Arhitectul verifică din nou cu polobocul,

- *Oui, c'est bon.* Muncitorii râsuflară uşuraţi şi-şi frecară degetele amorţite de frig şi caznă.

Blanc îşi şterse mâinile prăfuite de turul pantalonilor şi se apropie să îi salute pe Simon şi pe Emest. Lucrările mergeau bine, le spuse.

Vremea ţinuse cu ei; în curând va fi terminat exteriorul, iar muncitorii puteau să-şi petreacă restul iernii înăuntru. îl chemă pe unul dintre ei pentru a i-l prezenta lui Simon – un bărbat tânăr, robust, cu umeri pâtrâţoşi care-i ajungeau parcă până la urechi, cu barbă blondă şi chip vesel, de om isteţ.

- Monsieur Fonzi, zise Blanc, *le chef d'équipe.*

Fonzi râse, arătând spre mâinile acoperite de ciment şi îi

întinse lui Simon antebraţul în chip de salul. Parcă avea coarde de oţel în loc de braţe.

- Sper câ veniţi diseară, nu? zise Simon.

-Beh oui, volontiers. Rânji din nou, salută dintr-o mişcare a capului şi reveni la ceilalţi muncitori, care fumau şi priveau scena de la bar – Claude şi Jojo răsuflând uşor, Jean şi Bachir masându-şi palmele zgâriate. *On prend les vacances? Aliezi*

Blanc se scuză şi se întoarse la lucru. Emest se uită la ceas.

- Mâ duc înăuntru. Mi-au promis câ aduc florile înainte de amiază.

Simon înconjură încet piscina goală şi se aşează pe o stivâ de dale de piatră. încercă să-şi imagineze cum va fi aici în

plina varâ — turişti în piscina, parfumul de cimbru şi levânţicâ aninat în văzduh, mesele aranjate afara pentru masa de prânz sub umbrelele din pânza de culoarea untului, care sâ transforme strălucirea soarelui într-o lumina difuză şi blânda. Se întreba cine vor fi primii oaspeţi. Poate ar trebui sâ-l invite pe Philippe, să vina de ia Paris, poate sâ-şi aducă şi vreun prieten decorator la *Vogue.* Ce ar zice Nicole despre el?

Din anexă se auzi deodată scrâşnetul unui polizor ce tăia în piatra, iar Simon tresari. Ce slujbă brutala, sâ fii muncitor în piatrâ; mereu înfrigurat, mereu murdar, o slujbă zgomotoasa şi periculoasa. Dacâ oricare dintre ei ar fi scăpat blatul de piatra, s-ar fi ajuns la un picior rupt sau degete frânte. Dacâ roata polizorului ar aluneca pe o fosilă din blocul de piatră ar face ravagii în doar câteva fracţiuni de secundă. Cu siguranţă, oamenii âştia îşi meritau banii. Simon simţi cum răcoarea dalelor începe sa-i pătrundă în oase. Conştient de statutul său privilegiat şi poate uşor vinovat pentru asta, intră înăuntru şi nici nu se gândi să reziste ofertei lui Emest de a bea un pahar de vin roşu.

îşi ocupară tustrei întreaga dupâ-amiazâ. Când Emest se declară satisfăcut de aranjamentele pentru petrecere, afară deja se lăsa înserarea. Lămpile luceau aducând promisiunea căldurii, lumânările aruncau umbre tremurânde pe pereţi, iar pe fiecare masă Emest pusese câte o vază cu lalele roz. Simon îşi zise câ era destulă mâncare cât pentru a face faţă unui asediu prelungit – *terrines, charcuterie,* salate, brânzeturi, *une daube* de vaste dimensiuni care se păstra caldă deasupra unui pat de jar, *gâteaux* şi tarte, şi un bol gigantic cu budinca lui Emest de fructe periculos de alcoolizată. Nimeni nu va pleca flămând de aici.

Simon deschise uşa şi se uită într-o parte şi în alta de-a lungul străzii pustii. Satul era cufundat în tăcere. Simţi cum încolţeşte în el îndoiala, acea nelinişte pe care o simte orice

gazdă în răstimpul gol, de aşteptare, când totul este gata pregătit, dar încă nu şi-au făcut apariţia musafirii.

- Nu pare să fie coadă la intrare, remarcă el. Să mă duc în Cavaillon să închiriez câţiva manechini?

Nicole râse de el.

— Stai liniştit, vor veni. Nu i-ai văzut azi dupâ-amiazâ? Jumătate de sat încerca sâ arunce o privire înăuntru.

Simon îşi aminti că, într-adevâr, zărise un cuplu prin uşa deschisă, atunci când veniseră angajaţii de la florărie. Erau înalţi, aveau în jur de treizeci şi cinci de ani, palizi la faţă şi îmbrâcaţi cu haine în culori şterse. Bărbatul purta un soi de ochelari de soare înguşti, cu un aer uşor sinistru, preferaţi în general de actorii fără rol, în speranţa câ vor fi recunoscuţi de vreun fan. Cei doi se zgâiserâ la Simon, cu chipurile lipsite de expresie şi neprietenoase. îi descrise pentru Nicole.

- Ah, da, îi recunoscu ea. Ei. Clâtinâ din cap. Pe âştia sigur nu-i placi. Sunt englezi, *très snob*$_t$ buni amici cu Ambrose Crouch.

- El cu ce se ocupă?

- S-a însurat cu ea. Ea i-a cumpărat un magazin de antichităţi.

- Şi stau aici pe toată durata anului?

- O, uneori aici, uneori la Paris. în sat sunt cunoscuţi drept Les Valium.

Emest pufni în râs.

- Minunat. Sunt cumva în comă, sau sunt pur şi simplu plictisitori?

Nicole ridică din umeri.

- Cine ştie? Sunt foarte înceţi, reci – nu, nu reci, foarte... *blasè,* ştii? Foarte detaşaţi.

- Aoleu, Dumnezeu sâ ne aibă în pază, izbucni Simon. Ar fi trebuit sâ-mi dau seama, după căutătura pe care mi-au aruncat-o. Cred câ, dacâ stâteau cu nasurile şi mai sus de atât,

le cădea capul de pe gât. Nişte fandosiţi. Mâ întreb dacâ doarme cu ochelarii pe nas...

Nicole nu pricepu.

- Fandosiţii se cred sofisticaţi. Ei privesc, dar nu se implică niciodată. în societate sunt de-o răutate fantastică, dar cam proşti. Ai dreptate. N-o să-mi placă familia Valium!

- Ei nu zău! interveni Ernest. Unde e spiritul de sărbătoare? Cred că ne-ar prinde bine un păhărel acum, pânâ nu începe vânzoleala. Şi dacă cei doi Valium ne vor onora cu prezenţa, o sâ-i punem într-un colţ, unde nu se va împiedica nimeni de ei şi îi trezim când e momentul sâ plece acasâ. Voi ce vreţi de bâut?

Se aşezarâ la una din mese, sorbind din paharele de vin roşu, încă uşor prea rece. Simon era nelinişstit, uşor îngrijorat, aşa cum se simţea de obicei înaintea unei întâlniri dificile. Dacâ Nicole se înşela, iar sătenii respingeau ideea unui hotel? Dar dacâ Ambrose Crouch se ţinea tare pe poziţie şi scria un articol defăimător? Şi dacâ...

- *Bon soi, mes amis, bon soi.* Blanc îşi fâcu apariţia în pragul casei, aproape mascând-o pe doamna mignonă, brunetă, pe care o prezentă ca fiind soţia lui. în urma lor, aproape imediat, sosi un grup de tineri blonzi, îmbujoraţi la faţă, împreună cu un cuplu mai în vârstă.

- Suedezii satului, îi şopti Nicole lui Simon, foarte *sympa,* umblă întotdeauna în grupuri mari. Fâcu prezentările – Ebba şi Lars, Anna şi Cari, Birgitta, Arne şi Harald – toţi foarte înalţi, surâzători, vorbind o engleză impecabilă. Cine o fi spus că suedezii erau un popor rece? Simon începu sâ se destindă şi le explică invitaţi lor planurile pentru hotel. Cuplul mai în vârstă aproba. Pentru ei va fi foarte bine. La ei acasâ nu aveau niciodată spaţiu ca sâ-i cazeze pe toţi prietenii care voiau sâ vină în vizită. Uneori părea câ la ei în casă se aduna jumătate de Suedie, dormind care cum putea, în saci de dormit pe podele,

iar vara trecută, când se înfundase *la fosse septique...* Se cutremurară şi râseră voioşi, acceptând încă un pahar de vin.

Nicole îi atinse mâna lui Simon, atrăgându-i atenţia spre uşa de la intrare, unde primarul Bonetto şi nevasta lui prinseseră parcă rădăcini în prag. Simon se duse să îi întâmpine, iar Madame se prefăcu a-l dojeni.

- Nu mai staţi la noi, începu ea şi îi aruncă o privire lui Nicole. Aţi găsit un pat mai moale, eh?

Bonetto aproape că-i frânse mâna de efuziune.

- *£a va?* Mută mâna şi-l strânse de umăr. Aşadar, o sâ avem

propriul hotel?

Ochii săi, strălucitori şi iscoditori, sclipind isteţ în chipul brăzdat de vreme, îl studiată cu atenţie pe Simon.

- Sper că am aprobarea dumneavoastră.

- Sigur că am aprobat! Toţi membrii din *Conseil Municipal* au aprobat. De ce să stea toată lumea în Gordes? *C'est bieng, c'est bieng.*

îl bătu pe umăr îndeajuns de tare cât sâ-l învineţească. Mai liniştit, Simon îi conduse la bar, unde Emest le turnă *pastis.*

- Spuneţi-mi, se interesă Simon, unde este fiica dumneavoastră? Nu vine şi ea?

- Ea a rămas la cafenea. Nu i-a convenit, dar trebuia să rămână cineva şi acolo. *Sânte.*

Bonetto atacă paharul de *pastis.*

- O să îi duc şi ei o cupă de şampanie, se oferi Simon. S-o mai înveselesc.

Sala se aglomerase, iar Nicole îl îndruma pe Simon printre invitaţi, şoptindu-i nume la ureche, nume pe care el le uita aproape instantaneu – un cvartet de parizieni, extrem de tactili în nişte *blousons* din piele moale, măcelarul şi brutarul, domnul *notaire* şi soţia dumnealui, un cuplu plăcut de olandezi, simpatica Madame care conducea minusculul oficiu poştal din sat, Duclos şi câinele murdar cu vaselină, Fonzi însoţit de prietena lui, o apariţie parfumată, înveşmântată

într-un costum din piele întoarsă, Jojo şi Claude, ferchezuiţi şi aranjaţi, numeroşi săteni, bătrâni şi smochiniţi, stând cuminţi mai la perete, doi agenţi imobiliari care îi strecurarâ în buzunarul de la piept, cu gesturi identice, cărţile lor de vizită, un domn la patru ace care dorea să discute despre sisteme

de alarmă şi proprietarul celei mai bune podgorii din zonă. Pe parcursul unei ore uluitoare, dar încurajatoare, petrecute acordând atenţia cuvenită fiecărui invitat, Simon nu descoperi nici o reacţie negativa. Atmosfera era caldă, iar separarea dintre săteni şi străini din momentele iniţiale începuse să dispară. Probabil nici nu avuseseră vreodată ocazia sâ se adune cu toţii laolaltă, ca aici. Petrecerea mergea bine.

Simon îşi croi drum către bar.

- Em, cum te descurci?

- Ţin pasul, dragul meu, abia-abia. Se făcu că-şi şterge fruntea. Şampania pare a fi extrem de populară.

Simon îşi aduse aminte de fata de la cafenea.

- M-am gândit să-i duc o cupă de şampanie şi fiicei lui Bonetto. îl privi pe Emest cum toarnă lichidul auriu. Cred că merge bine, tu ce zici?

- Păi, dacâ ne luăm după sticlele goale... Emest fu distras de paharul gol al lui Madame Bonetto. *Un petit pastis, madame?*

Madame Bonetto îi întinse paharul.

- *Merci,jeune homme.*

Emest se simţi măgulit.

Simon luâ şampania şi traversă încăperea către intrare, apoi ieşi în aerul rece de afară.

Fata stătea singură în cafenea, urmârind un film la televizorul de la capătul barului cu o farfurioară de plastic cu alune în faţă. îşi trecu limba peste dinţi înainte de a-l saluta zâmbind pe Simon.

- îmi pare râu câ trebuie sâ rămâi aici, zise el. Ţi-am adus

puţină şampanie.

- *C'est gentil.* Se uită la el peste marginea cupei de sticlă, cu ochii ei mari, întunecaţi. O fată aşa frumoasa ar fi foarte potrivită la recepţia hotelului, îşi zise Simon.

Reţinu ideea, ca sâ o discute cu tatăl ei.

- Nu te-am întrebat niciodată cum te cheamă, se scuză el.

- Franţoise.

- Simon.

- Papa spune câ o sâ faci un hotel.

- Aşa este. Sperăm sâ-l deschidem vara viitoare.

Fata sorbi din şampanie şi privi în jos, în pahar, coborân-du-şi genele negre şi lungi.

- O sâ aveţi nevoie de oameni care sâ lucreze acolo.

- începem căutările după Crâciun.

- Pentru mine e foarte interesant. Fata se aplecâ în faţă şi Simon râmase cu privirile pironite de crucifixul mic de aur care-i atârna la gât. Aş vrea sâ fac altceva, ceva nou.

- Ce-ar zice părinţii tăi dacâ nu mai lucrezi la cafenea? Nu pot sâ li te fur aşa.

Fata strâmba din buza de jos şi ridică un umăr.

- Am o verişoară. Poate veni ea în locul meu.

- Atunci o să vorbesc cu tatăl tău, OK? Uite ce e, trebuie sâ fug. Se depârtâ de bar. *Au revoir,* Françoise.

- Bye-bye, Simon.

Pomi înapoi spre *gendarmerie,* zâmbind de unul singur în bezna nopţii. Cu ea la recepţie, o sâ fie mulţi oaspeţi cu inimile frânte.

Aproape de uşa deschisă, zări trei siluete care aşteptau afară.

- Deh, zise una dintre ele, presupun că ar trebui sâ intrăm şi sâ ne întreţinem cu localnicii. E un tip din advertising, n-ai zis tu aşa, Ambrose? Cine ştie ce pitic, gâtit la papion.

Trecură pragul hotelului şi Simon îi recunoscu în conul de lumină pe cei doi Valium, urmaţi îndeaproape de un bârbat scund, slăbuţ, cu un cap supradimensionat. Sosise *le beau monde* din Brassière.

Simon aşteptă afară câteva momente înainte de a reveni la căldura convivialâ a sălii. Cei doi Valium şi Crouch îşi găsiseră o masă într-un colţ şi acaparaseră o sticlă de şampanie. Stăteau rezemaţi de spetezele scaunelor, letargici şi detaşaţi de râsetele şi conversaţiile din jurul lor. Simon se îmbărbăta şi îşi impuse să se poarte frumos cu ei. Se apropie încrezător de masa lor.

- îmi pare bine că aţi putut veni. Sunt Simon Shaw.

Parca ar fi dat mâna cu trei peşti obosiţi. Doamna Valium, cu chipul inexpresiv, altfel frumos încadrat de pârul lung şi drept, îi oferi o idee de zâmbet. în spatele ochelarilor de soare pe care îi purta ca sâ îşi protejeze ochii de lumina prea puternică a lumânărilor, expresia domnului Valium nu se schimbă defel. Crouch se zgâi la el şi atât. Simon fu de părere câ rar mai întâlnise nişte oameni cu palori mai nesănătoase, parcă aveau chipuri de ceară.

- Deci, începu Crouch, dumneata eşti faimosul „adman”. Ei bine. Suntem onoraţi. Avea o voce care părea sâ iasă prin nas, pe un ton bariton nazal care îi amintea lui Simon de un director sarcastic de şcoală pe care îl urâse în copilărie.

- Cum v-aţi dat seama câ lucrez în advertising?

- Sunt ziarist, domnule Shaw. Ţine de meseria mea sâ mâ informez asupra galanţilor capi ai industriei noastre.

Perechea Valium zâmbi şters şi-şi fâcurâ de lucru cu paharele de şampanie.

- înţeleg, continuă Crouch, câ acesta va deveni un hotel *boutique.*

Pronunţă fraza de aşa manieră, încât ai fi zis câ tocmai călcase într- un rahat de câine.

- Un hotel mic, da.

- Exact ce-i lipsea satului.

- Sătenii par încântaţi de idee.

- Dar nu toţi sătenii, domnule Shaw. Dacâ mi-aţi citit editorialele, ştiţi ce părere am despre felul în care aşa-zisul

progres distruge o regiune precum Provence. Crouch bău din paharul cu şampanie şi făcu semn spre cei doi Valium. Nu, nu toţi sătenii vor sâ vadă străzile înţesate de Mercedesuri şi vile-giaturişti împopoţonaţi pentru ocazie.

- Cred că exageraţi.

Crouch continuă de parcă nu l-ar fi auzit:

- Dar probabil trebuie sâ lâsâm publicul să decidă. Cum se spune în, ââă, breasla dumitale? Orice publicitate e bună, chiar şi publicitatea negativă? Râse şi cei doi comeseni zâmbiră timid. Vom vedea noi cum stau lucrurile.

Simon se întinse după sticla de şampanie, îi umplu paharul lui Crouch şi îl ridică.

- Întâmplător, chiar despre publicitate voiam sâ discut cu dumneavoastră. Poate ar fi mai bine sâ mergem undeva mai retras. Nu aş vrea sâ îi plictisim pe amicii dumneavoastră.

Crouch se uită în sus spre el şi se ridică în picioare.

- Asta ar trebui să fie ceva amuzant.

Simon îl conduse de cealaltă parte a încăperii, într-un colţ liniştit din spatele barului. Focul din vatrâ îi lumina chipul lui Crouch, iar Simon observă sudoarea de pe fruntea ziaristului şi de deasupra buzei de sus. Băuse înainte de a veni la petrecere şi Simon prinse un damf de vin alb sec dinspre ziarist.

- Acum, domnule Crouch. Vorbeam de publicitate. Simon îi zâmbi şi făcu eforturi sâ menţină un ton plăcut şi rezonabil. Aş prefera dacâ nu ar apărea nimic în presă pânâ când deschidem hotelul. Doar ştiţi şi dumneavoastră câ publicul are memoria scurtă.

Crouch se uită la el şi nu zise nimic, dar colţurile gurii începeau să se ridice într-un rictus dispreţuitor. Deci asta era. Marele mahăr voia să îi ceară o favoare.

- V-aş fi recunoscător dacâ aţi putea ţine pentru dumneavoastră orice comentarii aţi avea la momentul acesta. Simon întinse mâna peste bar şi scoase dintr-o frapieră o nouă sticlă de şampanie. Şampanie?

- Domnule Shaw, cred câ sunteţi foarte naiv dacâ vâ închipuiţi câ nişte şampanie o să mâ împiedice sâ scriu despre dumneavoastră. Acum fie vorba, lucraţi într-o industrie pentru naivi.

Simon dădu din cap, refuzând să muşte momeala.

- Atunci spuneţi-mi, de ce ar fi nevoie ca sâ nu mai scrieţi? Rânjetul lui Crouch înflori cât toată faţa.

- Cred câ văd unde ajunge conversaţia noastră, dar mâ simt nevoit sâ vâ dezamăgesc. Bău cu sete din pahar, bucurân-du-se de moment, de puterea pe care o avea presa, încântat câ putea sâ-l îngenuncheze pe bogătanul acesta. Nu, domnule Shaw, n-aveţi decât sâ vâ aşteptaţi la cât mai multâ publicitate în paginile din *Globe.* Maximâ acoperire – nu aşa spuneţi dumneavoastră? Am 750 000 de cititori, dacâ vreţi sâ ştiţi.

îşi stăpâni un râgâit şi dâdu paharul de şampanie peste cap. Se servi singur din sticlă.

Glasul lui Simon relevă o duritate neobservată la început:

- Aţi avut 750 000 de cititori. Dumneavoastră nu ştiţi Tirajul ziarului a tot scăzut în ultimii trei ani – nu pot să erei câ nu v-au spus?

Crouch îşi linse buza de sus.

- *Globe* continuă sâ fie cel mai important ziar din Marea Britanie.

- Acesta este şi unul din motivele pentru care agenţia mea cumpârâ în *Globe* spaţiu publicitar în valoare de patru milioane de lire sterline în fiecare an. Simon oftâ, ca şi cum i-ar fi venit greu sâ-i dea o veste proastă, după una atât de buna. Desigur, asta se poate schimba în orice moment.

Crouch îngustă ochii şi-l privi cu atenţie.

- Parte din aceste patru milioane probabil merg spre plata avansului dumneavoastră, domnule Crouch. V-aţi gândit vreodată la asta? Probabil că nu. Dar oricum, nu e ceva important.

- Nu, domnule Shaw, nu este. Crouch dâdu sâ se depărteze, dar Simon îl prinse de braţ.

- Nu am terminat cu dumneavoastră. Haideţi sâ vă pun problema cât mai simplu cu putinţă. Dacâ în următoarele şase luni apare vreo menţiune despre hotel, fie în rubrica dumneavoastră, fie în alt ziar, renunţam la spaţiul publicitar din *Globe.* La lot spaţiul.

Crouch se opri cu paharul în aer.

- N-aţi îndrăzni. Aici n-aveţi de-a face cu cine ştie tipografie măruntă. Aici e vorba de presa britanică. Directorul meu nu ar tolera aşa ceva.

- Dar eu nu tratez cu directorul ziarului dumitale. Eu tratez direct cu proprietarul ziarului. Cum se spune în breasla dumitale – Simon repetă fraza de mai devreme rostită cu condescendenţă de Crouch – cu mogulul. Iau prânzul cu el de două sau trei ori pe an. E un tip foarte pragmatic.

Simon observă câ lui Crouch îi tremura mâinile.

- Atenţie. Sâ nu vărsaţi şampania pe dumneavoastră.

- E strigător la cer, zise Crouch şi duse paharul la buze, iar asta îi dâdu din nou curaj. Rânjetul reveni. Ştiţi câ aş putea pune pe prima pagină acest – aceastâ încercare sordidă de şantaj, nu-i aşa? Ar fi un subiect de toată frumuseţea.

Simon încuviinţă:

- Da, cred câ ar fi un subiect tare. Şi dacă ar apărea pe prima pagină, atunci s-ar întâmpla următoarele trei lucruri. Aş nega complet. Aş renunţa la spaţiul publicitar. Şi v-aş da în judecată cerând despăgubiri. Nu ziarul, atenţie! Ci pe dumneavoastră, personal.

Cei doi se priviră atent preţ de câteva clipe. Simon fu cel care sparse tăcerea ostilă dintre ei:

- încă un pahar?

- Du-te naibii!

Crouch trecu în viteză pe lângă Simon şi cu paşi repezi şi uşor nesiguri reveni la masa amicilor săi. Crouch le şopti ceva, se uitară toţi trei în direcţia lui Simon şi se ridicară să plece.

Jojo şi Claude erau aşezaţi la bar, cu câte un pahar de *pastis* în faţa, şi-i vazurâ pe cei trei englezi îndreptându-se spre ieşire cu buzele strânse de furie. Jojo îl împinse cu cotul pe tovarâşul sau.

- *Ils sont en coiere, Ies rosbifs.*

Claude ridica din umeri dezinteresat.

- *C'est normai.*

Din experienţa sa limitata, englezii pe care îi întâlnise fuseseră în general persoane mereu nemulţumite de ceva – îi deranja căldură soarelui, îi iritau instalaţiile sanitare, înaintarea anevoioasa a lucrărilor de pe *chantier*- nu pierdeau nici o ocazie sâ dispere. Mâcar ei erau politicoşi, nu ca parizienii. O, Doamne, parizienii! Goli paharul şi căscă. A doua zi aveau sesiunea de antrenament cu Generalul, altâ caznă. încâ îl mai durea fundul de la cursa de duminica trecută. Şeile de bicicleta nu erau fâcute pentru bârbaţii corpolenţi.

-Alors$_f$ on y va?

Se duseră sâ-şi ia râmas-bun de la Simon. Era un tip în regulă, pentru un englez. îi strânseră mâna cu putere. El era cel care le dăduse de lucru pentru toată iama.

Simon se relaxa, în final. Crouch va sta în banca lui, era convins de asta. Ticălosul îl luase în serios şi nu părea a fi genul de om care sâ aibă atâta vânâ în el încât să-şi asume un astfel de risc. Spre deosebire de confraţii sâi, Crouch nici

nu avea avantajul de a putea lovi, ascunzându-se apoi de repercusiunile scriiturii sale în spatele directorului de ziar, câci acesta se afla la sute de kilometri depărtare. Simon îşi zise câ era mai uşor sâ trateze cu un duşman în sat, decât cu un inamic din Londra.

Era trecut de miezul nopţii când ultimul invitat, un Bonetto îmbujorat şi afectuos din pricina vinului, îi îmbrăţişa pe toţi trei şi se împletici pe strada pânâ la cafenea. Emest opri melodia cântatâ de Gypsy Kings şi puse Chopin. în încăpere

se aşternu în sfârşit liniştea. Ravagiile – sticle, pahare, farfurii şi scrumiere peste tot, masa cu mâncare fara urmă de firimituri macar – reprezentau o privelişte mult dorită, mărturia unei seri încununate de succes. Simon înclina butoiul cu vin roşu ca sâ poata umple încă trei paliare.

Obosiţi, dar nu încâ gata de culcare, cei trei fâceau schimb de impresii. Pe Nicole o ciupise de fund primarul. Vânzătorul de sisteme de alarmă încercase sâ-l îngrozească pe Simon, prezentându-i statisticile „negre“ ale ţinutului. Agenţii imobiliari aruncaseră aluzia câ în baza unui comision le-ar recomanda clienţilor lor hotelul cel nou. Duclos, de la atelierul auto, le propunea sâ folosească drept taxi pentru invitaţi ambulanţa Citroen, pe care nu reuşise s-o vândă nici dupâ un an şi jumătate. Oamenii ar fi putut chiar să tragă un pui de odihnă. Sau, pentru cuplurile venite în luna de miere...

- Şi cum a râmas cu omuleţul transpirat cu care vorbeai la un moment dat? se interesă Ernest. V-am văzut cum discutaţi într-un colţ, apoi individul s-a retras împreuna cu amicii lui – care, trebuie sâ spun asta, ar fi extraordinari dacâ am vrea să dâm vreodatâ o petrecere complet mută.

Simon le redă conversaţia cu Crouch.

Nicole clătină din cap.

- Ce complicat, observă ea. în Franţa e mult mai simplu. Le

dai bani ziariştilor. Ridica din umeri. *C'est tout.*

- Pâi, şi ce faci când vin sâ-ţi cearâ şi mai mulţi bani? Simon căscă şi se întinse. Eu cred că-şi va ţine gura până îmi rezolv treburile cu agenţia. Dupâ aceea, nici nu mai contează. Dar cel mai important fapt e că sătenilor le-a plăcut ideea.

Mai zăboviră jumătate de ceas, cât le povesti Nicole ce auzise. Aşa cum prevăzuse, locuitorii din Brassiére vedeau în hotel o sursă de diversitate şi chiar profit. Valoarea proprietăţilor va creşte, vor fi mai multe locuri de muncă, poate asta îi va împiedica pe tineri sâ mai părăsească satul în căutarea unei slujbe pentru ei, turismul era atractiv. Versiunea de carte

poştală a vieţii de ţăran, pitorească şi scăldată în raze de soare era cât se poate de departe de realitatea grea, cu recoltele firave, dureri de spate şi împrumuturi la bancă. Era bine-ve-nită şansa de a-şi câştiga pâinea în haine curate, feriţi de văpaia soarelui.

Suflară în lumânări cu oarecare satisfacţie în acea seară, închiseră uşa în urma lor, lăsând vestigiile petrecerii împrăştiate în întuneric. Fusese o petrecere de pomină, iar peste două zile era Crăciunul.

Simon calcula momentul şi îl sună pe Jordán în ajunul Crăciunului, când acesta băuse deja vreo două pahare şi începuse să se simtă deprimat la gândul câ îşi va petrece următoarele zile cântându-le socrilor în strună.

- *Al ou?* îi răspunse soţia lui Jordán, care încerca sâ acopere prin răcnete lătratul unui câine, undeva pe fundal. Percy, mai taci din gurâ. *AJou?*

- Louise, sper câ nu vă deranjez. Sunt Simon Shaw.

- Simon, ce mai faci? Crăciun fericit. Percy, du-te şi caută papucul, pentru Dumnezeu. Iartâ-mâ, Simon.

- Crăciun fericit şi vouâ. Crezi câ aş putea sâ-l reţin o clipă pe Nigel? Doar douâ vorbe, promit.

Simon auzi cum Percy primeşte o papară de toată frumuseţea, apoi zgomote de paşi care se apropiau de telefon.

- Simon?

- Nigel, îmi pare râu sâ te deranjez tocmai acum, dar e ceva important. Crezi câ ai putea sâ vii pânâ la Londra pentru o întâlnire pe 27? Regret câ trebuie sâ te rog, dar...

- Dragul meu amic... Jordán vorbea aproape în şoaptă...

între noi fie vorba, mi-ar plăcea teribil. Despre ce e vorba?

- Veşti bune. Ce-ar fi sâ mâ iei din Rutland Gate dimineaţa şi vorbim atunci? Cum merge maşina?

- E o bijuterie, bătrâne, o bijuterie.

- Atunci, rămâne pe 27. O, şi Crăciun fericit!

Jordán pufni pe nas.

- Poate doar dacâ otrăvesc vinul de Porto...

- Se spune că cianura e cea mai potrivită. Distracţie plăcută.

Simon lăsă receptorul în furcă şi clătină din cap. Crăciunul petrecut în familie îl ducea cu gândul la un comentariu al lui Bemard Shaw despre căsnicie. Cum era? „Triumful optimismului asupra experienţei/* Toţi cei pe care îi cunoştea aşteptau Crăciunul cu acelaşi entuziasm îndatoritor, aşa cum făcea şi el odată, când îi mai trăiau părinţii. Mai devreme sau mai târziu, veselia forţată şi cantităţile mari de alcool duceau la iritabilitate şi ceartă, urmate de remuşcâri, urmate de revelion şi de ocazia de a repeta experienţa. Nici nu era de

mirare că ianuarie e o lună aşa urâtă.

Pe de altă parte, când Crăciunul lui francez luă sfârşit, Simon se văzu nevoit să recunoască totuşi cât de mult îi plăcuse. Mâncaseră pe terasa adăpostită, înfofoliţi în fulare şi pulovere, se plimbaseră ore în şir pe coclauri, prin sat, şi se băgaseră în pat devreme, istoviţi de aerul curat şi de vinul roşu. îşi petrecuseră a doua zi la *gendarmerie,* cu verificarea planurilor până când se făcuse timpul să plece la aeroport. în drum spre Avignon, cu Emest alături de el, Simon realiză că de mult nu mai aşteptase cu atâta nerăbdare venirea Anului Nou.

Londra era un oraş mort, întreaga naţiune se cufundase în toropeala de a doua zi, în faţa televizoarelor. Apartamentul din Rutland Gate părea să aparţină altcuiva; Simon îşi petrecu o seară tulbure, tânjind după Nicole şi nereuşind să se concentreze din pricina asta asupra notiţelor sale pentru întâlnirea de a doua zi. îşi dorea să se termine odată şi să ajungă din nou în căsuţa caldă de pe vârful dealului. Ziegler va fi şi mai greu de suportat decât în mod obişnuit.

Se trezi devreme, inspecta frigiderul gol şi ieşi să ia micul dejun în oraş. Pe Sloane Street era linişte, totul era gri – câteva magazine mai disperate erau deja festonate cu afişe de solduri.

Trecând prin dreptul unui butic Armâni, Simon se întrebă unde îşi petrecuse Crăciunul Caroline. Probabil la St Moritz, unde putea să-şi schimbe ţinuta de patru ori pe zi şi să se întreţină cu cei ca ea, oameni de bani gata sau parveniţi care nu făceau altceva decât să toace banii pe distracţii.

Intră la Cariton Tower Hotel şi găsi restaurantul aproape gol; daca în mod normal la o astfel de oră dădeai aici peste domni la costum, care preferau să-şi conducă primele şedinţe de dimineaţă la o cafea, acum localul era populat cu câţiva americani şi japonezi care studiau de zor ghidurile

turistice, molfăind fără chef din deliciile micului dejun englezesc. Simon comandă o cafea şi scoase pe masă varianta de comunicat la care lucrase. Multă vorbărie goală, în care reuşise sâ strecoare câteva din clişeele lui favorite: astfel, apărea printre rânduri şi anul sabatic dedicat proiectelor de consultanţă, imediat alâturat unei priviri globale detaşate şi legăturilor strânse cu agenţia. O capodoperă în abureală. Probabil Jordar va dori sâ introducă un paragraf despre el şi echipa de mana gemeni, dar nu ar fi fost o problemă. Iar Ziegler? Ziegler vă zice câ era un rahat, şi pe bună dreptate. Dar ştia, la fel de bine ca Simon, câ în advertising rahatul este cimentul corporatist care ţine totul laolaltă.

Străbătu străzile pustii înapoi la apartament şi se aşează comod în fotoliu, fumând din trabuc, în aşteptarea lui Iordan, în câteva ore scăpa.

Sosirea lui Iordan fu anunţată de un duduit de motor, de la Bentley- ul care cotea pe Rutland Gate. Simon ieşi sâ-l întâmpine. îl găsi încastrat în alta armură maronie de tweed, aspră ca un preş, cu o cravată împletită de culoarea mucusului nazal. îi zâmbi şi-şi arătă butonii prin gestul lui obişnuit de salut.

- 'Neaţa, bătrâne. Ai supravieţuit sărbătorilor?

Simon se urcă în maşinâ şi admiră sincer husele din piele cafenie ale scaunelor şi bordul din esenţă de nuc lăcuit.

- Aproape. Tu?

- Pânâ acum n-am omorât pe nimeni, dar noroc cu intermezzoul aceasta, a venit la momentul propice, îţi zic. E teribil de plictisitor sâ joci bridge non-stop. îi arunca o privire lui Simon, bâtând uşor cu degetele în volan. Eşti foarte misterios. Ce se petrece?

- Ne vedem cu Ziegler la Claridge's, iar eu îmi dau demisia.

Iordan rânji, ieşind de pe Rutland Gate.

- Hai, bătrâne, nu te juca cu mine. Apâsâ pe pedala de acceleraţie; maşina trecu pe lângâ Hyde Park Corner cu peste o suta de kilometri la oră, obligând un taxi sâ cedeze trecerea cu un sunet strident de claxon. Ce zici de motor?

- Mi-ar plăcea şi mai mult dacâ n-am avea aşa viteza. Ia-o pe prima la dreapta, ca sâ ajungem la Claridge's.

Iordan taie douâ benzi de circulaţie.

- Doar nu vorbeşti serios? în privinţa demisiei?

- Dacâ mai apuc sâ trăiesc pânâ atunci.

Iordan nu mai zise nimic şi Simon zâmbi în sinea lui. în maşina nu se auzea nici cel mai mic zgomot, numai ticăitul din creierul lui Iordan, rotiţele se puseseră în final în mişcare.

Ziegler îi primi în apartamentul sau: era îmbrâcat într-un trening gri, cu pantofi de sport cu talpă pneumatică. încreţi fruntea dând cu ochii de Iordan, un oaspete neaşteptat.

- Ce-i asta, o afurisită de delegaţie?

- Cele mai bune urâri de sezon, Bob, îl luâ Simon. Sper câ eşti bine?

Ziegler îi privi bănuitor. în experienţa lui, mai mulţi bărbaţi la un loc nu putea însemna decât conflict şi belele. Se hotărî să înceapă pe un ton plăcut:

- Sigur. Ce vreţi sâ beţi? Suc? Cafea?

Iordan se uitâ la ceas.

- Nu mi-ar strica un pahar spumos. Ziegler pârea nedumerit. Şampanie.

Ziegler apelă la room-service, în vreme ce Simon îşi puse în ordine hârtiile, iar Jordán îşi îndeplini ritualul de alegere a ţigării de dinainte de a începe o discuţie serioasă.

- OK. Ziegler se aşează cât mai departe de zona fumătorilor. Care-i baiul?

Simon le explică planurile sale pe îndelete, fără pic de emoţie, accentuând dorinţa sa de a face ca plecarea lui să pară o chestiune pozitivă pentru agenţie şi promiţându-le în acelaşi timp cooperare totală şi o deblocare gradată a acţiunilor sale înspre ceilalţi directori. Şampania sosi când tocmai le prezenta comunicatul de presă. Se ridică sâ îi dea bacşiş chelnerului; râmase în dreptul uşii, urmârindu-i pe cei doi cum se încrunta cu declaraţia de presa în mâna, începând sâ calculeze efectele demisiei lui.

Ziegler se va bucura sâ scape de Simon, rămânând astfel singurul stăpân, de netăgăduit, al lumii. Jordán se va alege cu un birou mai mare şi un titlu şi mai pompos, care sâ se asorteze cu noua maşină. Nici unul din cei doi nu-i va duce dorul, aşa cum nici el nu le va simţi lipsa. Aici nu era vorba decât de afaceri, de afaceri şi de interese.

Jordán se ridică în picioare şi veni lângă Simon, silindu-se sâ pară cât mai solemn. îl bătu uşor pe umâr.

- Bătrâne, o sâ ne fie tare greu fârâ tine. Tare greu. Ţin enorm la prietenia noastră. Oftă lăcrimos la gândul câ-şi pierde camaradul drag, şi se întinse după sticla de şampanie. Ah, zise el, Perrier-Jouet '85. Splendid.

Ziegler începu sâ se plimbe de colo-colo, dupâ cum îi era obiceiul. Atenţia lui Simon era distrasă de pantofii sport. Părea gonflabili şi-i dădeau privitorului senzaţia câ Ziegler sârea pe loc.

- Nu pricep. îmi spui câ vrei sâ te ocupi de nu ştiu ce dărăpănătură de hotel, în mijlocul sălbăticiei? Se opri şi se

râsuci în loc ca sâ îl privească pe Simon; întinse gâtul şi-şi

aruncă în faţa capul, ca un câine care adulmeca un os picat din cer, posibil otrăvit. îmi vinzi gogoşi. Ai găsit altă agenţie.

în cameră se lăsă liniştea, cu excepţia zgomotului făcut de ţigara neaprinsă a lui Jordán – toc, toc, toc pe capacul tabacherei de aur.

- Nu, Bob. Nu e nimic de genul acesta, ţi-o jur. Pur şi simplu m-am saturat, atâta tot. Sunt gata sâ fac o schimbare. Simon rânji. Urează- mi baftă şi zi-mi câ o sâ-ţi fie dor de mine.

Ziegler se strâmbă.

- Ce vrei, o cină romantică şi o nenorocitâ de medalie? îmi vii cu o problemă ca asta şi vrei sâ ţopăi de bucurie? Doamne!

Dar în spatele indignării afişate, Simon întrezărea bucuria lui Ziegler, întrezârea bucuria lui Jordán şi din discuţiile ce se prelungiră pânâ după-amiaza târziu, deveni limpede că nici unul din ei nu dorea ca el să rămână în agenţie mai mult decât era necesar. în numai câteva ore, poziţia lui se schimbase dramatic: de la un stâlp al firmei, indispensabil, devenise acum o potenţială pată pe reputaţia agenţiei, un director indezirabil, un credincios care îşi renega credinţa. Astfel de oameni deranjau, ba chiar erau consideraţi periculoşi, fiindcă ameninţau sâ submineze aura de devotament atent cultivată de cei din agenţie.

Simon îi urmări pe Ziegler şi pe Jordán trecând în revistă lista de clienţi, evaluând posibile implicaţii, discutând mici schimbări la nivelul managementului de vârf. Nu-i cerurâ sfatul nici măcar o singură datâ şi Simon realiză câ devenise deja, folosind un cuvânt drag lui Ziegler, istorie. Avocaţii se vor ocupa de amănunte. El ieşise din scenâ.

15

Ernest parca automobilul sâu vechi, marca Armstrong Siddeley, în faţa apartamentului din Rutland Gate. Aceasta era ziua în care plecau definitiv, emigrau în altă ţară, porneau cu dreptul într-o nouă viaţă.

Descuie uşa apartamentului şi, deschizând-o, dădu cu ochii de Simon care se urcase cu genunchii pe o valiză prea plină şi înjura încercând să blocheze încuietorile.

- Scuze, Ern. Nu m-am priceput niciodată la făcut bagajele. Cât spaţiu avem în maşină?

Emest i se alătură pe capacul geamantanului.

- S-ar putea sâ fie cam înghesuială, dar ne descurcăm noi. Doar asta şi încă două? Reuşi să închidă cele două încuietori. Gata. La maşină cu ea.

Duseră valizele la maşină. Emest deschise portbagajul.

- Pe asta mare o putem înghesui aici, iar celelalte cred câ încap deasupra coşului lui Miss Gibbons.

Simon uitase complet de Miss Gibbons.

- Pâi, şi pe ea unde o pui?

- Vezi tu, ea are un obicei cam enervant, dar asta e. Nu merge decât pe scaunul pasagerului. Dacâ o pui în spate, se supârâ şi roade din căptuşeala banchetei.

- Atunci eu unde stau?

- Tu, ca un adevărat *muoid* englez, poţi sâ iei loc în spate.

Simon arunca o ocheada pe geamul de la pasager.

Dinăuntru, doi ochi roşiatici îi susţinură privirea; Miss Gibbons se ridica din şezut şi cască de-i trosniră fălcile. Ca toţi câinii din rasa ei, bull-terrier, Miss Gibbons avea nişte maxilare cu care putea să sfarme piatră. înclină capul într-o parte, cu ochii în ochii lui Simon. Ridica o ureche ferfeniţită şi Simon auzi un mârâit încet, dar ameninţător.

Emest veni în ajutorul lui şi deschise portiera.

- Nu vrem să mai auzim aşa ceva, foarte urât din partea ta. Acum te rog ieşi afară şi salută-l pe domnul Shaw. Se întoarse către Simon. întinde-i mâna, dragul meu, ca să te poată mirosi.

Simon întinse mâna neîncrezător. Câinele îl examinâ atent, apoi sări la loc în maşină şi se încovrigă pe scaun, închizând un ochi, celalalt rămânând deschis şi alert la ceea ce se întâmplă în jur.

- Em, acesta nu e un câine, ci mai degrabă un luptător de sumo.

- Dragul meu, aparenţele înşalâ. Are o fire foarte blândă, în general. Emest deschise portiera din spate a maşinii şi îl invităm pe Simon să ia loc lângă coşul lui Miss Gibbons. Spre Franţa!

Opriră peste noapte la Fontainebleau, la sud de Paris şi a doua zi dimineaţa porniră iar la drum. Maşina avea un ritm constant, nu depăşea o sută de kilometri la oră. Cu cât pătrundeau mai adânc în Midi, cu atât cerul devenea mai albastru şi mai strălucitor.

- Ajungem în Brassiere la timp pentru un cocktail, zise Emest, şi am aflat câ Nicole ne găteşte *cassouJet.*

Simon se sprijini cu coatele de spătarul scaunului din faţă. Miss Gibbons era cu ochii pe el.

- Mâ bucur câ tu şi Nicole vâ înţelegeţi aşa de bine.

- Dragul meu, nici nu pot să-ţi spun ce plăcere, după ultima noastră aventură. Câ tot veni vorba, i-ai spus câ pleci?

Simon hotărâse sâ nu-i spună nimic lui Caroline pânâ nu ajungea în siguranţă în Franţa. Dacă ar fi ştiut câ părăseşte jurisdicţia tribunalului britanic, avocaţii ei ar fi sărit pe el într-o clipită.

- Nu. M-am gândit sâ îi scriu o scrisoare, să o liniştesc în privinţa pensiei alimentare. Oricum, nu are de ce sâ se plângă.

Ernest pufni zgomotos.

- De parcă asta a oprit-o pânâ acum sâ se comporte ca o viperă. O tânără extrem de răsfăţată, dacâ mâ întrebi pe mine. Se angaja în depăşirea unui camion plin cu oi. O sâ fie curioasa, ai sâ vezi, când afla, o sâ vină sâ vadâ şi ea, sâ vadâ cu ochii ei, bâgăcioasa.

- Sunt convins.

Simon privi pe geamul maşinii peisajul stâncos, verde-ce-nuşiu; se simţi deodatâ foarte obosit. Ultimele săptămâni nu fuseseră deloc uşoare, iar acum câ totul se terminase, nu-şi mai dorea decât sâ zacă, sâ fie alături de Nicole. începea sâ se gândească la ea ca la „acasâ”.

- Nu poţi face hârbul ăsta să meargă mai repede?

Ajunseră în Brassiere puţin dupâ ora şase. Nicole ieşi în faţa casei sâ îi întâmpine, încrucişându-şi braţele la piept de frig. Purta un pulover din lâna neagră, fină, şi o pereche de colanţi asortaţi, iar în jurul taliei îşi legase un şorţuleţ alb, mai degrabă decorativ, decât practic. Simon o ridică în braţe şi-şi lipi faţa de gâtul ei. Avea pielea fierbinte de la căldura din bucătărie.

- Poate te arestează pentru ţinuta asta. Ce mai faci?

- Bine-ai venit acasâ, *chéri'.* Se depărta puţin ca sâ îi studieze faţa, dar fâcu brusc ochii mari, când zări ceva în spatele lui.

- Doamne, dar asta ce mai e?

Miss Gibbons sârbâtorea descălecarea pe teritoriu străin cu o amuşinare sumară a aromelor locale, trecând de la felinar la coşul de gunoi cu paşi legănaţi – un mers oarecum

nautic — şi cu coada în sus, alertă. Nevenindu-i sâ-şi creadă ochilor, Nicole o urmări cum alege locul perfect pentru uşurare şi apoi ridică mândră nasul ca sâ adulmece aerul serii.

-Ea, o prezenta Simon, este Miss Gibbons. Neobişnuită, nu-i aşa?

Nicole izbucni în râs şi scutură din cap. „Un câine de-a dreptul urât“, îşi zise, una din glumele Celui de Sus. îl sărută pe Simon pe vârful nasului.

- Pânâ nu mă laşi jos, nu primeşti nimic de bâut.

Descârcară bagajele din maşinâ şi se aşezarâ în jurul focului cu o sticlă de vin roşu, iar Nicole îi puse la curent cu noutăţile. Veştile despre hotel ajunseseră mai departe de graniţele satului prin intermediul aşa-numitului *téléphone arabe* – discuţii la cafenea şi bârfe prin magazine. Le povesti cum în fiecare zi se gâsea câte cineva care să o abordeze şi sâ îi sugereze un aranjament sau altul: o lucrare, reducere la came, o ocazie nemaivăzută de a achiziţiona cele mai interesante antichităţi, servicii de întreţinere a piscinei, măslini crescuţi la *prix d'ami* – se pare câ întreaga lume avea ceva sau pe cineva de vânzare şi nimeni altul nu era mai insistent decât inamicul numărul unu al hoţilor, Jean-Louis, vânzătorul de sisteme de alarmă.

Jean-Louis o suna sau îi fâcea vizite zilnic, aducându-i cele mai recente rapoarte despre activităţile criminale din Vaucluse. Dacâ plecai urechea, aflai câ hoţia era în floare, nimeni şi nimic nu era în siguranţă. Maşinile dispăreau în câteva clipite, casele erau prădate, statuetele şi mobila de grădină îşi luau zborul în secunda în care te întorceai cu spatele la ele, erau vizate pânâ şi cuţitele şi furculiţele de la hotel. Dupâ cum îi explicase lui Nicole, ar fi fost plâcerea lui personală sâ supravegheze instalarea unui sistem de alarmă care sâ rivalizeze cu cel de la Banque de France. Nici măcar un şoarece-de- câmp nu va putea intra pe proprietate.

- Mie-mi suna a îmbrobodeală, îşi dadu Simon cu părerea, în primul rând, de ce am avea nevoie de un astfel de sistem? Mereu va fi cineva în hotel. Şi, în plus, o putem învâţa pe Miss Gibbons să ucidă la comandă.

Nicole ridică din umeri.

- Cred câ îşi cauta şi el de lucru – ştii, *chef de sécurité.* E un tip şarmant, dar puţin cam *louche.* L-ai întâlnit la petrecere.

- Ce facem în privinţa unui *chef* adevârat?

- Pânâ acum avem douâ posibilităţi. Un tânăr care este *sous-chef la* unul din hotelurile mari de pe coastă. Vrea sâ aibâ bucâtâria lui. Se spune despre el câ e bun, şi are ambiţia de a face ceva faimos. Celalalt... Nicole îşi aprinse o ţigară şi râse, suflând fuioare de fum... este Madame Pons. E o femeie din zonâ, o bucatâreasa extraordinara, dar temperamentala. Ultima data a lucrat la Avignon, dar a avut o divergenţa cu un client, omul îndrăznise sâ spunâ câ raţa nu e pătrunsă. Madame Pons a ieşit din bucătărie şi *paf!* Foarte dramatic.

- Em, ce zici de un bucâtar cu temperament?

- Dragul meu, artiştii nu sunt niciodată uşor de controlat. Doar ştim asta cu toţii.

- Am degustat faimosul ei *soufflé aux tm/fes* într-una din seri, zise Nicole, şi puiul cu tarhon. *Superbe.* Se uită la ceas şi se ridică în picioare. Iar eu nu am pregătit pentru voi decât un amârât de *cassoulet.*

Le cassoulet fu pus pe masa: un vas larg de pământ în care se amestecau într-un sos bogat câmaţi, came de miel şi de gâscâ, fasole, cu o crustă aurie de pesmet deasupra. Lângă el o sticlă de vin din Rasteau pe care îl testau pentru pivniţele hotelului. Pâinea lungă şi pufoasă fu tăiată în felii groase. Amestecară salata, băieţii turnară vinul în pahare şi într-un sfârşit Nicole sparse crusta mirificului *cassouJet,* lăsând sâ se împrăştie în aer un abur savuros. Simon rânji fericit şi-şi prinse un ştergar la gât.

- Vezi, am grijă de cămăşile tale.

-Bon. Mâncaţi cât e fierbinte.

Căzurâ de acord câ angajarea bucătarului era de maxima importanţă, înainte ca bucâtâria sâ fie terminata şi echipata. Un bucătar bun putea sâ creeze reputaţia unui hotel de unul singur, într- un singur sezon, şi astfel sâ atragă clienţii locali pe toată durata anului. Dar problema era sâ găseşti bucătarul potrivit. Cum să faci: să mergi sâ încerci restaurantul, în maniera anonimă a unui inspector trimis de ghidul Michelin? Şi dacâ făceai asta, cum puteai fi sigur câ maestrul-bucâtar era cel care gătea, şi nu vreun sclav talentat?

Emest se şterse la gură cu şervetul şi luă o înghiţitură de vin, plimbând prin gurâ licoarea înainte de a o da pe gât.

- Mmm. Un vin promiţător. Sâ încercăm şi Cairanne? E minunat să avem podgoriile atât de aproape. Se ridică sâ ia pahare curate şi turnă pentru toţi. Acum, sunteţi pregătiţi sâ aflaţi soluţia problemei?

- Em, alt *pensee?*

- Exact, dragul meu. Eu propun sâ chemăm toţi bucătarii la Brassiere
- oricum mor sâ vinâ aici — şi sâ-i rugâm sâ gâteascâ pentru noi. Un prânz-test. De ce nu?

Nicole şi Simon se uitară unul la altul. Chiar, de ce nu?

Insâ nu erau deloc pregătiţi pentru extrem de delicata şi importanta problema a vanităţii unui bucătar care ştie câ este bun şi, mai mult, crede câ se numără printre marii maeştri, precum Bocuse şi Senderens – bucătari respectaţi, curtaţi, trataţi de preşedinte întocmai ca o comoară naţionala, solicitaţi de vedete de cinema. Când Nicole îl sună pe tânărul *chef* de pe coasta, acesta declina invitaţia de a se coborî pânâ la nivelul unui bucătar de rând, gătind într-o bucătărie privata. Ar fi venit la Brassière numai dacâ se îndeplineau anumite condiţii: sâ i se pună la dispoziţie o limuzina cu şofer care sâ-l ia de la Nisa şi sâ îl aducâ înapoi, plus o taxa de *déplacement*

de 5 000 de franci. Mai presus de orice, tanárul *chef nu* avea sâ gătească nimic.

Nicole lasá receptorul în furca şi fâcu o grimasa.

- *Il pete plus haut que son cui.*

- Poftim? întreba Emest.

Simon râse cu pofta.

- Em, genul acesta de fraze nu apar în curicula de la Berlitz. Vrea sâ spună ca omul are o idee exagerată despre propria importanţa – în traducere libera, trage vânturi mai sus decât îi şade fundul.

- A, un ventriloc anal. Ce dezgustător!

Intr-un târziu, Nicole izbuti sâ dea de cea de a doua

candidata, Madame Pons, câreia îi fâcu aceeaşi propunere. Stabiliră împreuna ca Madame sâ vina sâ vadâ hotelul şi bucătăria lui Nicole. Dacâ îi plâcea ce vedea, Madame va gáti. Dacâ nu, puteau sâ-i facâ cinste cu un prânz la Mas Tourteron, în apropiere de Gordes, despre care Madame auzise câ ar fi excelent, aceasta fiind onorariul ei pentru

ziua pierdută. Dar le mărturisi ea, era o optimistă din fire. O rugă pe Nicole sâ se întâlnească la ora şase a doua zi dimineaţa, sâ cumpere ingredientele pentru prânz din Les Halles din Avignon.

Cei trei sosiră la Les Halles cu puţin înainte de ora şase, în penumbra dinaintea zorilor din Place Pie, singurele indicii care arătau câ locul nu este pustiu erau maşinile înghesuite una lângă alta în parcare şi lumina de la intrarea în piaţă. Afară era ger, iar vântul tăios alerga pachete goale de ţigări pe trotuare. Simon îşi frecă bărbia nerasâ – parcă atingea o fâşie de şmirghel îngheţat.

- Cum o depistăm?

- Mi-a spus câ îşi ia micul dejun la barul Kiki.

Când intrară în hală, parcă păşiră într-o altă lume: lăsară afară liniştea şi întunericul, căci aici era zarvă mare, agitaţie, lumină. Intervalele dintre tarabe era înţesate de oameni,

vânzătorii strigau în gura mare ca să se facă auziţi peste vacarmul general, luând comenzi şi tunând câte-o încurajare în direcţia vreunui client mai nehotărât. Emest rămase uluit în faţa tarabelor încărcate, pline cu legume, cărnuri, brânzeturi, măsline, fructe şi peşte – o abundenţa nemaivăzuta.

> - Vâd câ aici o sâ petrecem multe ore minunate, decretă el. Uită-te cum arată vinetele astea – incredibil, soliştii de la corpul de balet ar fi invidioşi.

îşi făcură loc prin mulţime, înaintând în direcţia barului. Aici, câţiva bărbaţi în haine de lucru stăteau umăr la umăr la tejghea, cu mici *ba/lons* de vin roşu în faţă, savurând sandviciuri cu câmaţi. într-un colţ, o femeie singură lua notiţe pe dosul unui plic, cu o cupă de şampanie pe jumătate goala lângă ea.

Madame Pons depăşise stadiul în care putea fi considerata plinuţâ şi acum, în floarea vârstei, ajunsese de-a dreptul voluminoasă. Sub coama de pâr roşu, cârlionţat, se iţea o faţa plinâ, cu trăsături frumoase; faldurile bărbiei dispăreau sub gulerul unei bluze din dantelâ albă. Era machiată strident, iar sânii generoşi se odihneau pe tăblia barului, ca doi căţeluşi ador-miţi. Pe umeri îşi aruncase o pelerină de culoare verde-închis, iar de sub poale răsărea o pereche de picioare surprinzător de fine, încălţate cu pantofi eleganţi, cu toc înalt.

Nicole fu cea care făcu prezentările, iar Madame Pons îi privi cu interes pe fiecare, ţintuindu-i cu ochii ei căprui, scăpărători. îşi termină cupa de şampanie, iar Simon puse o bancnota de 100 de franci pe bar.

- Permiteţi, zise el.

Madame Pons încuviinţă cu o înclinare a capului plinâ de graţie, luă în mână plicul pe care scrisese pânâ atunci şi îl bâtu uşor cu degetul.

- Am meniul pentru masa de prânz, zise ea. Puţină *bouffe* – nimic complicat. Ţineţi-vă după mine.

Madame înainta cu mişcări regale printre tarabele cu produse, oprindu-se din când în când sâ pipăie, sâ miroasă, sâ dea la o parte câte ceva. Majoritatea vânzătorilor o cunoştea; vâzând-o câ se apropie, aceştia izbucneau în ode gălăgioase la adresa produselor din faţa lor, oferindu-i salate şi brânzeturi spre a fi inspectate, examinate ca nişte

adevărate opere de artă. Madame vorbea puţin: fie clătina din cap plescăind din limbă, fie aproba înainte de a trece mai departe, lâsându-i pe Simon şi Emest să cumpere lucrurile alese de ea. Dupâ aproape douâ ore umpluseră o mulţime de sacoşe şi Madame Pons se declara satisfăcută. Urcă în maşină cu Nicole, iar cei doi bărbaţi le urmară îndeaproape.

- Ce zici de ea, Em?

Emest nu zise nimic, încercând sâ evite un câine care se oprise în mijlocul drumului ca sâ se scarpine.

- Dacă găteşte la fel de bine precum face piaţa... ai vâzut ce privire i-a aruncat primului vânzător de peşte? L-a vaporizat pe loc. Mie mi-a plăcut, sincer sâ fiu. Rubens ar fi adorat-o.

- Şi ar fi avut ce sâ adore, e multă. Ai vâzut câ bea şampanie dis-de- dimineaţă?

- O, n-aş avea încredere într-un bucătar căruia nu-i place sâ mai guste... Se vede în felul cum găteşte, sunt sigur.

Părăseau centrul oraşului, iar Emest încetini, căci pe marginea drumului era tras un BMW; o fată cu cizme înalte şi cu o fustă foarte scurtă era aplecată peste capotă, cu fundul la participanţii la trafic.

- Crezi câ are nevoie de ajutor?

Simon râse.

- Em, e o fată a străzii, o prostituată. E aici în Avignon în fiecare zi. Mi-a zis Nicole.

Soarele se iţise pe cer, însă de-o parte şi de alta a drumului, câmpiile şi livezile ce aparţinuseră cândva papilor de Avignon sclipeau feeric, pudrate cu promoroacâ. Era o zi desprinsa parcă

din cărţile poştale, cu cerul limpede, albastru şi strălucitor, genul de vreme care prevesteşte numai lucruri bune.

Se adunară din nou în sălile înalte, boltite unde avea să fie bucătăria şi restaurantul hotelului; deocamdată aici îşi aveau sediul provizoriu Fonzi şi oamenii săi, care erau ocupaţi cu dărâmarea unor bucăţi de zid, făcând loc de ferestre. în aer plutea un praf fin, iar târnăcopul lucra la parametrii maximi. Madame Pons îşi strânse pelerina în jurul ei şi merse în vârful picioarelor până la zona destinata bucătăriei.

Se opri în mijlocul spaţiului, râsucindu-se încet în timp ce îşi aranja mintal cuptoarele, plitele, suprafeţele de lucru, frigiderele şi maşinile de spălat vase, rafturile cu tingiri. Măsură distanţele cu pasul, estima înălţimea tavanului, examinâ cu atenţie căile de acces la sala de mese. Ceilalţi o priveau în linişte, admirând-o plini de reverenţa cum se mişca maiestuos dintr-o parte în alta a încăperii. într-un sfârşit, se apropie de ei şi dădu scurt din cap.

- E bine, decreta ea. Cam mică, dar e de ajuns.

Zâmbind uşuraţi, cei trei o conduseră pe Madame Pons prin sala de mese la etaj, fără a băga de seamă privirile admirative ale celui mai mărunţel dintre muncitori. Acesta aşteptă până ce tuspatru se depărtară, apoi se întoarse spre Fonzi.

- *Elle est magnifique, non?* Scutură mâna energic din încheietură. *Un bon paquet.*

Fonzi rânji.

- întotdeauna pui ochii numai pe astea mari, eh, Jojo? Te pierzi, mâi, lângă ea.

Mărunţelul oftă. într-o bună zi, nu prea departe în viitor, dacă raidul la bancă va da roade, atunci va putea să-şi permită şi el un costum, va avea destui bani cât sâ poată scoate în oraş

o asemenea femeie. într-o bunâ zi. îşi reluă asaltul asupra zidului de piatră, cu gândul la curbele voluptoase de carne albă ca laptele.

Madame Pons lăsă sâ-i cadă pelerina de pe umeri şi purcese la examinarea bucătăriei lui Nicole: testa cu degetul lama unui cuţit, cântări o oală de cupru în vreme ce Emest golea sacoşele de la piaţă. Madame ceru un şorţ şi un pahar de vin alb, îl numi pe Emest asistentul ei şi le spuse lui Nicole şi Simon să revină abia la amiază. Aceştia tocmai ieşeau pe uşă când auziră în urma lor primele instrucţiuni şi un *„D'accord,* draga mea”, din partea lui Emest.

Simon zâmbi.

- Cum îţi place să fii dată afară din propria casă? E dură Madame, nu?

- Cred că toţi bucătarii pricepuţi sunt în realitate nişte mici dictatori. Nicole se uită la ceas. Pică bine, chiar voiam să îţi arăt ceva, o surpriză pentru Ernest. Avem suficient timp pentru asta.

- Eu cred câ Emest are parte de-o surpriză chiar acum.

Ţinură drumul pe N100, apoi începură sâ urce pe coasti dealului. Nicole parcă maşina în dreptul unui gard înalt; cobo-râră şi trecură de-o poartă veche şi cam şubredă. Dinaintea lor se întindea o parcela de pământ, încă ascunsă sub un văl de chiciură şi, în ciuda soarelui blând, uşor macabră. îţi lăsa impresia câ pe aici trecuse nu de mult un uriaş violent şi dezordonat, care culcase la pământ un sat întreg şi-apoi împrâştiase rămăşiţele pe ogoare – bârne putrede, blocuri de piatra de mârimea unei maşini, stâlpi, şeminee, ţigle, pietre de moară, căzi ornamentale de dimensiuni colosale, o scară aproape întreagă rezemată de un hambar părăsit, urne de lut înalte de-un stat de om, toate crăpate, zgâriate şi ciobite, împrăştiate printre tufişuri şi

buruieni. Nicole îl conduse pe Simon spre centrul terenului, trecând prin dreptul unei nimfe fără nas, râstumate pe spate, cu mâinile încrucişate cu pudoare peste sânii rotunzi de piatră, năpădiţi de licheni.

- Ce e aici? întrebă Simon nedumerit

- *Une casse.* Nu e minunată? Cu chestiile astea poţi sâ faci o casă nouă să arate veche de două sute de ani. Nicole se opri să arunce o privire împrejur. *Merde,* m-am rătăcit. Unde naiba era?

- Dar ce căutăm?

- A, *voilă.* Uite acolo, după bârnele de lemn.

Obiectul căutărilor era o statuie, o replica mare şi patinată a statuii Manneken-Pis din Bruxelles, un heruvim corpolent care urina gânditor într-un bazinaş circular din piatră, orb şi satisfăcut, ţinând în pumnul grâsuţ din piatră un penis confecţionat dintr-o ţeavâ veche de cupru.

Nicole bătu în ţeava de cupru.

- Cred câ ţeava e puţin cam prea evidentă, dar Fonzi se poate ocupa de ea. Se trase un pas îndărăt şi ridică ochii spre Simon, zâmbindu-i întrebător.

- Ei, ce zici?

Simon râse şi făcu înconjurul statuii. Bătu îngerul pe poponeţ şi declară:

- E genial. Em va fi foarte încântat. Ştiu sigur pe ce va pune lumina reflectorului. îi înconjură umerii cu braţele. Eşti teribil de isteaţă. Abia aştept să-i vâd faţa.

îşi mai petrecură altă jumătate de oră rătăcind prin acest adevărat cimitir, alegând câteva ghivece şi jardiniere pentru

terasa hotelului. La final se îndreptară spre ghereta improvizată a proprietarului, dintr-un colţ al hambarului. Simon o urmări pe Nicole cum se târguia interesându-se mai întâi de preţul câtorva obiecte pe care nu avea nici cea mai mică intenţie sâ le cumpere, după care, auzind preţul, clătina nemulţumită din cap.

- O, dacâ aş fi bogată, îi spunea ea proprietarului. Iar fântâna cea veche? Asta cât costă?

- A, fântâna. Omul luâ un aer nostalgic sub tichia trico-tatâ. A fost a bunicii mele. Am copilărit cu fântâna asta. Mâ leagă numai amintiri frumoase de ea.

- Vâ înţeleg, *monsieur.* Unele lucruri nu au preţ. Ridică din umeri. E, păcat.

- Opt mii de franci, *madame.*

- Bani gheaţa?

- Şase mii.

Ajunseră acasa la prânz şi îl găsiră pe Emest în culmea fericirii, aranjând masa, sub supravegherea atentă a lui Madame Pons, care în acest timp se delecta cu un pahar de vin.

- Ţine minte, Airnest, florile sunt acolo ca sâ bucure privirea, nu pentru nas. Dacâ miros prea puternic, parfumul lor subminează aromele mâncărurilor.

- Ai perfectă dreptate, dragă. Mai ales freziile.

Ernest fâcu un pas îndârât, examinâ masa cu fruntea încreţită, decise câ totul era perfect şi deschise frigiderul ca sâ scoată sticla de vin.

- Meniul de astăzi este compus din *ierrine* de vinete cu un

coulis de ardei proaspeţi, calcan prăjit cu sos de unt şi *fines herbes, ies fromages maison* şi *crepes* fierbinţi, înfăşurate în jurul unui miez de frişca şi votcă. Tumâ vin în pahare pentru Nicole şi Simon, apoi pentru el şi ridică paharul în onoarea minunatei Madame Pons.

- Madame este o nestemată rară. Femeia îl privi perplexă. *Un bijou.* Madame Pons se lumină toata de mulţumire.

Se aşezarâ la masâ la douăsprezece şi jumâtate şi trei ore mai târziu erau tot la masâ, savurând ultima ceaşcă de cafea. Madame Pons triumfase, şi încă într-o bucătărie care nu-i era familiara. încălzită de complimente şi vin, Madame deveni vorbăreaţă, aplecându-se din timp în timp sâ-i curme vorba lui Emest, de fiecare datâ când acesta exagera cu aprecierile, hohotind de râs şi îmbujorându-se toată. Simon ştiu câ trebuia sâ o angajeze de îndată ce femeia refuză să discute de afaceri la masă.

- O masâ bună, îi explică ea, este mult prea importantă ca sâ fie întinată cu discuţii legate de serviciu. Mâncarea e plăcere. Aimest, încă un pic de Calvados şi apoi trebuie sâ plec. Duse mâna la ureche, gest care în Provence însoţea întotdeauna promisiunile de a suna pe cineva. Vorbim mâine, bine?

Ieşiră cu toţii în faţa casei ca sâ o conducâ pe Madame Pons. întorcându-se înapoi spre casă, Emest se opri la maşină ca sâ îi dea drumul afarâ lui Miss Gibbons. Căţeaua căscă şi îi aruncă o căutătură plină de reproş.

- Cum, Em, nu-i plac câinii?

- Ba din contră, dragul meu. în timp ce gătea îi tot arunca lui Miss Gibbons bucăţele de came. Nu-i fac bine. O balonează.

Când reveniră în casă, cei trei se apucară sâ spele vasele. Decizia era unanimă. Hotelul avea acum şi *chef.*

16

în săptămânile ce urmarâ, Simon îşi dădu seama câ singurul sau rol era acela de a semna cecuri. Toţi ceilalţi aveau ceva de făcut.

întotdeauna pe tocuri foarte înalte, cu un etern pahar de vin în mâna. Madame Pons supraveghea renovarea şi utilarea bucătăriei; în plus, conducea interviurile de angajare pentru poziţiile de *sous-chefs* şi construia vinoteca hotelului. Ţinea şedinţe deschise în bucătăria încâ neterminatâ de două sau trei ori pe sâptamâna, când aduna în jurul unei mese vechi de fier diverşi proprietari de podgorii din zonâ, sau *négociants* tineri şi spilcuiti, toţi aducându-i spre degustare cele mai bune vinuri. Aceste vizite erau aproape de fiecare datâ urmate de o invitaţie la o degustare la faţa locului şi la un prânz uşor, de numai doua sau trei ore. Era *l'enfer,* susţinea Madame Pons, dar cum altfel sâ descoperi micile comori pe care le ascundea regiunea?

Pe de altă parte, Ernest îşi petrecea zilele înconjurat de broşuri şi eşantioane de textile, mostre de piatra şi lemn, enciclopedii ale lumii vegetale, schiţe şi planuri. începuse sâ poarte o palârie neagrâ, tipic provensala, cu boruri late; câra mereu dupâ el un portofoliu gros, cu coperte învelite în hârtie vene-ţianâ, legat la capete cu funde de mătase moire, care, în combinaţie cu pâlâria, îi dâdeau un aer de artist în câutarea unui loc propice pentru următoarea frescă.

Când nu inspecta unghiile şi înclinaţiile unor potenţiali angajaţi, chelneri sau cameriste, Nicole lucra cu Emest. Plecau împreuna în mici raiduri pe la comercianţii de antichităţi din Isle-sur-Sorgue, treceau apoi şi pe la câteva *ateliers* de fierari şi dulgheri, şi, nu în ultimul rând, vizitau pepinierele şi serele din împrejurimi, unde puteai găsi orice, de la cimbru la chiparoşi de cincisprezece metri înălţime.

Reveneau acasâ seara, îmbujoraţi de bucuria descoperirilor şi a noilor achiziţii şi îi povesteau de-a fir-a păr lui Simon cum decursese ziua, fârâ a uita sâ îl felicite pentru decizia lui de a evita sâ se implice în chestiuni de detaliu.

- Pemuţe şi instalaţii sanitare, dragul meu, îi spunea Emest îngrozitor de plictisitor.

Era ciudat, observa Simon în sinea lui, cum atât ei, cât şi Madame Pons păreau mereu să bombăne împotriva lucrurilor care le făceau, evident, plăcere.

Pânâ şi câinele îşi găsise o treabă. Miss Gibbons se înscăunase în funcţia de asistentă a lui Blanc, arhitectul: îl aştepta în fiecare dimineaţă în faţa hotelului şi când îl zărea, se apropia de el cu mişcări frenetice din coadă. Rămânea lipită de piciorul lui tot restul zilei, forfotind prin grămezile de moloz şi acumulând încetul cu încetul un strat gros de praf alb şi pete de tencuială. Din când în când trăgea câte o scândură sau o bucată de lemn pânâ la picioarele lui Blanc. Muncitorii o numiseră *J'architecte"* şi o învăţaseră sâ aporteze saci de ciment, folosind resturi de mâncare de la masa de prânz. Pariau între ei cât de sus putea sâ tragâ un sac pe treptele de piatră ale scărilor. (Trebuie menţionat că aşa-zisul antrenament se derula de fapt, în acompaniamentul mârâiturilor fioroase ale câinelui.) Miss Gibbons era ocupată şi mulţumită.

în schimb, Simon devenea din ce în ce mai agitat în ciuda torentelor de bani care ieşeau din cont în fiecare săptămână, Simon găsea fascinant felul în care evoluau lucrările, îi plăcea

sâ colinde prin încăperile goale, dar elegante şi sâ-şi închipuie cum vor arăta la inaugurare. Şi cu toate acestea, pentru prima dată în ani de zile, îşi dădea seama câ nu are nimic de fâcut, nici o şedinţă spre care sâ se grăbească, nici un telefon urgent. Sunase la agenţie doar o dată, iar Jordán

fusese amabil, dar scurt. Totul mergea bine, clienţii vechi se obişnuiseră cu noua echipă şi la orizont se întrevedeau câteva proiecte interesante.

„Totul merge strună”, aşa îi descrisese Iordan situaţia, iar Simon lăsase receptorul de la ureche cu o strângere de inimă. El nu mai conta.

Existau şi premii de consolare. El şi Nicole erau foarte fericiţi împreună. îi era dor de ea şi atunci când o zbughea cu Emest la cumpărături; o dată sau de douâ ori se surprinse gelos pe timpul pe care ea i~l acorda lui Emest – o gelozie nefondatâ, din moment ce el singur alesese sâ nu participe la ceea ce ei numeau „expediţii după cumpărături”. Iniţial, încercase să meargă cu ei, însă după doar douâ ore se văzuseră obligaţi sâ-l abandoneze într-un bar, căci Simon îşi pierde: repede râbdarea.

însâ achiziţiile aveau sâ se încheie destul de curând. între timp, zilele devenirâ tot mai lungi, începu sâ miroasă a primăvara, iar soarele prinse puteri. înfloriseră migdalii, înviorând peisajul cu bobocii lor roz-alburii. Banca de piatră pe care obişnuia să stea Simon se încălzise de la razele soarelui. De acolo privi piscina goală, unde Miss Gibbons îşi făcea siesta visând iepuri şi poştaşi. Simon îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii pe jumătate ca să se bucure de căldura soarelui.

-Monsieur le patron, bonjour!

Simon clipi şi miji ochii spre silueta care se apleca deasupra lui, cu mâna întinsă, cu ochelari de soare şi dinţi sclipitori. Sosise Jean Louis, un fel de om-orchestrâ al sistemelor şi programelor de prevenire a criminalităţii – era ora lui.

Jean-Louis era un tip scund, îmbrăcat la moda în pantaloni largi şi *blouson* de piele întoarsa, spilcuit şi cam parfumat. Trasaturile lui ascuţite îi aminteau lui Simon de un câine dibaci, trimis în vizuină după iepuri – un foxterier agil şi

inteligent. Nu-i lipsea nici tenacitatea canina.

- V-aţi mai gândit la propunerile mele? Nu-i dădu lui Simon ocazia sâ răspundă, ci scose din geanta un articol decupat din ziar. Uitaţi-vâ la asta – săptămână trecuta, marţi dimineaţă, a fost jefuita banca din Montfavet. Şi-apoi, când s-au împrăştiat sticleţii, ce credeţi că s-a întâmplat? Eh?

- Nu ştiu, Jean-Louis. Au plecat cu toţii la masâ?

-Bof! Dumneavoastră glumiţi, iar asta este o chestiune cât se poate de serioasă. îşi scoase ochelarii de la ochi ca sâ dea greutate celor spuse şi îi agitâ spre Simon. Hoţii s-au întors dupâ-amiaza! *Beh oui!* De douâ ori în aceeaşi zi. Poftim, Vaucluse. Nimic nu mai este în siguranţa, prietene, nimic. Oamenii aceştia, răufăcătorii, vin din Marsilia cu *pisto-Jets* şi maşini rapide...

- De unde ştii ca vin din Marsilia?

- Ah. Jean-Louis îşi puse la loc ochelarii şi se uită în jur, sâ se asigure câ nu vor fi auziţi de nimeni. Am informatorii mei. Dâdu din cap spre Simon. Legături din *milieu,* din vremurile bune.

Simon ridică din sprâncene. în toate conversaţiile lor de până atunci, Jean-Louis nu mai făcuse niciodată referire la trecutul său.

-Ai fost cumva...?

Jean-Louis duse un deget la buze. Simon era aproape sigur câ-i făcuse cu ochiul, în spatele lentilelor fumurii.

- Corsica. Muncă sub acoperire. Aţi auzit de Union Corse[1]?

- Tu de care parte erai?

- Eu eram cu poliţia. Jean-Louis ridica din umeri şi zâmbi. Mare parte din timp.

- Spune-mi un lucru. De ce vrei sâ te ocupi de un hotel mic cum e acesta? Nu e foarte incitam, sâ stai sâ păzeşti scrumiere şi tacâmuri.

- Contacte, prietene. Invitaţii – parizieni, englezi, nemţi, vin aici, îşi achiziţionează *une résidence secondaire,* au nevoie de sisteme de alarmă. Industria noastră nu mai e ce-a fost, afacerile stagnează. Au apărut mulţi electricieni care se dau drept experţi în sisteme de securitate, cer bani puţini. Ei, lor sâ le rămână clienţii mai amărâţi, oamenii care stau în sat. Eu vreau crema, milionarii nemţi, cu ale lor colecţii de artă şi soţii care-şi cumpără de la Bulgari bijuterii pe care să le poarte în vacanţă la Gordes. Unde o sâ întâlnesc eu oamenii ăştia? Doar nu în vreun *bordel* de bar din Cavaillon. Arătă cu mâna spre clădirea din spatele lor. Numai aici îi pot întâlni. *En plus,* dumneavoastră veţi beneficia de sisteme de protecţie de prim rang, garantat. *Voila* – câte ceva pentru fiecare din noi. înclină capul într-o parte şi se jucâ cu medalionul de aur de la gât. Gândiţi-vă, prietene. Vâ fac o ofertă specială.

Jean-Louis îi strânse cu efuziune mâna lui Simon şi se grăbi să-şi ducă în altă parte războiul împotriva criminalităţii. Lăsă în urma lui o boare de after-shave. „Nu era genul de om de la care sâ-ţi cumperi o maşină second-hand, îşi zise Simon, darămite un seif nou-nouţ.” Dar individul se putea dovedi folositor, iar Nicole părea sâ-I agreeze.

La zece kilometri depărtare, Nicole şi Ernest tocmai admirau un măslin care, erau asiguraţi, nu avea mai puţin de 250 de ani. îi mai rămâneau 750 de ani buni de viaţă Bătrânul proprietar jurase pe mormântul bunicii câ aceste cifre impresionante erau adevărate. Bărbatul care părea aproape la fel de bătrân ca măslinul, îşi pornise afacerea cu patruzeci de ani în urmă, cu un câmp de levânţică şi cu o nevastă harnică, iar

acum deţinea câteva hectare de plante, tufişuri şi copaci,

două case, un Mercedes mic şi patru televizoare.

- *Comme il est beau,* zise el şi mângâie trunchiul noduros. O briza uşoară adie printre frunzele măslinului, schimbându-le culoarea de la verde la argintiu. Copacul fusese taiat corect de-a lungul secolelor: întotdeauna se taie ramurile centrale pentru a permite soarelui sa pătrundă printre frunze şi a încuraja o desfăşurare largă şi graţioasă a frunzişului. Ştii că treaba a fost făcută bine dacâ o pasare micâ poate zbura nestingheritâ printre ramurile cele mai de sus, fărâ sa-şi prindă aripile, le explica bătrânul.

- Magnific, nu-i aşa? zise Emest. Dar pot fi mutaţi din locul lor când ajung atât de bătrâni?

Nicole îi traduse întrebarea bătrânului, iar acesta le zâmbi şi se aplecă sâ scurme pământul nisipos din jurul trunchiului, scoţând la iveală maiginea de lemn a unui ghiveci uriaş. Copacul, continuă el explicaţiile, fusese adus de la Beaumes-de-Venise cu doi ani mai înainte, apoi fusese mutat într-un vas nou şi replantat aici. Desigur, n-ar fi fost o problema sa mai facâ un voiaj scurt. Ba chiar, bătrânul le garanta buna aclimatizare a copacului, dar asta numai dacâ ţineau cont de un lucru – şi aici moşneagul agită spre ei un deget tuciuriu şi strâmb – un singur lucru: copacul trebuie orientat corect. Le arătă o patâ de vopsea verde de pe scoarţa copacului. Copacul trebuia orientat întotdeauna cu partea vopsită spre sud, aşa cum fusese orientat de când nu era mai gros decât o vergea. Dacă nu, copacul ar fi stagnat timp de doi-trei ani, pânâ când s-ar fi acomodat cu noua poziţie. Bătrânul dâdu din cap povâţuitor. Trebuia sâ ştii astfel de lucruri înainte de a investi într-un asemenea copac.

- Şi la cât se ridica investiţia? întrebă Nicole.

- Trei mii de franci, *madame.*

- Dacâ plătim cu bani gheaţă?

Moşneagul zâmbi.

- Trei mii de franci.

Dar era un chilipir, îşi spuseră în drum spre casă – o piesă din colecţia de antichităţi a naturii, frumos şi plin de frunze tot timpul anului. Şi avea ramurile îndeajuns de mari ca sâ facă umbră unei mese cu scaune, un adevărat simbol al regiunii.

Când ajunseră la hotel îl găsiră pe Simon cu hainele răvăşite, lingându-şi mâinile julite. Avea hainele murdare de praf, pătate de iarbă, iar pe obraz avea o tăietură adâncă. Când zări expresia de pe chipul lui Nicole, Simon ridică o mână în aer.

- E în regulă, eu am câştigat.

- Ce s-a întâmplat?

- A venit surpriza lui Em. îi ajutam pe oameni sâ îl scoatâ pe terasa, dar am alunecat pe trepte, mi-am prins mâna între zid şi drăcovenie, şi m-am mai şi zgâriat pe obraz. Ai dreptate. Ar trebui să supunem mica brută unei circumcizii. E periculos.

Nicole începu sâ râdă.

- Vrei sâ spui... Nu-mi vine sâ cred. îmi pare râu câ râd, dar nu mâ pot abţine.

Simon rânji şi-şi duse mâna la tăietură care încă mai sângera.

- Rănit în acţiune de un heruvim rubicond. Primesc o medalie, ceva?

Ernest ascultase nedumerit conversaţia lor.

- Mai întâi nişte dezinfectant, dragul meu, apoi mai vedem

cu medaliile. Mâ întorc imediat.

Cât îl aşteptară pe Ernest să revină, Nicole îl ajută pe Simon să se scuture de praf.

- îmi pare râu, zise ea din nou. Nu e amuzant.

- Am nevoie de îngrijire medicală, zise el, de asta am nevoie. Va trebui sâ stai cu mine în pat şi sâ-mi iei temperatura. Vino încoace.

Sâ-ţi arăt cum sâ faci fârâ termometru.

- Mm, zise Nicole câteva clipe mai târziu. Cred câ ai şanse sâ supravieţuieşti.

Se desprinserâ din îmbrăţişare, câci Ernest apâruse cu un pachet de vatâ şi o sticluţă de dezinfectant. Nicole începu sâ-i cureţe rănile cu atenţie.

Simon tresări.

- Ern, sper că eşti pregătit pentru asta. Nicole l-a găsit. Sper sâ-ţi placă.

Coborâră la parter şi traversară restaurantul. Afară, pe terasă, heruvimul stătea lângă bazinul de piatră, temporar detaşat de piedestalul şi sursa lui de apâ. Gol, privea câtre vâi, spre masivul muntos ce se înălţa în depărtare. Miss Gibbons verifica gradul de comestibilitate a ţevii de cupru.

- O, dragii mei, se minună Ernest, ce omuleţ splendid! Gibbons! Lasâ-l în pace. Se învârti în jurul îngeraşului, cu chipul strălucind de bucurie.

- Ai zis că vrei o fântână.

- E divin. Şi funcţionează?

- Ca unul care taman a dat pe gât optsprezece halbe de

bere, Em. Nu-l găseşti prea... ofensator?

- în nici un caz. E o adevărată minunăţie. Nici nu am cuvinte sâ vă spun ce mult îmi place. O îmbrâţişâ pe Nicole. Foarte drâguţ din partea ta. Mi-l imaginez în grădină, susurând molcom. Şi ştiu exact unde o sâ-l punem, sub copac. Se opri şi-şi acoperi gura cu palma, privindu-l vinovat pe Simon.

- Ce-ar fi sâ-ţi aduc un pahar de vin şi sâ-ţi spun ce e cu copacul?

Madame Pons scuipă cu delicateţe în găleata de tablă şi-şi notă impresiile despre vin într-un caiet. în acel moment se găsea într-o pivniţă strâmtă, cu pământ bătătorit pe jos, undeva în apropiere de satul Gigondas. Pe masa dinaintea ei se înşiruia un număr de sticle fără etichete; lumina palidă a

becului de numai patruzeci de waţi sculpta umbre adânci pe chipul atent al bărbatului care statea de cealaltâ parte a mesei.

- *Eh, alors?* Monsieur Constant era unul din zecile de *vignerons* din zonâ care îşi asumase riscul de a produce şi îmbutelia propriile vinuri, în loc de a vinde strugurii celor de la cooperativa. Daca vinul era bun, profitul era mai mare aşa. Iar dacâ un hotel *de luxe,* aşa cum îl descria Madame, lua câteva lázi, vinul devenea cunoscut, puteau sâ creascâ şi preţurile, iar Monsieur Constant va putea sâ cumpere cele douâ hectare de pământ de care-şi batea joc vecinul sâu idiot. Aşadar, era important pentru Constant sâ o dea gata pe femeia aceasta straşnica.

- *Un petit vin. Pas mal.* Madame Pons se uitâ la el, politicoasă, dar impasibilă. *Ensuite?*

- *Un trésor, madame. Un vrai trésor.* Constant zâmbi. Păcat ca femeia refuzase sâ guste din brânza pe care i-o oferise, de altfel o brânză îndeajuns de iute încât şi oţetul părea gustos după ea, dar aşa se întâmpla cu profesioniştii. Tumi

vinul bogat în două pahare, rotind sticla, ca să descătuşeze aromele licorii. *Quelle robe, eh?* Ridica paharul, închise ochii, inhala şi scutura din cap admirativ. Gustă, mestecă şi înghiţi vinul, scuturând iar din cap. *Cong! Il a du slip, ce vin. Cong!*

Madame Pons, care mai văzuse cel puţin zece astfel de reprezentaţii la celelalte *caves* din zonă, zâmbi şi luă paharul în mâna. Nu se auzea decât zgomotul pe care îl scotea Madame Pons în timp ce săvârşea propriul ritual al degustării.

— *Oui.* Aprobă chiar de două ori, cu multă energie. *Il est bon, tres bon.* Madame întinse mâna spre un cubuleţ de brânză, iar Constant îi umplu din nou paharul, întrebându-se dacă n-ar fi bine să mai ridice preţul cu un franc.

Echipa sârbători venirea oficială a primăverii renunţând la pantalonii mulaţi. Generalul îi inspectă echipaţi în pantaloni scurţi noi negri şi mulaţi. Plătise în plus pentru modelul folosit

la Tour de France, cu tur dublu şi autograful unui fost campion mâzgălit pe partea din faţa a cracului. Chiar şi picioarele băieţilor căpătaseră o alură profesionistă, cu pulpe musculoase şi gambe bine definite. Erau încă albi ca brânza, dar în câteva săptămâni se remedia şi asta. Generalul observa cu satisfacţie că bărbaţii îşi răseseră părul de pe picioare. Nu era recomandat părul pe picioare, mai ales dacă te dezechilibrai şi cădeai.

Spre marea surpriză a Generalului, absolut toţi membrii echipei respectaseră disciplina impusă şi înduraseră fără să crâcnească rigorile antrenamentelor. Acum ajunseseră la stadiul în care se mândreau că puteau escalada pante pe care n-ar fi fost în stare să urce cu doar câteva săptămâni în urmă. Sentimentul că realizai ceva, asta făcea minuni asupra psihicului uman, concluziona Generalul, mai ales când era strâns legat de promisiunea unei sume de bani.

Asta îl atrâgea la viaţa în afara legii.

-Bon. Se apucâ să desfăşoare o hartă, pe care o întinse pe capota maşinii sale. Şaptezeci şi cinci de kilometri în această dimineaţă; vom termina cursa coborând prin Isle-sur-Soigue, aşa cum vom face şi în ziua cu pricina. Să nu acordaţi prea mare atenţie băncii când treceţi prin dreptul ei.

în timp ce băieţii studiau ruta marcată de General pe hartă, aceasta luă o geantă din maşină şi scoase şapte perechi de ochelari de soare şi şapte chipie viu colorate.

- *VoJlă.* Ultimul detaliu. Accesoriile. Acesta este camuflajul vostru. Puneţi-vâ şepcile astea pe cap şi veţi arăta la fel ca alţi cinci mii de ciclişti care circulă pe drumurile noastre. Nimeni nu va putea sâ descrie cu exactitate culoarea pârului sau să spună ce culoare de ochi aveţi. Veţi dispărea de pe faţa pământului.

- *Cest pas con, eh?* Jojo îşi puse ochelarii şi-şi trase cozorocul şepcii mult peste ochi. Ce ziceţi?

Jean îl cercetă din cap până-n picioare.

-Ravissant. Mai ales picioarele.

-Aliezi îi îndemnă Generalul. Doar nu suntem la parada modei. Cunoaşteţi drumul care vă scoate din oraş? Eu voi fi prins în trafic.

Şapte capete colorate se mişcară la unison încuviinţând. Generalul le răspunse prin acelaşi gest. Deghizarea asta simplă funcţiona. Şi lui iar fi fost greu sâ-i recunoască din viteză.

Simon şi Emest ieşiră în faţa hotelului şi priviră în sus, la faţada care se iţea printre schele. Lângă ei, Bert, zugravul, care venise special de la Londra pentru lucrare, îşi învârtea o ţigară.

- Mai trebuie două săptămâni ca vopseaua sâ se usuce bine, să se definitiveze, zise el. Culoarea e încă prea vie, prea proaspătă, dar cu soarele şi vântul de aici în curând o să capete aspectul de vechi. Ştiţi, efectul scontat, cum s-ar zice.

Bert era un artist specializat în zugrăveli antichizate -tehnici de variaţie a nuanţelor, tehnici de stresare, aplicare prin şteigere, cu rolele, şi altele asemenea. Puteai obţine orice efect, de la luciu de lac până la un tavan ce imita petele de nicotină, şi toate acestea folosind numai uneltele din duba lui Bert. Autovehiculul era parcat în spatele lor, un fel de maestru de altădată pe roţi. Pe fiecare latură era pictat un detaliu arhicunoscut din pictura din Capela Sixtină, care înfăţişa degetul lui Dumnezeu aţintit spre o mică legenda ce părea săpată în piatră: „ALBERT WALDIE: EFECTUL SCONTAT*. Atrăgea atenţia duba, nu glumă.

Cel mai recent triumf al lui Bert era firma hotelului. înalte de jumătate de metru, literele erau pictate cu un ton galben-pal, cu efect de umbră, pe un fond de un albastru şters şi erau încadrate într-un chenar roşu, subţire. Firma arăta de parcă era acolo de jumătate de veac, îţi dădea impresia câ vopseaua mai-mai se scorojeşte în bătaia nemiloasă a soarelui, a vântului sau ploii. Toate acestea nu erau decât efecte ale tehnicilor folosite de Bert, care îşi petrecuse mai bine de două zile aplicând tot felul de crăpături şi umbre peste stratul de vopsea.

- Bért, arata minunat. Exact ceea ce căutăm, nu, Em?

Emest îl aproba dând din cap.

- Dragă Bert, e superb. Ştii, mi-a venit o idee pentru peretele din spate.

- Un soi de pictură murala?

- Aşa ceva, da. Când vin şi ceilalţi? Cei trei asistenţi ai lui

Bert i se alăturau acestuia pentru lucrările de interior, acum că muncitorii din echipa franceză îşi terminaseră partea de muncă.

Bert pufăi contemplativ din ţigară.

- Sunt pereţii voştri, desigur. Pâcalicii ăştia n-au nici o problemă să vâ spună că pereţii sunt gata şi sâ-şi ia jucăriile, sâ plece. Dar pereţii trebuie sâ se usuce. Nu se poate zugrăvi pe un perete ud, sub nici o formă. Nu dacă vrei sâ obţii efectul scontat

- Ce-ar fi sâ aruncăm o privire? sugeră Simon. Am ţinut toate geamurile deschise şi căldura la maximum, aşa câ mâcar parterul ar trebui sâ se fi uscat.

Intrară în hotel, iar Bert se opri o clipă în faţa uneia din ferestre.

- Păcat cu munţii ăştia, zâu aşa.

- De ce, Bert?

- Pâi, acoperâ priveliştea...

Franţoise urcă încet treptele din faţa casei lui Nicole, reţinută în mişcări de fusta strâmtă şi pantofii cu toc neobişnuit de înalt pentru ea. îşi cumpărase pantofii în Cavaillon, unde se dusese ca sâ îşi aranjeze pârul pentru interviu. Dacâ totul mergea bine, fata putea pârâsi cafeneaua, putea sâ lase în urmă spălatul paharelor şi amintirea palmelor primite peste fund de la prietenii de cărţi ai tatălui ei. Va începe o viaţâ nouă, va purta tocuri înalte în fiecare zi şi va întâlni oameni din Paris şi din Londra. Şi poate un tânăr frumos, cu Ferrari roşu, va poposi într-o bunâ zi la hotel şi se va îndrăgosti de ea la prima vedere. Se uită în jos la decolteul bluzei pe care o

călcase cu atâta grija cu o seară înainte şi decise să mai

închidă un nasture – avea interviul cu Madame Bouvier. *Bon.* Ciocani la uşă.

Nicole o pofti înăuntru şi o invită să ia loc pe unul din fotoliile de lângă şemineu. Era pentru prima oară că o vedea pe Frangoise îmbrăcată în altceva decât jeanşi sau fuste vechi de stambă şi espadrile, iar transformarea era tulburătoare - devenise peste noapte o tânără răpitoare, dintr-o simpla ţărăncuţa. Se fardase cam exagerat, iar fusta era cam strâmta, dar acestea erau detalii care se puteau corecta.

- Frangoise, arăţi foarte bine. îmi place mult cum îţi stă pârul.

- *Mercî, madame.*

Frangoise se gândi sâ se aşeze picior peste picior în maniera eleganta a doamnei din faţa ei, dar realiza câ fusta era şi aşa prea scurtă. îşi lipi gleznele, cuminte.

Nicole îşi aprinse o ţigară.

- Spune-mi despre ai tăi. Crezi câ vor fi de acord sâ vii sâ lucrezi la hotel? Cum rămâne cu munca la cafenea? Nu vrem să îi supărăm.

Fata ridică din umeri şi îşi muşcă buza de jos.

- Ar putea veni verişoara mea în locul meu. Părinţii mei -ei ştiu câ nu vreau sâ-mi petrec tot restul vieţii într-o cafenea. Se aplecă uşor pe scaun. Ştiu să folosesc calculatorul. Am făcut un curs după ce am terminat şcoala. M-aş putea ocupa de corespondenţa, confirmări, facturi, orice.

Nicole o privi, cum stătea în faţa ei, cu ochii mari, domicâ sâ facă ceva în viaţă. îi zâmbi. Dacă acesta era primul chip pe care vizitatorii îl zăreau la intrarea în hotel... Cu siguranţă nimeni nu s-ar plânge. în special bărbaţii. Se ridicâ din fotoliu.

- Hai în bucătărie. Pun de-o cafea şi discutăm pe îndelete.

Frangoise o urmă, admirându-i cămaşa din mătase fină, croiala impecabilă a pantalonilor, felul în care se mulau perfect pe conturul trupului. Madame Bouvier era femeia cea

mai şic din câte văzuse. Fata îşi netezi fusta – fusta de anul trecut, probabil intrase la apâ – şi se simţi stinghera. Mama ei nu ar fi înţeles în ruptul capului de ce hainele nu se poarta pânâ se destramă. Madame Bouvier ar fi înţeles. Franţoise se hotărî să îi ceară sfatul în privinţa hainelor celor mai potrivite. Dacă primea postul.

> - Aş putea începe înainte de deschiderea hotelului. Ştiţi, să ajut.

Ambrose Crouch stătea nemişcat pe scaun, cu privirea pironită pe ecranul calculatorului; avea o sticlă de vin roşu lângă el şi era pe cale sâ se îmbete. Efectul pozitiv consta în faptul câ prindea curaj.

Hotelul devenise pentru el un fel de obsesie. Simboliza tot ceea ce denunţa în public şi invidia în particular – confortul, luxul, banii – şi era pentru el o dovada imediată a circumstanţelor sale, complet diferite. Crouch locuia într-o casâ micuţă, care mirosea a igrasie iama. Avansul de la *Globe* nu se mai mărise de mai bine de doi ani: în Anglia veneau vremuri grele, cu asta îl tot amăgea directorul lui. Noua sa carte fusese deja respinsă de cinci editori, iar revistele americane încetaseră a-i mai cumpăra articolele după ce Crouch criticase un proeminent rezident american, extrem de îndrâgit, al staţiunii Lacoste.

Trase un gât din sticla cu vin şi continuă sâ se cufunde în depresie. Pe deasupra, sâ fie şantajat de huliganul acela de bani gata, cu trabucurile lui şi amanta franţuzoaicâ – asta le întrecea pe toate. Fâcuse ceva săpături şi aflase o grămada de informaţii despre Simon Shaw, destul cât sâ-i ajungâ de un articol nemilos – notiţe pe care la lumina zilei, treaz, le

ascunsese într-un sertar. Dar acum credea că găsise un mod de a scrie totuşi articolul şi a-l da spre publicare.

Un prieten mai vechi de băutură, amic de pe Fleet Street, fusese de acord să publice articolul lui Crouch în ziarul său,

cu numele său. Evident, articolul trebuia redactat cu atenţie, acum că judecătorii loveau în presă cu orice ocazie, dar era mai bine decât nimic, iar Crouch era oricum protejat.

Umplu paharul cu vin şi zâmbi sinistru, cu ochii la titlul afişat pe ecran: „PROFANAREA UNUI SAT*. Poate va introduce şi un citat de la el, ca şi cum ar fi fost unul din cei intervievaţi de autor. Nimic personal, nimic cu potenţial litigios, doar tristeţea unui om care constată cum se pierd tradiţiile şi e pervertita viaţa satului. începu să tasteze, bucuros că găsise o modalitate de a-şi deversa veninul în deplină siguranţă.

Simon se uită la facturile din săptămâna aceea, de la dulgheri, instalatori, zugravi şi electricieni, şi clătină din cap. Parcă semna cecurile pentru jucătorii echipei de fotbal a Italiei -Roggiero, Biagini, Ziarelli, Coppa – şi probabil la fel de costisitori şi unii, şi alţii. Totuşi, se văzu nevoit să admită că oamenii fâceau treaba bună. Semnă pentru ultimul şir de zerouri şi ieşi pe terasa din spatele casei, unde Nicole începuse deja să facă plajă la amiază. Acum era seară, iar cerul de deasupra munţilor devenise trandafiriu-violet, culoarea despre care Emest spunea că ar fi neverosimilă.

Nu peste mult timp viile vor înverzi, iar florile de cireş se vor fi scuturat. Mai era puţin până la Paşte, când începea sezonul turistic. „Viitorii noştri clienţi, îşi zise Simon. Să sperăm că până atunci instalaţia sanitară va fi pusă la punct.** Mai privi o dată cerul şi intră în casă.

1

Mafia corsicană (n.tr.)

17

- Eşti Simon Shaw, profanatorul naturii?

Simon zâmbi când recunoscu vocea de la celalalt capăt. Era Johnny Harris, fost copywriter la agenţie şi unul dintre cei mai perspicace ziarişti de ştiri mondene din Londra. Spre deosebire de alţi colegi din breasla sa, în el se putea avea încredere că nu te va înjunghia pe la spate – cel puţin, nu fără a-ţi da înainte şansa de a te apăra. El şi Simon păstraseră legătura de-a lungul anilor.

- Salut, Johnny. Ce am mai făcut acum?

- Ei bine, se pare că eşti pe cale de a ruina viaţa de zi cu zi a unuia dintre cele mai pure sate din Provence. Este în presă, deci trebuie să fie adevărat, ticălos mic ce eşti! Harris râse. E genul din acela de articol în care totul este sugerat, fără a obosi cititorul cu prea multe amănunte concrete. Destul de inteligent făcut, chiar. L-aş fi suspectat pe încântătorul tău vecin, piticul otrăvit

- Deci, nu a fost Crouch? Acum nu mai contează, oricum. Era prea târziu să mai facă ceva daune.

- Nu este ziarul lui, şi nu este nici dintre ai lui. El este citat – aceleaşi clişee – un alt cui în coşciugul Luberonului, călcarea în picioare a valorilor pe care noi o numim progres, prostii de genul ăsta –, dar, bineînţeles că poate fi chiar el autorul. Este un truc vechi; am apelat şi eu la el de multe ori.

Oricum, a fost scris cu mare atenţie. Nimic pentru care să-l putem da în la judecată.

- Cât de rău este?

- Neplăcut – ştii tu, defăimător, dar nu devastator. Va fi uitat

când următorul politician va fi prins cu pantalonii în vine, lucru care se pare că se întâmpla în fiecare săptămână. Ţi'l voi trimite prin fax. Dar sâ te aştepţi la nişte telefoane, şi poate chiar de la un jurnalist ciudat. Harris fâcu pauză, iar Simon îl auzi aprizându-şi bricheta şi ţârâitul altor telefoane în fundal. Iţi voi spune ceva, totuşi. Un pic de publicitate pozitivă nu ţi-ar strica şi mâ ştii pe mine, sunt întotdeauna dispus sâ fac o favoare. Ce spui?

Simon râse.

- Subtilitatea abordării tale este irezistibilă. De ce nu vii aici pentru marea deschidere? Va fi în prima parte a lui iunie, şi poate vom putea aduna câteva personaje despre care sâ scrii.

- Pot veni cu ale mele, dacă vrei. Vrei nişte Eurotrash? Câteva prinţese italiene? Starlete şi prostituate? Sâ vedem. Pot veni cu o actriţă lesbiană, sau cu un pilot de curse cu probleme cu alcoolul. Sau cu clâparul de la Stark Naked şi Car Thieves...

- Johnny, eu sper că acesta va fi un hotel mic şi liniştit. Aduţi o prietenă şi lasâ-i pe toţi ceilalţi la Groucho Club, bine?

Harris chicoti zgomotos.

- Devii un bătrân ramolit, dar îţi voi face pe plac. Sâ îmi transmiţi data exactă şi voi fi acolo sâ onorez bunele tradiţii ale presei britanice.

- Mâ temeam de asta, spuse Simon. Nu uita sâ îmi trimiţi pe fax articolul acela.

- Este pe drum. Ţine-ţi respiraţia. Miroase. Vorbim cât de curând.

Simon încă mai zâmbea când puse telefonul în furcă. Johnny Harris, neruşinat şi cinic, întotdeauna îl binedispunea.

Supravieţui chiar şi primirii faxului, care era exact aşa cum se aşteptase. Simon îl citi de două ori şi apoi îl aruncă la gunoi, în ce mod îşi câştigă unii existenţa!

Domnul Blanc estimă că în câteva zile, cel mult o săptămână, hotelul avea să fie gata. Zidarii plecaseră, *carreleurs* terminaseră de montat podelele din piatră, bucătăria era o feerie de inox şi cupru, piscina era plină, măslinul – Emest aproape plânsese când îi tâiaserâ din crengi – fusese plantat. Albert Waldie şi echipa lui de zugravi îşi disputau pereţii cu electricienii care se pare că voiau sâ schimbe ceva la sistemul electric, iar o simfonie de lavoare puse în funcţiune de instalator confirmau câ debitul de apâ era optim. Tâmplarii potriveau uşile şi dulapurile, luând la rindea şi la şmirghel, umplând camerele de rumeguş fin care era purtat de curent pe vopseaua proaspăt aplicată a lui Waldie, fapt ce provocă o altă criză în relaţiile anglo-franceze.

Monsieur Blanc se deplasa cu grijă prin acel haos, iar Miss Gibbons mergea în urma lui cu o bucată de ţeavâ de PVC în dinţi. Ei se alăturară lui Nicole, Simon şi Emest în bucâtârie, unde *tapenade soufflé* promitea a fi un fel de mâncare permanent în meniu.

Blanc îşi desfătâ nările înainte de vorbi. Era, spunea el, o mică problemă, nimic grav. Vecinii de alături, un cuplu în vârstă, erau îngrijoraţi din pricina piscinei. Nu din pricina piscinei, desigur, care era de un bun-gust desăvârşit şi nu aveau ce să-i reproşeze, ci din pricina a ceea ce se putea întâmpla *lângă* piscină. Citiseră în ziar despre unele lucruri scandaloase care se pretrec ocazional pe plajele din Saint-Tropez, unde oamenii fac plajă *tout nu.* Ca sâ vadă asemenea comportament în Brassiére, un sat cu două biserici, va fi foarte neplăcut pentru doamnă, cu inima ei atât de delicată. Domnul, în schimb, nu părea sâ aibă vreo obiecţie. în orice caz, ar aprecia dacâ ar fi siguri că aşa ceva nu se va întâmpla aici.

Simon mâncă şi ultima felie de *soufflé.*

- Este ridicol. Este un gard înalt de trei metri între gradina lor şi piscina noastră. Vor trebui să stea pe picioroange ca sâ poată vedea ceva.

-Beh ou, zâmbi Blanc. Dar Madame este mătuşa cuiva din Administraţia din Avignon. *Un gros bonnet.*

Nicole puse braţul pe mâna lui Simon.

- Du-te, *chéri.* Fii diplomat pentru cinci minute.

Simon se ridică şi înclină capul spre Madame Pons.

- A fost delicios. îşi exersa zâmbetul diplomatic către ceilalţi. E bine aşa?

- Ai puţina *tepenade* între dinţi, dragule, spuse Emest. Dar altfel, foarte frumos. Mătuşica nu va putea sâ-ţi reziste.

Simon merse cincizeci de metri pe stradă şi ciocăni de două ori în poarta grea de stejar. Auzi paşi şi se deschise o mică trapă de vizitare, în spatele câreia o pereche de ochi suspicioşi îl cercetau. Trebui sâ se aplece ca persoana dinăuntru sâ-i vadă faţa.

-Oui?

- *Bonjour, madame.* Sunt vecinul dumneavoastră, de la hotel.

-Oui.

- Sunt proprietairul hotelului.

-Ah bon.

- Da. Simon se simţea ca un comis-voiajor bătând din uşă în uşă cu halitozâ. *Madame,* este posibil sâ vorbim? Numai

câteva minute?

Ochii îl mai cercetară puţin şi apoi trapa se închise. Se auzi zgomot de zâvor. Uşa se deschise în final. Iar Madame îi fâcu semn cu capul lui Simon sâ intre. Acesta urmă silueta scundă a femeii în bucătărie şi se aşează în faţa ei la o masâ lungâ cu un televizor la un capăt. Un bec atârna în mijlocul tavanului. Putea foarte bine sâ fie şi miezul nopţii. Madame îşi frământă mâinile şi la fel fâcu şi cu buzele.

Simon îşi drese glasul.

- Am auzit câ dumneavoastră şi soţul sunteţi îngrijoraţi din cauza piscinei.

Madame dâdu din cap.

- Anumite activităţi.

- Ah, acelea. Simon încercă să zâmbească asigurator. Ei bine, vâ promit câ le vom cere clienţilor noştri sâ fie discreţi.

- Nu ca la Saint-Tropez.

Simon gesticula oripilat.

- Cu siguranţă nu ca la Saint-Tropez! Mai mult ca la... o, Doamne, care era echivalentul franţuzesc al Bognor Regis?... ei bine, mai mult ca la un hotel liniştit de familie. Ştiţi, respectabil. El se înclină spre ea. Şi bineînţeles, mai este şi zidul.

Madame pufni către zid.

- Bârbatul meu are scară.

„Şi probabil câ şi un telescop pentru fete“, gândi Simon.

- Cred că vâ pot garanta câ musafirii noştri vor fi decenţi. Tocmai îşi imaginâ pe una din fetele lui Philippe

Murat fâţâin-du- se pe lângă piscină în chiloţi tanga şi cu fesele bronzate în vânt. De fapt, mâ voi asigura personal câ totul va fi decent.

Buzele femeii se mişcară rigid.

-Bon.

întrevederea luase sfârşit, Simon fu condus din nou la lumină, iar Madame îl privi cum se întoarce la hotel. El îi mai fâcu o dată cu mâna şi ea îi răspunse printr-un gest firav din cap, ceea ce era, presupuse el, un mic triumf de diplomaţie.

Dupâ plecarea vopsitorilor era posibil să stabilească o dată a inaugurării. Personalul fusese angajat, *cave* fusese ticsită, iar meniurile lui Madame Pons hotărâte. Camioane veneau zilnic cu paturi şi vase, *matelas* pentru piscină, sute de pahare, prosoape şi cearşafuri, telefoane, scrumiere şi scobitori, broşuri şi felicitări — uneori părea că sunt suficiente să utileze un Ritz.

Cei trei munciră paisprezece ore înainte sa intre în bucătărie pentru cină, obosiţi, morocănoşi, dar satisfăcuţi. Hotelul prindea forma – o forma surprinzător de calda şi confortabila, ţinând cont de cantitatea de piatrâ şi lipsa suprafeţelor moi. Toate unghiurile dure fuseseră rotunjite, şi nu mai erau locuri care sâ zgârie ochiul. Merserâ din camerâ în camera admirând parchetul în nuane de culoarea mierii şi pereţii zugrăviţi în nuanţe pale. Blanc îşi făcuse treaba bine, iar când tablourile vor fi atârnate şi covoarele de Ia Cotignac întinse, ar fi reuşi sâ creeze ceea ce Waldie ar fi descris drept „efectul scontat”. Acum era timpul sâ se gândească la lista de invitaţi.

- Vorbăreţi cu multe cunoştinţe, spuse Emest. De asta avem nevoie la deschidere. Oameni cărora le place sâ călătorească şi să le povestească prietenilor lor. Ne vom face renumele din gură în gură, deci avem nevoie de nişte guralivi. El se uită la Simon şi ridică din sprâncene. Şi noi

cunoaştem cu siguranţă câteva persoane de genul acesta.

- Cred că Johnny Harris va veni, şi Philippe din Paris. Simon luâ o parâ sâ o mănânce cu brânză. Putem oricând sâ chemăm fetele de la revistele cu coperţi lucioase. Şi mâ gândeam sâ profităm şi de festivalul de la Cannes. Este la numai trei ore de condus.

Nicole îl privi cu neîncredere.

- Crezi câ vor veni vedete de cinema? *Non.* Fii rezonabil, *cheri!*

- Nu mâ gândeam la festivalul de film. Mai este unul în iunie. Toatâ lumea din publicitate care poate sâ scape şi are o pereche de ochelari de soare vine aici – directori, producători, oameni din agenţii
- şi ultimul lucru pe care şi-l doresc este sâ stea în întuneric şi sâ se uite la reclame.

- Şi atunci ce fac?

- Păi, cam acelaşi lucru pe care îl fac şi la Londra sau la Paris. Iau masa unii cu alţii. Diferenţa este că sunt la Croisette sau pe o plajâ în loc să fie undeva în Soho, şi se întorc şi bronzaţi.

- Şi ei chiar vorbesc, spuse Ernest. Mici bârfitori cu toţii. Cred că asta este o idee bună.

- Voi afla data exactă şi o voi pune pe Liz să-mi trimită o listă cu nume. Vom alege câţiva. Sunt sigur că vor veni, chiar şi numai din curiozitate.

îşi luară cafeaua şi se aşezară afară, pe terasă. Semiluna strălucea de deasupra pe cerul Luberonului şi lătratul unui câine în depărtare străbătu toată valea. Aerul era complet nemişcat, aproape cald, se apropia vara. Simon îl privi pe Emest şi se gândi câ nu mai văzuse niciodată atâta

mulţumire pe faţa cuiva.

- îţi mai este dor de Wimbledon, Em?

Emest zâmbi şi îşi întinse picioarele ca sâ-şi admire espadrilele.

- Cu disperare.

Acum câ apa din piscină fusese încălzită la o temperatură rezonabilă de douăzeci şi patru de grade, Nicole şi Simon veneau mai devreme la hotel şi înotau înainte de micul dejun. Nu peste mult timp, spusese Nicole, această zonă va fi rezervată numai clienţilor, aşa câ profitau şi ei cât mai puteau.

Era ceva nou pentru Simon, sâ începi ziua cu înot, şi destul de repede deveni dependent de şocul apei pe piele în fiecare dimineaţă, cu care sâ îşi trezească simţurile şi sâ-l învioreze. Cinci bazine devenirâ repede zece şi apoi douăzeci. Realiză cu surprindere câ începea sâ fie în formă.

îşi termină turele de bazin şi ieşi din apă. Nicole stătea întinsă pe un şezlong cu costumul ei de baie dintr-o bucată suflecat pânâ la mijloc, picăturile de apă de pe sânii ei puţin . bronzaţi se uscau.

- Micul dejun al campionilor, spuse el, şi se aplecă deasupra ei, apoi se opri brusc. Observase ceva cu coada ochiului. Ridică privirea în sus, suficient de repede cât sâ vadă un cap chelios care se retrase repede dupâ zid. La naiba!

Nicole îşi puse o mână pavăză la ochi.

- Ştii ceva, dragule? Pe zi ce trece devii tot mai romantic.

- Nu sunt singurul. Dădu din cap spre zid. Ai un admirator secret. Tocmai i-am vâzut capul. Cred că îl avem vecin pe Tom Trage-cu- ochiu *.

- Pe cine?

- Un voyeur – el trebuie să fie soţul şefei comitetului de veghe din Brassiere.

Nicole se ridică, râzând în timp ce privea către zid.

- Monsieur Amaud este un ţap bătrân, toată lumea din sat îl ştie. Cineva mi-a spus că nu a mai văzut-o pe nevastâ-sa dezbrăcată din luna de miere, acum patruzeci de ani.

Simon îşi aminti faţa severa şi buzele subţiri al lui Madame Amaud.

- Probabil că tot aia ar fi fost.

- Nu-ţi face griji. Ea se poate plânge, dar el nu. Este mult mai distractiv decât să tundă trandafirii. Ea îi netezi pârul de pe frunte, apoi îl mângâie pe ceafă. Ce spuneai despre micul dejun al campionilor?

18

Marea deschidere fusese programata pentru prima zi de sâmbăta din iunie. Din moment ce ofereau camerele gratuit, nu era o surpriză că hotelul era plin în acel weekend.

Emest ieşi din bucătărie şi îi zări pe Nicole şi pe Simon care tocmai luau micul dejun la restaurant. Se apropie de ei plescăind din limbă dezaprobator şi le arâtâ cadranul ceasului de mână.

- Ia uite ce am găsit eu aici. îşi ţuguie buzele şi ridică din sprâncene. Noi ne trezim odată cu găinile şi alergam pe aici ca nişte albinuţe.
Iar *patron* şi Madame se hlizesc mâncând chifle calde şi stau în calea oamenilor care vor sâ muncească. Gesticulâ cu mâna spre armata de chelneri tineri, elegant îmbrăcaţi în pantaloni negri cu câmaşâ alba, care aranja mesele pentru prânz. Acum, cred câ e cazul sâ facem ultimele verificări, ce ziceţi?

Nicole şi Simon îşi bâurâ repede cafelele şi porniră pe scări, după Emest. Frangoise, într-o rochiţă de bumbac care nu reuşea sâ ascundâ efectele unui sutien nou şi incomod, patrula în jurul recepţiei şi îşi verifica machiajul de fiecare datâ când trecea prin faţa oglinzii care atârna de cealaltă parte a biroului. Pe masa din esenţă de stejar se găsea o vază masivă din sticlă groasă, iar parfumul proaspăt al florilor se amesteca plăcut cu mirosul discret al cerii de albine.

-Bonjour Franţoise. *Qa va?*

înainte ca fata sa deschidă gura sâ răspundă, se auzi târâitul telefonului. Frangoise merse cu paşi iuţi spre biroul recepţiei, îşi scoase un cercel şi duse receptorul la ureche cu

grijă, să nu-şi strice coafura.

- Hotel Pastis, *bonjour.* Fata încreţi fruntea, ca şi cum legătura ar fi fost foarte proastă. Monsieur Shaw? *Oui. Et vouselesMonsieur...?* Se uită spre Simon şi acoperi receptorul cu palma. *Cest un MonsieurZiegler.* îi trecu telefonul lui Simon şi îşi recupera cercelul.

- Bob? Unde eşti?

- L.A. şi e miezul nopţii aici.

- Şi nu puteai sâ adormi, aşa ca ai sunat ca sâ ne urezi noroc.

- Sigur. Acum ascultâ-mâ o clipa. M-a sunat Hampton Parker. Bâiatul lui e la facultate şi a hotărât sâ îşi „îngheţe" un an. Mâine pleacâ spre Franţa. Cunoşti un loc numit Lacoste?

- E la vreo douăzeci de minute de mers cu maşina de aici.

- Bun. Pâi, puştiul acolo merge. Se duce la nu ştiu ce colegiu de artâ. O sâ râmâna acolo toata vara, iar Parker vrea sâ ai grijâ de el.

- Cum e puştiul?

- La naiba, poate sâ aibâ şi douâ capete, ce-mi pasâ mie. Nu l-am întâlnit niciodată. Ce vrei, o analiză de sânge? Doamne! E vorba doar de vara asta.

Simon se întinse dupâ un carnet.

- Cum îl cheamă?

- Boone, dupâ bunicu-sâu. Boone Hampton Parker. Ce nume ciudate mai au şi ăştia din Texas!

- Dar au conturi grase, Bob.

- Sâ fiu al naibii de nu-i aşa.

- Cum merge treaba?

- Merge. De ce? Te-ai plictisit? Ziegler pufni, ceea ce pentru el era echivalent cu un hohot de râs. Uite ce e, mâ duc sâ bag nişte ore de somn. Fii cu ochi pe puşti, OK?

Aceasta fusese una dintre cele mai congeniale conversaţii dintre el şi Ziegler. Poate că bruta se mai înmuiase, acum câ toatâ lumea era a lui.

Emest fâcu un pas înapoi, admirând florile pe care tocmai le aranjase.

- Preţ de o clipâ, o clipă oribilă, am crezut câ vom avea un invitat- surprizâ.

Simon clătină din cap.

- Ziegler n-ar pune în veci piciorul aici. E alergic la peisaje frumoase.

îşi petrecurâ ora următoare verificând dormitoarele, barul, piscina, mesele de pe terasă, răcoroase şi primitoare sub umbrelele de pânză. Soarele urcase sus pe cer, se făcuse cald deja. Agitaţia dimineţii lăsase loc unei acalmii solare. Madame Pons îşi turnă primul pahar de vin. Hotelul era pentru primirea oaspeţilor.

Simon o luâ de braţ pe Nicole şi pomirâ împreună agale spre barul de lângă piscină, unde Ernest îi dădea instrucţiuni unuia din chelneri despre dispunerea corectă din punct de vedere estetic a castronaşelor cu măsline şi alune.

- Em, există vreo şansă să bem ceva pe aici?

Se aşezară la umbra acoperişului din ţiglă cu o sticlă de vin alb în frapiera de lângă ei, cu paharele aburite.

- în cinstea voastră, toastâ Simon. Aţi făcut amândoi o treabă absolut fantastică.

îi zâmbiră, dezvelindu-şi dinţii albi, în contrast cu tenul bronzat.

- Şi pentru oaspeţii noştri, adăugă Emest. Dumnezeu sâ-i aibă în pază, oriunde ar fi ei. Ridică privirea spre terasă şi gustă din vin. Dragii mei, uite-i câ vin.

Pe terasă îşi făcuse apariţia Franţoise; fata duse o mână streaşină la ochi ca să îi vadâ mai bine în lumina orbitoare a soarelui de vară. Lângă ea se adunară trei siluete în negru, cu

ochelari de soare negri şi tenuri de porţelan. Sosiseră fetele de la reviste.

Coborâra treptele încântate de priveliştea ce li se desfăşură dinaintea ochilor şi Franţoise le conduse pânâ la anexa de lângă piscină, unde se fâcurâ prezentările.

- *Interiors.* Ce loc minunat! Este copleşitor.

—*Harpers & Queen.* Am ajuns primele?

- *Elle* Decoration. Trebuie să aflu cine a făcut faţada. Foarte isteaţa ideea.

Simon era complet năucit. Ar fi jurat câ fetele, toate având în jur de treizeci de ani, mai mult sau mai puţin, dăduseră iama prin acelaşi şifonier. Toate trei purtau uniforme aproape identice: bluze negre, largi, pantaloni negri, ochelari de soare cu lentile negre; toate trei aveau pârul ciufulit cu mare artâ, ten palid şi cârau cu ele nişte genţi de umăr absolut uriaşe. Acceptară câte un pahar cu vin şi îşi dezvâluirâ şi identitatea personala, ceea ce nu făcu decât sâ-l ameţească şi mai abitir pe Simon. Se pare câ pe toate trei le chema Lucinda, sau ceva cu sonoritate similară.

Fetele se fâcurâ comode şi începură prin a se felicita reciproc pentru câ reuşiseră să ajungă la capătul lumii. *Interiors* fu prima care reveni la normal.

- Credeţi câ ar fi posibil, întreba ea ronţâind o mâslinâ neagră, perfect asortată, sâ arunc repede o privire, înainte să vină şi ceilalţi invitaţi?

înainte ca Simon sâ apuce să răspundă, Emest se ridică în picioare.

- Permiteţi-mi, dragele mele. Luaţi şi băuturile cu voi, iar eu vâ voi face turul de onoare. Le conduse spre hotel, sporovâind animat când trecură prin dreptul fântânii.

- L-a aruncat cineva. Noroc câ instalaţia îi funcţionează de minune.

Simon clătină din cap şi îi zâmbi lui Nicole.

- Cred că Em e în elementul lui.

- Şi eu sunt de aceeaşi pârere. îl cântări, ridicând din sprânceana. Şi tu nu eşti?

- E ca atunci când veneau în vizita clientii la agenţie. în ultimele luni nu m-am gândit decât la cum sa termin proiectul acesta şi acum, câ s-a terminat... Nu ştiu, e ceva diferit.

întinse mână şi o mângâie pe obraz.

- Nu te mai încrunta aşa, o sâ sperii oaspeţii. Hai sâ vedem dacâ a mai venit cineva.

Mica recepţie se aglomerase: tocmai intraseră vreo şase evadaţi de la festivalul de film publicitar, cu prietenele şi soţiile aferente, care acum se îmbrânceau care sâ stea în faţa lui Frangoise, adresându-i- se fetei într-o engleză veselă

şi sonoră, presărată pe ici, pe colo cu un cuvânt în franceză. O amestecătură ameţitoare de jeanşi şi pantofi sport, pălării de paie şi ochelari de soare Ray-Ban, ceasuri Rolex, genţi şi valize împrăştiate peste tot. Din zarva generală se desprindea câte un strigat, *„Ou est le bar?'* Invitaţii încercau întruna sâ o ajute pe Frangoise sâ le identifice numele pe lista de rezervări.

Simon şi Nicole sosiră la recepţie şi fură întâmpinaţi cu o mulţime de strângeri de mână, saluturi şi îmbrăţişări. Dupâ câteva minute, pâru să se instaureze oarecare ordine – doi chelneri începură să ia bagajele şi sâ-i conducă pe proprietarii acestora în camerele rezervate.

Simon veni lângă Frangoise, în spatele biroului, ca sâ o ajute cu identificarea invitaţilor şi a camerelor lor. Fata se pierduse puţin, dar Simon o linişti şi îi confirma faptul câ englezii *en masse* sunt adesea extrem de volubili, mai ales când era vorba de nişte minţi luminate din publicitate. O întrebă dacâ mai venise şi altcineva.

-Eh oui, zise ea arătând numele pe listă. *MonsieurMurat. Il est tres charmant.*

„Nici nu mâ aşteptam sâ nu fie, ticălosul bătrân”, îşi zise Simon în timp ce suna în camera lui Philippe.

-Oui?

Simon nu mai ştia sâ aibă şi altcineva talentul de a face dintr-o singurâ silaba o întreagâ invitaţie lascivă. Murat crezuse probabil că la telefon era Franţoise, care voia sâ urce şi sâ-l ajute la despachetat.

-lartâ-mă, Philippe, sunt doar eu. Simon. Bine ai venit la Brassiere!

- Dragă prietene, mâ simt minunat aici. Sosesc şi deja am aici trei fete trimise de room-service.

- Nu te flata singur. Lucrează în presă, la reviste. N-ai adus pe nimeni?

- Persoana cu care am venit a fost luată prin surprindere. Acum e în baie.

- Ei, atunci, dacâ reuşeşti să scapi dintre atâtea femei, te aştept jos, sâ bem ceva împreună.

Simon puse receptorul în furcă şi mai aruncă o privire pe lista de invitaţi. Se ocupaseră zece camere, mai râmâseserâ douâ. îşi îndrepta atenţia spre Frangoise.

- fa *va?*

- *Oui f faime bien.* Fata îi zâmbi şi ridica un umâr, iar Simon se întreba cât timp îi va lua ca sâ îi zâpâceascâ pe chelneri – pe toţi?

De afară se auzi sunetul unei maşini care se opreşte la intrare. Simon le ieşi în întâmpinare. Dintr-un Peugeot închiriat se deşiră silueta înaltă şi subţire a lui Johnny Harris, îmbrăcat în stil provensal cu un costum de în de culoarea untului. îşi strânseră mâinile peste trapa deschisă a maşinii, de unde se iţea capul blond al pasagerei.

- Arăţi destul de bine pentru un pensionar. Harris arătă spre blonda din maşină. Ea este Angéla. Se abţinu cu greu să îi facâ semn cu ochiul lui Simon. Asistenta mea.

Angéla scoase prin trapa o mânuţă subţirică şi flutură din degete în direcţia lui Simon.

- Trage maşina aici şi te ajut şi eu cu bagajele.

Angéla coborî din maşină clipind din pricina soarelui şi îşi puse la ochi perechea de ochelari de soare pe care o folosise pânâ atunci ca bentiţă. Blonda era cu un cap mai scundă decât Harris, înfăşată de la gât şi pânâ sub pelvis într-un

înveliş sufocant de material negru; singura concesie făcută culorii se regăsea în pantofii decupaţi de culoare roşie, din care se iţeau unghiile vopsite tot în roşu. Arăta ca o şcolăriţă de numai optsprezece ani, dar cu douăzeci de ani de experienţă la activ, îi zâmbi dulce lui Simon.

- O să explodez. Unde este toaleta doamnelor?

Hotelul prinse viaţă. Dinspre piscină se auzea zgomotul apei clipocind, şi hohote de râs de la bar. Consoartele grupului de englezi erau deja la soare, unse cu uleiuri parfumate; din când în când pulverizându-şi apă Evian pe faţă. La cealaltă extremă, fetele de la reviste erau cât se poate de grijulii să nu le prindă soarele şi se plimbau de la o pată de umbră la alta, făcând instantanee şi dictând în şoaptă cometarii în reporto-foanele mici, negre şi ele. Emest alerga afabil de la un grup la altul, numai zâmbet, în timp ce îl coordona şi pe chelnerul barului. Madame Pons, cu un şorţ alb imens, fâcea un ultim tur maiestuos al meselor, verificând dacâ totul era în ordine pentru prânz.

Simon o găsi pe Nicole pe terasă, alături de Philippe Murat Acesta îi arăta, cu gesturi nepermis de intime, după părerea lui Simon, cum funcţionează camera sa video.

- Vezi că încâlci regulile sindicale, îl avertiză Simon. Nu îmbrăţişa cameramanul.

Philippe rânji şi se dezlipi de Nicole ca sâ-l îmbrăţişeze pe Simon.

-Félicitations. Este superb. Cum ai găsit locul acesta? Şi de ce ai ascuns-o pe Nicole de mine, atâta timp? Eu nu întâlnesc niciodată astfel de femei încântătoare.

- Eşti un parşiv, să-ţi fie ruşine, plus câ eşti mult prea bronzat pentru un om care face muncă cinstită. Pe unde mi-ai fost?

Philippe se strâmbă.

- Am filmat o reclama în Bora-Bora. A fost un calvar.

- îmi dau seama. Simon se uită în direcţia piscinei. Unde e prietena ta?

- Éliane? Philippe făcu un gest incert în direcţia hotelului. Se schimbă pentru masa de prânz. După aceea, se va schimba ca să iasă la piscină, apoi iarăşi, pentru cină. Se plictiseşte de ţinuta ei din trei în trei ore.

*-El**l**e?*

- *Vogue.*

-Ah!

Nicole râse, amuzată de schimbul lor de replici.

- Şi mai ziceţi că noi, femeile, suntem ale dracului. Nicole se uită la ceas. *Chéri,* e vremea prânzului, să adunăm lumea. Toată lumea e aici, nu?

- Nu l-am văzut încă pe Billy Chandler, dar cred că putem începe fără el.

Mişcându-se cu lentoarea pe care numai soarele şi vinul o pot induce, invitaţii se adunară pe terasă, unde fură întâmpinaţi şi îndrumaţi spre locurile lor de Simon şi Ernest. La una din ferestrele de la etaj, Simon o observă pe Franţoise, care privea fascinată colecţia de ţinute – consoartele englezilor, sclipind de ulei bronzant, în costume de baie, acoperite cu cămăşi lungi sau saronguri, fetele de la reviste, arătând hibernal în negru, Angéla într-un bandaj din lycra de culoarea zmeurei, Éliane (care era evident că fusese în BoraBora), într-o rochie de mătase verde-smarald, despicată până la şold, cu părul negru tuns scurt. Dar şi bărbaţii creau un spectacol aparte: în afară de Philippe, care

era îmbrăcat cu pantaloni albi şi o cămaşă lejeră, ceilalţi se schimbaseră în bermude şi cu câte un tricou mai vechi. Era un fel de snobism invers, îşi zise Simon, în ce priveşte aparenţele; de la depărtare păreau nişte muncitori amărâţi, până când te apropiai şi vedeai femeile cu care umblau, ceasurile scumpe de la mână şi maşinile luxoase.

Aşteptă sâ se aşeze cu toţii şi le atrase atenţia lovind cu furculiţa în pahar.

- Aş vrea să vă mulţumesc tuturor, pentru că aţi lăsat Londra, Parisul sau Cannes ca sâ veniţi aici şi sâ ne ajutaţi sâ inaugurăm acest hotel. Cred câ i-aţi întâlnit deja pe Nicole şi pe Emest, cei care de fapt au făcut tot ce se vede aici. Dar, cu siguranţă, nu aţi întâlnit-o încă pe Madame Pons, maestrul nostru bucătar. Iată o femeie care ştie sâ vrăjească un bărbat cu feluri care mai de care mai sofisticate şi mai rafinate.

întinse braţul în direcţia bucâtârie unde în prag stătea Madame Pons.

Femeia ridică, la rândul ei, paharul în cinstea invitaţilor.

Simon continuă:

- în astâ-seară dăm o mică petrecere, veţi avea ocazia să întâlniţi şi câţiva localnici. între timp, dacâ vâ doriţi ceva, orice, nu ezitaţi sâ cereţi. Iar când vâ întoarceţi acasâ, nu uitaţi sâ le povestiţi tuturor despre acest hotel. Avem nevoie de bani.

Simon se aşează la loc, chelnerii trecură la atac şi zumzetul sporovâielilor se reluâ, acompaniat de clinchet de sticle şi pahare. Privi feţele celor aşezaţi în jurul mesei, luminate de razele de soare care se cerneau prin pânza umbrelelor şi se opri cu ochii la Nicole, căreia îi zâmbi. Nimic nu se compară cu un prânz în aer liber, la începutul verii, în mijlocul unui peisaj mirific. Toată lumea părea sâ aprecieze hotelul. Simon

era în final împăcat cu lumea; atacă scoicile garnisite cu maioneză.

-MonsieurSimon, excusez-moi. Frangoise răsărise ca din pământ lângă umărul lui, muşcându-şi buza de jos. Simon lâsâ furculiţa în farfurie. *Un monsieur vous demande. Il est trés agité.*

Simon o urmă până sus, la telefonul de la recepţie.

-Alo?

- Simon? Sunt Billy. Ascultă, am dat de un necaz.

Simon îl auzea prin telefon cum fumează.

- Unde eşti?

- În Cavaillon. La párnáié, dacă-ţi vine sâ crezi.

- Ce s-a întâmplat?

- Păi să vezi, am parcat maşina şi m-am dus să iau nişte ţigări. Când mă întorc, un individ intra în maşină.

- Şi ţi-a scăpat?

- Nu, era cam pirpiriu săracul, aşa câ l-am tras afară din maşină şi i- am ars vreo două.

- Şi te-au arestat pentru câ l-ai împiedicat sâ-ţi fure maşina?

- Nu tocmai. Nu era maşina mea, ce dracu' sâ zic? A mea era parcata lângă. Aici toate maşinile arată la fel, mici şi albe. Mă rog, omul a început sâ ţipe ca din gura de şarpe şi n-a trecut mult şi a sosit poliţia. Nişte duri şi âştia.

- Of, Doamne. Vin imediat. Nu spune nimic. Stai acolo.

- Cred câ asta e ideea.

Maşina era ca un cuptor, iar Simon era lihnit de foame, încâ o victorie de epopee pentru Billy Chandler, cel mai agresiv fotograf din Londra. Lasâ-l cinci minute într-un *pub* şi pânâ te întorci dai de o bâtaie ca-n filme. Problema era câ de Billy nu era decât gura, iar Simon nici nu mai ţinea minte de câte ori fusese în situaţia de a-i aduce fructe la spital -maxilar fracturat, nas spart, coaste rupte. Odatâ, Billy fusese lovit de un fotomodel, una din fetele câloase căreia, evident, Billy nu-i rezistase. Simon nu se putea împiedica sâ-l simpatizeze, dar pe de altă parte realiza că e în stare să pună omul în nişte situaţii imposibile.

Mica *gendarmerie* din Cavaillon, amplasată în capătul de sus al oraşului, vizavi de un şir de cafenele, puţea a oameni nervoşi şi tutun negru. Simon se pregăti sufleteşte pentru nişte scuze pe măsura faptei şi se apropie de ghişeu. Jandarmul îl (intui cu privirea, cu faţa înlemnită, tăcut, impunător.

-Bonjour. L-aţi reţinut aici pe prietenul meu, un englez. A fost o neînţelegere. Jandarmul nu zicea nimic. Simon trase aer în piept şi continuă: A crezut câ îi fură cineva maşina. A fost o neînţelegere. Regretă nespus acest incident.

Jandarmul se râsuci şi striga ceva nedesluşit prin uşa deschisa în spatele său, apoi se râsuci spre Simon şi i se adresă:

- Căpitanul se ocupa de acest caz.

Căpitanul, a cânii mustaţâ o depăşea pe cea a jandarmului cu câţiva centimetri, ieşi afară din birou, fumând cu o expresie întunecata pe chip. Simon repetă ceea ce îi explicase jandarmului. Căpitanul se întunecă şi mai mult la faţă.

- Este o problema gravă, zise el cu gura plină de fum. Victima a fost dusă la Clinique St Roch pentru

radiografie. Se prea poate să aibă şi fracturi.

„Fir-ar sâ fie, îşi zise Simon, singura datâ când Billy nimereşte cu pumnul şi trebuie sâ se întâmple aici, acum.“

- Domnule căpitan, desigur, mâ voi ocupa de toate cheltuielile medicale.

Căpitanul îl luâ pe Simon la el în birou. Scoase la iveală mai multe formulare, îi luă o depoziţie lui Simon privind caracterul atacatorului, notă motivele prezenţei lui Simon în Franţa, îi ceru paşaportul la control. Discutară despre posibile daune către cel păgubit. Biroul era plin de fum, iar pe Simon începu sâ îl doară capul. Stomacul îl rodea de foame.

într-un sfârşit, după două ore şi jumătate, căpitanul consideră că strânsese suficientă hârţogăraie şi eliberă prizonierul. Billy era îmbrăcat cu nişte pantaloni largi, negri, şi cu o cămaşă albă, închisă până la gât. Părea oarecum uşurat

- Bună, amice. îmi pare râu. Ce mai intrare, nu?

leşirâ din *gendarmerie,* nu înainte de a-şi lua respectuos la revedere şi porniră iute în direcţia maşinii lui Simon. Se opriră brusc în mijlocul trotuarului, iar Billy răsuflă uşurat, de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia toată după-amiaza.

- Ce-aş mai rade o bere.

- Billy. Simon îşi puse mâinile pe umerii osoşi ai prietenului său. Dacâ tu crezi că te-am scos de la poliţie ca acum sâ te duc într-un bar, unde sâ te încaieri cu cine ştie ce arab, ca

apoi tot eu sâ-mi petrec restul zilei încercând să te scot din mâinile jandarmilor, te înşeli amarnic. OK?

Billy rânji cu toată faţa.

- întrebam şi eu. îl bătu uşor cu palma pe obraz. îmi pare bine să te văd din nou. Ar fi fost şi mai bine fără tâmbâlăul acesta, dar am fost convins câ pirpiriul îmi fură maşina. Bun, cum stă treaba?

Când ajunseră la hotel, oaspeţii din jurul piscinei începeau să îşi revină din toropeala indusă de combinaţia de mâncare bună, băutură şi soare. Simon îi privea de pe terasă, iar Billy veni lângă el, cu o bere în mână, aparent complet refăcut după trauma suferită.

- Fiule, îi zise el lui Simon, asta da viaţă. Se uită spre piscină. O, Doamne – îţi vine să plângi, nu alta. Mare noroc dacă aduni suficient material pentru şase batiste din ceea ce poartă ele.

Era limpede câ doamnele erau hotărâte să ajungă cât mai aproape de un bronz complet: erau aproape goale, cu excepţia unor triunghiuri colorate de pânză care, în majoritatea cazurilor, erau mai mici decât ochelarii de soare supradimensionaţi. Simon se uită în direcţia zidului şi îl înghionti pe Billy. Abia vizibil în umbra deasă a unui chiparos înalt se iţea vârful unui cap chel.

- Vecinul nostru. Cred câ a renunţat la televizor pentru tot restul verii.

Simon îl conduse pe Billy la piscină şi îl prezentă invi-taţilor, urmărind amuzat cum fotograful insista sâ dea mâna cu toate doamnele, nemaidezlipindu-şi privirile de trupurile lor unse cu loţiune de plajă. Simon îl lâsâ în compania lor tocmai în momentul în care Billy o întreba pe Angéla dacâ se gândise sâ se apuce de modelling – oare de câte ori a folosit replica asta? – şi pomi în căutarea lui Nicole şi a lui Emest.

Toată lumea fu de acord, seara era perfectă: nici o briză nu mişca aerul cald, cerul se înroşise la apus, iar în depărtare

munţii – doar o ceaţă violacee. Terasa se animă şi, cu o curiozitate politicoasă, localnicii şi străinii se amestecară într-un singur grup, urmând îndemnurile lui Emest, splendid într-un costum roz. Nicole şi Simon, înarmaţi cu sticle de şampanie, se mişcau încet prin mulţime, atenţi la paharele invitaţilor şi la conversaţiile acestora. Francezii discutau politica, vorbeau despre Tour de France şi restaurante. Grupul de oameni de publicitate discutau, ca întotdeauna, despre publicitate. Străinii şi proprietarii de căsuţe de vacanţă comparau varii probleme cu instalaţiile sanitare şi, cu un amestec de indignare şi satisfacţie ascunsă, clătinau din cap auzind cele mai extravagante salturi de preţ de pe piaţa imobiliară.

Billy Chandler şi aparatul sâu de fotografiat se ţineau după fetele frumoase; era convins că femeile nu pot să reziste unui fotograf de modă. Fetele de la reviste abandonaseră uniformele lor negre în favoarea bluzelor largi şi vaporoase, în culori pale, a colanţilor şi a machiajului discret; se strânseseră în jurul unui decorator care se specializase în arta de a face ca interioarele din vechile case provensale sâ imite stilul apartamentelor din Belgravia. Johnny Harris îi observa pe toţi amuzat şi aştepta ca băutura să îşi facă efectul. Neintoxicaţi, oamenii erau prea prudenţi.

Simon îl găsi în flancul unui grup care îi includea pe Philippe Murat, un scriitor francez care se plângea de neajunsurile de a fi celebru şi o tânără moştenitoare din Saint-Remy, care purta câteva kilograme de aur şi o expresie de fetiţă bosumflată.

- Ai dat peste vreo dezvăluire, Johnny?

Harris îi zâmbi uşurat.

- Nu-nţeleg o iotă din ce vorbesc. Am mare nevoie de un bârfitor fluent în engleză, care moare de nerăbdare să-şi

deşerte desaga. Sorbi din şampanie. Un străin amabil şi vorbăreţ, căruia sa-i lipsească total simţul discreţiei.

Simon cercetă mulţimea de capete vorbitoare până ce gâsi chipul pe care îl câuta – o faţa rotunjoara, bronzata şi animata, încadrata de par creţ, şaten.

- Pe ea o cauţi, zise el. Este agent imobiliar, e aici de cincisprezece ani. Dacâ vrei sâ lansezi un zvon şi sâ se împrăştie mai abitir decât gripa, tot ce trebuie sâ faci este s-o asiguri că va fi „strict confidenţial”. E poreclită Radio Luberon.

îşi făcură loc prin mulţime; Simon o luâ pe fatâ pe dupâ umeri.

- Te fur o secunda câci vreau sâ-ţi prezint un domn de la presa. Lui poţi sâ-i povesteşti despre vecinii noştri încântători. Johnny, dânsa este Diana Prescott.

- Johnny Harris. îşi strânseră mâinile. Am un mic editorial în *News.* Simon îmi spune câ mi-aţi putea da o idee despre culoarea locală.

Femeia îl privi cu ochi mari, ireal de albaştri şi începu sâ chicotească.

- Aşa îi zic în ziua de azi? Păi, cu cine vrei sâ începem? Topul snobilor? Actorii care nu ştiu sâ joace un rol? Mafia decoratorilor?
Oamenii trăiesc cu senzaţia câ aici viaţa e liniştită, când colo... Clocoteşte.

- Abia aştept sâ aflu tot, zise Johnny. îşi însuşi sticla pe care Simon o ţinea în mână. Asta va rămâne între noi doi şi milioanele mele de cititori.

Femeia chicoti din nou.

- Atâta vreme cât nu-mi menţionezi numele, dragul meu.
Acceptă şampania oferită şi Simon realiză că era deja pe jumătate ameţită. Acum, îl vezi pe domnul înalt de acolo, cu pârul alb, uşor adus de spate, imaginea respectabilităţii, nu? Ei, cică dă nişte petreceri...

Simon se scuză şi îl lâsâ pe Harris pe mâini bune. Era uşor euforic, câci bâuse pe stomacul gol, şi tocmai ochise bufetul

din restaurant, când se simţi prins de mână. Se răsuci şi dâdu cu ochii de Jean-Louis în *tenue de fete* — cu o cămaşă somon şi o haină de culoarea îngheţatei de vanilie, care sosise împreună cu un bărbat în costum şi cravată bleumarin.

- Permiteţi. Jean-Louis zâmbi. Vi-l prezint pe colegul meu, Enrico din Marsilia.

Enrico putea foarte bine să vină direct de la o şedinţă cu managerii de vârf ai unei companii – era îmbrăcat într-un stil sever, conservator, ras cu grijă. Dar îl trădau o anume rigiditate curioasă, privirea fixă şi rece şi cicatricea de pe gât care dispărea sub gulerul cămăşii. Mai mult ca sigur nu o căpătase într-un birou. Jean-Louis îi explică lui

Simon câ Enrico se ocupa cu asigurările de viaţă. Jumătatea de jos a feţei se destinse în ceea ce se voia un zâmbet. Ar fi o mare onoare pentru el, zise Enrico, să-l asiste pe Monsieur, dacâ la hotel s-ar fi ivit vreo problemă prea presanta sau prea delicată pentru jandarmi.
Enrico îşi aprinse o ţigară şi îl privi gânditor pe Simon prin cortina de fum. Un loc atât de frumos, atât de aproape de Marsilia – ar fi putut deveni un punct de atracţie pentru anumite... elemente de pe coastă. Jean-Louis clâtinâ din cap. *Beh oui.* Trăim vremuri periculoase.

Simon îşi dâdu seama câ poate intrase cam impulsiv în afacerea cu hotelul. Enrico aducea cu el umbra unei ame-

ninţâri, în ciuda politeţii şi a zâmbetului său nesincer, amenințare ce nu avea nimic de-a face cu asigurarea convenţională. „Noroc cu experienţa în publicitate*[4], îşi zise el. Măcar ştia ce să facâ într-o situaţie ca aceasta.

- Enrico, neapărat sâ luăm masa împreună, zise el. Vom putea discuta în linişte.

Miss Gibbons se mişca grijulie printre pădurea de picioare, ferindu-se de tocurile cui şi duşurile cu şampanie, cu botul lipit de dalele de piatră în căutarea pateurilor căzute pe jos. Ajunse la o bancă de piatră la marginea terasei şi înclină capul

intrigată. Sub bancă era un obiect mare şi extrem de interesant II adulmecă. Nici o mişcare. Făcu un test şi muşcă atentă: obiectul era plăcut, moale şi uşor cauciucat. Luâ obiectul în gură şi porni în căutarea unui loc liniştit, departe de lumea nebună a picioarelor, unde putea să-l distrugă în pace.

Jumătate de oră mai târziu, *Harpers & Queen* se hotărî că era vremea sâ îşi împrospăteze machiajul şi întinse mâna după geantă. Ţipătul ei îngrozit puse punct oricărei discuţii; Simon îşi făcu loc printre invitaţi, pe jumătate aşteptându-se sâ dea de Billy Chandler cu mâinile la beregata vreunui soţ câlcat pe coadâ.

- Geanta mea! ţipâ *Harpers & Queen.* Mi-a luat cineva geanta!

Simon îşi luâ gândul de la mâncare şi începu sâ caute geanta cu fata disperată; pomirâ din răsadurile de levănţicâ şi continuarâ printre oaspeţi, pânâ la piscinâ. în timp ce căutau, fata făcu inventarul tuturor lucrurilor pe care le avea în geantă, îşi ţinea toată viaţa în geanta aia, iar gândul câ îşi pierduse definitiv agenda Filofax o aduse în pragul deznădejdii. Simon, mort de foame, cu un început de

migrenă, nu avea nici un chef sâ asculte teoria lui Jean-Louis, cum câ geanta ar fi deja de cealaltă parte a graniţei cu Italia, dupâ cât de eficienţi erau hoţii locali. *Beh oui.*

Un membru al contingentului de publicitate veni în fugă la Simon.

- E OK. Am gâsit-o.

Simon se mai învioră.

- Slavă Domnului. Unde e?

- Sub masa mare din restaurant

Harpers & Queen aproape câ leşină de bucurie, dar imediat se panicâ din nou. Dacâ cineva golise geanta cu toate lucrurile din ea, îi furase viaţa, chiar şi agenda în care adunase cu atâta greutate sumedenie de numere de telefon? Pentru o clipa, fata contemplă falimentul social.

- Nu, nu, o linişti tipul din publicitate. Nu cred sâ lipsească ceva. Nu tocmai.

Când ajunseră în dreptul mesei lungi, gâsiră aici un grupuleţ de oameni ghemuiţi la podea, care se pare câ purtau o discuţie cu marginea feţei de masâ.

Unul dintre aceştia ridică privirea spre Simon.

- Am încercat s-o amăgim cu pastă de somon şi *quiche,* dar nu e deloc interesată.

Simon şi *Harpers & Queen* se lăsară în patru labe şi priviră sub masâ. Miss Gibbons ridică ochii spre ei şi îşi dezveli colţii, pe care încă se mai vedeau fragmente din coperta albastră a paşaportului britanic. Mârâi la ei nemulţumită şi trecu la atac, ţinta fiind de această dată un tampon Tampax.

- O, Doamne! şopti *Harpers & Queen.*

- La naiba, zise Simon. Unde e Ernest?

Franţoise se străduia din răsputeri sâ îl înţeleagă pe micul fotograf englez. Era un tip şarmant, în plus nu era deloc neplăcut sâ fii obiectul atenţiei cuiva, chiar dacâ aceasta persoanâ nu ştia decât puţine cuvinte în franceza.

- Acum, draga mea, zise el, hai sâ facem câteva pentru *Vogue.* Ai auzit de *Vogue,* da? *Le top* revista.

Se trase îndârât şi înclină capul într-o parte.

- Da, aşa. Hai să te vedem pe canapea. Bătu cu palma în perna canapelei şi Franţoise se aşezâ pe margine. Nu, cred câ ar fi mai bine – *tres relax,* OK? Se poate? O muta pe Frangoise pânâ ce fata ajunse sâ stea întinsă pe canapea. Aşa. E mult mai bine. îngenunche lângă ea. Acum, zic sâ îndoi piciorul acesta – aşa – şi nasturii de la cămaşă... stai, lasâ-mâ pe mine... şi fusta, da, minunat...

Espadrilele în dungi albe şi roz cu care era încălţat Emest nu scoteau nici un sunet. Se opri brusc din drumul său înapoi câtre restaurant, abia reuşind să-şi stăpânească sprâncenele ce ameninţau să îi zboare de pe frunte, şi tuşi cu emfază.

Billy Chandler aruncă o privire peste umăr şi rânji.

- Hei, Em, făceam şi noi câteva probe aici. Nu mi-ai văzut cumva bliţul?

- Sâ înţeleg că nu era ascuns în bluza domnişoarei. Sau nu ai tenninat de căutat?

- Em, lucram la o poză artistică, doar atât îi făcu semn cu ochiul. Hei, te câuta Simon.

Emest pufni ameninţător.

- Il trimit pe Monsieur Bonetto aici şi-atunci poţi sâ faci un

portret artistic: tata şi fiicâ. Dar sâ nu începi fârâ el, bine?

Grupul adunat în jurul bufetului îi fâcu loc lui Emest, apoi îl urmâri cum o cearta pe Miss Gibbons ca sâ retumeze ce mai râmâsese din gustarea ei. în final o alungă şi căţeaua dispăru cu coada între picioare în bucătărie, căutând consolare la Madame Pons. *Harpers & Queen* era în pragul disperârii; aduna rămăşiţele molfăite într-o grâmâjoarâ şi o puse pe masâ. Agenda scăpase ca prin minune, însă cărţile de credit erau compostate bine; în plus, avea nevoie de un paşaport nou. Se uitâ urât la Simon, strângând supărată din buze. Trebuia făcut ceva.

Dar ce anume? Consulatul Britanic din Marsilia era închis peste weekend. Simon se resemnâ cu gândul câ-şi va petrece duminica dimineaţa la telefon, încercând sâ dea de consul. Emest o conduse pe fatâ la cea mai apropiată sticlă de şampanie, iar spectatorii se împrâştiarâ, alegând sâ se îndrepte spre anexâ, unde cineva pusese muzicâ.

Era aproape miezul nopţii când Simon reuşi sâ îşi ia prânzul la o măsuţă de pe terasă, bucurându-se câ era în sfârşit singur. în afarâ de incidentul cu blestematul de câine, totul mersese bine. Nimeni nu părea sâ se fi îmbătat peste măsură, nimeni nu se luase la harţă, nimeni nu-l pocnise încă pe Billy Chandler. Mai devreme sau mai târziu cineva tot va aluneca în piscină, dar, în ansamblu, seara fusese reuşită. Simon muşcă din felia de somon şi se destinse.

- Ah, *patron,* o binemeritata pauză. Johnny Harris îşi trase un scaun şi se aşează la masă. Cum îţi mai simţi fata? Nu te doare de la atâta rânjit?'

Simon înghiţi şi aprobă din cap:

- Dar tu?

- Mâ simt de-a dreptul inferior. Harris îşi turnă nişte vin. Angéla nu mi-a zis niciodată că e licenţiată în limbi modeme.

Toată seara a sporovăit cu franţujii, în vreme ce eu am stat ca fraierul într-un colţ. Roiau în jurul ei, nu alta. îţi dai seama ce şoc. Nu pare genul cultivat.

Simon îşi aminti cum era îmbrăcată Angéla – o rochie extrem de scurtă, fârâ spate, din material de culoare neagră şi sandale cu tocuri înalte care atrâseserâ căutături admirative din partea lui Madame Pons – şi izbucni în râs.

- Da, francezilor le plac intelectualii, mai ales intelectualele blonde, cu picioare până la gât. Spune-mi, ai prins ceva interesant de la Radio Lubéron?

Harris scoase un carneţel din buzunar şi răsfoi câteva pagini.

- Chestii de milioane, dar, bineînţeles, multe nu pot fi publicate. De exemplu, ştii câ într-unul din sate stâ un tip mai în vârstâ care plăteşte fetele sâ se dezbrace, cât el le priveşte şi ascultă Wagner, şi se îmbată ca un porc cu vin de Porto? Un englez, evident.

- Evident, întări Simon. Un francez n-ar bea vin de Porto.

- Ia sâ mai vedem. Harris îşi consultă notiţele. Orgii printre ruine, diverse tranzacţii pe sub mână – ştie o groază despre genul acesta de lucruri – mafia decoratorilor, antichităţi false, ticăloşi veritabili precum domnul Crouch şi discipolii lui... Harris se opri şi clătină din cap. Şi eu, care am crezut câ cel mai interesant lucru care se petrece aici e sâ stai cu ochii pe struguri, sâ-i vezi cum cresc. Şi când colo, aici găseşti de toate, de la adulter la conturi secrete în bănci elveţiene. Nu pare a fi diferit de Weybridge, dacâ stau bine sâ mâ gândesc.

- Mda, încep şi eu sâ descopăr latura asta, zise Simon. Se uită peste umărul lui Harris: Jean-Louis şi Enrico din Marsilia îi zâmbeau.

- O seară minunată, declară Jean-Louis. Sunt încântat câ s-a

rezolvat problema cu geanta fetei. Un hoţ cu patru picioare, *c'est drole, non?*

- Foarte comic, zise Simon.

Enrico duse mâna la ureche, semnul că vor mai vorbi la telefon.

- Pentru prânz?

- Cu siguranţa, Enrico.

- *Ciao*$_t$ Simon.

Harris se răsuci pe scaun şi îi urmări pe cei doi bărbaţi îndepărtându- se.

- Cam sinistru tipul în costum bleumarin. Cine e, vreun politician local?

- Asigurări.

- Eu mi-aş plăti rata anuală, în locul tău.

Harris privi spre anexă, unde Angéla îşi demonstra abilităţile pe ringul de dans cu Philippe Murat, şi decise că era momentul să intervină. Simon îşi termină mâncarea. Când Nicole îl găsi, două ore mai târziu, adormise în scaun cu trabucul pe jumătate fumat între degete.

19

Era ora patru şi soarele încâ mai dogorea. Emest era fericit sâ părăsească terasa, unde discutase despre cerinţele unui oaspete vegetarian din Düsseldorf şi acum stătea la răcoare în biroul din spatele recepţiei. Hotelul îşi luase o pauză de siestă; se terminase cu masa de prânz, mesele erau pregătite pentru cină, un rând aproape nemişcat de trupuri stăteau la soare la piscină, întorcându-se de pe o parte pe alta, ca puii la rotisor. Nimic nu mai avea cum sâ se întâmple pânâ la ora şase. Emest o trimise pe Franţoise sâ mănânce şi se aşează la birou sâ citească corespondenţa zilnică, cea mai mare plăcere fiind sâ deschidă cereri de rezervare. „Sezonul începea sâ se umeascâ”, gândi el.

Auzi uşa principală deschizându-se, paşi pe lespezi şi zgomotul unei răsuflări greoaie. Puse scrisorile deoparte şi se ridică în picioare.

- Hei! strigă o voce. E cineva acasâ?

Emest nu mai văzuse niciodată un tânăr atât de arătos. Era înalt, numai muşchi. Purta pantaloni negri de ciclism, tricou mulat fără mâneci pe care scria: „TEXAS U. PATRU SAU CINCI DIN CEI MAI FERICIŢI ANI DIN VIAŢA TA”. Pârul tuns scurt, ochii albaştri şi un zâmbet larg cu dinţi perfecţi cum numai în America se distribuie.

- Bunâ ziua, spuse Emest. Te pot ajuta cu ceva?

- Ce mai faci? Tânărul ridică o mâna. Boone Parker? îl caut pe Simon Shaw?

Avea un stil de a vorbi tipic american, la sfârşitul fiecărei fraze avea parca un semn de întrebare.

- Boone, ce bine îmi pare să te văd! Te aşteptam. Eu sunt

Emest. Tânărul dădu din cap. Domnul Shaw ar trebui sâ aparâ în câteva minute. îndrăznesc sâ-ţi recomand să iei ceva de băut de la bar. Ridica telefonul pentru a da comanda la bar. Ce ai dori?

- Doua beri? Ar fi minunat.

- Bineînţeles, spuse Ernest, câte una pentru fiecare mânâ.

Boone termina prima bere dintr-o suflare.

- Omule, aveam nevoie de asta. Am venit pe bicicletă. Fâcu el o grimasa spre Ernest. Aveţi nişte dealuri afurisite pe aici.

Cum bea ceva mai încet a doua bere, Boone îi împărtăşi lui Emest primele lui impresii despre Franţa, care spunea el, era marfă, chiar dacâ nu întâlnise prea multe fete. Dar era bine sâ fie acolo în capitala mondială a ciclismului, deoarece asta era una din pasiunile lui – sau, după cum o descrisese el, super treabă. Asta şi gătitul, nu era foarte decis ce dorea sâ ajungă, următorul Greg Lemond sau următorul Paul Bocuse. Era roţi contra farfurii.

Lui Emest îi venea greu sâ şi-l imagineze pe puştiul ăsta deasupra unei cratiţe cu mâncare cu mâinile alea mari, dar Boone îi explică faptul câ era genetică problema cu mâncarea.

- Tata are de a face cu mâncarea, Emie. Mâncarea în genele mele? Gâtesc de la nouă ani – atunci numai ouâ şi fasole congelată şi chestii d-astea –, iar acum studiez *cuisine.* Aproape câ m-am dus la una din şcolile alea de gătit din Paris, ştii? Locuri din alea în care îţi fac fundul arşice dacă nu ştii sâ faci roşiile *coulis* cu o mânâ legată la spate. îmi place la nebunie chestia asta a francezilor, sunt foarte serioşi.

- Ei bine, tinere Boone, spuse Emest, cred că va trebui sâ te întâlneşti cu bucătarul nostru. Cum stai cu franceza?

Boone se scărpina în cap şi ridică din umeri.

- Rudimentara? Cu spaniola stau bine, dar cred câ asta nu prea contează aici. Lucrez la ea. El bău şi ultima sorbitură de bere şi privi la ceasul din spatele biroului. La naiba, trebuie sâ plec. Am ore la cinci.

- îi voi spune domnului Shaw câ ai trecut pe aici.

- Sigur. Mi-a fâcut plăcere să vorbesc cu tine, Emie. Ai grijă de tine, auzi?

Emest stătu în uşă şi îl privi cum se urcă pe bicicletă şi pedalează. „Ce tânăr promiţător, gândi el, şi aparent destul de nepângărit, deloc ce te-ai aştepta de la fiul unui miliardar/* Câteva dintre expresiile folosite de el nu îi erau însă foarte clare.

Nicole şi Simon, roşii în obraji şi vinovaţi după o du-pâ-amiazâ petrecută în pat, sosiră la hotel unde îi găsiră pe Franţoise şi pe Emest puşi la zid de o bătrânică măruntă şi foarte iritată. Simon o recunoscu pe nevasta perversului care locuia lângă ei. Madame avea motive sâ creadă câ unul din musafirii hotelului se expusese la soare nud. Simon tocmai încerca sâ parâ terifiat de acest gând şi sâ o convingă pe Madame câ trebuia să fi fost vorba de cineva care avea costumul de baie de o culoare apropiată de cea a pielii. Când fu întrerupt de un musafir francez care îi ceru să facă ceva în legătură cu voyeur-ul care se holbează la nevastâ-sa şi nu vrea sâ înceteze. *Incroyable!*

Urmă un moment de linişte în care cei doi protagonişti realizară câ sunt în tabere adverse.

- *Impudent voyeur!*

-Nudiste!

- *Insupportable!*

- *Scandaleux!*

Simon o conduse uşor pe Madame la uşă, dând din cap cu toată solemnitatea, în timp ce Ernest făcea acelaşi lucru cu clientul. Nicole şi Franşoise se strecurată în birou chinuin-du-se să-şi păstreze feţele serioase. Când intră şi Simon câteva minute mai târziu, nu arăta ca un om care obţinuse încă o victorie în diplomaţie.

- Nu ştiu de ce râdeţi, spuse el. Este o criză de moralitate. Madame însăşi mi-a spus.

- Ce putem face?

- Dumnezeu ştie. Ne-am oferit sâ facem zidul mai înalt, dar ne-a spus că astfel le-ar bloca soarele.

Franţoise chicoti.

- Cumpară-i lui bârbată-său o scară mai mică.

Simon se bătu cu degetul pe frunte.

- Sigur. Ce minunat este să avem alături de noi o minte logică franţuzească.

El şi Nicole merserâ sâ se întâlnească cu Emest, care reuşise sâ-l calmeze pe soţ cu arma cea mai redutabilă pe care o are un hotelier, şampanie pentru cei doi din partea casei, iar acum fredona fericit în timp ce făcea mici ajustări la mesele din restaurant. Le povesti despre vizita lui Parker Boone – un tânâr aşa de plăcut şi foarte bine clădit –, iar apoi scoase o scrisoare din buzunar.

- Asta a venit pe adresa hotelului, dar cred câ îţi este adresata numai ţie. I-o dâdu lui Simon. Ai un unchi artist? Dacâ este aşa, atunci l-ai ţinut ascuns bine.

Simon privi la scrisul lăbărţat de pe o foaie care avea antetul Pensione San Marco:

Salut mucos mic ce eşti,

Veşti despre stabilimentul tău au ajuns până la mine

în Veneţia, unde eu şi muza mea împârţim privelişti celeste cu alţi 50 000 de turişti japonezi. Pictatul este practic imposibil. Tânjesc după lumină şi spaţiu, după

mirosul de cimbru şi lavandă, o tresărire de piele aurie, aspectul dur al pietrei care se urca la cer. Ah, Provence!

Am fonduri suficiente pentru un bilet de tren până în Avignon, vă trimit datele sosirii mele pentru a putea face pregătirile necesare. Nu este nici un motiv pentru mine să mă întorc la Norfolk imediat, aşa că va fi suficient timp pentru a reînnoda relaţia noastră, pe care eu o preţuiesc cel mai mult.

Pe curând, cum se spune în Franţa! Iubitorul tău unchi, William

P.S. Acum mi se spune de către critici Goya din Norfolk. Ar fi falsă modestie din partea mea să mă cert cu ei. Adu-mi nudurile, băiete! Pensulele mele tremură de nerăbdare.

- La dracu'. Simon îi pasă scrisoarea lui Nicole. Nu cred că ţi-am spus despre el, nu?

Nicole agită scrisoarea.

- Este faimos unchiul ăsta?

- Nu atât de faimos pe cât şi-ar dori el. îl văd o dată la trei sau patru ani şi este de fiecare dată falit, de obicei pe drumuri, fugind de vreo văduvă căreia i-a promis că o ia de nevastă... Simon făcu pauză şi îl privi pe Emest. Nu-l putem lăsa să ocupe o cameră aici pentru prea mult timp. Va considera că a murit şi a ajuns în rai. Nu vom mai scăpa niciodată de el.

- în acest caz, dragule, spuse Emest, ar fi bine să-i găsim repede o văduvă, nu? Este prezentabil unchiul William?

Simon se chinui sâ-şi aducă aminte ultima întâlnire cu el, arăta ca un pat nefâcut, într-un costum antic, mirosind a whisky şi terebentină.

- Nu într-un mod convenţional, Em, nu. Dar se pare câ femeile îl plac.

- Ah, atunci avem o speranţă. *Cherchezla veuve,* Nicole. Emest făcu semn cu mâna unui cuplu care se întorcea de la piscina şi se ducea sâ se îmbrace pentru cinâ. Trebuie să plec, suntem ocupaţi la maximum la noapte – *le tout* Lubéron a auzit de draga de Madame Pons.

îndreptă o faţă de masâ dupâ care intrâ în bucătărie.

- Iată un om, spuse Nicole, care şi-a găsit *métier.* Este atât de fericit! Toţi îl iubesc, ştii?

- E ciudat. Am schimbat locurile, este complet invers decât era în Londra. Aproape am senzaţia câ trebuie să îmi fac programare ca sâ îl vâd. Ştii ce mi-a spus? Trebuie sâ luăm cina împreună într-o zi şi sâ mai discutam şi noi. Simon râse. Este exact ceea ce obişnuiam eu sâ-i spun.

- Asta te îngrijorează?

Simon privi în jos spre faţa ei. Jumătatea aia de zâmbet nu se prea potrivea cu seriozitatea ochilor ei.

- Eh, mâ obişnuiesc eu.

Nicole se întinse sâ-i aranjeze gulerul de la cămaşă. Cum naiba putea un om sâ ajungâ atât de neîngrijit doar mergând dintr-un loc în altul?

- Dacâ te îngrijorează trebuie sâ vorbeşti cu el treaba asta. Nu te purta ca un englezoi.

- Bine, îi spuse el, punându-şi palmele sub fundul ei şi ridicând-o de la pământ ca s-o sârute pe gât. Un chelner care ieşi din bucătărie se opri din mers şi şopti:

- *Bon appétit.*

Şi se întoarse de unde venise.

Nu era surprinzător, gândi Simon mai târziu, câ atât de mulţi oameni visează cu ochii deschişi sâ aibă un restaurant al lor. El privi în jur pe terasă. Toate locurile erau ocupate, feţe animate de lumina lumânărilor, râsete şi conversaţie, iar Emest anticipa ce doreau clienţii lui, fără să fie nevoie ca ei sâ-l cheme, toate mesele lui erau mulţumite. Totul părea uşor. Nimeni,

observând panorama aceasta cu oameni relaxaţi, nu îşi putea imagina cât efort era în bucătărie pentru a le produce – degete taiate, piele julită, sosuri la secunda, sudoarea, înjuraturi şi lucruri vărsate, şi întotdeauna, în faţa clienţilor trebuia afişată o mina calma şi sigură, gesturi sigure, solicitudine, şi răbdare imensă, calităţile ce definesc un chelner bun.

Simon încercă sâ asocieze anumite stereotipii cu diversele naţionalităţi. Grupul acela foarte bronzat, unde bărbaţii purtau prea multe bijuterii, iar femeile comandau Bordeaux, în loc de vinuri locale, trebuie sâ fie germani – prosperi, masivi şi gălăgioşi. Orice masâ de la care se ridicau fuioare de fum de ţigară trebuie sâ fie francezi, la fel cum o masâ de nefumători cu mai multă apâ decât vin şi care sunt beţi, atunci trebuie sâ fie americani. Englezii pun unt pe pâine şi comandă cel mai greu desert. Elveţienii mănâncă foarte ordonat şi îşi ţin coatele în afara mesei, alternând sorbitura din paharul de vin cu una din cel de apă, cu precizie de metronom. Simon zâmbi când îl văzu pe Emest cum valsează printre mese cu ochii în patru. Pârea câ el conduce acest restaurant de ani. Nicole spusese câ acesta este un

bărbat care îşi găsise *metier* „Şi iată unul care încă mai cautâ”, gândi Simon.

De îndată ce hotelul fusese pus pe picioare şi începuse sâ funcţioneze, el avusese un sentiment aproape dezamăgitor. Emest şi Nicole erau cei care conduceau hotelul, locul intra într-un ritm, şi singura persoană care nu avea ceva concret de făcut era tocmai proprietarul. Era oare el în stare sâ întreţină musafiri şi sâ calmeze vecini isterizaţi pentru următorii câţiva ani? Cât de diferit era acest lucru de momentul în care încheia contracte cu Ziegler şi Iordan. Scala de măsură era complet diferită, dar tehnica lor de rezolvare era familiară: tact, răbdare şi rahat.

Simon părăsi restaurantul dând din cap şi zâmbind în timp ce trecea printre mese şi se duse la etaj. Nicole şi Franţoise erau în birou, împărţind o sticlă de vin şi hârţogăria de zi cu zi. Nu

mai era mare lucru ce putea face el acolo. Nicole îl saluta din birou, îi trimise un sărut şi-i spuse câ o sa se vadă acasâ. El paşi în aerul rece al serii, vâzu lumina încâ aprinsa la cafenea şi se duse acolo pentru un pahar de *marc* şi companie.

Ambrose Crouch statea la o masa lângă perete. Carafa din faţa lui era pe jumătate goală. Trebuia să fi mâncat ceva. El privi cu urâ la spatele lui Simon şi simţi cum vinul pe care îl bâuse până atunci îi provocase arsuri la stomac.

- Vrei sâ scapi de prietenii tâi, turiştii?

La auzul vocii lui Crouch, Simon se întoarse şi recunoscu faţa malefică, şi se întoarse la băutura lui.

- Ce s-a întâmplat? Acum nu mai vorbeşti decât cu germani bogaţi, asta e? îl pupi în fund pe Fritz şi apoi îi iei banii? Crouch îşi termină vinul şi râse. Bineînţeles câ ai avut destula practică. Un om din publicitate ştie totul despre asta.

Simon îl privi şi apoi pomi spre masă. Crouch privi în sus spre el.

- O vizita din partea patronului. Sunt onorat.

- Cred că eşti nervos. De ce nu te duci acasă?

- Nu eşti tu patronul cafenelei, spuse Crouch indicând spre cana goala şi se aşeza pe spate în scaun. Sau este şi asta unul din planurile tale? O mică renovare cu gust pentru turişti?

Simon se gândi să plece. Iritarea scotea ce e mai bun în el. Se aşeză.

- Şi tu tot un turist eşti. Numai că eşti aici de mai mult timp decât toţi. Nu eşti un nativ cum nici eu nu sunt. Şi peste toate tu mai eşti şi ipocrit – toate prostiile alea din articolul tău, cu oroarea care este progresul şi aşa mai departe; progresul îţi convine când te serveşte pe tine.

- Nu mai spune.

- Exact. Ai un telefon, ai un fax, ai electricitate, presupun că ai şi o baie. Toate astea înseamnă progres, nu-i aşa?

- Şi tu cum numeşti invazia asta în aceste sate? Oameni care îşi fac o casă aici numai pentru a veni doua luni de zile în vacanţa pe an?

- Ai prefera să le lase în paragina, presupun. Ştii mai bine decât mine ca populaţia tânără s-a strămutat de ani de zile, pentru că preferă să muncească la oraş decât la câmp. Unele dintre satele astea ar fi murit fără turism.

Crouch rânji.

- Unde am mai auzi eu asta?

- întâmplarea face să fie adevârat.

- Deci trebuie sâ ne retragem toţi acum pe terenurile de golf şi în buticuri şi în vile şi blocaje în trafic – presupun câ asta numeşti tu salvarea satelor?

-Turismul este un fapt al vieţii. El poate fi fâcut prost sau bine, nu îl poţi ignora sperând câ va dispârea.

- Eu nu îl ignor, după cum vezi.

Simon rămăsese fără răbdare şi *marc.*

- Nu, nu o faci. Tu trăieşti înjurându-l, iar uneori nici nu ai curajul sâ îţi pui numele pe propriile opinii.

Crouch îl privi, un zâmbet îi strâbâtu faţa.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti. Mai sunt şi alţii care îmi împărtăşesc opiniile, că turismul este o epidemie vulgară.

Simon împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare.

- Şi ce fac de sărbători aceşti alţii? Unde se duc? Sau rămân acasă simţindu-se superiori?

Era o egalitate nesatisfâcătoare, se gândi Simon în timp ce părăsi cafeneaua. Era un subiect pe tema căruia s-ar fi contrazis cu plăcere cu oricine, mai puţin cu jurnalistul acela beat şi greţos. El stătu pentru moment privind în sus la cerul de culoarea cernelii şi admise câ oricum îi plăcuse. Era o schimbare de la plezanteriile perpetue la care era supus în calitate de gazdâ la hotel. Şi lucrul acesta îl puse pe gânduri. Turismul transformase coasta Mediteranei într-un loc aglomerat şi poluat Se va întinde chestia asta în toată Provence? Sau au fost trase

nişte învăţăminte? Crouch avea fara dubiu o parte de dreptate, chiar dacâ era un snob şi un idiot arogant. Simon zâmbi pentru sine în întuneric. Era în pericol de a deveni

rezonabil.

Boone Parker câpâtase obiceiul de a veni pe bicicleta la hotel, aproape în fiecare după-amiazâ, atras atât de pasiunea pentru gastronomie şi perspectiva de a o urmâri pe Madame Pons gâtind, cât şi de dorinţa tot mai crescânda de a depăşi barierele lingvistice existente între el şi Franţoise. îi amuza pe Simon şi pe Emest sâ vadâ cum cei doi îşi dau târcoale ca douâ animale încercând sâ creeze un pod între engleza texanâ şi franceza provensala. Boone putea sâ-şi ceară porţia zilnică de bere în franceză, iar Frangoise reuşea sâ salute în engleză. Ei ajunseseră la o lecţie mult mai avansată într-o după-amiazâ, identificând pârţi ale corpului, când studiile fuseseră întrerupte de un telefon din gara Avignon. Unchiul William sosise de la Veneţia.

Simon îl gâsi la barul gârii cu un pahar de *pastis* în faţă, fâcându-şi vânt cu pălăria lui de pai. Purta aceiaşi pantaloni cu care avea impresia câ îl văzuse şi ultima oarâ.

- Dragă băiatule, dacâ ai şti ce bine îmi face la inimă sâ vad o faţâ familiară în ţâri străine – şi atât de brună Arăţi bine, probabil câ îţi face bine viaţa în Provence, şi de ce nu ar fi aşa. El îşi dâdu pârul pe spate şi îşi puse pălăria pe cap, goli şi ultima urmă de *pastis,* ridică din umeri şi începu sâ se caute prin buzunare. O mică formalitate şi apoi putem pleca. Scoase un pumn de monede şi le privi dezamăgit de parcă se aştepta la un sul de bancnote valoroase.

- Ah, crezi câ acceptâ sâ achit în *lire?*

Simon plăti nota. Ridică cele douâ valize ponosite de piele ale unchiului William şi merserâ spre maşina aflată în parcare. Bătrânul se opri atât de brusc, câ Simon aproape îl doborî.

- Stai! Uite paznicii neînduplecaţi ai palatului papal! ridică el mâna către fortificaţiile din partea cealaltă a drumului.

Sufletul istoriei, şocul luminii! încântător, încântător. Simt deja că am intrat în graţia muzelor.

- Hai sâ ne dăm din calea autobuzului.

Unchiul William puse ochii pe ţigările de foi ale lui Simon când ajunseră în maşină şi îşi aprinse una cu o mare satisfacţie. Veneţia nu fusese o experienţă fericită, spuse el. înghesuiala şi preţurile, porumbeii ăia enervanţi peste tot, neînţelegerea legată de factura de la *pensione* – nu, nu regretase deloc câ plecase de acolo. Dar ce fericire sâ găsească sprijin şi adăpost în Provence, unde un artist poate înflori la soare.

- Am o micâ problema cu sprijinul şi adăpostul, unchiule Willy. Hotelul este foarte ocupat în perioada asta.

- Un detaliu, băiatule, un detaliu. Doar mâ cunoşti. Nevoile mele sunt puţine şi simple. Trase lung din havanâ. Un pat amărât într-un pod, undeva, nişte supă şi o coajă de pâine.

Simon ştia ce însemna asta.

- Cu banii stai bine?

Unchiul William scutură ţigara şi sufla în vârful acesteia.

- Sunt şi eu afectat de recesiune.

- Eşti falit.

- Am probleme cu intrările de capital.

- Eşti falit.

- Am de încasat nişte bani.

- Iar ai de încasat? Aceiaşi bani?

Unchiul William refuză orice discuţie legatâ de situaţia lui

financiară, îşi întoarse atenţia asupra frumuseţilor naturii. Când ieşiră din Avignon şi trecură pe lângă o prostituată cu BMW, acum în ţinuta de vară, pantaloni scurţi, pantofi aurii cu tocuri foarte înalte, bătrânul îşi ridică pălăria galant şi murmură:

- Fermecător, fermecător.

Simon scutură din cap şi se întreba unde îl va caza pe unchiul William, pentru că la hotel nu putea sta mai mult de o săptămână. Toate camerele erau rezervate.

- Un bănuţ pentru gândurile tale, băiatule.

- încercam să mă gândesc unde te vom caza. Cât timp ai de gând să stai?

Unchiul William murmură de încântare când trecură pe lângă un câmp de floarea-soarelui, rânduri precise şi toate orientate în aceeaşi direcţie, ca şi cum ar fi fost aranjate una câte una.

- Cine ştie? O lună? O viaţă? Uite câţi ani i-au trebuit lui Cézanne să picteze Sainte-Victoire. Fluturâ cu ţigara spre peisajul de afară. Acest peisaj splendid – colţul de stâncă, măslinul, iarba viu colorată – aceste lucruri trebuie sorbite cu grijă, ca un vin bun, nu dat pe gât. Schimbarea anotimpurilor, sunt convins că îmi vor oferi inspiraţie nesfârşita, zise el, se aplecă şi îl bătu uşor peste genunchi. Şi mai este şi avantajul de a fi aproape de o persoană iubită.

- Mă temeam de asta, murmură Simon mai mult pentru el.

Unchiul William era, după cum se şi aştepta, încântat de hotel şi cum nu era prost, mirosise imediat că Emest îi va putea fi un aliat de nădejde. La numai o oră de la sosire, el sugerase să-i facă portretul.

- Un cap de proporţii clasice, spuse el, îmi aduci aminte de

un anume imperator roman — şi când insistă ca Miss Gibbons sâ fie inclusâ în tablou la picioarele lui Emest, nu mai era nici o urmâ de îndoială câ stabilise începuturile unei legaturi strânse. Goya din Norfolk îşi găsise adăpost peste varâ.

20

Cicliştii respirau uşor, picioarele se mişcau în sus şi în jos într-un ritm regulat, ca pistoanele unui motor. Privindu-i cum urcă dealul pe drumul abrupt spre Gordes, era dificil să-şi imagineze acea primă expediţie, cu muşchii lui nepregâtiţi, înjurăturile şi tuşea. Generalul era mulţumit. Arătau ca alte sute de ciclişti care făceau parte din cluburi serioase şi care alergau uşor o sută de kilometri pe caniculă, fără nici un efect vizibil, în afara transpiraţiei abundente.

Făcuseră un ocol mare până la Isle-sur-Sorgue, pe la Perenes prin Venasque şi Murs, înainte de a intra pe D2, şi apoi, la final, un ultim deal de urcat, drumul din spatele satului Gordes, asta pentru a le creşte apetitul pentru dejunul pe care li-l pregătise Generalul în hambar.

Făcuse eforturi considerabile pentru această masâ, aranjase scaunele, masa şi grătarul pentru *gambas* şi felii groase de *gigot.* Erau saci cu gheaţa pentru *pastis* şi *rosé,* şi o duzină de Châteauneuf pe care le păstrase pentru ultima duminică de antrenamente, ultima lor duminică de oameni săraci.

El o luase înainte ca sâ aprindă focul, şi privise cum flâ-cârile cuprindeau cărbunii şi aceştia îşi schimbau culoarea din negru în gri. Turnă *pastis* în pahar şi admirâ, ca întotdeauna, cum lichidul devine tulbure atunci când îi adaugă gheaţă şi apâ. Ridică paharul şi închină în cinstea sfântului care îi

ocroteşte pe spărgătorii de banei. Trebuia sa fie unul, gândi el; era câte un sfânt pentru orice şi oricine în Franţa. „Dâ-ne noroc, oricine ai fi, şi sâptâmâna viitoare pe vremea asta voi număra prada.**

Auzi zgomot de discuţii şi râsete; băieţii se îndreptau spre el, împingând bicicletele de ghidoane pentru a la proteja roţile

de

pietrişul de pe jos.

-Bravo, mes enfants! Cine vrea apă şi *cinepastis?*

Se aşezară cu toţii în jurul mesei pe scaune, ştergându-şi feţele de transpiraţie cu şepcile de pe cap.

- Azi, spuse Generalul, vom mânca, ne vom îmbăta şi vom dormi în şanţ. Dar mai întâi, zece minute discuţii de afaceri.

Aştepta până terminarâ toţi de bâut şi încetaseră zarva. Şapte feţe întunecate se întoarseră către el.

-Bon. Generalul aşează pe masă şapte perechi de mănuşi subţiri de cauciuc şi doua chei. Fiecare dintre noi a fost amprentat de poliţie atunci când am intrat la *pissoir,* deci noaptea veţi purta mânuşi. Nu le veţi da jos nici sâ vâ scârpinaţi în fund. Acum, uitaţi aici – puse un pachet de ţigări pe masâ – aceasta este uşa din spate, cea pe care veţi ieşi. Apoi puse un pahar lângă ţigări. Aici, imediat dupâ intrare, voi parca duba – voi pândi toată ziua sâ prind locul liber, aşa că puteţi fi siguri câ va fi acolo. Bicicletele vor fi înăuntru. Pe timpul nopţii le voi scoate şi le voi lega de gardul de protecţie de lângă dubâ. Un singur lanţ lung, un singur lacăt. Păstraţi mânuşile pe mâini pentru lanţ, OK? Şapte capete se mişcară aprobator. Generalul ridică cheile. Acestea deschid lacătul. Dacâ pierdeţi una, avem şi o copie. Dacâ le pierdeţi pe amândouă atunci sunteţi *foutu.* Jojo, Bachir, veţi lua fiecare câte una, legaţi-o la gât, vârâţi-o în nas, faceţi ce vreţi voi, dar nu o pierdeţi. Generalul ridică paharul, sorbi din el şi îşi şterse mustaţa. Am pantaloni şi bluze de trening pe care sâ le purtaţi peste echipamentul de ciclism. Sunt vechi şi proveniența lor

nu poate fî verificata. Va trebui doar sâ le aruncaţi. Vă veţi uda când veţi forţa intrarea, dar veţi avea toata noaptea la dispoziţie sâ va uscaţi. El privi împrejur şi zâmbi. *Voă, c'est*

tout. Tot ceea ce avem de fâcut este sâ număram banii la final. Vreo întrebare?

Era linişte în timp ce oamenii se holbau la grămada de mânuşi de cauciuc şi la cheile de pe masă. Toate lunile astea, iar acum aproape sosise timpul să o facă. Generalul ştia ce gândeau ei: şi dacâ nu va funcţiona? îi aştepta din nou calvarul închisorii.

- Prieteni, spuse el, nimic nu va merge prost. Aveţi încredere în mine. El lovi uşor cel mai apropiat umăr. Ce e în neregulă cu voi? Nimeni nu mâ întreabă ce avem la masă?

Unchiul William apelă la tot şarmul şi viclenia unui profitor experimentat în aşa fel încât reuşise sâ-şi rezolve situaţia locativâ, şi îşi făcea bagajul sâ se mute în casa închiriată de Emest în sat, unde dormitorul liber avea să devină atelierul pictorului. Era esenţial, după cum spusese el, sâ surprindă esenţa persoanei lui Emest, înainte de a-l portretiza pe pânză. Probabil câ va putea să o lungească preţ de câteva săptămâni bune înainte să se apuce de muncă, iar după aceea urma impozanta Madame Pons. Nici ea nu fusese insensibilă la ideea de a i se face un portret, după ce unchiul William o flata comparând-o cu *OdaJisque.* De ce să aibâ Luvrul toate comorile, spuse el, şi zări o anume sticlite în privirea ei. Da, Provence era pe gustul unchiului William, care nu avea de gând să se întoarcă prea curând în căsuţa lui amărâtă din Norfolk. Era bineînţeles mica problemă a lipsei de lichidităţi, dar Simon putea sâ fie convins sâ-i ofere un avans. între timp, cazarea era gratis. Unchiul William închise geamantanul, îşi potrivi batista veche de mătase în care ascundea douâ ţigări

de foi furate, şi cobori câutând pe cineva care sâ-i facâ cinste cu un pahar de băutură.

Simon şi invitatul lui stâteau la o masâ din colţ. Enrico din Marsilia îşi scoase ochelarii de soare şi dâdu din cap

admirativ privind spre terasă.

— Mâ mulţumeşte sâ vâd cât de bine îţi merge cu hotelul, spuse el. Probabil ca eşti un om foarte ocupat. Sunt onorat câ ţi-ai făcut puţin timp ca sâ luăm prânzul împreună.

Simon încercase sâ scape de el zile întregi, dar erau multe aluzii din partea lui Jean-Louis care-i sugerase câ nu era bine ca Enrico sâ fie dezamăgit, mai ales că acesta începuse sâ poarte un interes personal faţâ de succesul hotelului.

- Abia am aşteptat sâ ne întâlnim, spuse Simon. Ce ai vrea sâ bei? Un pahar de şampanie?

Enrico puse mâinile pe masâ, avea manichiura făcută recent Ceasul subţire de aur era îngropat în pârul des de pe încheieturi. Costumul era din mătase, de culoare albastru-închis.

- Oh, sunt doar un băiat din Marsilia, spuse el. Beau *pastaga.* Ricard.

Simon comanda douâ *pastis,* şi se întrebă ce subiecte de discuţie ar putea aborda la o întâlnire cu un mafiot. Care sunt noile tehnici de jecmănire? Creşterea aberantă a preţului cocainei? Efectul inflaţiei asupra pieţei furturilor?

- Ei bine, spuse el. Este o zi frumoasă azi.

Enrico zâmbi. Dar supraveghea din ochi terasa unde mesele se umpleau cu oaspeţii îmbrăcaţi lejer ai hotelului.

- Vreme foarte profitabilă, spuse el. Soarele deschide portofelele.

Sosiră băuturile şi Enrico închină în cinstea prosperităţii hotelului. Cicatricea lungă de pe gât deveni foarte vizibilă când acesta sorbi din băutură, iar Simon fâcu un efort mare sâ nu se holbeze la ea, observând cât de aproape de venă

era.

Enrico îşi aprinse o ţigară, trase adâns fumul în piept şi se aplecă în faţă.

- Monsieur Shaw, vin la tine ca prieten, ca un om care vrea să vadă că munca ta este răsplătită, sâ-ţi vadă investiţia crescând. Dâdu din cap şi sorbi din nou din paliar. O investiţie destul de mare, bănuiesc.

Simon fâcu toate eforturile sâ pară relaxat şi ridică din umeri.

- Nimic bun nu este ieftin în ziua de azi.

- Exact Ca om de afaceri, trebuie sâ înţelegi câ investiţiile trebuie protejate.

„Hai câ acum începe treaba**, gândi Simon, şi zâmbi uşurat când un chelner veni sâ le aducă meniurile.

- îţi recomand ravioli cu brânza şi spanac. Madame Pons prepară ea însăşi pastele.

Enrico studie meniul linie cu linie, ca şi cum ar fi trecut în revistă un contract.

- Da, spuse el, ravioli, şi apoi iepure cu măsline. Şi sper sâ mâ laşi sâ plătesc eu vinul. Am o slăbiciune pentru Cote Rotie.

„La 540 de franci sticla, gândi Simon, nu le voi contrazice.** De fapt, gândul de a-l contrazice pe Enrico în orice domeniu nu i se părea un lucru inteligent. Omul acesta avea ceva brutal în el, iar Simon se întreba ce fel de propunere va face atunci când se va ajunge la asta. La dracu'. Vii la ţară ca sâ ai linişte şi ajungi să mănânci ravioli cu un mafiot.

Enrico mâncă cu mare fast, încet, tamponându-şi buzele din timp în timp cu un şerveţel. în timp ce aşteptau sâ vină felul

principal, reveni la subiectul lui despre protecţia investiţiei. Auzise oare Simon, din întâmplare, de afacerea Deux Garson din Aix? Descoperiseră suficientă dinamita în toaleta lor cât sâ poată arunca în aer cafeneaua şi jumătate din Cours Mirabeau. Complicaţiile de acest gen făceau ca afacerile din Provence sâ fie foarte imprevizibile.

„Imaginează-ţi, toată munca, toate milioanele de franci investite şi apoi...** Enrico

dădu din cap cu tristeţe, constantând la ce ajunseseră sâ se preteze unii oameni, dar se lumină când sosi iepurele, se aplecă deasupra farfuriei şi inhală mirosul.

- Ah, da, spuse el, un sos corect, un sos îngroşat cu sânge.

Simon începu sâ-şi piardă apetitul atunci când Enrico continuă sâ vorbească despre jafuri, mutilări şi răpiri de persoane, toate presârate cu complimente pentru bucătar şi vin, timbrul vocii rămânând acelaşi indiferent de subiect. Crimele şi plăcerile culinare fură abordate pe acelaşi ton, confidenţial.

Pânâ la urma, Simon încercă sâ conducă discuţia într-un loc unde Enrico trebuia sâ fie mai explicit în legâturâ cu adevăratul motiv al vizitei lui. ,,Nu era foarte diferit de ce se întâmplă în publicitate, se gândi el. Nimeni nu aborda subiectele serioase înainte de cafea.“

- Enrico, lucrurile astea pe care mi le spui tu – lucrurile astea se întâmpla în marile oraşe, nu în provincie, nu?

- Timpurile se schimbă, prietene. Este o piaţă foarte competitivă acum, şi prea mulţi amatori îşi fac loc în afaceri. Scutură din cap. Amatorii sunt nerăbdători şi lacomi. Ei nu înţeleg principiul vital al unei afaceri organizate.

Fumul de ţigară pluti în aer.

Simon se întrebă care o fi acel principiu în branşa lui Enrico. Mai uşor cu dinamita şi nu arunca în aer atât de mulţi clienţi, probabil.

-Adică...?

- Toată lumea trebuie sâ aibă profit.

- Da, bineînţeles. Dar nu sunt sigur cum intrâ un hotel în ecuaţia asta.

- Ah, Enrico trase din ţigară. Este foarte simplu. Tu foloseşti rufe. Ai nevoie de materie primă pentru bar. Camerele tale, din timp în timp vor trebui revopsite. Tu cumperi came şi peşte. Splendida ta piscină trebuie întreţinută. înţelegi?

Simon înţelese.

- Am colegi, continuă Enrico, în toate aceste afaceri, oameni de cea mai mare calitate. Ei vor fi încântaţi sâ te ajute. îţi pot promite asta. Rosti cuvintele cu convingerea unuia care era obişnuit sâ îi determine pe alţii sâ facâ exact ceea ce le spunea el. îţi garantez câ vei fi mulţumit. Pe oamenii aceştia îi folosesc şi eu personal, la casa mea din Marsilia. Sunt calificaţi.

Ca bonus, se gândi Simon, luna asta este ofertă speciala, nu vei fi aruncat în aer, răpit, decapitat sau jefuit. Pare o oportunitate care apare o dată în viaţă şi care nu poate fi ratatâ. Simon se simţea de parcă ar fi fost la un interviu cu managerul băncii din iad.

- Cred câ voi lua un *digestii,* Enrico. Tu?

- *A vieux marc.* Réserve des Légats, dacâ ai, de la Châteauneuf. Vezi? Sunt un afacerist local. întreţin afacerile locale. Zâmbetul lui Enrico se lărgi cu trei milimetri. Şi voi plăti pentru masâ. Insist.

- Toatâ lumea trebuie sâ facă un profit, nu-i aşa?

- Exact, prietene. Toată lumea trebuie sâ profite.

Jojo parca duba în parcarea de vizavi de hotel, lângă un Mercedes negru masiv. Şoferul era de asemenea mare şi negru. Şoferul îl urmări pe Jojo cum deschide uşa dubei, atent sâ nu atingă Mercedesul. Fusese ceruit în dimineaţa respectivă, ca în fiecare zi de altfel. Cei doi se salutară dând din cap, iar Jojo traversă strada, ţinând cu delicateţe plicul între arătător şi degetul mare, ca sâ nu îl murdărească. îşi scutură cizmele pe trotuar şi intră.

Din motive personale, Jojo era întotdeauna fericit când trebuia să vină la hotel şi se oferise voluntar atunci când Fonzi avusese nevoie sâ-i trimitâ lui Simon o factură. Puse plicul în podul palmei în timp ce privea holul gol de la recepţie. O auzi

pe Frangoise vorbind la telefon şi păşi pe terasă, în speranţa că o va întâlni pe Madame Pons, care ocupa o mare parte a viselor lui.

Privi pe mese. Poate câ ea lua un *digestii* cu unul din clienţi, râcorindu-se după căldura din bucătărie. Avea fantezii despre părţi calde ale corpului ei, uşor acoperite de transpiraţie, şi îşi feri ochii de soare pentru a cerceta împrejurimile. Iatâ-l pe patron, englezul, cu jacheta sprijinită de spătarul scaunului, vorbind cu... Jojo zăbovi o secundă, ca sâ se uite mai bine, era un tip în costum pe care îl mai văzuse în ziare.

-Monsieur?

Jojo se întoarse şi o observă pe Frangoise zâmbindu-i. O fatâ drăguţă. încă douăzeci de kilograme pe ea şi devenea o femeie adevărată.

îi preda plicul şi se întoarse spre dubâ. Acum ştia al cui era

acel Mercedes. Deschise uşa cu mare grijă şi plecă spre *chantier* Oare ce avea de a face englezul cu un om de asemenea factura?

Nicole asculta cu mare uimire relatarea despre prânzul lui Simon. Era şantaj, era intolerabil, poliţia trebuia informată, acest gangster trebuia închis. Ea ar fi sunat imediat la *gendarmerie.*

Simon îi luâ mâna în a lui când ea se întinse dupâ receptor.

- Nu deveni isterică. Ce crezi că va face poliţia – o sâ-l aresteze pentru câ mi-a fâcut cinste cu o masâ? El nu m-a ameninţat – ei

bine, cel puţin nu direct. Doar mi-a spus nişte poveşti înfricoşătoare.

Nicole se plimba agitată de colo-colo fumând nervos.

- Este imposibil. Trebuie să facem ceva.

- Ce? Sâ o punem pe Miss Gibbons pe el? Sâ-i spunem câ suntem mulţumiţi cu cei care ne spală rufele acum? Doamne, nu ştiu dacâ este serios sau dacâ joacă la cacealma.

Pate câ încearcă o nouă abordare a afacerii. Nicole? Ea se opri din mers. Calmeazâ-te!

- Sunt foarte supărată.

- Uite, hai mai întâi sâ aflăm câte ceva despre el şi apoi vom decide ce putem face.

- Sâ presupunem câ este ceea ce crezi tu că e?

Simon ridică din umeri.

- O să angajez pe cineva sâ-l ucidă sau voi schimba

personal lenjeriile.

- Nu poţi fi serios.

- Am renunţat la a mai fi serios. Am un unchi lunatic care îmi cere bani de buzunar, am o vecină isterică al cărei soţ trăieşte în vârful unei scări şi acum, prietenul meu Enrico vrea sâ transforme hotelul într-o francizâ a mafiei. Din câte ştiu, Madame Pons este gravidă, iar cuplul german de la camera 8 îşi şterge pantofii de perdea. Cum să pot fi serios?

Nicole îl îmbrâţişă.

- Nu eşti prea fericit, nu-i aşa?

- Tu realizezi câ abia mai avem timp pentru noi doi? Tu munceşti pânâ noaptea târziu îh fiecare zi, eu sunt gazda perfectă, iar seara cădem rupţi de oboseală în pat, şi a doua zi o luăm de la capăt.

- *Chéri,* asta înseamnă sâ ai un hotel. Este o slujbâ cu normă întreagă.

Se priviră în linişte. Prin uşa deschisă a biroului îl auzirâ pe Emest, politicos, dar rece, şi apoi paşi care se pierd în direcţia terasei. Emest intră în birou, închizând uşa în urma lui, ridicând privirea dramatic spre tavan.

- Ei bine, dragilor, suntem onoraţi de o vizită.

- Cine este Em?

- Ei bine, nu este chiar o cinste, din păcate. Fosta doamnă Shaw s-a târât pânâ aici de la Harrods ca sâ ne vadă, este cu

noul ei prieten. Un tanár foarte decorativ. I-am trimis sâ se joace în gradina.

- Asta tinde sâ devină ziua perfecta. Simon ridica din umeri. El arata CIUTI va a avocat?

- La naiba, nu. Mult prea bine îmbrăcat pentru un avocat.

Simon se duse pe terasă, mijindu-şi ochii în lumina soarelui şi se uită instinctiv peste zid. Nenorocitul nici măcar nu se mai ascundea, iar Simon fu tentat sâ-l invite sa coboare la un pahar sa poatâ privi mai de aproape oamenii de ia piscina.

Remarca imediat coafura elaborată a lui Caroline şi profilul ei familiar, zâmbind în momentul când se întoarse către bârbatul care o însoţea. Arâta ca de obicei, costisitor. Când îl observa pe Simon venind câtre terasă îi fâcu semn cu mâna, iar la încheietura străluci o brâţarâ pe care îşi aminti câ el i-o cumpărase, dar şi faptul câ la un moment dat aruncase cu ea după el.

- Simon, ce mai faci? Ea îi oferi obrajii ca sâ o sărute. Eşti atât de bronzat.

- Bună, Caroline. Arâţi bine.

- Simon, el este Jonathan. Jonathan Edwards.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Jonathan era cu câţiva ani mai tânăr decât Simon, bronzat şi zvelt. Arâta foarte bine în blazerul cu buzunare şi în bluza cenuşie. Chiar perfect. „Fii bun cu el, îşi spuse Simon, poate câ ăsta are stofă de soţ.“

- De ce nu mergem sâ stăm la umbră?

Simon remarcă politeţea cu care Jonathan îi trăsese scaunul lui Caroline înainte sâ se aşeze şi el, şi apariţia instantanee a brichetei lui atunci când ea îşi scoase o ţigară din pachet. Comportament promiţător, se gândi Simon şi încercă sâ se arate interesat de ce povestea Caroline. Stătuseră la cel mai divin hotel de lângă Paris şi acum erau în drum spre iahtul unui prieten pe care vor petrece câteva zile undeva aproape de Antibes. I-ar face atât de mult bine lui Jonathan o pauză de

la viaţa de oraş, nu-i aşa, dragule? îi spunea „dragule” la fiecare zece cuvinte, cel puţin aşa i se păru lui Simon; îi atingea uşor mâna pentru a accentua propoziţiile.

Jonathan însuşi nu spuse nimic, dar îşi permise sâ se relaxeze suficient încât să-şi desfâca nasturii de la gât ai cămăşii. Era o monogramă mică pe cămaşa albastră cu dunguliţe. Arăta prosper, iar Simon se întrebă dacâ era capabil sâ îşi asume povara facturii de la American Express a lui Caroline.

- Cu ce te ocupi în oraş, Jonathan?

Simon se simţi ca un viitor tată socru.

- Proprietăţi comerciale. Lucrez pentru Levenson – suntem specializaţi în soluţii integrate de dezvoltare pe verticală. Lucrăm cu mulţi manageri de fonduri.

- Sună fascinant, spuse Simon. Şi unde staţi în noaptea asta?

Caroline îl luă din nou de mânâ pe Jonathan.

- Ne-am gândit câ aici, nu, dragule? Este prea târziu acum să mergem pe coastă.

- Mi-aş dori din tot sufletul. Simon îşi dădu toată silinţa sâ pară dezamăgit, scuturând din cap ca şi cum tocmai ar fi auzit o veste proastă. Dar suntem ocupaţi la maximum. Puteţi încerca oricând la Gordes.

- Oh, gura lui Caroline se îngustă. Ce plictiseală! Am preferat să stau de vorbă cu tine.

Jonathan se scuză şi intră în hotel pentru a încerca să rezerve o cameră la un alt hotel. Simon se pregăti sufleteşte, deoarece discuţiile cu Caroline începeau cu dulcegării şi se terminau cu ameninţări. Dar, în timp ce ea îşi

aprinse o ţigară, făcându-şi planul de bătaie cu ţintă cât mai directă spre portofel, Nicole veni din partea cealaltă a terasei şi li se alătură. Ea îi făcu discret cu ochiul lui Simon înainte ca fosta lui soţie sâ se întoarcă cu faţa spre ea.

- îmi pare râu. Un telefon din America.

- Oh, Dumnezeule! Simon sări în picioare. Trebuie neapărat să răspund. Caroline, ea este Nicole Bouvier.

Cele douâ femei se studiară reciproc într-o manieră politicoasă şi evident curioase. Simon se simţi ca un şoarece între două pisici.

- Ei bine, spuse el, nu pot lăsa America să aştepte.

Simon intră în birou şi închise uşa după el cu un gest de uşurare.

- Nu ştiu a cui a fost ideea asta, dar sincronizarea a fost perfectă.

Emest arăta încântat.

- A fost un efort de echipă. Când tânărul a spus câ înălţimea Sa doreşte sâ vorbească cu tine în privat, am presupus ce este mai râu, iar Nicole s-a oferit sâ vinâ sâ te salveze. De fapt, cred câ murea de curiozitate sâ o privească mai de aproape. Doar ştii cum sunt femeile.

- Unde este prietenul ei acum?

- S-a dus sâ o culeagă. I-am gâsit o cameră la Gordes, dar trebuie să fie acolo pânâ în cinci.

Simon rânji.

- Mare păcat!

- Nu te apuca sâ sărbătoreşti încâ, dragule. Se vor întoarce

la cina.

Jojo şi Claude stăteau în briza rece de la cafeneaua Fin de Siecle din Cavaillon. Primul *pastis* le curâţase gâtlejurile de praful acumulat peste zi. îl dăduseră repede pe gât în scop, medicinal. Abia pe al doilea îl savurau amândoi.

Jojo îşi aprinse o ţigară şi îşi simţii muşchii spatelui relaxându-i-se.

- Ştii câ am fost la hotel în Brassiere în dupâ-amiaza asta? Ca sâ duc o factură.

Claude dădu din cap continuând sâ studieze ziarul pe care cineva îl lasase la bar.

- Ghici pe cine am vâzut acolo, cinând? Un Mercedes mare cât casa îl aştepta afară, şofer în uniforma. *Cong*$_t$ ce viaţa duc unii, nu?

Claude privi în sus.

- Mitterand? Se spune câ vine pe aici din când în când. De cine este vorba? Jack Lang?

Jojo scutură din cap.

- Mai ţii minte acum ceva ani, afacerea aia cu ambulanţele din Marsilia? Poliţiştii îl ridicaseră, a apărut în toate ziarele, dar nu l-au putut pune sub acuzare. A scâpat curat ca lacrima şi mai apoi a dat în judecată ziarul care îl numise regele lumii interlope. Cât tupeu, nu? Jojo dâdu din nou din cap şi luâ băutura. Oricum, el era, în costum, la cravată, ceas de aur, tot, stătea acolo cu englezul.

- Şi? Oamenii mai iau şi masa din când în când.

- Dar un tip ca ăsta, un *grosse legume* din Marsilia, ce căuta într-un sat atât de mic? Spune-mi.

Claude îşi frecă bărbia şi făcu efortul sâ se gândească, dar renunţă ridicând din umeri.

- Poate câ îi place mâncarea. Poate de asta a venit.

- Sigur. Şi poate că mâine mâ duc şi îmi angajez şi eu un şofer. Jojo suspina când se gândi câ urma încâ o noapte în care mânâncâ pizza şi se culcă devreme. *Putain.* Ce nu aş putea face cu câteva milioane de franci.

Claude rânji câtre el, şi îl bătu pe spate.

- Mâ poţi angaja pe mine. Voi fi eu şoferul tâu şi am putea merge la toate *bordels,* Sau te păstrezi pentru bucâtâreasa aia?

Culorile apusului aveau ceva neliniştitor în ele în acea searâ, iar un tunet îndepărtat îi fâcu pe oaspeţi sâ ridice capul din farfuriile cu mâncare. Aerul era nemişcat, aproape dens

din cauza căldurii. Dacâ cineva ar fi ascultat, ar fi observat câ nu se mai auzea zgomotul de *cigaJes.*

Simon şi Emest erau de serviciu la bar. Fâcuserâ turele obligatorii pe la mese, odatâ cu servirea primului fel de mâncare şi cu al doilea rând de băutură încâ neatins, tempóul cinei scăzuse. Naţiunile unite erau aici din nou, străinii întrecându-i în număr pe francezi. Acesta era un mare avantaj în a face afaceri în Lubéron, gândi Simon. Soarele atrăgea oameni din nord, indiferent de naţionalitate, dacâ olandezii erau făliţi într-un an, atunci suedezii erau prosperi. Sau englezii, inclusiv o fostă nevastă prosperă. Simon fusese atacat scurt de Caroline, dar reuşise sâ scape cu o criză imaginară la bucătărie. Ea va încerca din nou.

între timp, el era fascinat de un cuplu foarte ciudat care stătea la o masâ alăturată. Unchiul William, cu jacheta surprinzător de curata şi călcata, vorbea volubil cu opriri frecvente de realimentare cu vin, cu Boone Parker.

Simon indica din cap spre ei.

- Ce se întâmplă acolo, Ern?

- Dragul de Willy, suspină Emest. Mare neisprăvit, dar îmi place de el. Am menţionat întâmplător că tatâl lui Boone este o persoana foarte bogata. Probabil că asta l-a încurajat pe Willy sâ îl ia pe bâiat sub aripa lui, în sens artistic.

- Nu am nici o îndoială. Cine plăteşte pentru masâ?

Emest tuşi ruşinat.

- Se face că i-am dat un mic avans pentru portretul meu.

- Eşti un suflet mare, Em. Simon plecă de la bar şi se duse la masa unchiului William. Bătrânul privi în sus, iar faţa îi era roşie ca o cireaşă.

- Băiatul meu! Ia loc. Lasă la o parte cariera de birou şi vino să bei nişte vin cu noi. Ridică sticla şi cercetâ conţinutul ei. Ale naibii sticle, le fac tot mai mici. Ai observat asta?

Simon comandă o altâ sticlă, un alt pahar şi îşi trase un scaun.

- Cum o mai duci, Boone?

- Foarte bine. Madame Pons este un excelent bucătar, nu-i aşa? Am mâncat *pieds et paquets* — cel mai bun lucru pe care l-am gustat până acum. Jur.

Unchiul William profită de sosirea vinului pentru a schimba subiectul conversaţiei.

- Un toast, spuse el, pentru artă şi prietenie!

înainte ca Simon să poată reacţiona, unchiul William se aplecă şi extrase din buzunarul hainei lui Simon, caseta de piele în care acesta îşi ţinea ţigările de foi.

- Eu şi acest tânăr încântător am discutat sâ punem la cale un proiect măreţ, studiul artistic complet al lui Parker *pere.* Care ţine statul Texas ca un colos, posibil calare.

Făcu o pauză ca sâ îşi aprindă trabucul.

Boone se strâmbă.

- îmi pare rău să-ţi spun asta, Willy, dar tata locuieşte în Park Avenue. Şi nici cu caii nu prea le are.

Un pufăit de tutun dezaprobator din partea unchiului William.

- Detalii, băiete, detalii. Lucrul cel mai important este sâ surprinzi spiritul omului, viziunea lui, esenţa. Sorbi din vin. Bineînţeles, va trebui sâ petrec ceva timp cu el, pentru a-i absorbi spiritul, dar, din fericire, nu sunt descurajat de gândul de a câlâtori. Am înţeles câ tatăl tâu are un avion?

- Un A707 şi câteva Lears.

- E bine atunci! Unchiul William puse caseta cu ţigări a lui Simon în buzunar şi se lăsă pe spate. Ce poate fi mai simplu?

Furtuna se apropia, aducând un vânt rece. Fulgerele străpungeau dealurile, iar cerul explodă. Pentru moment toate conversaţiile se opriră.

- Magnific! spuse unchiul William. Grandoarea brutală a naturii. Foarte inspirat, cred câ voi lua un coniac.

Urmă un al doilea val de tunete şi fulgere, atât de puternice, încât oamenii feriră capetele din instinct, şi toate luminile din hotel căzură. Terasa se cufundă în întuneric, excepţie făcând lumânările aprinse pe mese. Apoi începu ploaia.

începuse brusc ca o perdea densă, care lovea cu atâta forţă în umbrelele de la mese încât îi udă pe toţi clienţii din cap

până în picioare. Se produse o mică zarvă la intrarea în restaurant din cauza întunericului, zgomot de pahare sparte, ţipete din partea femeilor, înjurături din partea bărbaţilor, şi un strigăt după bărcile de salvare din partea unchiului William. Care fusese primul care se adăpostise de potop în spatele barului, unde la lumina unui chibrit căuta sticla de brandy.

Emest instruia deja chelnerii şi distribuia o mulţime de lumânări. Odată ce lumina acestora umplu sala, devenirâ vizibile şi efectele urgiei asupra terasei. Musafirii erau leoarcă, aşa că Simon se duse la etaj şi se întoarse împreună cu Nicole şi Franţoise, toţi cu mâinile pline de prosoape uscate, pe care le împârţiră clienţilor.

Reacţia la această criză era diferită de la om la om. Emest, calm şi voios, se alăturase unchiului William la bar şi turna băutură oricui cerea. Madame Pons, după ce ieşise puţin din bucătârie se întoarse înapoi cu o sticlă de vin şi o lumânare. Caroline avea rochia pătată şi coafura complet distrusă de ploaie. Boone, într-o mână cu o bere, şi în cealaltă cu dicţionarul frazeologic, îşi continua lecţiile de franceză cu Franşoise. Majoritatea musafirilor erau fericiţi că supravieţuirâ unei foarte mici catastrofe şi că li se oferea băutură gratis.

Simon şi Nicole erau la capătul barului, aranjând facturi, când Caroline reapăru, udă toată şi cu faţa roşie de fune.

- Simon, trebuie sâ vorbim.

- Spune.

- Maşina lui Jonathan este complet udâ. A lâsat plafonul deschis.

Simon pufni în râs şi se frecă la ochi. Fusese o zi foarte lunga şi dificila, iar el era la ore bune distanţa de a ajunge în pat

- Voi pune pe cineva sâ-ţi cheme un taxi.

Caroline nu avea chef de taxiuri.

- Credeam ca te vei oferi sâ ne duci tu pânâ la Gordes, dar bănuiesc câ este prea mult să aştept aşa ceva de la tine. îşi dădu la o parte o şuviţa de pâr de pe frunte, breteaua de la rochie îi alunecase oferind tuturor imaginea unui sân complet dezgolit

- Magnific! strigă unchiul William peste bar, ochii lui se chinuiau să surprindă imaginea cât mai clar. Numai de aş fi cu douăzeci de ani mai tânăr! Se opri în faţa lui Caroline şi se aplecă spre ea. îţi vorbesc, dragă doamnă, ca artist, un student al frumosului, şi îţi pot spune cu siguranţă că rareori am mai văzut un sân care sâ se compare cu al dumitale. Eşti disponibilă pentru o şedinţă de pozat?

Caroline se crispâ de indignare.

- Nud de preferinţă, bineînţeles, continuă unchiul William. Te vâd într-un umbrar plin de verdeaţă, jocul de lumini pe fiecare curbă şi crâpăturâ. Cum sunt crăpăturile tale, dragă? Ia ceva de băut.

El se bălăngănea cu un pahar de vin plin cu coniac.

Simon pufni în râs involuntar. Caroline îl privi stăruitor.

- Se pare câ tu eşti de părere câ acest bătrânel dezgustător este distractiv.

Se întoarse şi se depârtă, strigându-l nervoasă pe Jonathan.

- Fese care se potrivesc, vâd, observă admirativ unchiul William cu voce tare. Ce splendori mici sunt, vezi cum se...

- Willy! Simon luă paharul din mâna unchiului William. Cred câ este timpul sâ te duci la culcare.

- Nici nu te contrazic, băiete. în ce cameră este cazată ea? Simon scutură din cap şi se întoarse către Nicole.

- încearcă sâ-l împiedici sâ se ia la bătaie cu cineva. Cred câ este mai bine sâ mă duc sâ pun lucrurile în ordine pentru fericitul cuplu.

Luă o lanternă şi o umbrelă de la recepţie. Caroline aştepta la ieşire, privind prin întunericul nopţii. Simon îndreptă lanterna către parcare şi îl văzu pe Jonathan cum se lupta cu plafonul unui Porsche, coborât pe jumătate.

- E blocata porcăria asta, spuse Caroline. Nu poţi face nimic?

Zece minute mai târziu, plafonul maşinii era tot pe jumătate coborât, iar cei doi bărbaţi renunţară. Simon chemă un taxi. Caroline ceru prosoape pe care sâ se aşeze, şi îl întreba pe Jonathan cum de putuse fi atât de prost încât sa uite plafonul ridicat la maşina. Simon era sigur că acel monolog va dura tot drumul pânâ la Gordes. El îşi aminti de energia de care dadea dovada când venea vorba de a face reproşuri şi privi cum luminile maşinii dispăreau pe drum, cu un profund sentiment de uşurare. „Acum, tot ce am nevoie, îşi spuse el, este electricitate, un duş fierbinte şi douăsprezece ore de somn, iar apoi voi fi din nou capabil să înfrunt lumea/* Ramase singur cu hainele şiroind de apă în recepţie şi se gândi nostalgic la Knightsbridge şi Madison Avenue.

21

Jojo inspecta colecţia de obiecte aşezate pe patul din proximitatea lui pentru ultima oară, comparându-le cu lista pe care o deţinea. Era dezbrăcat, pielea mâinilor, picioarelor şi a feţei era închisă la culoare contrastând cu albeaţa torsului. Radioul din plastic de la capul patului difuza *Jes super-hits,* cu scurte pauze pline de extaz din partea animatorului, care pretindea câ se distra de minune în sediul Radio Vaucluse. Era, pânâ la urmă, 14 iulie, *Le Quatorze,* când fiecare bârbat, femeie şi copil din Franţa ar fi trebuit să se bucure de *soitée de fete,*

Jojo îşi aprinse o ţigară şi începu sâ se îmbrace conform cu lista. El îşi puse şnurul la gât şi simţi metalul rece al cheii pe piept. Trase pe el şortul negru şi bluza mulată galbenă cu roşu şi albastru, îşi puse ochelarii de soare, mânuşile de latex şi căciula de bumbac împăturită în buzunarul cel mare. O pereche veche de pantaloni şi o bluză de trening uzată, largâ şi închisă la culoare. Era acoperit din cap pânâ în picioare. Pantofii de ciclism erau curaţi şi negri, păreau nelalocul lor, dar cine remarca pantofii la *soirée de fete?*

încă o dată verifică lista. Nu voia sâ treacă cu vederea nici un amănunt, nu când Generalul îl numise pe el la conducerea operaţiunii. *Bon.* Se aşează pe pat şi fumă, aşteptând clipa când se va întâlni cu ceilalţi în parcarea din Cavaillon, şi se gândi cum va fi în Martinique. Rom pe plajă şi localnice planturoase. *Cong,* asta da viaţă.

Lângă Cavaillon, în apartamente înghesuite şi încinse din blocurile de beton care alcătuiau suburbiile oraşului, ceilalţi priveau scurgerea timpului pe ceasurile lor, verificându-şi fiecare listele, încercând să nu apeleze la sticlă pentru a-şi calma nervii. Odată ce începea şi adrenalina se punea în mişcare, vor fi prea ocupaţi să se mai gândească la

închisoare. Dar aşteptarea era dură. întotdeauna era.

Chiar înainte de zece şi jumătate, camioneta lui Borel intră în parcare. Jojo ieşi la lumină.

- *£a va?*

Borel care era mai în vârstă, rezervat şi calm, dădu din cap. Jojo se câţârâ în spatele dubei. Era golită de instrumentele de grădinărit, dar tot mirosea a motorină şi îngrăşământ. Jojo se aşează pe unul din sacii cu pământ pe care Borel îi pusese în fiecare parte a podelei de metal. Privi ceasul. Aprinse o ţigară.

Unul câte unul, se strânseră toţi, Bachir, Jean, Claude şi, la final, cu câte o pungă de cumpărături în fiecare mână, Femand *plasdqueur.* Puse pungile în maşinâ şi râse de precauţia cu care erau manevrate.

- Sâ nu faceţi infarct. Nu vor exploda decât când le voi spune eu.

Borel porni motorul, rugându-se la Dumnezeu să nu fie *gendarmes* pe drum care sâ facâ controale şi fâcu dreapta imediat sub podul feroviar. Nimeni nu scoase o vorbă.

Chez Mathilde avea o noapte bună, o droaie de turişti şi câteva familii de localnici care sărbătoreau ziua de 14. în mod normal, Mathilde nu ar fi fost încântată de faptul câ facturile se strângeau în număr mare şi câ probabil nu-şi vor permite o vacanţă decentă, dar acum se gândea la ceea ce îi spusese bărbatul ei în acea dupâ- amiazâ.

Nebunie. îi spusese ea. Tocmai când lucrurile se liniştiseră şi aveau o afacere decentă. Pe care într-o zi sâ o poată vinde şi sâ se pensioneze. Sâ scape de mirosurile de mâncare şi de

vase murdare. Era prea şocată şi furioasă sâ poată plânge, iar când el o asigurase câ nimic nu va putea merge greşit,

ea îi amintise de ultima oară când nimic nu avea cum sâ meargă greşit. Trei ani trebuise sâ stea singură, ducându-i pizza la vorbitor. El îi promisese câ nu se va mai înhăita cu neisprâviţii aceia. îi promisese. Şi acum – asta.

Generalul îşi făcu rutina cu clienţii, împărţind zâmbete şi desfâcând sticla de vin, verificându-şi din când în când ceasul şi privind insistent către nevasta lui. Ea nu primise vestea prea bine, săraca Mathilde, iar acum avea acea privire, o furie tristă nu departe de disperare. îşi aminti acea privire. El îi explicase câ avea nevoie de ceva de acest gen, cum câ el nu voia să fie un chelner de succes pânâ la şaizeci de ani, chiar dacâ omisese şi celalalt motiv, plăcerea de a o face. Ea nu ar fi înţeles treaba asta. Cu un sentiment de exaltare vinovată, îşi privi din nou ceasul. Ceilalţi ar fi trebuit sâ fie deja acolo.

Isle-sur-Sorgue era întotdeauna un coşmar al locurilor de parcare la sfârşit de săptămână, iar aceasta era cea mai rea zi din an. Borel fu nevoit să traverseze oraşul pentru un loc de parcare potrivit Camioneta va fi în siguranţa acolo pânâ luni, când vor veni sâ o recupereze.

Omul coborî şi se întinse, câscând zgomotos.

> - Ei bine, spuse Jojo, hai sâ mergem. Frumoasă vreme pentru o scufundare în râu, nu? îşi atinse cheia de la gât. Ne vom asigura câ Generalul va avea locul dorit. Femand, dâ-mi o pungă.

Femand îi întinse punga cea mai grea dintre cele douâ, cea cu lanternele, râgile scurte şi barosul. Nu permise nimănui sâ transporte ceea ce el numea „chitul pentru explozie“.

Pomi agale la drum, încercând sâ arate ca orice grup de prieteni în căutare de distracţie în noaptea fierbinte. în timp ce se deplasau spre centrul oraşului, o muzică antrenantă îşi făcu simţită prezenţa dinspre o mare de oameni care blocau

drumul într-un loc foarte aproape de bancă. Peste capetele mulţimii se puteau vedea luminile — mov, verzi, roşii şi portocalii, care erau simbolul discotecilor în aer liber din Franţa — clipind în ritmul alert al bătăilor toboşarului. Două cântăreţe, îmbrăcate în haine negre mulate, se agitau energic pe o platforma minuscula ţipând în microfoane, în timp ce chitarişti şi cel de la claviatura se mişcau aproape spasmodic, dând ca electrocutaţi din capete şi pelvisuri.

-Putain! spuse Bachir. Ce harmalaie!

- Şi ce ai fi vrut? Jumătate de oră de linişte ca sâ poţi lucra în tihnă? Fernand îl împinse pe Jojo, şi aproape câ fu nevoit sâ ţipe pentru a se face auzit peste muzica aceea electronică, ce ieşea dintr-o chitară torturată. Unde şi-or ţine artificiile?

îşi făcură loc pânâ în partea cealaltâ a *place* şi apoi spre podul din apropiere, peste râu. O duzină de platforme plate erau ancorate şi aliniate una lângă alta, încărcate cu artificii şi păzite de tineri cu tricouri cu însemnele oficiale ale festivalului.

- Lotul acesta este pentru miezul nopţii, puse Jojo. El privi la ceas. Sâ mergem.

Terenul din spatele băncii era neluminat. Imediat ce ochii li se obişnuirâ cu întunericul fură în stare sâ se orienteze. Un cuplu tânăr dansa în întuneric pe muzica din depărtare. La vederea grupului de şapte indivizi, aceştia fugirâ spre un loc mai bine luminat.

- *Voilă,* spuse Jojo cu o oarecare uşurare. Este exact aşa cum ne-a spus.

Generalul parcase camioneta cu spatele spre uşa metalică din spatele băncii. Jojo privi în jur, luâ o lanternă din pungă şi cercetă interiorul maşinii, şi plescâi mulţumit din limbă la vederea bicicletelor puse una lângă alta în spate.

Se ascunseră la umbra unui copac şi priviră terenul din faţa lor. într- un capăt era un zid de piatră. în spatele lui, şoseaua şi oamenii.

Jojo respiră adânc.

- OK. Eu mâ duc pe drum. Să nu vă mişcaţi pânâ nu primiţi semnalul meu cu lanterna. Vâ voi da semnal pentru fiecare în parte. Dacă nu vedeţi semnalul luminos, nu vâ mişcaţi pentru câ probabil se apropie cineva. Aţi înţeles?

Jojo îi dâdu punga lui Bachir şi se întoarse câtre pod în direcţia opusâ intrării. îşi puse o ţigară în colţul gurii şi mulţumi în gând acelei formaţii rock care ţinea cu tot dinadinsul sâ bata recordul de decibeli şi privi în sus pe drum. Maşinile nu erau nici o problemă. Problema o reprezentau numai oamenii care mergeau pe jos şi s-ar fi putut uita peste zid.

Nimeni. Se întoarse, aprinse bricheta şi observa prima silueta care intră în canalul de scurgere. Trebuia sâ fie Femand.

Erau douâ cupluri pe partea opusă a drumului. Mai bine sâ nu rişte nimic. Se uită la ceas. Aveau destul timp. Vâzu cuplurile traversând drumul şi îndreptându-se către *place.* Unul dintre ei bâtea ritmul cu palma pe fundul mare al prietenei lui.

Cale liberă. Alt semnal, altă silueta. Şi apoi alta. Totul mergea uns, gândi Jojo şi apoi îngheţă. Un Renault 4 se apropia de el, încetinind. în lumina felinarelor stradale, Jojo observă douâ feţe pe locurile din faţă, sub câte un chipiu de jandarm. Maşina se opri, iar Jojo simţi cum îi sare inima din piept

Jandarmul se holba la Jojo, cu acea câutâturâ suspicioasă de poliţist. „Nu mă întreba de acte, nenorocitule. Lasâ-mă în pace.“

- *Bonsoir,* îl salută el pe jandarm.

Jandarmul se întoarse şi Renault-ul îşi continuă drumul. Inima lui Jojo reveni la normal în timp ce îşi recăpăta suflul. Semnaliza din nou. Mai erau doi şi apoi va veni rândul lui.

„Semnal. Aproape acolo, destul timp, încearcâ sâ te relaxezi.” Ţigara i se lipise de buze atunci când încercă sâ o arunce. Venea cineva, un bărbat singur.

Bărbatul se apropie direct de Jojo păşind cu precauţia pe care numai un om bâut o are. Se căută prin buzunare, scoase o ţigară şi se opri în dreptul lui Jojo.

- Ai un foc?

Jojo scutură din cap.

Beţivul încercă să-şi atingă vârful nasului cu degetul, dar nu nimeri.

- Haide. Câ ai o ţigară. Ce faci cu ea, o mănânci?

Dintr-un gest reflex şi disperat să scape de beţiv, Jojo îi aprinse ţigara. Omul privi peste umărul lui Jojo, făcu ochii mari şi clipi. Douâ secunde prea târziu, Jojo se mişcă şi îi blocâ unghiul vizual.

Beţivul puse o mână pe braţul lui Jojo.

- între noi doi, este cineva acolo în râu. Dădu din cap şi zâmbi. Probabil câ îi este sete.

- Nu, spuse Jojo. Nu este nimeni aici.

Pe faţa beţivului apăru o expresie uimită.

-Nu?

-Nu.

- Ei bine, atunci o fi fost un peşte al dracului de mare.

Jojo îl conduse pe beţiv, pânâ la pod, lăsându-l sâ privească nedumerit spre apâ.

După ce se întoarse la umbra copacilor, Jojo se uită de jur împrejur, îşi fâcu cruce şi plonjă. Apa era rece, locul era alunecos şi plin de pietre.

- Ce pâcat, spuse Jean. Ai ratat întâlnirea cu şobolanii.

Erau ghemuiţi într-un loc îngust cât să încapă un om prin acea scurgere. Femand era la unul din capete, cel mai îndepărtat, dând din mână în mână o bucată de plastic negru şi un pumn de piroane. Jojo îşi puse mânuşile şi blocâ intrarea cu ajutorul plasticului şi al piroanelor, înţepenindu-l printre pietre şi bolovani. Apoi legâ de unul din piroane capătul unei frânghii.

- Spune-i lui Femand că este OK.

O lanternă se aprinse la capătul din faţă al conductei, în timp ce şirul de oameni înainta uşor. Erau douăzeci de metri, aşa spusese Generalul, de la capătul conductei pânâ în centrul camerei. Funia trecu din mână în mână pânâ fu întinsă la lungimea ei maximă de douăzeci de metri. Fernand îi pasă lanterna lui Jean şi începu sâ dea cu barosul în pironul proptit în tavanul conductei.

Mortarul, vechi şi fârâmicios ceda uşor şi în câteva minute Femand scosese deja douâ pietroaie mari. O ploaie de pietriş şi pământ căzu în apâ. în final pironul atinse stratul de beton armat. El zâmbi către Jean. Aceasta era partea care îi plăcea cel mai mult, partea artistică, folosirea cantităţii exacte care sâ fie eficientă fără să dărâme peste ei clădirea de deasupra. îi dâdu lui Jean barosul şi pironul şi luâ punga de cumpărături pe care o ţinea Borel cu atât de mare grijă deasupra nivelului apei şi începu sâ potrivească *plastique.*

. înainte cu zece minute de miezul nopţii trupa rock luâ o pauză de jumătate de oră pentru a privi focul de artificii împreună cu restul lumii. *Chef d'animauon* era în barca personală în care vâslea nepotul primarului şi inspecta barjele cu artificii, asigurându-se câ tinerii care le manevrau erau pregătiţi şi câ secvenţa era bine coordonată. Operaţiune pe care chiar el o va coordona de pe pod. Jandarmii, plictisiţi pânâ peste măsură în Renault-ul lor, îşi ocupau timpul holbându-se la fete pânâ la ieşirea din tură. Oamenii din conducta de scurgere îşi priveau ceasul şi aşteptau.

- Două minute, spuse Jojo.

Fernand verifică detonatoarele.

- Totul este pregătit Toata lumea înapoi spre intrare. O mare parte din tavan se va prăbuşi.

Toţi se îngrămădiră lângă cortina de plastic negru pe care o proptiseră la intrare, aşteptând ghemuiţi, în timp ce Femand ţinea lanterna pe ceas. „Dumnezeule, gândi Jojo, sper câ ştie ce face.“

- Şaizeci de secunde.

Chef d'animauon, flancat de doi jandarmi care eliberaseră zona, ridica ambele mâini spre cer. Se credea un Von Karajan al artificiilor. Privi cu satisfacţie la tribunele de pe ambele maluri ale râului, ticsite de oameni, care aşteptau ca mâinile lui sâ coboare şi sâ înceapă simfonia pirotehnică. Stătea pe vârfuri, sperând câ fotograful de le *Le Provensal* era pe fază şi aşteptând ca orologiul de la biserică să bată miezul nopţii, apoi cobori braţele cu un gest teatral, aplecând capul spre punctul de plecare.

Explozia din canalizare fii incredibil de lipsita de dramatism – o bufnitură înfundată, marea parte a suflului fusese atenuată

de apa, fiind urmată de zgomotul de balast care căzu în râu. Femand îşi încrucişa degetele şi se duse să privească efectele.

El ridica lanterna spre locul exploziei, şi, trecând prin bucăţile de carpetă sfâşiată, raza poposi pe tavanul alb imaculat al încăperii seifului, iar Femand se întoarse spre ei cu un rânjet pe faţa.

- V-aţi adus carnetele de cec cu voi?

Unul câte unul, se strecurară prin spărtura din podea şi aşteptară ca Femand să potrivească micile încărcături de *plas-tique* pe uşile casetelor de valori.

- Nu vâ ţineţi respiraţia, spuse el. Treaba asta va dura ceva timp.

Jojo îşi dâdu jos pantalonii vechi şi uzi şi îşi dori sâ aibâ o ţigară uscată.

- Nu uita că focul de artificii se va încheia la douăsprezece şi jumătate.

Femand ridică din umeri.

- Aici ar putea începe şi al treilea război mondial şi cei de afară tot nu ar auzi nimic, nu prin aceşti pereţi. Ascultaţi. Voi auziţi ceva?

Sunetul respiraţiilor lor, zgomotul tălpii umede pe podea în timp ce unul dintre ei mişcă piciorul, picăturile de apă care se loveau de carpetă, în afară de asta, nimic altceva. Erau într-o cameră izolata fonic.

- Haide, atunci, spuse Jean. Aruncă în aer prostiile astea.

Generalul ştia că Mathilde era trează, stătea întinsă cu spatele la el. Dar nu spuse nimic când el se dădu jos din pat. El era complet îmbrăcat, cu excepţia pantofilor. Se aplecă sâ

şi-i ridice. îşi simţi din nou gâtul înţepenit de tensiune.

- Mă întorc curând.

Nu primi nici un răspuns.

La ora trei dimineaţa Isle-sur-Sorgue adormi în sfârşit. Generalul ieşi din maşină şi îşi puse mânuşile în timp ce se îndrepta spre camionetă. Era un aer proaspât în dimineaţa aceea. Putea sâ miroasă râul şi sâ audă apa cum şiroieşte la vale. Deschise portiera şi începu sâ scoată bicicletele, verificând roţile fiecăreia, în timp ce le aranja la marginea trotuarului. Se opri o clipă în dreptul uşii de metal, întrebându-se ce or fi făcând ei la numai doi metri distanţa.

Femand râdea în timp ce scotocea printr-un plic mare din carton.

- Vom lăsa astea pentru *flics.* Ca sâ nu se mai gândească pentru o vreme la amenzile de parcare. Ceilalţi se înghesuirâ în jurul lui şi trecură pozele din mână în mână: o fată dezbrăcată, doar în cizme şi cu o mască, cu un aer foarte plictisit; un bărbat de vârsta a doua care îşi afişa erecţia cu un zâmbet satisfăcut pe faţă; altă fată dezbrăcată, rotind deasupra capului un bici de piele şi rânjind la cameră.

- Prieteni de ai tăi, Jojo?

Jojo aruncă o privire la una din fotografiile care înfăţişa o femeie masivă şi în vârstă, prinsă în nişte desuuri din piele

foarte complicate. Pentru un moment îi veni în minte imaginea lui Madame Pons într-o costumaţie similară.

- Aş vrea ca femeia mea să arate ca asta, spuse el. Uite ce forme are! Se uită repede la restul de fotografii şi se opri asupra celei cu bărbatul între două vârste, şi se concentra asupra feţei foarte familiare. L-am mai văzut undeva pe ăsta, în hotelul ăla la care am lucrat. Eh, Claude – îl

recunoşti?

Acesta se uită peste umărul lui Jojo.

- Sigur, spuse el dând din cap şi râzând. Este englezul de la petrecerea de Crăciun, ăla care spunea că e jurnalist. Luă fotografia de la Jojo şi o studie mai de aproape. Dar de ce mai are încă şosetele puse?

Trecuseră mai mult de trei ore marcate de serii de mici explozii şi apoi bărbaţii se relaxară. Cutiile erau toate des-; chise, iar conţinutul lor împrăştiat pe masă: nişte bijuterii destul de valoroase, doi săculeţi cu napoleoni de aur şi bani gheaţă – mormane de bancnote, legate în teancuri, puse în plicuri, făcute rulou şi prinse cu elastic, franci francezi, franci elveţieni, mârci germane, iar ei nu rezistau să nu-i atingă de fiecare dată când treceau prin dreptul mesei.

Podeaua era plină de cutii de valori goale, plicuri şi documente. Acte de proprietate, certificate cu valoare, testamente, scrisori de dragoste şi extrase bancare ale conturilor din bănci elveţiene. Poliţia avea să se distreze copios cu aceste documente pe alocuri ilegale ale clientelei băncii respective. Mana-gerul, Monsieur Millet, probabil că îşi va pierde slujba sau va fi transferat la sucursala din Gabon. Probabil că firma care instalase sistemul de securitate va fi dată în judecată până va da faliment, iar firma care asigurase banii şi valorile va găsi cu siguranţă un paragraf în contract care să-i absolve de orice responsabilitate financiară. Aceste gânduri, dacă le-ar fi trecut prin cap vreunuia dintre cei şapte oameni, nu ar fi făcut decât să adauge încă un motiv de fericire pentru ceea ce făceau.

Iar acum nu mai aveau nimic de făcut decât să aştepte.

Oamenii se plimbau prin camera, dorindu-şi să fi putut fuma. Bachir fluiera o melodie, iar Claude îşi trosnea degetele. Jojo simţi ca entuziasmul lor scăzuse şi se gândea ce ar putea să le mai ridice entuziasmul. Moralul, asta era cuvântul.

Generalul vorbea întotdeauna despre moral.

- *Bon*$_t$ spuse Jojo, acum câ îi avem ce facem cu ei? Ceilalţi îl priviră, iar fluieratul şi trosnilul oaselor încetarâ. Eu mă voi duce în Martinica, voi cumpără un bar pe plaja. Rom ieftin, fârâ ierni, fete cu fuste din iarba şi...

- Tahiti, spuse Femand, acolo se poarta fuste de iarba. Am văzut într-un calendar de la PTT. Dâdu din cap spre fraţii Borel. Acolo vor sâ plece âştia doi cu maşina lor de tuns iarba. Eh, ce spui Borel?

Borel cel mai în vârstâ zâmbi şi scutură din cap.

- Nu îmi plac insulele. Prea mult nisip şi, dacâ ai vreo problemă cât de mică, nu ai unde sâ fugi. Nu noi ne gândim mai mult la Senegal. Este pământ bun în Senegal. Poţi cultiva trufe acolo, din cele albe. Le vopsim negre şi le livrăm câtre Périgord, trei mii de franci kilogramul...

- Şi cinci ani la răcoare, se strâmbă Jean. M-aş limita la vinete, dacâ aş fi în locul tâu. Ce sens mai are sâ ne asumăm riscuri? Spuneţi-mi.

- *Connard.* Asta este o avansare în carieră.

- Bachir? Jojo se întoarse câtre negrul masiv care stătea într-un colţ. Tu ce vei face?

Pe chipul lui apâru un zâmbet larg.

- Mă voi întoarce acasă şi îmi voi cumpâra o nevastă tânără, foarte frumoasâ. Dâdu din cap de câteva ori. O nevastă tânără şi grasâ.

Pe măsură ce treceau orele vorbeau tot mai mult despre viitor, iar lui Jojo îi era foarte clar câ nici unul dintre ei, inclusiv el, nu aveau nici o ambiţie măreaţă. Nişte bani la ciorap, viaţă uşoară, nimic prea aventuros. Lucrul principal

de care pomenise fiecare – într-o formă sau alta – era independenţa.

Fără şefi, fără sâ li se mai spună ce să facă, să nu mai fie trataţi ca nişte oameni care puteau fi înlocuiţi în orice moment. Independenţă.

O mulţime de *brocanteurs* apărură duminică dimineaţă foarte devreme să îşi instaleze standurile, în timp ce soarele prindea putere şi începea să alunge ceaţa de deasupra râului. Chelneri care câscau cât îi ţineau fălcile după o noapte în care abia dacâ apucaseră sâ doarmâ câteva ore, aranjau mesele şi scaunele din faţa cafenelelor, achiziţionau pâine şi comuri în pungi de hârtie de la *bouJangenes* şi sperau sâ obţină bacşişuri record. Vânzătorii de bilete la loterie erau primii clienţi ai cafenelelor, consumând primele doze letale de cafea neagră tare. Dube mici, pline cu pizza, *charcuterie,* brânzeturi şi peşte, îşi fâceau loc pe străzile înguste. încet, Isle-sur-Sorgue se pre gătea pentru o nouâ zi călduroasă şi profitabilă.

Primii turişti, insomniacii şi vânătorii de chilipiruri, începură sâ aparâ în jurul orei opt, cotrobăind prin lucrurile vechi ale altora – cârţi vechi şi tablouri, ochelari aburiţi de vreme, mese şi scaune cu picioare şubrede şi tapiţeriile uzate, medalii militare din râzboaie de mult uitate, oglinzi şi bucăţi de materiale, vaze şi pălării. Vânzătorii de pe partea cealaltă a străzii – *antiquaires* cu piesele lor Louis Quinze, Napoleon III sau Art Nouveau, cu tablourile lor valoroase – fâceau o pauzâ sâ ia micul dejun. Clienţii lor veneau mai târziu, blocând drumul cu maşinile lor impunătoare, şi fluturând bancnote de 500 de franci.

Jojo se întinse şi-şi privi cadranul ceasului. Generalul spusese unsprezece şi jumătate, când traficul va fi intens. Mai erau douâ ore. Se aşează pe podea şi cu spatele la perete. Unu, doi dintre ceilalţi moţăiau; restul priveau în gol. Rămăseseră fârâ glume sau subiecte de conversaţie. Efectul adrenalinéi

trecuse, fiind înlocuit de nerăbdare şi îndoială. Oare uşa va exploda? Bicicletele vor fi acolo? Aşteptarea era ucigătoare.

*

La jumătatea dimineţii Generalul se dâdu bătut. Mathilde nu voia să coboare din pat, nu voia sâ se ducă sâ îşi viziteze sora aşa cum făcea întotdeauna, nu voia să vorbească cu el. Pentru el ar fi fost mai bine sâ se ducă la hambar şi sâ scape de prezenţa ei tăcuta şi acuzatoare. O bătu pe umăr şi simţi câ ea prefera sâ nu îşi ia la revedere.

Rămase în maşinâ preţ de câteva minute, trăgându-se de mustaţă. Probabil ea asculta sâ audâ sunetul motorului lui şi se întreba dacâ data viitoare când îl va vedea va fi iar la vorbitor în închisoare. Soarele ricoşa din pavajul alb al parcării şi îi irita ochii, iar el se gândea la o masâ la umbra şi o bere rece. Mathilde va fi bine. Tot timpul aşa a fost. Roti cheia şi pomi maşina uitându-se la ceas. Nu mai era mult.

Cei doi ţigănuşi cam duceau lipsă de activitate. De obicei, în zilele de piaţă, erau multe genţi şi aparate foto nesupravegheate de către turişti pe mesele de la cafenele, sau vreun stand al vreunui *brocanteur* pe care sâ-l atace când patronul acestuia se uita în altâ parte. Dar azi, turiştii erau foarte pre-cauţi, ţinând mâinile pe posesiuni în permanenţă. Iar cei mai mulţi purtau acele borsete în jurul brâului, ceea ce însemna că aveau nevoie de cuţit. Era din ce în ce mai greu sâ îţi câştigi în mod onest existenţa.

Băieţii patrulau zona din spatele băncii, încercând portierele maşinilor parcate, când vâzurâ bicicletele postate frumos la marginea drumului. Biciclete scumpe ca acelea, în condiţii bune, ar fi foarte uşor de vândut. Chiar şi escrocul bătrân din Cavaillon, care le dâdea preţuri de nimic pe aparatele foto pe care le aduceau sporadic, ar fi interesat de nişte biciclete profesionale. Băieţii de apropiată mai mult pentru a studia lanţul şi lacătul cu care erau asigurate. Un lacăt mare, dar

nu complicat. Tatái lor îi învăţase cum să spargă lacătele. Simţind că

norocul li se schimbase brusc, aceştia fugiră într-un suflet la tatăl lor. Acesta vindea găinile vii pe care le furase cu o zi înainte. Avea o mică unealtă în buzunarul lui. Unealtă care deschidea lacăte.

- OK, spuse Jojo, a sosit timpul. Făcuseră şapte grămezi pe masă pe care şi le îndesaseră în buzunarele largi ale bluzoanelor şi îşi vârâseră teancuri de bancnote în partea din faţă a pantalonilor scurţi. Femand îşi curâţase încă o dată cu grijă ciocanul şi restul sculelor înainte de a le da drumul prin gaura din podea prin care intraseră. Hainele vechi pe care le purtaseră pe ei la sosire erau acum lipite pe încărcătura de explozibil de pe uşă, pentru a fi distruse.

Masa era acum goală, cu excepţia teancului de poze, pe care Femand insistase să le aranjeze în ceea ce el numise *exposition érotique,* folosind ce îi mai rămăsese din banda adezivă pentru a le lipi în ordine pe peretele din dreptul uşii, cu fotografia lui Ambrose Crouch în centru. Femand spusese câ ar fi fost păcat ca aceste poze să fie distruse, pentru că, evident, erau suvenire cu valoare sentimentală. Se dăduse puţin în spate ca sâ le admire.

-Au revoir, mes belles.

Jojo aruncă o ultimă privire prin cameră şi îşi scoase cheia de pe şnurul din jurul gâtului.

- Puneţi-vâ şepcile. Nu uitaţi ochelarii de soare. Ceasul lui indica 11:25. Destul de aproape.

Se îngrămădiră într-un colţ, înfioraţi de emoţie ca de o briză rece.

- Zece secunde, spuse Femand. Sâ nu vâ rătăciţi pe drum.

Ţigănuşii, aplecaţi asupra lacătului, auziră trei explozii înfundate, care se contopiră într-una singură, şi fură şocaţi când văzură uşa deschizându-se de perete, şi prea grăbiţi sâ îşi salveze vieţile ca sâ observe grupul de bărbaţi în pantaloni

scurţi şi ochelari de soare, cu mânuşi de latex, ce ieşiseră pe uşa din spatele băncii.

Jojo baga cheia în lacăt, îl desfăcu, smulse prima bicicleta în timp ce lanţul cadea la pământ.

-Allez, allez, allez!

Fugirâ, împingându-şi bicicletele printre maşini. Zgomot ocazional de metal zgâriat când una din pedale se frecă de o portieră, o înjurătură de durere când o şa încălecată în grabă îl lovi în testicule pe unul din fugari, iar după toate astea şoseaua pe care, alergară ca sprinterii profesionişti printre maşinile prinse în trafic.

Le luase mai puţin de patruzeci şi cinci de secunde, cam cât îi lua unui jandarm sâ ridice ochii din exemplarul lui din *L'Eqinpe* şi sâ facâ legătura dintre zgomotul alarmei şi luminile sistemului de securitate al băncii.

El şi partenerul lui erau prinşi în trafic în Renault-ul lor. *Merde.* Omul legii ieşi din maşină şi privi de-a lungul străzii spre clădirea Caisse d'Epargne, îndesându-şi *kepi-ul* pe cap. De ce oare se oferise voluntar pentru schimbul de duminica asta? *Merde* din nou.

Cicliştii pedalau ca nebunii, îşi forţau picioarele sâ pedaleze cât mai repede, simţeau câ inimile le plesnesc în piept, şapte oameni dominaţi de frică şi extenuare fizică. Trebuiau doar sâ ţinâ pasul cu cel din fruntea plutonului, sâ aibâ grijă la pietrele din pavaj, să nu se gândească la maşinile care veneau din faţă sau din spate, să nu încetinească, doar sâ se concentreze. Pentru numele lui Dumnezeu, sâ se

concentreze. Goniră pe drumurile ce tăiau câmpiile cu viţâ-de- vie şi lavandă.

Generalul îi aştepta pe drum în dreptul intrării pe pistă, transpirând şi fumând ţigară de la ţigară, cu ochii nedezlipiţi de cei 500 de metri din faţa lui. Ar fi trebuit sâ funcţioneze. Făcuse tot ce trebuia, plănuise totul, anticipase totul. Dar după cum ştia el prea bine, accidentele puteau da peste cap orice

plan. O pana, un câine în mijlocul drumului, un viraj al unei maşini – sute de mici lucruri se puteau întâmpla. El nu avea cum sa ştie daca ei reuşiseră sâ iasă din bancă. Poate câ erau încă înăuntru, baricadaţi în spatele unei uşi detonate doar pe jumătate, şi cu un *flic* fluturând pistolul pe la capetele lor, având gânduri de avansare în carieră. îşi aprinse o altă ţigară.

Vâzu prima siluetă dupâ colţ, cu capul aproape atingând ghidonul, şi apoi pe ceilalţi în grup compact. Răsuflă uşurat şi se duse în mijlocul drumului, fluturând din mâini în sus şi în jos în semn de salut triumfător. „Băieţii mei! Au reuşit!”

Cicliştii ieşiră de pe drum şi intrară pe alee, fără sâ mai descalece, dar când ultimul trecu prin dreptul lui, Generalului îi pieri zâmbetul.

Trebuiau sâ fie şapte. îi numărase şi îi ieşiră opt.

22

Boone Parker stătea pe iarbă cu faţa în sus, trăgând aer în piept şi încercând să nu vomite.

De îndată ce începu să-l lase ameţeala, îşi ridică uşor capul din iarbă şi privi în jur la bărbaţii împrâştiaţi în jurul lui, unii cu faţa în jos, alţii cu capul între genunchi. Nu-i venea sâ creadă cât de în formă erau pentru cât de bătrâni erau. Când îi zărise pe drum la ieşirea din Isle- sur-Sorgue, luase hotărârea să-i urmărească pentru a mai scăpa de monotonia plimbării sale obişnuite cu bicicleta. Se gândise să le arate că nu numai francezii erau în stare să pedaleze la viteze mari. Dar nu reuşise sâ îl întreacă nici măcar pe ultimul din pluton; numai ca să ţină ritmul şi fusese la un pas sâ-i plesnească plămânii. Probabil că tipii ăştia mâncau steroizi pe pâine la micul dejun. Decise că, dacă era să ia ciclismul în serios, atunci ar fi trebuit să renunţe la bere. Capul îi căzu la loc în iarbă şi privi din nou spre cer, aşteptând să dispară petele negre din faţa ochilor.

Generalul sosi gâfâind pe alee şi privi la figurile extenuate ale celor din grup. Suluri de bancnote le căzuseră din buzunare atunci când se prăbuşiseră în iarbă, şi împodobeau pământul în jur. El numără din nou feţele. Opt. Dumnezeule!

-Jojo!

Micuţul privi în sus spre el şi rânji.

- Am reuşit. *Cong!* Am reuşit.

- Ăsta cine mai e? indică Generalul cu capul spre Boone, care era prelins pe jos, cu pieptul încă în convulsii.

încet, cei şapte bărbaţi, cu gurile uscate şi gâfâind, se întoarseră şi priviră către el, în timp ce acesta le făcu un

semn de salut din mână.

- *Bonjour,* băieţi.

Ei se holbară uimiţi la el, în linişte. Boone privi la cercul acela de feţe suspicioase, privi la banii împrâştiaţi pe jos, apoi la treningurile lor bufante. La naiba! Nu era un grup obişnuit de alergători de duminică.

- Cred că îmi voi vedea de drum, spuse el. Apoi se uită la ceas şi le adresă un zâmbet nonşalant. *J'ai un rendez-vous*OK? Mulţumesc pentru cursă.

Se ridică în picioare. Ceilalţi se ridicară la unison, privind către General şi aşteptând ordine.

Merde. Generalul se trase atât de violent de mustaţă, încât îi dădură lacrimile. Totul mersese perfect pânâ aici, conform planului, şi acum toată operaţiunea era periclitată din cauza acestui străin imbecil. Ce era? Englez? American? Şi ce aveau să facă cu el acum? Le văzuse feţele, le văzuse banii. Ştiri despre furt vor apărea în ziare a doua zi dimineaţă. Nu puteau sâ-l lase pur şi simplu să plece şi sâ spere câ acesta îşi va ţine gura. *Mente.*

- Duceţi-l în hambar. Generalul începu să-i urmărească, apoi se opri sâ culeagă bancnotele care începuseră sâ fie împrăştiate de adierea uşoară a vântului. Banii din mâinile lui, teancuri groase şi suluri, îl fâcurâ să se simtă mai bine. Se va gândi el la un plan. „Aceasta era o nouă încercare, nu un dezastru. Acesta era modul corect de a privi situaţia. Nu te panica.“ îşi îndreptă spatele şi intră în hambar.

Boone era separat de ceilalţi indivizi, privirea lui se plimba speriată de la o faţă ostilă la alta. Generalul puse banii pe o masă, alături de sticlele şi paharele pregătite pentru a

sărbători evenimentul. El îşi aprinse o ţigară şi observă că îi tremura mâna. Se îndreptă către Boone.

- Englez?

Boone scutură din cap.

- American, zise şi încercă să zâmbească. Texas. Ştii, marele stat? *Tres grand.* Ar trebui sâ veniţi cu toţii odată în vizită.

Privi în jur pentru o licărire de înţelegere, fără noroc, şi renunţă sâ mai zâmbească.

- American. Generalul începu sâ muncească din nou la mustaţa, gândindu-se furios ce avea sâ facâ. Jojo? Oricum putem sâ bem un pahar. Micul *maţon* deschise sticla de *pasus* şi începu sâ toarne.

-AJors? spuse Jean. Acum ce facem?

- Vino afarâ, spuse Generalul. Cu toţii. Nu sunt sigur cât de mult înţelege din ce vorbim.

Stâturâ în dreptul uşii hambarului, cu paharele în mâini, întorcând privirea spre Boone în timp ce vorbeau. El se uită la siluetele lor masive şi îşi dori sâ se fi dus la lecţiile de gastronomie de la Paris.

Generalul era tăcut, pe când ceilalţi înjurau şi blestemau ghinionul care îi lovise. El încerca să-şi facă ordine în gânduri, întotdeauna fusese de părere câ sâ ştii sâ profiţi de o situaţie de criză era calitatea principală a unui infractor foarte priceput. Şi aceasta era cu siguranţă o situaţie de criză.

- L-am putea închide aici şi sâ nu ne mai pese. Ridicâ din umeri Femand. Cineva îl va gâsi peste câteva zile.

Jean îşi drese glasul şi scuipă.

- Şi câteva zile mai târziu, ne prind *Ies flics. Connaid.*

- Bine, Einstein. Tu ce ai face cu el? L-ai duce la PTT şi l-ai trimite în colet paravion înapoi în America, în Texas?

Generalul ridicâ mâna.

- Ascultaţi. El ne-a vâzut. Nu putem sâ-l lâsâm sâ plece. Nu încă.

- Ei bine, ce vom face? LI luăm cu noi?

—Meide. Tăceţi pentru cinci minute şi lăsaţi-mă să gândesc. Două cuvinte îi schimbaseră complet perspectiva Generalului într-o direcţie surprinzătoare, cu siguranţă riscantă, dar realizabilă. Era bine ştiut câ toţi americanii erau bogaţi. Doar vezi asta în *feuilletons* la televizor. Chiar şi copiii aveau maşini masive, iar părinţii lor locuiau în vile, uneori cu servitori curios de impertinenţi. Şi, de asemenea, era bine cunoscut că cei mai bogaţi dintre americani purtau cizme cu toc şi pălării cu boruri mari curbate, şi pe pământurile lor creşteau sonde petroliere ca buruienile. Şi de unde proveneau aceştia? O suburbie a Dallasului, gândi Generalul, oricum undeva în Texas. Acest individ incomod spusese că provine din Texas. Odată ce se vor putea înţelege, el şi băiatul vor putea să cadă la o înţelegere. Tot ceea ce avea nevoie acum era puţin timp. Asta şi un dicţionar.

Generalul se simţea mai bine. Ce mare minune sâ ai creier!

- *Bon, mes enfants,* spuse el. *C'est pas grave.* Aveţi încredere în mine. Pentru moment, el va sta aici, sub pazâ.

Jojo se relaxâ. întotdeauna puteai conta pe General câ vine cu o idee bunâ, chiar dacâ nu-şi fâcea publice planurile imediat El privi câtre ceilalţi.

- Băiatul stă aici, *d'accord?* îl mânca o coapsă. Şi simţi un sul de bancnote uitate în boxeri.

Ediţia de luni dimineaţa a ziarului *Le Provensal* era extrem de revoltată din cauza furtului îndrăzneţ care avusese loc în plină zi în

Isle-sur-Sorgue. Unde era poliţia? Cum de hoţii scăpaseră neobservaţi? Era acesta începutul unui adevărat val de infracţionalitate care va cuprinde Vaucluse şi care îi va face pe cetăţeni şi pe turişti sâ doarmă cu portofelele sub pernă? Ipotezele şi comentariile umpleau prima pagină, lăsând la o parte ştirile despre câştigătorii loteriei, turneele *boules* şi tripleţii născuţi de o tânără femeie nemăritatâ din Pemes-les-Fontaines.

Franţoise, în timp ce îşi bea cafeaua în birou, citi ştirile cu un interes mai mare decât de obicei. Ea însăşi ar fi fost în Isle-sur-Sorgue la ora la care avea loc jaful dacă hotelul nu ar fi fost atât de aglomerat. Tatăl ei se oferise să-i împrumute maşina şi ea îşi plănuise să îl ducă pe Boone sâ vadă piaţa, îmbrăcată în rochia cea nouă pe care şi-o cumpărase special. Purta acea rochie chiar în acea dimineaţă. Boone avea sâ vină mai târziu, dupâ-amiazâ, de fiecare dată o făcea. Va vedea rochia atunci. O aranjă la talie şi se întrebă dacă îi va plăcea culoarea. Dar el nu veni şi, când Emest îi spuse câ arata bine, ea ridică din umeri dezamăgită.

Primul semn oficial de nelinişte în ceea ce-l priveşte pe Boone apăru a doua zi când directorul şcolii din Lacoste îl sună pe Simon. Boone nu apăruse la nici unul din cursuri şi când i se verificase camera observaseră câ nu dormise acolo peste noapte. Directorul era îngrijorat Nu era stilul lui Boone; acesta era un tânăr foarte studios. Şi mai era şi faptul câ, deşi directorul nu menţionase asta, exista posibilitatea ca tatai lui Boone sâ se răzgândească în a mai face o donaţie şcolii, dacâ afla câ acea şcoală era un loc unde studenţilor le era permis sâ dispară. Una peste alta, era o situaţie foarte îngrijorătoare, pe care iritarea lui Simon care nu avea chef să adauge o nouă problemă la celelalte deja existente nu o putea remedia. De unde naiba sâ ştie el pe unde umbla

Boone? Probabil era în vreun boschet cu vreo fată.

Simon puse telefonul jos şi privi lista de mesaje. Două apeluri de la Caroline din Antibes. Un telefon de la Enrico. Un jurnalist care dorea un interviu, de preferat la dejun în restaurantul hotelului. O notă de plată grasă de la bar neachi-tată de câteva zile şi purtând semnătura înfloritã a unchiului William. Simon împinse într-o parte bucăţile de hârtie şi plecă în căutarea lui Emest şi a lui Frangoise. Ei ar fi ştiut, dacă era să ştie cineva unde putea fi Boone.

*

Generalul nu se putea decide asupra cifrei exacte. Pornise relativ de jos, un milion de franci, dar apoi se răzgândise. O răpire, chiar şi una involuntară, era o infracţiune serioasă, cu pedeapsă serioasă. Un mare risc – şi deci ar trebui şi o răsplată pe măsură, suficient de mare cat să-i aranjeze pe viaţă. Deschise dicţionarul francez-englez pe care îl găsise şi privi peste masă la faţa nerasă şi îngrijorată a lui Boone.

-Alorsjeune homme. Voire familie... el indică cuvântul în dicţionar.... *est oul?* Unde?

- America. New York, dar tatăl meu călătoreşte mult. Boone indică o decolare din mână. *Beaucoup d'avions.*

Generalul dădu din cap şi îşi umezi degetul, întorcând paginile dicţionarului până găsi cuvântul căutat. Era surprins să afle că era aproape identic.

- *Voire papa.* Bogat?

Boone petrecuse o noapte inconfortabilă şi înspăimân-tătoare în compania unui bărbat masiv pe nume Claude şi cu individul acela mic de statură care se tot juca cu un cuţit. Acest tip părea chiar rezonabil prin comparaţie. Acum că îi era clar că nu vor să-l linşeze, era copleşit de un puternic sentiment de uşurare.

- Bineînţeles câ este bogat. Boone dâdu aprobator din cap. Putred.

Generalul dâdu paginile la litera P.

Boone îşi schimbă poziţia în scaunul inconfortabil. înţepenise de la dormitul pe jos în praf. Ce aveau de gând să facâ? Pârea câ vor sâ-i şantajeze familia, şi începu din nou sâ se îngrijoreze pe măsurâ ce îşi amintea de întâmplările citite prin ziare despre răpitori care trimiteau degete sau urechi prin poştă pentru a încuraja plata promptă a recompensei. La naiba! Va trebui sâ facă tot posibilul pentru a şi-l face prieten pe acest

individ. Poate câ îl vor lăsa sâ-l sune pe Simon. El ar putea ajuta şi era aproape.

—Monsieur? P ai un am, anglais. Deţine hotelul Pastis din Brassiére. *Je telephoné?* Boone duse mâna la ureche. Şi el este plin de bani. *Pas de probleme.*

Făcu tot posibilul sâ mimeze un zâmbet.

Timp de încâ o orâ dicţionarul trecu dintr-o mânâ în alta în timp ce Generalul afla treptat ceea ce dorea sâ ştie. Situaţia era promiţătoare
- promiţătoare, dar complicată. Ei aveau nevoie sâ pârâsească Franţa cât mai repede şi aveau nevoie de paşapoarte false. Asta însemna un drum pânâ la Marsilia şi o grămadă de bani gheaţă. Generalul mai adaugă mental un milion la cererea de răscumpărare, şi se întrebă dacâ prietenul englez al lui Boone era în stare sâ adune o asemenea sumă într-un timp atât de scurt.

-Bon. Generalul închise dicţionarul şi îşi aprinse o ţigară. Tânărul fusese un ghinion pentru ei, dar pânâ la urmă era posibil sâ meargă toate foarte bine. Era deci adevărat ceea ce arătau la *télé.* Texanii erau foarte bogaţi. Se întoarse către fraţii Borel şi Jojo, care era în schimbul de zi. Trebuie

sâ merg să dau nişte telefoane. Mâ voi întoarce într-o orâ sau aşa ceva cu ceva de mâncare. Dădu din cap spre Boone. Nu cred că va încerca sâ facă ceva.

Jojo se apropie de General ca sâ poatâ şopti:

- Ce vom face cu el?

- îl vom vinde, prietene. Generalul îşi mângâie mustaţa cu podul palmei. îl vom vinde propriului tatâ care este bogat.

Jojo scutură din cap admirativ.

- *C'est pas con.*

Generalul păstra întotdeauna numerele de telefon. Era meteahna unui om foarte metodic, un om prevăzător. Unul care era de părere câ nu se ştia niciodată când un contact din trecut îţi poate fi de folos. Dâdu un telefon la un bar din Vieux

Port în Marsilia şi o voce pe care o auzise ultima oară în puşcărie îi răspunse.

- Am nevoie de un mic serviciu, spuse Generalul. Este o treabă delicată, înţelegi? Mâ întrebam dacâ prietenul ala al tâu mâ poate ajuta.

Vocea pârea a fi în gardâ.

- Care prieten?

-Patron, Enrico.

- Ce fel de serviciu?

- Imigrare. Am nevoie de nişte paşapoarte rapid.

- Voi vorbi. Unde te pot gâsi?

Generalul îi dădu un număr şi apoi adăugă:

- Ascultă, îl pot suna eu direct.

- Este mai bine dacâ vorbesc eu cu el.

„Mai bine pentru cine? gândi Generalul. Nenorocit lacom.

Toţi vor o parte din pradâ zilele astea.“

- Mulţumesc.

Vocea râse.

- Pai, la ce sunt buni prietenii?

Simon luâ o cinâ frugală şi bău un pahar de Calvados la recepţie ca să-l ajute pe parcursul discuţiei incomode ce urma sâ aibă loc. Caroline lâsase deja un al treilea mesaj, semnalând o problemă urgentă şi un număr de telefon la care putea fi găsită la Cap d'Antibes.

Răspunse o voce de femeie şi se recomandă ca fiind Bacon, unul dintre cele mai bune şi scumpe restaurante de pe coastâ. Problema urgentă a lui Caroline nu putea fi înfometarea, gândi Simon, în timp ce aştepta ca aceasta sâ ajungă la telefon. Auzi pe fundal râsete şi îşi aminti că o dusese şi el la Bacon cu ani în urmă. El avusese *bouHlabaisse* complet. Ea luase o salată şi se plânse când se băgaserâ în pat câ mirosea a usturoi. Şi acum era la fel, şi dupâ cum o cunoştea pe ea probabil că îi va mirosi prin telefon.

Simon fâcu greşeala sâ o întrebe dacă se distrează bine. Nu se distra. Vaporul era înghesuit şi inconfortabil, avusese de douâ ori râu de mare, iar proprietarul vaporului, prietenul lui Jonathan, se comporta precum Captain Bligh. Jonathan însuşi se dovedea a fi destul de plictisitor în aceste împrejurări. Nu, ea nu se distra. Simon abandonă speranţa ca Jonathan sâ fie

un potenţial soţ, sorbi din nou din Calvados şi aşteptă sâ audă gongul pentru runda a doua.

Era numai vina lui Jonathan, spuse Caroline cu convingerea nezdruncinată a femeii care nu greşeşte niciodată. O oportunitate recomandată de el. Un lucru sigur, susţinuse el, pânâ ieri, când dăduse un telefon şi spuse câ se duce de râpă compania, trăgând odată cu ea şi economiile obţinute cu greu de Caroline. Şi acum ea era săracă lipită.

Simon îşi puse picioarele pe birou şi îşi examina unul din degetele mari ce ieşeau printr-o despicâturâ a sandalelor, în timp ce îşi imagina o Caroline nevoiaşa, râmasâ cu nimic pe lume decât o cocioabă în Belgravia, conţinutul a jumătate din buticurile din Londra şi un BMW nou-nouţ. Apoi el fâcu a doua greşeală când o întrebă dacâ se gândise sâ îşi găsească de lucru. Urmă o tăcere din partea lui Caroline, timp în care ea contempla abisul vieţii de angajat obişnuit, iar Simon depărta receptorul de ureche, anticipând o nouâ tirada.

El îndură pânâ la momentul în care avocaţii, niciodată prea departe de gândurile lui Caroline, furâ invocaţi. în acel moment el îi închise.

Telefonul ţârâi aproape instantaneu. Simon terminase Calvadosul. Telefonul continuă sâ sune. La dracu'.

- Caroline, vom continua convorbirea când vei fi mai calmă.

- Monsieur Shaw?

Era o voce de bărbat, un francez.

-Oui.

- Monsieur Shaw, îl am pe unul dintre prietenii tăi lângă mine. Urmă o pauză, apoi o voce chinuită se auzi în receptor:

- Simon? Sunt Boone.

- Boone! Unde naiba eşti? Suntem toţi îngrijoraţi din cauza ta.

- Nu ştiu, omule. într-o cabină de telefon în mijlocul pustietăţii. Simon, sunt nişte ţipi...

- Eşti bine?

- Până acum. Asculta...

Receptorul nu mai era la Boone, Simon auzi vocile slab în receptor, şi francezul reveni la aparat.

- Fii atent, Monsieur Shaw. Tânărul este nevatâmat. El poate fi eliberat foarte repede. Depinde de tine.

Se auzi clinchetul unei noi monede bâgate în telefon.

- Monsieur Shaw?

- Ascult.

-Bon. Vei pregăti zece milioane de franci francezi, lichizi. Ai înţeles?

- Zece milioane?

- Lichizi. Voi telefona mâine-seară la aceeaşi oră cu detaliile livrării. Şi Monsieur Shaw?

-Da?

- Nu vorbi cu poliţia. Ar fi o greşeală.

Convorbirea se întrerupse. Simon stătu pentru câteva momente, amintindu-şi vocea lui Boone, chinuită şi forţată, îşi privi ceasul. Era după-amiază târziu la New York, dacâ tatăl lui Boone era în New York. Şi dacă i-ar fi ştiut numărul

de telefon. Se gândi sâ sune la informaţii internaţionale, dar se răzgândi, amintindu-şi câ era posibil ca Ziegler sâ aibâ numărul de telefon.

- Bob? Simon Shaw.

- Este important? Sunt ocupat pânâ peste cap.

- Este vorba despre fiul lui Parker. A fost răpit.

- La dracu'. Ziegler comută convorbirea pe receptor. Vocea lui era apăsată şi iritată. Eşti sigur?

- A lipsit de la şcoală ultimele zile. Şi adineauri am primit un telefon de la cei care l-au răpit. Am vorbit şi cu Boone. Da, omule, sunt sigur.

- Doamne! Ai anunţat poliţia?

- Fără poliţie. Ascultă. Trebuie să vorbesc cu Parker. Vor zece milioane de franci ca să-i dea drumul şi îi vor în douăzeci şi patru de ore.

- Ce înseamnă asta în bani?

- Aproape două milioane de dolari. Dă-mi numărul de telefon al lui Parker din New York.

- Nu are rost Este în drum spre Tokio. A plecat de dimineaţă.

- La dracu'.

-Chiar câ ladracu'.

Simon auzi râsetele unor oaspeţi care veneau la bar şi îşi urau noapte bună.

- Bob, nu am zece milioane de franci în buzunar. Poate agenţia să pună banii ăştia?

Vocea lui Ziegler era refractară:

- Sunt o groaza de bani.

Simon încercă sâ apeleze la latura umanitară a lui Ziegler.

- Este un client mare, Bob.

Urmă o pauzâ în care Ziegler evalua eventualele beneficii care ar putea rezulta din ajutorul urgent şi personal acordat lui Hampton

Parker. Dacâ asta nu ar pecetlui contractul pe zece ani, atunci nimic nu o va face.

Ziegler se hotărî.

- Lucrul cel mai important este puştiul, corect? Viaţa unui om este în joc. Sâ nu se mai spună vreodată câ agenţia este nemiloasa. Ziegler lua notiţe în timp ce vorbea. Asta va fi o conferinţă de presă teribilă. OK. Vom transmite banii către banca voastră şi vom lua cumva legătura cu Parker ca sâ-l ţinem la curent. Stai lângă telefon. Probabil va dori sâ vorbească cu tine.

Simon îi dădu lui Ziegler detaliile bancare.

- Este neapărat necesar să fie aici până mâine la ora asta, Bob. OK?

- Sigur, sigur, tonul din vocea lui Ziegler se schimbă. Este doar un mic detaliu.

- Care?

- Siguranţa banilor. Sunt CEO al acestei agenţii, responsabil cu acţionarii. Dacâ transfer două milioane de dolari, gâtul meu va fi în joc.

Lui Simon nu-i venea să creadă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, este viaţa băiatului în joc şi tu vrei să asiguri banii?

Ziegler continua ca şi cum nu ar fi auzit nimic:

- Uite cum facem. Vocea lui deveni nerăbdătoare, veselă chiar. O voi lua pe scurtătură. Voi transmite departamentului juridic să-ţi trimită prin fax contractul. Semnează-l şi trimite-l pe fax înapoi. Asta mâ va acoperi pe mine. Şi dupâ aceea îţi transmit banii.

- Ce sâ semnez şi sâ-ţi trimit înapoi?

- Hai sâ spunem că este o asigurare, prietene. Tu pui garanţie acţiunile tale din agenţie, şi iei banii.

Simon râmase fără glas.

- Mâ voi pune pe treabă imediat. îţi va parveni pe fax într-o orâ, OK? Vorbim mai încolo.

Simon cobori la bar şi îşi prepară un Calvados. Nicole şi Emest, care stăteau la masă şi treceau în revistă facturile, îl priviră cum ia sticla de băutură şi li se alătură lor la masâ. El îi puse în temă urgent. Apoi începură sâ-şi pună întrebări fără răspuns legate de răpitori şi Boone, aşteptând.

Faxul sosi. Simon abia dacă îl citi înainte sâ-l semneze şi sâ-l trimită înapoi. El auzise undeva câ faxurile nu pot avea calitate legală de contracte, dar probabil câ Ziegler pusese tot departamentul la muncâ. Nenorocitul!

Simon le spuse lui Emest şi Nicole să se ducă la culcare şi rămase în birou cu o cană de cafea aşteptând ca telefonul sâ sune.

Apelul veni în sfârşit la ora patru dimineaţa, era vocea îngrijorată a lui Hampton Parker. Simon auzi când acesta trase din ţigară. El era pe aeroportul din Tokio, aşteptând ca

avionul său să fie realimentat cu combustibil şi să primească fişa de zbor către Paris. De acolo va lua ceva mai mic care să poată ateriza la Avignon. Va veni cu doi oameni. Vor avea nevoie de un loc unde să stea. Turui mecanic totul până la sfârşitul convorbirii.

- Nu crezi că i-au făcut vreun rău?

- Nu, spuse Simon, cu cât de multă convingere fu în stare. El a spus că este bine. Părea puţin afectat, doar atât.

- Este singurul meu băiat, ştii. Restul sunt fete. El este un băiat bun.

- Toţi de aici îl plăcem foarte mult.

- Nenorociţii!

- încearcă să nu te stresezi prea mult. Voi face tot ceea ce îmi cer.

- Apreciez asta. Mai vorbim când ajung în Paris.

Nu mai rămăsese nimic de făcut, decât să se ducă la culcare şi să aştepte ziua de mâine, dar Simon era prea treaz, agitat de cantitatea de cafea băută. Se întoarse acasă şi urcă în dormitor. Nicole respira încet, cu un braţ bronzat peste perna lui. El se aplecă să o sărute pe umăr, iar ea zâmbi în somn.

în dormitor era foarte cald, chiar dacă ferestrele erau deschise. Simon se dezbrăcă şi stătu sub apa rece a duşului timp de cinci minute, apoi coborî la parter cu un prosop în jurul taliei. Deschise uşa terasei şi îşi mută un scaun pentru a putea admira răsăritul, gândindu-se la ce s-ar întâmpla dacă ar fi răpită Caroline. Probabil că le-ar ţine răpitorilor unul din monologurile ei şi le-ar da numărul de telefon al avocatului ei şi probabil că ar plăti chiar răpitorii ca să scape

de ea. Sau

poate îl vor accepta pe Ziegler la schimb. Simon căscă şi duse mâna la ochi odată cu primele raze de soare care se iviră de după munţi. Urma să fie iar o zi călduroasă şi frumoasă, o zi excelentă pentru a pune la cale plata unei răscumpărări de zece milioane de franci. Se întinse până simţi structura de ratan a scaunului cum i se lipeşte de spate şi auzi nişte săteni salutându-se şi tuşea prelungă a unui fumător de două pachete pe zi.

Cei doi detectivi îl aşteptau pe Simon când acesta ajunse la hotel puţin înainte de ora nouă. Directorul şcolii din Lacoste, neştiind nimic despre răpire şi pentru că era îngrijorat de dispariţia elevului, chemase poliţia. Odată ce fusese descoperită naţionalitatea părintelui odraslei, responsabilitatea fusese pasată mai sus ierarhic, adică către *gendarmerie.* Şi acum cei mai de seamă reprezentanţi ai acestei instituţii veniseră din Avignon să se ocupe de cazul băiatului dispârut.

Simon îi conduse în biroul de la recepţie. Oferta lui de cafea fu acceptată cu entuziasm, privelişte a cu Frangoise care se aplecase să aşeze tava a fost savurată, ţigările se aprinseră şi fură scoase la iveală carneţelele.

- înainte să puneţi orice întrebare, spuse Simon. Cred că ar fi mai bine să vă spun eu ce s-a întâmplat.

La început detectivii fură mulţumiţi. Numai în sens profesional, bineînţeles, dar acum cazul devenea unul de o importanţă reală. O persoană dispărută, chiar şi o persoană cu cetăţenie americană era un lucru. Răpirea unei persoane, în schimb, era un lucru mult mai palpitant. Acum nu mai inves-tigau un posibil accident; se aflau în faţa unei activităţi criminale. Glorie şi promovări, recunoştinţa unui părinte miliardar, chiar apariţia scurtă într-o relatare televizată –

toate aceste gânduri le trecură prin minte detectivilor în timp ce ascultau cu atenţie şi îşi luau notiţe, oprindu-se numai pentru a cere mai multă cafea şi a admira fundul şi picioarele bronzate ale

lui Franţoise. Ce noroc, se gândiră ei, că nu primiseră cazul cu furtul de la banca din Isle-sur-Sorgue.

Fură mai puţin mulţumiţi sâ audă de la Simon câ nu era dorită implicarea poliţiei de către răpitori, pentru a nu fi pusă în pericol integritatea fizică a tânărului. Detectivul mai mare în grad care se evidenţia prin obiceiul de a lua din ţigările colegilor şi a aştepta ca aceştia sâ i le şi aprinda, scutură din cap.

- Din păcate, Monsieur Shaw, am fost informaţi. Am fost implicaţi, înţelegi? Este un *fait accompH.* Cum aş putea eu, un ofiţer de poliţie, sâ ignor o infracţiune atât de odioasâ? El privi în jos spre carneţel şi îşi freca bârbia gânditor. Dar îţi pot promite ceva. Le servi cu o nouâ ţigara din pachetul de pe masâ şi ridicâ din sprânceană în semn câ avea nevoie de un foc. Vâ pot promite ceva, spuse el din nou. Vom trata această *affaire* cu cea mai mare discreţie. *Le maximum.* Noi avem multă experienţă cu lucruri de genul acesta. îmi amintesc, acum trei ani, despre o răpire a unui turist elveţian, în timpul festivalului de la Avignon...

Frangoise bâgâ capul pe uşâ.

- Monsieur Shaw? Vâ caută doi oameni.

Simon se duse la recepţie şi privi câtre un individ cu douâ aparate de fotografiat atârnate de gât. Colegul lui era mai modest echipat, doar un reportofon în mână.

- *Bonjour* Monsieur Shaw. *Le Provensal.* Tocmai am venit de la o şcoală din Lacoste. Aveţi două minute? Am înţeles câ dumneavoastră cunoaşteţi un tânăr care...

Simon ridicâ o mânâ.

- Nu plecaţi nicăieri.

Şi se duse înapoi în birou.

- Discreţie maximă, spuneaţi?

Ei dădură din cap.

- Atunci spuneţi-mi de ce sunt un reporter şi un fotograf aici?

Cei doi detectivi îşi făcură loc pe lângă Simon şi priviră spre jurnalişti.

- Afară, spuse detectivul-şef, indicând uşa cu degetul. Nu este nici o ştire aici. Asta este treaba privata a poliţiei.

Ambii jurnalişti începură să vorbească în acelaşi timp, gesticulând. Cum ca presa are datoria de a raporta evenimente -mai mult, dreptul constituţional de a raporta evenimente.

-Merde pentru toate, spuse detectivul-şef. Voi ascultaţi la mine.

Simon închise uşa biroului şi îşi puse capul în palme. Peste câteva minute, uşa se deschise din nou.

-Nici o problema, spuse detectivul-şef, zâmbind către Simon ca şi cum i-ar fi fâcut o mare favoare.

- Cum adicâ, nici o problema? Nu-i poţi opri sâ scrie ştirea.

Detectivul duse degetul către lateralul nasului.

- Asta este Franţa, *monsieur* Jurnaliştii îşi ştiu locul.

Simon îl privi insistent.

- OK. Şi acum ce facem?

- Răpitorii vor suna din nou, *non?* Vom aranja astfel încât apelul sâ fie localizat. între timp vom aştepta.

- Trebuie neapărat să aşteptaţi aici? Am un hotel de condus.

Cu ceva efort detectivii se lăsară convinşi sâ conducâ ancheta de la un telefon fârâ fir de pe terasa cu vedere la piscină.

- Oh, şi mai este un lucru pe care l-aţi putea face cât timp aşteptaţi, spuse Simon, arătând câtre capătul terasei. Dacâ vedeţi un om încercând sâ sarâ peste acel zid vâ rog sâ-l arestaţi.

Simon sunâ la bancâ pentru a-i avertiza asupra tranzacţiei şi sâ pregătească banii pentru când va veni să-i ridice la sfârşitul zilei. Fâcu tot posibilul sâ o calmeze pe Frangoise care abia aflase de dispariţia lui Boone. El mulţumi cerului câ-i avea pe Ernest şi pe Nicole, care se ocupau de clienţi şi de treburile zilnice ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. în mod deliberat îl trezi pe Ziegler la cinci dimineaţa în New York pentru a se asigura câ banii vor ajunge la prima oră. Era

obosit, dar îi era imposibil să se odihnească. Şi nici cu starea de spirit nu stătea mai bine în momentul în care îi văzu pe cei doi detectivi studiind meniul hotelului.

Se întoarse în birou şi începu să păzească telefonul. Nu mai era mare lucru de fâcut până când răpitorii vor suna din nou. Şi atunci şi-l aminti pe Enrico. Ce spusese el? Dacă apare vreo problemă la hotel, o problemă pe care autorităţile o găsesc greu de rezolvat pe canalele oficiale... ceva de genul acesta. Simon trase telefonul către el. Probabil câ fusese numai gura de el, dar merita sâ încerce. Orice era mai bine decât sâ stea degeaba.

Răspunse aghiotantul lui Enrico. Simon îşi aprinse o ţigară cât timp aştepta ca acesta sâ vină la receptor.

Enrico părea încântat sâ-l audă. Erau câteva lucruri nerezolvate ce trebuiau lămurite înainte ca aceşti oameni sâ poatâ oferi servicii hotelului. Poate putea fi aranjat totul la o masă? Simon i-o scurtâ.

- Enrico, ascultă. Nu ştiu dacâ mâ poţi ajuta, dar un prieten al meu are mari probleme. Un tânăr american. A fost râpit.

- Asta este rău. Mai ales în timpul sezonului turistic. Amatori. Trebuie să-mi spui tot ce ştii.

Când scurta conversaţie luă sfârşit, Enrico părăsi biroul şi dădu o raită prin Port Vieux. Se opri de douâ ori, o dată sâ viziteze un bar şi a doua oarâ pentru a intra pe uşa din spate a unui restaurant pescăresc. Omul cu care vorbise se duse la telefon de îndată ce Enrico plecă. Dacâ era vorba de o lucrătură locală, atunci cineva de acolo avea sâ ştie şi, dacâ cineva ştia ceva, atunci Enrico avea sâ afle.

Se întoarse la Mercedesul care îl urmase pe străduţele din port. Avea să ia devreme prânzul, *brochette* de *langoustines, î*n grădina de la Passedat, în timp ce va reflecta la oportunităţile de afaceri pe care i le putea oferi vestea pe care o aflase.

Spre sfârşitul după-amiezii banca îl sună să-l anunţe pe Simon câ banii erau pregătiţi şi aproape câ ajunsese la maşină când realiză câ avea să umble cu zece milioane de franci prin Cavaillon de unul singur şi câ asta ar fi o mare greşeală din partea lui. Se duse jos la terasă, unde detectivii îşi făceau datoria şi-i supravegheau pe turiştii care stăteau la soare.

- Au sosit banii. Ar fi cel mai bine dacâ aţi veni şi voi cu mine. Detectivii îşi aranjară ochelarii de soare, erau modelul

prin care nu se vedea nimic şi care erau preferaţi de poliţiştii pe motocicletă pentru a arăta mai fioros, şi îl urmară pe Simon în parcare. Se urcarâ în maşina fârâ însemne a poliţiei, care era încinsă de soare şi mirosea a fum stătut de ţigară, iar detectivul junior folosi staţia pentru a comunica monosilabic cu centrala.

Parcară neregulamentar în faţa băncii. Detectivii cercetară strada în lung şi în lat şi nu remarcarâ nimic suspicios printre turiştii şi gospodinele care mergeau agale la cumpărături. Apâsarâ pe butonul de la intrarea în bancă aşteptând sâ li se deschidă. Un funcţionar bătrân apăru în uşă şi strigă: *„JFerme”* i ndicând către orele de program tipărite pe uşâ. Detectivul-şef îi arătă legitimaţia prin uşa de sticlă. Funcţionarul o privi atent şi, ridicând din umeri, deschise uşa.

Managerul băncii îi întâmpină în pragul biroului său, îi bâgâ înăuntru şi închise uşa. El respiră uşurat. Avusese o după-amiazâ de coşmar, banii fuseseră livraţi de la cea mai mare sucursală din Avignon şi Marsilia, iar gândul îi fusese numai la spargeri şi la imaginea unor oameni înarmaţi gata sâ-l atace. Dar acum, slavâ Domnului, totul luase sfârşit.

- *VoiJa, messieurs,* arătă el spre birou. Dacâ doriţi sâ-i număraţi.

Simon privi la teancurile de bancnote de câte 500 de franci, legate în *briques* de câte 10 000 de franci. Cumva se aştepta ca zece milioane de franci sâ arate mai impresionant.

El se aşează pe scaun şi, pe când ceilalţi îl priveau şi fumau, aranja banii în teancuri de 100 000 de franci, numără grămezile şi le puse în pungi groase de plastic. Le ridica şi constată că nu erau mai grele decât cutia cu hârţoagele pe care le lua la fiecare sfârşit de săptămână, când lucra la agenţie.

- *Cest bon?* Managerul puse formularul pe masă în faţa lui Simon. *Une petite signature, sil vous piait.*

- Privi cum Simon semnă chitanţa şi se relaxâ. Acum era grija altcuiva.

îşi strânseră mâinile şi se îndreptară spre ieşirea principală, Simon era între cei doi detectivi, cu sacul lovindu-l peste picioare.

-Merde. Unul din detectivi observă un poliţist de trafic lipind o amendă pe parbrizul maşinii. Coborâră treptele în grabă, în timp ce poliţistul privea spre ei, lovindu-se cu pixul peste dinţi. Era cel mai fericit când proprietarul maşinii venea cu câteva secunde prea târziu, mai alunga din monotonia meseriei.

Detectivul-şef indică spre amendă.

- Poţi sâ iei chestia aia de acolo. Deschise portiera ca sâ intre în maşinâ. Noi suntem de la sediul central din Avignon.

Poliţistul de trafic zâmbi.

- Nu-mi pasâ nici dacâ aţi fi de la Palatul Elysee. Aţi parcat neregulamentar.

Detectivul făcu roată în jurul maşinii pentru a-l privi mai de aproape. Cei doi stăteau în mijlocul drumului cu ochelarii aproape lipiţi unii de alţii, blocând şi singura bandâ care mai era liberă. Un camion frână brusc şi zgomotos lângâ ei, iar şoferul acestuia gesticula nervos pe geam, clienţii cafenelei de pe partea cealaltă a drumului se

întoarseră în scaune pentru a privi mai bine scena. Mai multe claxoane începură sâ sune în spatele camionului blocat. Managerul băncii şi funcţionarul priveau de pe treptele băncii.

Simon arunca sacul pe bancheta din spate şi urcă. EDiscreţie maxima. Dumnezeule! Mai urma sâ apară la ştirile ode la ora cinci.

Duelul de ridicat din umeri şi alte gesticulări se finaliza codata cu gestul detectivului-şef de a rupe în bucăţele amenda cdin parbriz. Doi bărbaţi din cafenea aplaudară deznodământul. IDetectivul se urca în maşină în timp ce poliţistul de trafic sstriga obscenităţi către cei care claxonau.

- Ba pe a mă-tii! strigă detectivul pe fereastra maşinii, 1 fericit că avusese ultimul cuvânt. OK, sâ mergem.

Mesajul care îl aştepta la hotel spunea că Hampton Parker iurma sâ ajungă la Brassiere la primele ore ale dimineţii. • Simon, ca şi managerul băncii, răsuflâ uşurat câ atât banii, cât : şi responsabilitatea va fi pasată altcuiva. îi telefonâ lui Ziegler şi aşteptă, cu sacul de bani între picioare.

- Vreo ştire despre puşti?

- Vor suna în seara asta. Parker va sosi în zori. Am banii aici, gata pregătiţi.

Ziegler tăcu preţ de câteva secunde. Atunci când vorbi o făcu în stilul lui caracteristic, pe un ton hotărât şi convingător

- Parker nu va fi implicat. în nici un caz.

- Dar este implicat, pentru numele lui Dumnezeu. El este tatăl băiatului.

- Nu vreau sâ intre în contact cu infractorii âia periculoşi.

- Şi cum vor ajunge banii la ei? Federal Express?

- La naiba, Simon, nu putem sâ-l punem în pericol pe Parker. Dacâ se hotărâse sâ-l răpească şi pe el? Sau dacâ se hotărăsc sâ-l omoare, aşa fârâ un motiv? Nu, va trebui sâ o

faci chiar tu.

Simon simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

- Mulţumesc mult de tot. Şi dacâ mă omoară pe mine?

Vocea lui Ziegler se schimbă, numai lapte şi miere, era vocea pentru noile prezentâri de afaceri:

- Nu te teme. Tu nu eşti miliardar, tu eşti doar intermediarul. îmbracă-te în haine vechi, zdrenţâroase, ştii? Nu e mare lucru.
Probabil câ nici nu vei avea contact cu ei. Şi gândeşte-te ce efect va avea asupra relaţiei noastre.

- Relaţia noastră?

- Parker ne va rămâne îndatorat. Nenorocita asta de afacere va fi perfectată. Este o datorie morală, omule. îl vom avea pe viaţă.

Simon nu spuse nimic, dar ştia câ Ziegler nu va accepta altâ variantă. în ceea ce îl priveşte, decizia era luată – probabil câ era şi decizia corectă, admise Simon. Dacâ răpitorii ar fi putut pune mâna pe unul dintre cei mai bogaţi oameni din America, nu se poate şti cum ar reacţiona.

Ziegler părea nerăbdător.

- Mingea este în terenul tău, OK? Să nu ratezi.

- Eşti un nenorocit cu inimă mare, nu-i aşa?

- Ăsta sunt eu. Cel mai dulce tip din afaceri. Vorbim cât de curând.

Nicole îl găsi pe Simon în birou, fumând o ţigară de foi, privind pe fereastră, ignorându-i pe detectivi. Arăta obosit şi cu cearcăne. Ea se duse în spatele lui şi-l masâ uşor pe ceafâ.

- Când toate astea se vor termina, spuse ea, te voi lua de aici.

Simon închise ochii şi îşi sprijini capul de corpul ei.

- Promiţi?

- Promit.

Detectivii îi priveau impasibili, întrebându-se ce vor avea la cină.

Enrico se uită la teancul de paşapoarte din faţa lui şi zâmbi. Contacte, lăcomie şi teamă. întotdeauna funcţionează atunci când ai nevoie de informaţii. La numai câteva ore de când dăduse sfoarâ-n ţară, unul din oamenii lui din Avignon îi

transmise câ poliţia încerca să dea de cap unei răpiri. Dacă paşapoartele acelea nu aveau ceva de a face cu chestia asta însemna că el începea să nu mai fie bun în meseria asta. Decise să facă din afacerea asta ceva personal. Nimeni nu ar trebui să piardă o astfel de oportunitate, care l-ar putea face sâ aibă contact cu persoane care i-ar putea fi de folos. Puse paşapoartele într-o servietă din piele de crocodil, coborî treptele spre maşina personală, se aranjă confortabil pe bancheta din spate şi dădu instrucţiuni şoferului.

în timp de Mercedesul ieşea din Marsilia şi se îndrepta spre aeroport, Generalul trase maşina pe *autoroute* din Cavaillon. Se duse în parcarea subterană de la Marignane în jur de opt cum îi spuseseră, şi căuta un Mercedes 500 cu numere de Bouches-du-Rhone.

Căuta un loc cât mai depărtat de intrarea în terminal, opri motorul şi îşi aprinse o ţigară. Strânse punga de plastic în care erau banii. Cinci sute de mii de franci. Aproape că îl luase cv leşin atunci când auzise preţul, dar nu avea de ales. Oricum mai avea balta peşte, mult peşte. Tocmai când privi spre ceas, observă şi Mercedesul înaintând încet printre

maşini. Trase puternic aer în piept şi ieşi din maşină cu punga de bani.

Geamul fumuriu al Mercedesului era coborât, iar şoferul şi Generalul se priviră în linişte. Imediat, Generalul îşi aminti că fusese instruit să se identifice.

> — Sunt un prieten de-al lui Didier. îţi transmite toate cele bune.

Portiera din spate se deschise.

> — Urcă, prietene, spuse Enrico. Este mai răcoare aici, avem aer condiţionat.

Generalul se aplecâ şi se urcă pe marginea banchetei din piele. Enrico îl studie prin fumul ţigării.

> - Eşti un om foarte ocupat, sunt sigur, spuse el, aşa câ nu te voi face sâ pierzi timpul. Scutură ţigara şi îndepărtă un fir

de scrum de pe manşeta cămăşii de mătase. Spune-mi, când te vei duce sâ ridici răscumpărarea?

Generalului i se făcu rău, de parcă ar fi fost lovit în stomac. De unde ştia? Nu avea de unde să ştie. Probabil câ doar încerca sâ ghicească.

Enrico se întinse şi îl bătu pe General cu palma pe genunchi.

- Hai, prietene! Gândeşte-te la mine ca la un coleg de profesie. Doar suntem deja parteneri. Eu am paşapoartele tale, şi, ţinând cont de timpul scurt pe care l-am avut la dispoziţie, au ieşit foarte bine. Opera de artâ. Nu vei avea nici o problemă cu ele. Zâmbi şi dădu din cap. Vrei o ţigară?

Mâna Generalului tremura atât de tare, încât aproape câ-şi dădu foc la mustaţă.

- Relaxează-te, prietene, relaxează-te. Permite-mi să te felicit. Americanii sunt atât de rari în ziua de azi! Cu recesiunea asta şi cu dolarul în scădere. Aproape că nu mai călătoresc deloc. Privirea lui nu se dezlipi de pe faţa Generalului nici o clipă. Ei bine? Când îl vei elibera?

Cum de aflase omul ăsta, care părea că nu clipeşte niciodată? Singurul zgomot din maşină era cel produs de aerul condiţionat. Nu avea să obţină paşapoartele, dacă nu dădea nişte răspunsuri. Privi la ceafa lată şi musculoasă a şoferului.

- Nu îţi face griji în privinţa lui Alphonse, zâmbi Enrico. El este foarte discret, toţi suntem foarte discreţi.

Generalul respiră adânc.

- Vom face schimbul la noapte.

- Şi apoi?

- Ieşim din ţară.

- A, bineînţeles. Enrico se aplecă şi deschise servieta. Generalul căscă ochii mari la apariţia bancnotelor frumos aranjate, abia dacă mai era loc şi pentru paşapoarte, pe care Enrico le scoase şi i le înmână. El luă punga cu bani din mâna Generalului şi începu să-i numere, punând fiecare *brique* de câte 10 000 de franci în servietă.

- *Cest bon.* Enrico reuşi să închidă clapeta servietei, nu fără dificultate şi se aşeză mai comod, în timp ce Generalul se pregătea să deschidă portiera. Iar acum, spuse el, planurile tale de călătorie. Cred că te pot ajuta cu ele.

Generalul se opri, cu mâna pe portieră.

- Am o mică afacere cu transporturi pe mare, barje de transport în principal, dar ocazional mai luăm şi pasageri, de

obicei pe cei cu necesităţi speciale. înţelegi? Enrico nu aştepta un răspuns. O coincidenţa agreabila mi-a trecut prin minte. Se face că unul din vasele mele – confortabil, nu luxos – pleacă din Genova poimâine în direcţia Algeria. Foarte plăcută Mediterana în perioada asta a anului.

Generalul îşi retrase mâna de pe portieră.

- Tu şi colegii tăi veţi fi în siguranţă. Enrico privi la ceas. De fapt, am un drum câtre Italia chiar acum. Alphonse preferă sâ conducă noaptea, mai ales în iulie. Drumurile sunt impracticabile pe timpul zilei. îi oferi Generalului încă o ţigară. Ne putem întâlni în Genova. Trebuie doar sâ te duci în port şi sâ întrebi de colegul meu, căpitanul *vasului PrindpessaAzzura.* El va şti unde sâ mâ gâseascâ.

Generalul fâcu tot posibilul sâ parâ dezamăgit.

- *Merte,* numai de aş fi ştiut, spuse el, bineînţeles câ mi-am fâcut deja alte planuri. El se întinse din nou câtre portieră.

- Prietene! Enrico avea un aspect la fel de prietenos ca moartea. Mâ simt nevoit sâ insist în a te convinge sâ profiţi de această ofertă generoasă. Va fi o mare dezamăgire dacâ poliţia va fi în căutarea exact a numelor de pe aceste excelente paşapoarte. Mare păcat! Şi nu îmi place sâ fac risipă.

Nenorocitul! Generalul aprobă din cap, iar Enrico îi zâmbi înapoi.

- Nu vei regreta. Aerul mârii este foarte sânâtos.

- Dar nu ieftin.

- Nimic nu este ieftin în viaţă. Enrico ridicâ din umeri în semn de scuză. Dar îţi voi face un *tarif de vacances,* din moment ce sunteţi un grup mai mare. Hai sâ spunem, 500 000 de franci. Veţi mânca bine. Au un foarte bun bucătar la

bord.

Veni rândul Generalului sâ ridice din umeri.

- Nu am 500 000 de franci la mine.

- *Ouf.* Enrico lăsâ detaliile la o parte. Suntem oameni de afaceri, noi doi. Trebuie sa existe încredere şi înţelegere reciproca. Mâ poţi plâti în Genova şi apoi luâm prânzul împreună. Enrico se aplecâ şi îi deschise portiera. Voi plati eu consumaţia. Va fi plâcerea mea.

Generalul privi cum maşina se depârta şi odatâ cu ea şi ameninţarea pe care o reprezenta Enrico. Frica şi şocul furâ înlocuite de furie. Un milion de franci pentru nişte nenorocite de paşapoarte şi o câlâtorie spre Algeria pe o barjâ ruginită, probabil plina de *macaronis* gâlâgioşi. Generalul era un om calm şi îngăduitor, dar ăsta era jaf pe faţâ. Se duse la maşină şi apoi se opri. Se chinuia să se concentreze pentru a-şi pune ordine în gânduri.

Avea paşapoartele. Nu era nevoit sâ se ducă la Genova. Putea sâ se ţină de planul lui iniţial. La naiba cu Enrico, se gândi el, şi se simţi mai bine. Cu oameni de teapa lui, fârâ o eticâ în afaceri, nu merita să te încurci. îşi aminti cum Enrico pusese în servietă banii de la el, peste banii care erau deja acolo. Nenorocitul voia şi mai mulţi. Ei bine, de data asta nu-i va merge, pentru câ acum nu avea de a face cu oamenii lui mârunţi. Acum avea de a face cu un om care îşi folosea creierul.

Generalul urcă la etajul terminalului, îşi fâcu loc printre arabii care erau la bar şi comandă un Calvados. Curajul îi reveni de îndată ce alcoolul îi alunecă pe gât. Se încurajâ singur, se duse la telefonul public de lângă *tabac* şi dâdu acel telefon. Era transpirat leoarcă la finalul convorbirii. *Salopard.* „Hai sâ vedem cum ieşi din situaţia asta.“

în drum spre Lubéron, Generalul se opri sâ bea o cafea la

benzinăria de la Láncon şi trecu în revistă posibilele repercusiuni ale telefonului dat de el. Enrico nu avea cum sâ ştie cu

siguranţa. El poate bănui, dar nu va vorbi prea mult – nu din cauză că ar fi vreun fel de cod al onoarei printre hoţi, dar pentru că nu s-ar fi implicat pe sine într-o infracţiune pe care nici mâcar nu o săvârşise el. Era ceva ironie în treaba asta, gândi Generalul în timp ce arunca paharul de plastic la coşul de gunoi. îi convenea perfect. Oricum, până scapă el de probleme, eu am să fiu departe de Marsilia şi el nu va şti.

Conduse pânâ în Cavaillon cu mare atenţie la limita de viteză şi intra pe autostrada NI00 până la Les Baumettes. Parcă maşina lângă cabina telefonică, simţind cum îl loveşte foamea privind la oamenii care mâncau la terase. Mâine, dacâ totul mergea strunâ, la ora aceasta va sârbâtori. încuie maşina înainte sâ intre în cabina telefonică. Era la numai câţiva metri distanţă, dar erau atât de mulţi hoţi prin preajmă, încât trebuia sâ fie precaut.

Telefonul fu ridicat la primul târâit.

- Monsieur Shaw?

-Oui.

- Ai banii?

- Sunt aici.

-Bon. Iată ce ai de fâcut.

Simon puse receptorul în furcă şi privi către indicaţiile scrise de el pe hârtie. Detectivul-şef schimbă scobitoarea cu o ţigară şi se rezemă de colţul biroului, mulţumit câ în sfârşit va avea parte de ceva acţiune.

-AJors?

Simon citi notiţele.

- Voi merge singur în maşină pânâ în parcarea de la marginea Fórét des Cédres şi o voi lăsa acolo. Voi merge pe jos pe drumul forestier. După patru kilometri voi vedea un semn pe partea dreaptă chiar unde începe Fórét Dominiale de Ménerbes. Voi lăsa banii la baza acelui semn. Dacă totul merge cum trebuie, băiatul va fi eliberat mâine-dimineaţă.

- Avem nevoie de o hartă, spuse detectivul-şef, şi de un om care cunoaşte zona. Dădu din cap spre colegul lui. Sună la Avignon şi informează-i. Spune-le să pună pază la ambele aeroporturi – dar fără oameni în uniforma, *d'accord?*

Frangoise a fost trimisa sâ-l aducă pe tatăl ei. Simon găsi o harta, care era deja întinsă când sosi Bonetto, în tricou, bermude şi şlapi, cu faţa roşie şi foarte serioasă. Omul se aplecă peste hartă învăluit într-un nor de fum de ţigară.

Da, spuse Bonetto, el ştia bine drumul, de pe vremea când vâna pe acolo.

Detectivul îl întrebă de rutele de scăpare de pe traseu. Bonetto se scărpina în cap şi se aplecă şi mai mult peste hartă, indicând ceva cu un deget bont.

- Pe jos, spuse el, cineva o poate lua în sud spre Lourmarin, în nord spre Ménerbes, în vest, către Cavaillon, iar în est, spre Claparedes, un pic mai sus de Bonnieux, sau oriunde în această vale. Ridică din umeri. Sunt cărări vechi pentru magari, cu zecile. Rezistenţa le-a folosit pe vremea războiului. Un om se poate ascunde acolo timp luni întregi.

- Dar ei nu vor dori să se ascundă. Detectivul-şef se holba la labirintul de drumuri şi drumeaguri care străbateau harta. Vor dori să fugă. Vor avea o maşină undeva. Vor trebui să se întoarcă pe un drum.

-Beh ou, scutură din cap Bonetto. Dar la început va fi pe jos,

iar pe jos poţi merge în orice direcţie.

Detectivul mai mic în grad, un tânâr cu apetit pentru tehnologie şi aventuri, propuse un elicopter cu reflector şi trupe de asalt de la CRS. Chiar el se oferi voluntar sâ meargă cu ei.

Simon ridică ambele mâini.

- Ascultaţi, spuse el. Nici un elicopter, nici un blocaj pe şosea, nimic. Nimic pânâ nu recuperăm victima. Apoi puteţi sâ trimiteţi şi nenorocita de Legiune Străină, sau garda de corp a lui Mitterand, pe oricine vreţi. Dar nu înainte de a-l recupera. Şi ei s-au gândit la asta. Nu-l vor aduce cu ei. îl ţin

; ascuns undeva, şi la primul semn de cursâ... Vocea îi slăbise. -Avea un gust ciudat în gură, uscat şi neplăcut, se întreba dacâ «era de la prea multe ţigări sau de la frică.

Ofiţerul de la vamă căscă şi îşi dori să vină ora sâ plece • din biroul lui minuscul spre casâ. Traficul era lejer în noaptea aceea; obişnuita suitâ de camioane, dar nimic altceva. Dacâ va veni acest Mercedes cu numere de Bouches-du-Rhone, nu aveau cum sâ nu-l observe. Dacâ avea sâ vină. Căscă din nou şi se întoarse către omul de lângă el, care venise cu o oră în urmă.

- Nu crezi câ este un *enunerdeur* cu nimic mai bun de făcut?

Omul ridicâ din umeri. El supraveghea drumul, privind traficul care se apropia de graniţa dintre Franţa şi Italia.

- Dumnezeu ştie, spuse el. Eu nu ştiu. Ştiu doar câ cei din Avignon iau treaba asta foarte în serios. Ei au comunicat la Nisa, iar Nisa a luat treaba în serios. Poate este vorba de invidie. Cine a dat pontul la poliţie a spus câ este vorba de evaziune fiscală şi trafic de valută. Vreun peşte mare din Marsilia. Se pare că sunt pe urmele lui de ani de zile.

Ofiţerul de la vamă se întinse.

- în mod normal, noi lăsăm maşinile sâ treacă fără control, spuse el, altfel ar fi coadă de aici pânâ la Mentőn.

- Probabil că pe asta contează şi el. Sau pur şi simplu este neglijent. Ai o ţigară?

- M-am lăsat.

- Şi eu.

Cei doi oameni priveau farurile maşinilor care se apropiau pe *autoroute,* încetineau şi plăteau taxa la ghişeu. Un camion din Torino care se întorcea acasă. Un Volkswagen cu nişte plăci de surfing prinse de plafon. Douâ motociclete care mergeau în convoi.

îl observară când intră în raza lor vizuală, un Mercedes 500 negru, geamuri fumurii, plăci de înmatriculare de Bouches-du-Rhone.

- Iatâ-l pe omul nostru. Ofiţerul de vamă se ridică. Anunţă-i şi pe ceilalţi. Vom iniţia procedura obişnuită.

Ieşi din gheretă şi se îndreptă către Mercedesul care aştepta în spatele unei rulote nemţeşti. Bătu uşor cu degetul în geamul şoferului, şi acesta îl coborî. Peste umărul şoferului văzură un om dormind pe bancheta din spate, cu o mână pe o servietă.

- *Bon soi, monsieur. Vous etes frangaîs?*

Şoferul aprobă din cap.

- Aveţi ceva de declarat?

Şoferul scutură din cap.

- Trage pe dreapta aici, te rog.

Ochii şoferului se măriră când se uită spre locul indicat de vameş. Patru oameni în costume aşteptau sub un reflector. Unul dintre ei era cu spatele la Mercedes. Enrico continua să sforăie uşor.

Simon îşi verifică ceasul, se ridică şi scoase sacul de sub birou.

- Trebuie să plec. Trebuie să ajung acolo între douăsprezece şi unu noaptea. Luă lanterna şi cheile de la maşină şi se întoarse către detectivi. Fără prostii, bine?

- Monsieur Shaw, dacâ ai vreo şansă sâ vezi vreo faţâ...

Simon aprobă din cap. „Bineînţeles, gândi el. Voi face mai mult decât atât. îi voi întreba dacâ nu vor să mergem la o bere după ce le dau banii.“ Se simţea ciudat de calm, aproape fatalist, undeva între spasme şi panică. Ce treabă avea el de ducea un milion de lire într- un sac de plastic unor psihopaţi în pădure? Era curată nebunie. Ridică sacul şi ieşi din birou, unde îi găsi pe Nicole şi pe Emest vorbind în şoaptă cu Franţoise. Ei îl conduseră la maşină, şi în timp ce se depărta

îi zări în oglinda retrovizoare, un grup de trei oameni în mijlocul aleii.

Opri la intersecţia de după Menerbes, unde D3 coteşte spre Bonnieux. înţepeni în scaun, cu mâinile transpirându-i pe volan. Era unul dintre ei, va veni şi îi va lua banii. Privi rapid în retrovizoare. Nimeni. Nimic. Dar simţise prezenţa cuiva în spatele lui, îi auzise respiraţia.

Cedă şi vorbi.

- Cine este acolo?

Urmă un căscat zgomotos şi prelung. Foarte încet, Simon întoarse capul şi văzu pe cineva ghemuit pe bancheta din

spate cu toate cele patru picioare în aer, dând din coadă leneş la auzul unei voci familiare. Se trezise Miss Gibbons.

Simon se calmă total. Al naibii câine. îşi aminti câ avea obiceiul sâ doarmă pe bancheta din spate a maşinii înainte să plece acasă cu Ernest.

Miss Gibbons împinse cu capul în spătarul scaunului şi mirosi sacul cu bani. Simon puse banii pe podea şi câinele se aşează în scaunul din dreapta şi îşi odihni capul pe piciorul lui. El îi dâdu una din urechi la o parte şi porni maşina.

Avea tot drumul numai pentru el, fermele din ambele părţi ale drumului erau cufundate în întuneric, farurile creau un tunel gol în faţa maşinii. Imediat ce trecu de Lacoste, o licărire îi atrase atenţia în oglindă. Opri la poalele dealului de dupâ Bonnieux. Maşina din spatele lui opri la rândul ei. Privi în jos : spre Miss Gibbons.

- Nenorocitul ne urmăreşte, spuse el.

Conduse prin Bonnieux, pe lângă casele adormite şi urmă : semnul care indica spre Foret des Cedres. întuneric în toate părţile, inclusiv în spate. Ori stinsese farurile, ori nu îl mai urmărea pentru că se convinsese câ era singur în maşină.

în lumina farurilor apăru bariera care bloca drumul forestier. Simon stinse luminile şi opri motorul, simţind un val de

adrenalină. Miss Gibbons era foarte surescitată de ideea unei plimbări. El o scărpina pe cap.

- Tu vei sta aici şi vei avea grijă de maşină. Ea se agită din nou şi începu sâ zgârie uşa cu ghearele. Ei bine, numai sâ nu muşti pe nimeni.

El îi dâdu drumul din maşina.

Liniştea era imensă, întreruptă numai de zgomotul motorului

care se râcea şi sunetului scos de Miss Gibbons în timp ce îşi golea vezica. Lumina lunii fâcea umbre pe pământ. Simon aprinse lanterna şi se ghemui sub barieră, îşi umezi buzele, dar nu reuşi sâ fluiere pentru a chema câinele. Avea sentimentul câ i se uscase gura de tot.

Sandalele lui fâceau mai puţin zgomot decât mersul câinelui din spatele lui. Drumul se întindea în faţa lui de la est la vest. în ambele sensuri erau păduri de cedru. La dracu'! Asta era nebunie curata. Nimeni pe o distanţa de kilometri, cu o excepţie – la stânga, la dreapta, sus sau jos, undeva în pădure – răpitorii. Ar fi putut foarte bine sâ-l omoare şi sâ-l îngroape chiar acolo. Probabil câ deja sâpaserâ groapa. Tremură în aerul cald al nopţii şi mâri pasul.

Trecu cel puţin o oră până să găsească semnul de pe marginea drumului, era scris cu litere şterse: Fórét Dominiale de Ménerbes. Miss Gibbons se opri dintr-odată, începu sâ miroasă aerul şi sâ scoatâ un mârâit înfundat din gât. „Perfect, asta îmi lipsea, nenorocitul âsta de câine să rămână cu dinţii înfipţi în piciorul răpitorului/* Puse sacul jos şi se aplecâ să bage un deget pe sub zgarda câinelui. în cealaltâ mână ţinea lanterna. Ar fi avut nevoie de o a treia mână pentru sac. La dracu'. Ar fi putut să-l lase în mijlocul drumului? Ei trebuie sâ fi fost pe acolo pe undeva, urmârindu-l, probabil cu cuţitele şi pistoalele pregătite. Al naibii câine!

Pădurea râmase tâcutâ cu excepţia unei adieri de vânt printre copaci şi a mârâitului lui Miss Gibbons. Simon bâgâ între dinţi capătul lanternei, ridicâ sacul de plastic, strânse mai

cu putere zgarda câinelui şi se deplasa pe drum într-o parte precum crabii. „Este de-a dreptul ridicol, gândi el. Sunt un barbat bogat şi de succes/* Ce Dumnezeu căuta acolo? Cu un gest larg din mână aruncă sacul la picioarele semnului respectiv. Miss Gibbons trăgea de zgardă. Simon înjură

printre dinţi şi lanternă, ridică în braţe animalul de treizeci de kilograme şi se deplasa înapoi pe drumul pe care venise.

Jojo şi Bachir priviră cum lumina de lanternă se depărtează până bârbatul dispăru de tot. Apoi ieşirâ de după copaci.

- Urase câinele âla, spuse Bachir. Se uita tot timpul la mine când eram pe *chantier.* Nu cred câ îi plac arabii. îţi spun, mi-a fost tare frica că îl va lăsa liber.

Jojo îl bătu pe spate.

- Uita. Aprinse lanterna şi deschise sacul. Ia uite aici. Zece milioane de *balles.* Hai sâ plecăm sâ fim bogaţi. Ridică sacul. „Martinica, aşteaptâ-mâ câ vin“, gândi el. Cei doi indivizi porniră pe drumul ce avea sâ-i ducâ la locul de întâlnire cu Generalul, într-o carieră de piatra în apropiere de Menerbes.

Pulsul lui Simon ajunsese aproape de jumătate cât ar fi fost normal. Puse câinele jos şi îşi întinse mâinile să şi le dezmorţească. Se vâzu nevoit sâ admitâ câ Ziegler avusese dreptate; singurul lucru care îi interesa pe răpitori erau banii. Iar acum, slavă Domnului, totul se sfârşise. începuse să fie optimist din nou. Boone va fi eliberat mâine, tot atunci vor pleca şi detectivii, iar el şi Nicole...

Miss Gibbons începu din nou să mârâie, iar Simon ' încremeni. Auzi zgomote, rapide şi împleticite, în boschete. ' îndreptă lanterna câtre locul cu pricina, iar inima începu din inou sâ-i batâ nebuneşte în momentul în care raza de lumină I poposi pe un cap masiv cu o faţă neagră şi păroasă.

Miss Gibbons lâtrâ cu putere. Şi mistreţul cobori capul :spre el, îl privi câteva secunde şi apoi dispăru în noapte. !Simon simţi câ-l ia cu leşin, ca şi cum nu ar mai fi avut nici um os în corp. Mâinile îi mai tremurau încă atunci când ajunse

la maşină, fiind nevoit sâ le folosească pe amândouă pentru a băga cheia în contact.

Comitetul de primire care îl aştepta la hotel crescuse în număr cu încâ trei persoane. Hampton Parker, cu faţa foarte sobră, stătea la intrare, flancat de doi indivizi masivi. Nicole, Franţoise şi Emest erau grupaţi în jurul recepţiei. Detectivii abandonaseră biroul şi stâteau acum în hol. De îndată ce trase maşina în faţa hotelului, aceşti năvăliră spre el, bombar-dându-l cu întrebări. El era copleşit de emoţii şi avea mare nevoie de o tărie. Miss Gibbons se întinse pe bancheta din spate şi adormi.

Generalul îi auzi venind după zgomotul paşilor. Scutură ţigara şi se uită la ceas. La fix. Totul funcţionase la fix. Băiatul mâncase tot şi acum leşinase din cauza dozei duble de Binoc-tal pe care i-o puseseră în sandviciul cu *pate.* Pânâ se va trezi ei vor fi deja în drum spre Barcelona, bogaţi. El se întreba cum se descurcă Enrico cu cei de la *fiscs.* Probabil câ nu va reuşi să doarmă în noaptea asta.

Jojo şi Bachir veniră la lumină şi Generalul aproape că-i putea simţi cum rânjesc.

- Uite aici, spuse Jojo. Prinde.

Zece milioane de franci îl loviră în piept şi el prinse sacul ca pe un copil. Se urcară în camionetă şi pomirâ spre hambar pentru a-i lua şi pe ceilalţi.

Holul hotelului începuse sâ arate ca o sală de aşteptare din gara Avignon – siluete prăbuşite pe scaune, câni şi pahare de cafea, goale, peste tot, scrumiere pline. Stresul şi oboseala erau întipărite pe feţele tuturor. Nu se întâmpla nimic, dar nimeni nu dorea sâ rateze vreun moment.

Când începu să sune soneria telefonului parcă toţi, deodată, primiseră un şoc electric. Simon alergă şi ridică receptorul.

- Deci, ce mai e nou?

Simon scutură din cap pentru cei care se întorseseră cu

feţele spre el. Era Ziegler.

- Am livrat banii. Acum aşteptăm. Nu mai este nimic de făcut.

- Parker este acolo?

- Da, este aici. Vrei să vorbeşti cu el?

Ziegler deliberâ.

- Poate câ nu este acum cel mai bun moment.

- Ce vrei să spui?

- Ei bine, douâ milioane de dolari sunt totuşi două milioane de dolari, prietene. încerc sâ conduc o afacere aici.

Simon cobori tonul vocii:

- Bob, vrei sâ-mi faci şi mie o favoare?

- Depinde.

- Du-te la dracu'.

Simon puse telefonul jos şi traversâ holul către locul unde stătea Hampton Parker, cu capul între genunchi.

- A fost Bob Ziegler. El voia să ştie... ei bine, dacâ Boone s-a întors. Parker dâdu din cap. Părea ameţit de tot. Vrei sâ încerci să dormi puţin?

Texanul îşi desfăcu cravata şi nasturii de sus ai cămăşii. Simon observă muşchii încordaţi de la gâtul acestuia.

- Cred că voi aştepta în continuare, spuse el. Un scotch m-ar ajuta, dacâ ai.

Coborâră la bar. Simon luâ o sticlă şi două pahare şi ieşiră pe terasă, unde stâturâ şi priviră cum noaptea se îngâna cu

ziua. Simon se gândi la câteva zeci de lucruri neplăcute pe care i le-ar face lui Ziegler. „Două milioane de dolari sunt totuşi două milioane de dolari, prietene.*[4] Nenorocitul!

Autocarul portocaliu cu maro, cu motorul lui diesel care polua aerul acelei dimineţi, era parcat lângă Place de la Bouquerie în Apt. „GONZALEZ VOYAGES, APT/BARCELONA, TOT CONFORTUL/WC** era gata să primească pasageri. Ei

stăteau în grupuri mici la soare, discutând şi râzând, cu gândul la vacanţa din Spania şi la pesetas care erau foarte ieftine.

Generalul le spusese sa nu aştepte toţi într-un singur grup mare şi să nu stea împreună în autocar. El şi Jojo ramaseră deoparte pe când ceilalţi urcară la bord fiecare cu câte o geantă de umăr. Toţi erau de nerecunoscut în acea mulţime, erau îmbrăcaţi simplu, în blugi. Numai Jojo era îmbrăcat mai aparte, cu pălărie de paie şi un tricou nou cu inscripţia *Vivent Ies Vacances.* Era tare mândru de el, credea că Generalul va aprecia această idee a lui.

El simţea pe umăr cureaua genţii de voiaj, o presiune plăcută. Bani adevăraţi. Toţi erau, cel puţin în franci francezi, milionari. Privi în jur pentru a fi sigur că nu putea fi auzit de nimeni.

- De ce ai ales sa mergem cu autocarul?

Generalul zâmbi mângâindu-şi mustaţa.

- După ce se vor uita dacă am fi *fHc?* O maşină rapidă, probabil furată, sau un grup de oameni care cumpără în ultima clipă bilete de la aeroport, ceva de genul acesta, nu? Crezi că se vor uita într-un autocar plin de turişti? Şi fără bagaje de declarat. Probabil că nici nu se vor osteni să verifice paşapoartele. Generalul îl împunse cu degetul în piept pe Jojo. Uneori, o scăpare mai înceată este cea mai bună soluţie.

Jojo îşi ajustâ pâlăria de paie şi dădu din cap.

- C'est pas con.

Se urcarâ şi ei în autocar şi înaintară pe coridor fârâ sâ privească la ceilalţi şi se aşezară pe scaunele lor uzate. Vor ajunge în Barcelona în acea dupâ-amiazâ, iar mai apoi vor lua un tren pânâ la Madrid. Iar din aeroportul din Madrid, oricine poate pleca oriunde în lume. Generalul era obosit. închise ochii şi se gândi la Mathilde. O va suna din Madrid. Ea era o bunâ şi veche prietenă. Ar fi fost frumos sâ o ştie cu ceva bani.

Odată cu zgomotul hidraulic de închidere al uşilor, autocarul plecă de la bordură. Şoferul făcu un semn de mulţumire către *gendarme* care oprise traficul pentru ca el sâ poată trece.

*

Boone se trezi şi imediat îşi dori să nu o fi făcut. Avea un gust infernal în gură şi capul atât de sensibil ca un ou fiert decojit, ca atunci când plecase în vacanţa de vară în Florida şi băuse o mulţime de cocktailuri. Nu îşi amintea să fi băut ceva acum. Numai un sandvici şi apoi nimic. Deschise ochii şi încercă să se ridice. „Oare cine o mai fi de serviciu azi?“ se întrebă el. Se întoarse cu precauţie sâ privească şi în partea cealaltă. Prin uşa principală care era închisă se vedea lumina zilei. Se ridica şi privi în jur. Locul fusese curăţat – nici o bicicletă, nici o sticlă goală, nici o urmă câ ar fi fost cineva pe acolo, cu excepţia mucurilor de ţigară de pe jos. Nimeni nu-l păzea.

Se ridica în picioare şi merse chircit câtre uşâ, o împinse uşor şi o privi cum se deschide. Pâşi afară din hambar. Nici afară nu mai era vreo urmă, doar iarba culcată la pâmânt în locurile unde fuseseră parcate maşinile. Drumul era pustiu. Nimeni nu strigâ după el atunci când o pomi pe drum în jos.

Se opri sâ se orienteze, şi merse mai departe pentru a gâsi un indicator.

Madame Amaud conducea maşina pe drumul ei obişnuit la întâlnirea săptămânală pe care o avea la sediul Surorilor Milei, unde doamnele caritabile se adunau să bea cafea şi sâ discute despre fapte bune. încetini la vederea siluetei chircite care îi fâcea semn din mână de pe marginea drumului. Ea scutură capul a dezaprobare. Era cu adevărat scandalos, gândi ea, *marginaux* ca aceştia erau acum peste tot – murdari, neraşi ca nişte animale, încercând să profite de cetăţenii respectabili ca ea. El era chiar tânăr, sesiză ea, făcând o manevră sâ-l ocolească, apoi accelerând puternic. Scandalos.

23

Ernest şi Franţoise împârţeau cafea şi cornuri oamenilor cu ochii roşii de nesomn care sâlăşluiau în holul hotelului. Un grup de clienţi, îmbracaţi pentru a întâmpina încă o zi toridă priviră curioşi spre gărzile de corp ale lui Parker şi la detectivi şi se întrebară ce caută atâţia oameni în haine de oraş în holul hotelului.

Cu capetele aplecate în ceştile de cafea, nimeni nu remarcă silueta nou apărută în peisaj.

- Hei, Emie. Ai o bere?

Emest se răsuci pe călcâie la auzul vocii lui Boone, şi se grăbi să traverseze holul şi sâ-l îmbrăţişeze pe tânărul din pragul uşii, scuturându-l de parcă ar fi dorit sâ vadâ dacâ era cu adevărat el. Franţoise izbucni în lacrimi, gărzile de corp şi detectivii puseră imediat cafelele jos, iar Nicole se duse sâ-i anunţe pe Simon şi pe Parker. Miss Gibbons ieşi din birou şi mirosi unul din picioarele desculţe ale lui Boone şi dâdu din coadă mulţumită.

- Ei bine, spuse Emest. Dar ce mai arătare eşti, tinere Boone. Cred că ai nevoie de un duş şi de ceva de mâncare...

Detectivul-şef ridicâ mâna într-un mod foarte oficial, efect diminuat de cornul pe jumătate mâncat pe care îl avea în mâna respectivă.

- Avem multe întrebări sâ-ţi punem, tinere.

Emest se încruntă la el.

- Sigur, dragule, sunt sigur câ ai, dar daţi-i o şansa băiatului. Duş întâi şi întrebări dupâ.

Detectivul-şef fâcu semn cu mâna către colegul lui.

- Sună la Avignon şi anunţă câ avem băiatul. Pot sâ demareze operaţiunea.

Hampton Parker coborî scările în fugă, urmat de Nicole şi Simon, şi puse mâinile pe umerii lui Boone, cu un zâmbet larg pe faţă.

- Ce bine îmi pare sâ te văd, băiatule. El înghiţi cu dificultate. Ne-ai cam speriat. Eşti bine?

Boone zâmbi şi dădu din cap.

- Ca nou.

- Acum, domnule Parker, spuse Ernest. Nu ar fi mai bine sâ îl aranjăm puţin pe Boone şi sâ-i punem şi ceva în stomac?

- Sigur, îl bătu Parker pe spate pe fiul său. Ştii, am şi uitat să-i spun mamei lui despre chestia asta. Am fost eu îngrijorat cât pentru doi. Cred câ o voi suna acum, dacâ nu te superi. Ah, şi ar fi bine să-l sun şi pe Bob Ziegler. El era îngrijorat aseară de soarta băiatului. Simon privi la ceas. Era patru dimineaţa la New York. Zâmbi.

- Nu, mai bine lasâ-mâ pe mine.

Următoarele câteva ore fuseseră extrem de obositoare pentru Simon, care făcea pe translatorul. Detectivii, dintr-un motiv neînţeles doar de ei, aveau impresia câ, dacâ îl întreabă de o mie de ori pe Boone acelaşi lucru, el le va da numele şi adresa răpitorilor. Reporterii de la *Le Provensal* apărură din nou, convinşi câ dăduseră peste un eveniment de interes naţional şi făceau poze oricui era dispus să stea nemişcat suficient timp. Ziegler, care spre dezamăgirea lui Simon, era treaz deja când sună el, dorea sâ emitâ un comunicat de presă în scopul de a descrie rolul vital pe care îl jucase în rezolvarea acestei crize. Emest insista sâ

organizeze o cină festivă în onoarea lui Boone. Unchiul William, care nu rata niciodată ocazia de a se întreţine cu miliardarii, se oferise să decoreze meniurile. Simon era mort de somn, iar când Nicole venise şi-l salvase din ghearele detectivilor ca sâ-l ducă acasă, el abia dacâ fusese în stare să urce scările spre dormitor şi sâ se prăbuşească îmbrăcat pe pat.

Şase ore de somn, un duş şi un bărbierit mai târziu, şi se simţi surprinzător de bine, chiar mulţumit, ca şi cum o mare povară i s-ar fi luat de pe umeri. îşi uscâ pârul cu prosopul şi o privi pe Nicole îmbrăcându-se cu o rochie scurtă şi neagră pe care nu o mai văzuse pânâ atunci. El o sărută pe gât în timp ce îi închidea fermoarul de la spate.

- Asta înseamnă că trebuie sâ port costum cu cravatâ?

Nicole se parfumă pe gât şi pe încheieturile palmelor.

- Emest vrea să arătăm toţi şic. Este un dulce. Vrea sâ-i ofere lui Boone un dejun special.

- Voi purta sacou. Dar fârâ cravatâ şi, evident, fârâ şosete.

- Putoare.

Simon se strâmbă fără prea mare convingere, în timp ce Nicole îi alegea o cămaşă şi un costum de vară, şi o pereche prâfuitâ de pantofi pe care nu îi mai purtase de la Londra.

Ea se trase puţin în spate pentru a-l examina în timp ce îşi punea sacoul, cu capul înclinat într-o parte, cu pârul blond câzându-i pe faţă, cu picioarele desculţe şi bronzate şi braţele care străluceau lângă mătasea închisă la culoare. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Simon în viaţa lui. Poate câ el era o putoare, dar mâcar era o putoare norocoasă.

El îi zâmbi.

- Gata, spuse el. Braţ la braţ cei doi se îndreptară spre hotel făcându-şi planuri pentru a doua zi.

Madame Bonetto, privind prin vitrina cafenelei îi spuse soţului ei:

- El poartă costum, englezul.

Bonetto se încrunta şi se uită cu satisfacţie la pantalonii lui scurţi albaştri, uzaţi.

- *Bieng,* spuse el. Imi place sâ vád un bărbat care a ajuns bine.

O masă separată, de zece persoane fusese aranjată pe terasă, cu trandafiri albi cu margini roz în boluri, favoriţii lui Emest.

Nicole şi Simon coborâră treptele hotelului în direcţia hohotelor de râs puternice care veneau dinspre barul de la piscina. Simon auzi o voce bubuitoare, familiară, ce acoperea conversaţia şi îşi mută pachetul de ţigări în buzunarul de la piept. Unchiul William era maestru de ceremonii.

- Acum văd, îi spuse el lui Hampton Parker care zâmbea politicos, întinderile vaste din Texas, canioanele din New York, şi simplitatea rustică a micului nostru colţ de Provence – ceva la o scară mult mai mare. Fâcu o pauză pentru a goli paharul, pe care i-l întinse barmanului. Imediat ce dragul tău fiu a sugerat chestia asta, am fost foarte intrigat, chiar fascinat. Iar acum, că ţi-am vâzut capul...

- Capul meu? se miră Parker.

- Nu ţi-a spus nimeni asta? Este o asemănare clară cu unul din Cezari. Augustus, dacâ nu mâ înşel.

Emest trecu pe lângă ei şi îşi dâdu ochii peste cap. Purta ceea ce credea că ar fi cel mai potrivit costum provensal - cămaşă albă, pantaloni negri cu vestă, la care adăugase pentru a da un strop de rafinament ţinutei un accesoriu insolit, şi anume un brâu lat cu dungi roz şi verzi. Se îndreptă spre baza scărilor cu câte un pahar în fiecare mână, şi o privi admirativ pe Nicole.

- Ce plăcut, spuse el, să vezi o rochie de calitate. Arăţi ca din revistele de modă, *madame.*

Simon se aplecâ să vadă mai bine brâul.

- Nu ştiam că eşti membru al Clubului Garrick, Em.

- Nu sunt, dragule, dar îmi plac la nebunie culorile. Acum haide, toată lumea este aici.

Gărzile de corp ale lui Parker, în costume la patru ace şi cu expresii puţin mai relaxate, ascultau opiniile unchiului William despre impresionişti. Boone elegant şi voios se holba din când în când discret, dar cu perseverenţa la partea din faţă a rochiei lui Frangoise. Hampton Parker, vorbind fluent o franceză cu accent puternic, se întreţinea cu Madame Pons. Miss Gibbons prospecta împrejurimile dupâ alune rătăcite şi şopârle adormite, eşarfa cu roşu, alb şi albastru pe care Emest i-o atârnase la zgardă făcând-o să semene cu o mascotă.

Nicole strecură o mână pe sub braţul lui Simon.

- Te simţi mai bine?

El aprobă din cap. Totul era aşa cum îşi imaginase el cu câteva luni în urmă: vreme perfectă, oameni fericiţi, cina sub cerul liber, ideal pentru a conduce un hotel. Nu ar fi anticipat niciodată câ era nevoie de mult mai mult decât de bani – rezistenţa fizică, răbdare, tact, atenţie infinită la detalii, pasiune pentru ospitalitate, toate calităţile de care dăduse

Emest dovadă de când deschiseseră hotelul.

- Este ciudat, îi spuse el lui Nicole. Când m-am trezit în dupâ- amiaza asta, am recunoscut în final ceva. Sunt un musafir al vieţii. Sunt un musafir perfect. Dar nu cred câ voi face mare scofală ca gazdă.

Ea îl strânse de braţ.

- Da, ştiu. Dar ai încercat.

Se auzi un clinchet de lovitură de cuţit în pahar şi conversaţiile încetară. Emest privi în jur şi ridică paharul.

- înainte sâ nu mai fim buni de nimic din cauza minunatei cine pregătite de Madame Pons, doresc să închin un pahar în cinstea invitatului nostru de onoare.

Unchiul William încercă sâ ia o minâ umilă şi privi în jos pentru a fi sigur câ avea şliţul închis.

- Pentru tânărul Boone. Bine ai revenit, viu şi nevătămat. Ne-a fost dor de tine.

Boone înclină capul şi ridică uşor cutia de bere în semn de mulţumire. Hampton Parker îi oferi lui Madame Pons unul din braţe şi amândoi deschiseră calea, cu gărzile de corp la trei paşi în spate, spre cina de la etaj.

După părerea tuturor, englezi, francezi sau texani, cina preparată de Madame Pons fusese o adevărată operă de artă. Un *tenine* de legume proaspete, cu un mozaic de feluri de mazăre, cartofi, anghinare cu şuncă şi sos alb. Felii de vinete învelite în foi subţiri de somon afumat, presărat cu arpagic; zeci de feluri de brânzeturi, de vacă, oaie şi capră.

Chiar şi unchiul William fu adus la tăcere de plăcerea de moment, uitând de cariera lui artistică în timp ce pufăia din ultima havană a lui Simon. Conversaţia lâncezea din cauza

stomacurilor pline şi a vinului bun. Chelnerii, aduseră mai multă cafea, Boone şi Franţoise se scuzară şi dispărură în întuneric, iar Emest şi Madame Pons merserâ sâ închidă bucătăria. Hampton Parker privi peste masă la unchiul William, care începuse să sforăie şi le zâmbi lui Nicole şi Simon.

- Crezi câ va fi în siguranţă cu băieţii mei în timp ce facem o plimbare?

Lăsă gărzile de corp şi pe artistul adormit, şi plecară prin grădină spre piscină. Hampton Parker vorbea chibzuit, cu încrederea unui om care era obişnuit să fie ascultat. Şocul răpirii lui Boone îl făcuse sâ se gândească mai bine la propria viaţă – cea mai mare parte şi-o petrecea în avioane şi în birouri, făcând afaceri şi mai mulţi bani decât putea vreodată să cheltuiască. Se diversifica, spunea el, nimic prea mare – o mică insulă în Caraibe, un restaurant vechi şi faimos în Paris, câţiva kilometri de pescuit somon în Scoţia – investiţii de care să se bucure el, personal. Dacâ va avea vreodată timp. Se opri să privească valea şi munţii.

- Boone s-a ataşat mult de locul ăsta, spuse el. Vorbeam în dupâ- amiaza asta cu el. Am vorbit mult. Ştiţi ceva? El nu

vrea să se întoarcă încă în State. Spune că ar dori să lucreze pentru Madame Pons şi sâ devină bucătar.

- îl place, spuse Simon. Asta nu ar fi o problemă.

Parker chicoti uşor.

- Cred câ fata aceea micâ are de a face cu treaba asta. De unde este ea?

- Este vecină cu noi. Este fiica patroanei cafenelei din apropiere.

- Pare un copil de treabă, spuse Parker, iar faţa îi deveni

serioasă. Va trebui sâ mâ ierţi, dar sunt prea bătrân ca sâ mai am răbdare. Am o micâ propunere pentru tine.

Ajunseră la anexa de lângă piscină şi se aşezarâ pe scaunele din ratan, privind peste luciul apei. Parker tăcu pentru un moment, şi apoi îi zâmbi lui Simon.

- Poţi oricând să mă opreşti, spuse el, dar iatâ ce am în minte. îşi aprinse o ţigară. Trebuie să-mi fac mai mult timp pentru viaţa mea, să îmi văd mai mult familia, sâ petrec mai multe seri ca aceasta. Trase cu sete din ţigarâ şi se aplecâ în faţă. M-am consumat prea mult, cred câ toţi cei care îşi construiesc o afacere de la zero sunt la fel. Toţi avem impresia câ suntem indispensabili, şi încercăm sâ ne implicăm în toate. Este o prostie, dar este natura umană. Cred că şi tu ai trecut prin asta.

Simon se gândi la câţiva din clienţii lui – străluciţi, pe picioarele lor, dar care nu rezistau sâ nu se implice în toate amânuntele – şi dâdu din cap.

- Dictatorilor le este foarte greu sâ delege, spuse el.

- Exact. Aici greşesc ei. Parker rânji. Iatâ un dictator care devine mai înţelept odată cu vârsta. Vocea lui deveni mult mai oficială: OK. Una din marile mele probleme este publicitatea. Cum spune cineva, jumătate din banii pe care îi cheltuiesc cu publicitatea sunt probabil irosiţi; problema este câ nu ştiu care jumâtate.

- Lordul Leverhulme, spuse Simon.

Parker aprobă din cap.

- A spus-o la fix. Acum, avem în faţă un buget de jumătate de miliard de dolari. Asta este o mare schimbare şi nu am timp sâ supraveghez tot.

- Dar oamenii tăi de marketing?

- Buni, oameni competenţi. Dar nici unul dintre ei nu are experienţa ta. Parker indică pe degete. Unu: tu cunoşti afacerile agenţiei cât se poate de bine. Doi: ai avut mare succes în ce ai făcut. Trei: ai suficient de mulţi bani încât să nu te temi că vei fi dat afară, aşa că vei avea o opinie obiectivă, independentă. Şi patru: ... Ei bine, am impresia că ne-am înţelege bine. Parker zâmbi. Acum îmi poţi spune să plec.

Simon se uită spre Nicole, care îl privea cu jumătate de zâmbet pe faţă. El se simţi flatat şi surprins, şi trebuie să recunoască, intrigat.

- Nu ştiu ce să spun, pe bune. Ca fapt divers, unde ar fi sediul general?

- Unde îi vei spune pilotului să zboare. Un avion personal însoţeşte acest loc de muncă. Şi îmi vei raporta numai mie, nimănui altcuiva.

- în ceea ce priveşte politica de personal, angajările şi concedierile, cine le face?

- Tu vei face jocurile.

Simon privi peste piscină şi se scărpină în cap. Ar fi meritat să ia slujba asta şi numai pentru a-i vedea faţa lui Ziegler când ar afla cine era noul client., Jumătate de miliard de dolari, prietene, şi ar fi bine să te porţi frumos/* Era cu siguranţă tentant, la fel şi gândul la câte lucruri se pot face cu un buget atât de mare. Ar fi putut avea nişte rezultate strălucitoare cu unele agenţii cu fondurile astea...

Un sentiment de vină puse stăpânire pe Simon privind luminile hotelului, unde Emest s-ar fi pregătit pentru o nouă zi de muncă.

- Dumnezeule, nu ştiu. îl am pe Emest aici. El iubeşte locul acesta.

- De treaba om — Emest. I-am observat munca, spuse Parker, privind jarul aprins al ţigării. M-am gândit şi la el. Să presupunem că punem la cale o nouă investiţie mică.

- Ce vrei să spui?

- Sâ presupunem că aş cumpăra hotelul şi câ i-aş da o parte lui Emest? Aş avea grijă de el. Aş fi un prost sâ nu o fac. Parker ridică din sprâncene şi zâmbi. Ce spui de asta?

- Este un mod foarte costisitor de a angaja pe cineva.

- Sunt un om foarte bogat, Simon. Parker se ridică şi o privi pe Nicole. Voi doi gândiţi-vă bine. Sper câ putem face un aranjament.

îl priviră cum pleacă, cu gărzile de corp la doi paşi în spate lăsându-l pe unchiul Williams să doarmă în scaun cu moliile zburând pe la capul lui.

Nicole se ridică de pe scaun şi se aşează la Simon în poală.

- Eşti interesat, nu-i aşa? Ceva atât de mare şi nou?

Simon îi atinse pielea fină de pe braţ.

- Tu ce părere ai?

Ea scutură din cap.

- Doar nu crezi câ te voi lâsa sâ pleci singur cu o valiză plinâ de cămăşi murdare? Ea se ridică şi îi luâ mâna. Hai să mergem sâ-l vedem pe Emest.

Jumătate de oră mai târziu, toţi trei stăteau în bucătărie, podeaua era încă lipicioasă de la detergentul cu care fusese curăţată, suprafeţele de inox şi marmură străluceau de curăţenie, iar însemnările lui Madame Pons în legătură cu meniul zilei de mâine erau lipite pe tabla special amenajată.

Simon îi spusese lui Emest propunerea lui Parker, şi se trezi gândind cu voce tare — admiţând câ ideea era atrăgătoare, admiţând că îşi făcea griji pentru Emest şi Nicole, pentru hotel.

- Cred câ este cazul să bem ce a mai rămas din şampanie, zise Emest, îndreptându-se spre frigider. Este acel tip de noapte. Turnă în trei pahare. Este ciudat, dar se pare câ întotdeauna deciziile importante se iau în bucătărie. O privi pe Nicole. Aici a început totul, ştii, când l-am bătut la cap să-şi ia o vacantă.

- *Santé,* Em! Simon înălţă paharul. Ai fost un prieten bun.

- Hai sâ sperăm câ mai avem câţiva ani buni, dragă. Acum va trebui sâ mâ ierţi că trebuie sâ fiu sincer – sărutul morţii pentru multe prietenii, ştiu, dar asta este. Emest sorbi din şampanie. Adevărul este câ a conduce un hotel este de cele mai multe ori muncă de întreţinere, treabă pentru care tu nu eşti croit. Odată lucrurile terminate, tu vrei sâ mergi mai departe, şi dacâ nu poţi, devii ranchiunos. îl privi pe Simon pe sub gene. Sâ nu crezi câ nu am observat

- Atât de rău este?

- Absolut monstruos. Cum reuşeşte săraca de Nicole să te suporte, nu ştiu. Şi, câ tot suntem la subiectul Nicole... el se întoarse către ea şi zâmbi... va trebui sâ mâ ierţi câ vorbesc aşa cu tine, dar le-am vâzut cum vin şi cum pleacă, iar el nu are cum sâ găsească pe cineva mai potrivit decât tine. Emest se opri pentru a mai sorbi o dată din pahar. Iar, dacâ el te alungâ cu prostiile lui, atunci este un mare idiot. Deci, dacă este să mâ întrebi pe mine, dragă, ar trebui sâ accepţi oferta domnului P.

- Dar tu ce vei face?

Emest urmări bulele din pahar.

- Ei bine, asta este ceea ce am visat dintotdeauna. Sunt doar un bătrân sergent-major pe dinăuntru. îmi place să organizez oamenii şi să fac lucrurile sâ funcţioneze perfect Voi duce munca mai departe aici. Mai tumâ câte un pahar de şampanie şi îi fâcu cu ochiul lui

Nicole. Nici nu pot sâ-ţi spun ce bine va fi câ nu mă voi mai împiedica de el toatâ ziua.

Simon se întinse peste masă şi luâ mâna lui Nicole în a lui.

— Cred că vrea sâ mâ dea afarâ.

Ea clipi şi aprobă din cap, dar nu spuse nimic.

- Iar eu sper foarte mult, spuse Emest, că îţi vei lua nişte zile libere. Arăţi ca vai de lume.

Simon se frecă la ochi.

- Am vorbit despre o vacanţă. Fârâ răpitori, fârâ detectivi, undeva frumos şi liniştit, cum ar fi la New York. Nicole nu a fost niciodată.

Emest aprobă din cap, zâmbi şi ridică paharul.

- îndrăznesc sâ spun câ te vei întoarce.

- Da, Em. Mâ voi întoarce.

Avionul se învârti deasupra Mediteranei înainte de a relua ruta de zbor spre Paris. Simon făcuse rezervări la L'Ami Louis pentru cină, şi mai rezervase şi o cameră la Raphael cu o cadă cât un bazin de înot. Vor prinde zborul de a doua zi dimineaţă spre New York.

Simţi în buzunar plicul pe care Emest i-l strecurase la despărţire şi i- 1 dădu lui Nicole.

- El a spus că tu trebuie sâ deschizi plicul.

Ea scoase din el o cheie cu emblema Hotel Pastis pe o parte şi numărul unu pe cealaltă, era camera cu cea mai frumoasă vedere spre Grand Luberon. Mai era şi un bilet scris de mână de Emest.

A voastră oricând veţi dori.

Cu dragoste, Direcţiunea

în seria de autor PETER MAYLE au apărut

UN AN ÎN PROVENCE DIN NOU ÎN PROVENCE VIAŢĂ DE CÂINE
UN AN BUN LECŢII DE FRANCEZĂ